

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE'LL RISK IT ALL
TO PROTECT HER

Obsession FALLS

A SMALL-TOWN ROMANCE

CLAIRE
KINGSLEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Saplantı Düşüyor

KÜÇÜK BİR KASABA ROMANTİZMİ

CLAIRE KINGSLEY

Always Have LLC

Copyright © 2023 by Claire Kingsley

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Yayınlayan: Always Have, LLC

Düzenleyen: Eliza Ames

Kapak Tasarımı: Lori Jackson

www.clairekingsleybooks.com

Vellum ile Oluşturuldu

İçindekiler

Bu Kitap Hakkında

1. Josiah
2. Audrey.
3. Josiah
4. Audrey.
5. Audrey.
- 8 Haziran
6. Josiah
7. Audrey.
8. Josiah
9. Audrey.
10. Josiah
- 19

Haziran

11. Audrey.
12. Josiah
13. Audrey.
14. Audrey.
15. Josiah
16. Audrey.
17. Josiah
18. Josiah
19. Audrey.
20. Audrey.

5 Temmuz

21. Josiah
22. Audrey.
23. Audrey.
24. Josiah

8 Temmuz

25. Audrey.
26. Josiah
27. Audrey.

26 Temmuz

28. Audrey.
29. Josiah
30. Audrey.

31. [Audrey](#)

32. [Josiah](#)

33. [Audrey](#)

34. [Josiah](#)

35. [Audrey](#)

36. [Josiah](#)

37. [Audrey](#)

38. [Josiah](#)

39. [Audrey](#)

40. [Josiah](#)

41. [Audrey](#)

42. [Audrey](#)

43. [Josiah](#)

44. [Audrey](#)

[Sonsöz](#)

[Seni Koruyorum: Bölüm 1 Sizi](#)

[Koruyorum: Bölüm 2](#)

[Sevgili Okuyucu](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Claire Kingsley .](#)

[Yazar Hakkında](#)

En iyi çocuk olan gerçek hayattaki Max'e.

*Ve Haven kardeşleri size sevdirebileceğimden şüphe eden herkese.
Biramı tut.*

Bu Kitap Hakkında

Onu korumak için her şeyi riske atacak.

Birisi Audrey Young'ı takip ediyor. Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikri yok.

Tilikum'a dönmüş olması yeterince kötü. Ama Audrey her şeyin en iyisini yapmakta iyidir ve küçük kasaba gazetesindeki yeni işi, ayaklarının üzerinde durmanın bir yoludur.

Ev sahibi ve yeni komşusu Josiah Haven işleri daha da karmaşık hale getirir.

Genelde iri yarı, asık suratlı oduncu tipleri sevmez. Ama bu kara kara düşünen adamda bir şeyler var. Onu biraz korkutuyor ama hoşuna da gidiyor.

Hayatındaki karmaşanın üstesinden gelebilirdi, ancak izleniyor olmanın verdiği tuhaf his sadece başlangıçtı. Audrey'nin bildiği bir sonraki şey, hedef olduğudur ve bunun arkasında kimin ya da neden olduğunu bilmemektedir.

Josiah Haven için bunların hiçbiri onu kendi sorunu yapmaz.

O sadece komşu kızı. İyi, sinir bozucu derecede seksi komşu kızı. Ama Audrey tamamen güneş ışığı ve onun aptal köpeği de daha iyi değil. Josiah çok soğukkanlı. Çok yalnız. Çok korumacı. Hayatında bir kadına ihtiyacı yoktur, özellikle de kalbini kırmakla tehdit eden bir kadına.

Ancak Josiah bir koruyucudur ve Audrey'nin sorunlarının cevapsız kalmasına izin veremez, onu güvende tutmak için her şeyi -hayatını ve kalbini- riske atması gerekse bile.

Yazarın notu: Huysuz bir yalnız, şanssız bir köpek aşıyla tanışır. Ve bir

kez düştü mü, çok sert düşer. Bu çeviri kitapla ilgili tüm hakları saklı tutulmuştur. <https://www.kitapci.com>

CK'nın kendine özgü mizahı, sevimli karakterleri ve yürekleri ısıtan sonsuza dek mutlu sonuyla küçük bir kasabada geçen romantik gerilim.

Saplantı Şelalesi tek başına da okunabilir.

BÖLÜM 1

Josiah

BEŞ YIL ÖNCE

Cebimdeki **yüzük** sanki bir milyon kilo ağırlığındaydı.

Benim gibi bir adamın bu pozisyonda ne işi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aslında gelmiş geçmiş en romantik adamdım. Ama işte oradaydım, Tilikum'un en güzel restoranlarından biri olan Salt and Iron'da, cebimde bir yüzükle iki yıllık kız arkadaşımın karşısında oturuyordum.

Ortam çok güzeldi. Bembeyaz masa örtüleri, mum ışığı, şarap. Yerimin yanında bir menü duruyordu; biftek yemeye karar vermiştim bile. Cassandra menüsünü bir kenara koyarken ben de kumaş peçeteyi açıp kucağıma koydum.

Dikkati dağınık görünüyordu. Yerimize oturduğumuzdan beri telefonunu yarım düzine kez kontrol etmişti, bu onun için alışılmadık bir şey değildi ama neler olduğunu merak etmeme neden oldu. Muhtemelen işle ilgili bir şeydi. Büyük bir sosyal medya şirketinde reklam hesap yöneticisiydi ve genellikle uzaktan çalışmasına rağmen son birkaç aydır birkaç kez şirkete gitmek zorunda kalmıştı.

Telefonuna kaşlarını çattı. Belki de şimdi zamanı değildi. Elimi cebime attım ve pırlanta ve pürüzsüz altın yüzüğü parmakladım. Eğer bir kadına evlenme teklif edersem, bunu yaptığımda daha iyi bir ruh hali içinde olacağını düşünmüştüm.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Ne?" Karşısında oturduğumu görünce şaşırmış gibi başını kaldırıp baktı. "Kusura bakma. Ben iyiyim. Sadece çalışıyorum."

Ama telefonunu elinden bırakmadı. Yanındaki masanın üzerine koydu ve sarı saçlarını omzunun üzerinden taradı.

"Gitmen gerekiyor mu?" Ben sordum. Sadece içki sipariş etmiştik. "Eğer daha kolaysa bir yerden paket yaptırabiliriz. Senin evine götürürüz."

"Hayır, böyle iyi." Yer değiştirdi ve siyah elbisesini düzeltti. Bir şeyler ters gidiyordu. Genelde bu kadar kıpır kıpır olmazdı.

Ve sonra anladım. O biliyordu.

Ağzımın kenarları hafifçe yukarı kalktı. Benim peşimdeydi. Bunu nasıl anladığımı merak ettim. Onu uyaracak hiçbir şeyden bahsetmemiştim. Sürç-i lisan etmedim. Ve yüzüğü sadece o sabah almıştım. Görmüş olmasına imkan yoktu. Hatta hiçbir şeyden şüphelenmesin diye kutusundan çıkarıp cebimde bırakmıştım.

Belki de beni çok iyi tanıyordu. Bu kadar büyük bir sırrı saklayamazdım.

Bu, zamanın geldiği anlamına geliyordu. Elimi cebime attım ve yarım saniye boyunca diz çökmemi isteyip istemeyeceğini ya da büyük bir olay çıkarmadan yüzüğü parmağına takıp takamayacağımı merak ettim. Tereddüt ettim ve garson masamıza geri geldi. Elimi cebimden çıkardım, yüzüğün içeride kaldığından emin olmaya dikkat ettim.

"Sizin için atıştırmalık bir şeyler hazırlayabilir miyim?"

"Ben kalamar istiyorum," dedi Cassandra. "Sen bir şey ister misin?" "Hayır, teşekkürler."

"Mükemmel," dedi garson gülümseyerek. Koyu renk saçlı, zayıf bir adamdı, muhtemelen üniversite öğrencisiydi. "Akşam yemeği de sipariş etmek ister misiniz, yoksa biraz daha zamana mı ihtiyacınız var?"

"Daha fazla zamana ihtiyacım var," dedi. "Teşekkürler."

Sunucu gitti. Yüzüğü çıkarmak için elimi cebime attım ama Cassandra tekrar telefonunu açtı.

Bu iş düşündüğümde daha karmaşık bir hal almaya başlamıştı. Tek yapmam gerekenin bir yüzük almak, onu yemeğe götürmek ve ona vermek olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi buradayken, her şey biraz ters görünüyordu.

Telefonunu bıraktı ve şarabından bir yudum aldı. Gitme zamanının geldiğine karar verdim, ama yüzük hakkında endişelenmek yerine, tekrar işle dikkati dağılmadan önce dikkatini çekmek için ağzımı açtım.

Ama tam onun adını söylemeye başlamıştım ki konuştu. "Josiah, sanırım konuşmalıyız."

Duygularımla temas halinde olmamla ya da duygulara sahip olmamla tanınmazdım ama bu, herhangi bir erkeğin midesini buz gibi bir korku spazmıyla sıkıştırabilecek bir ifadeydi.

"Ne hakkında?"

Derin bir nefes aldı. "Bir iş teklifi aldım. Bir terfi. Büyük bir terfi." "Bu harika." Bu iyi bir haberdi. Peki neden hâlâ bu kadar gergindim?

"Teşekkürler." Gülümsedi. "Sana başvurduğumu bile söylemedim çünkü hiç şansım olmadığını düşündüm."

"Neden böyle düşündün ki? Sen harikasın."

"Bilmiyorum. Çok uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. Çok fazla başvuru olmalıydı."

Masanın öbür ucuna uzandım ve elini tuttum. "O zaman doğru seçimi yapmışlar."

Gülümsemesi büyüdü ama aynı hızla soldu. Elini çekti. "Mesele şu ki, San Francisco'nun dışında."

Çıkarımların farkına varması bir saniye sürdü. "Yani uzak değil mi? Hareket etmek zorunda mısınız?"

Başını salladı.

Sorun çözücü beynim devreye girdi, artıları ve eksileriyle bir seçenekler listesi oluşmaya başlamıştı bile. "Tamam. Ne zaman?"

"Mümkün olan en kısa sürede orada olmamı istiyorlar. Bir yer bulana kadar şirket lojmanında kalacağım. Yani, gelecek hafta."

Arkama yaslandım. "Bu kadar hızlı mı?" Tekrar başını salladı.

"Tamam." Parmağımı masaya vurdum. Servis görevlisi geri geldi ama ona sert bir bakış attım ve o da geri çekildi. "San Francisco Mars değil. Bunu başarabiliriz."

"Oh, Josiah."

"Ne? İdeal değil ama bir yolunu bulabiliriz."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama bir şey söylemedi.

Buz gibi bir dehşet çöktü üzerime, sanki içimi donduran bir soğukluk gibi. "Bunu anlamak istemiyorsun, değil mi?"

"Nasıl olduğunu anlamıyorum. Tüm hayatın burada. İşiniz ve aileniz. Kendini gerçekten başka bir eyalete taşınırken düşünebiliyor musun?"

"Bu soruyu kendim cevaplamam için bana bir şans verecek miydin?"

"Seni tanıyorum. San Francisco'da mutlu olamazsın."

Bir süre ona baktım. "Yani bu konuda konuşmamız gerektiğini düşünmedin mi? Pozisyonu çoktan kabul ettin."

"Tabii ki yaptım. Bunu es geçemezdim."

Yavaşça başımı salladım. Kariyerini destekledim, her zaman da destekledim. Bu onu mutlu ediyordu ve bu harikaydı.

Ama ben de onu mutlu ettiğimi düşünmüştüm.

Elim pantolonumun cebinin dışında gezindi, yüzüğün dış hatları kumaşın arasından belli belirsiz görünüyordu. Belki de terfi yerine beni seçeceğini düşünmemeliydim. Ama ona bakarken öyle düşündüğümü fark ettim. Bu işte birlikte olacağımızı düşünmüştüm.

Görünüşe göre yanılmışım.

Göğsümdeki boş ağrı nefes almamı zorlaştırıyordu. Bu ağrıyı oraya Cassandra koymamıştı, o yarayı bana o vermemişti. Ama yarayı tekrar deşip açtığından emindi.

"Anlamayacağını biliyordum." Sesi biraz savunmacı bir hal aldı. "Sen burada büyüdün, yani bu senin için normal bir hayat. Ama bu kasaba benim için çok küçük. Hayatımın sonuna kadar burada kalamam."

"Hayır, anlıyorum." Bakışlarımı ön kapıya çevirdim; artık onun gözlerinin içine bakamıyordum. "Kendin için en iyi olanı yapmalısın. Ve senin için en iyisi ben değilim."

"Bunu kendinle ilgili hale getirme. Bu benim kariyerimle, hayallerimle ilgili. Sonunda bir yerlere geliyorum."

Bir an için yüzüğü çıkarıp masanın üzerine koymayı düşündüm, böylece bilecekti. Böylece nelerden vazgeçtiğini görecekti.

Ama yapmadım. Fark etmezdi. O hayatı istemiyordu ve daha da önemlisi, beni istemiyordu.

Ayağa kalktım ve siparişlerimizi karşılamak için masaya biraz para attım. Oturmamı söyleyerek itiraz etmeye başladı. Onu görmezden geldim. İşim bitmişti. Tek kelime etmeden dışarı çıktım ve arkama bakmadım.

Bir konuda yanılıyordu. Anlamıştım. Benim söz konusu olduğum durumlarda bu seçimi yapan ilk kadın o değildi.

Ama sonuncusu olacağından emindim. Bir daha başkasına bu şansı vermeyeceğim.

BÖLÜM 2

Audrey

Yarım daire şeklindeki araba yoluna **bir bakış attığımda** bunun büyük bir hata olduğunu düşünmeden edemedim.

"Ne düşünüyorsun, Max?"

Camdan dışarı bakarken gür kuyruğu yolcu koltuğuna çarptı.

"Tabii ki heyecanlısın. Sen bir köpeksin. Her şey eğlencelidir."

Dili ağzından dışarı sarkarken kuyruğunu sallamaya devam etti.

Çocukluğumun evi Haziran güneşi altında tuhaf bir şekilde soğuk görünüyordu. Taş cephesi ve uzun çift kapısıyla görkemli ve heybetliydi. Çevre düzenlemesi resmiyet görünümüne katkıda bulunuyordu; özenle kesilmiş çalılar araba yolunu kaplıyordu ve çimler bir golf sahası olarak ikiye katlanabilirdi.

Annem ve babam için her şeyin yolunda gitmesi her zaman önemliydi. Özellikle de dışarıdan.

"İşte hiçbir şey."

Garaj yoluna döndüm ve park ettim, bunun nasıl bir başarısızlık olduğunu görmezden gelmeye çalıştım.

Küçük Honda Civic'imın neredeyse her santimi eşyalarla doluydu. Uzamsal yetenekler tam olarak bana göre değildi, bu yüzden sahip olduğum kadarını sığdırdığım için etkilendim.

Tüm eşyalarımın bu arabaya sığdığını fark etmek garipti. Son oda arkadaşım kullandığımız mobilyaların çoğuna sahipti. Geriye kalan her şeyi tekrar taşımak yerine tasfiye etmeye karar vermiştim. Yaşamak için daha kalıcı bir yer bulduğumda baştan başlayacaktım.

Yakında. Yakında kendi evimi bulacağım.

Şimdilik, elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Max ön patilerini ön panele koydu, vücudu neredeyse heyecandan titriyordu. Ne tür bir köpek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - Boise'deki kurtarma grubunun da yoktu - kırk beş kiloluk kahverengi ve beyaz derpy neşesinden başka. Pek zeki sayılmazdı ve biri beni soymaya kalksa muhtemelen beni korumak yerine sırt üstü yuvarlanıp karnını okşamamı isterdi. Ama beni gülümsetmeyi asla ihmal etmezdi.

Arabadan indim ve Max de peşimden geldi, ön kapıya doğru koşmadan önce bacaklarımın etrafında hızlıca bir tur attı. Tasma bulmak için arabaya geri döndüm. Annem köpekleri pek sevmezdi ve Max'i ilk günden serbest bırakırsam çıldırırdı.

"İçeride çılgınca koşmak istediğini biliyorum ama buna izin veremeyiz." Tasma'sını yakasına taktım. "Büyükannem bundan hoşlanmayacak."

Ayrıca bir köpeğe büyükanne dememden de hoşlanmıyordu. Ama tek çocuk olmam benim suçum değildi ve tüm büyükannelik umutları bana bağlanmıştı. Bu çok büyük bir baskıydı.

Özellikle de hala bekar olduğumu düşünürsek. Ah.

Kapı koluna uzandığımda kalp atışlarım hızlandı. Büyüdüğüm Cascade dağlarındaki küçük kasaba Pinecrest'e geri dönmek hiç planımda yoktu. Asla. Ama bir araba dolusu eşyayla, yeni bir işe başlayabilmek için annemle geçici bir oda arkadaşlığı yapmak üzereydim.

Belki de büyük bir hataydı. İş kabul etmek. Geri taşınmak. Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp eve dönmüş gibi hissettim. Tam bir başarısızlık.

İşten çıkarıldığınızda ve aylarca başka bir iş bulamadığınızda olan buydu. Birikimleriniz azaldı ve büyüdüğünüz yerden bir kasaba uzakta, Tilikum'da olsa bile küçük bir kasaba gazetesinde çalışma şansına atladınız.

"Hadi ama." Kendimle mi yoksa Max'le mi konuştuğumdan emin değildim. Gerçekten fark etmezdi. Temelde ikisi de aynı şeydi. "Her şey yoluna girecek."

Kapıyı açtım ve çocukluğumun kokusu beni karşıladı. Ev her zaman Clorox'un alt tonuyla birlikte Downy kurutma kağıtları gibi kokardı. İçerisi de en az dışarısı kadar görkemli ve resmiydi. Mermer zeminler, şık mobilyalar, pahalı sanat eserleri. Oldukça güzeldi, ancak kendimi her zaman

ziyaret ettiğimde, sanki atmosfer benim atlet, şort ve sandaletlerim yerine bir elbise ve topuklu ayakkabılar gerektiriyormuş gibi giyinmiştim.

Annemin kedisi Duchess'e göz kulak oldum. Umarım Max'in kokusunu almıştır ve üst katta kalıyordur. Max karıncayı bile incitmezdi ama onun oyun anlayışı muhtemelen annemin kedisinin eğlenceli bulacağı bir şey değildi.

Sağ taraftaki resmi oturma odasında, gazlı şöminenin üzerindeki duvarda bir aile portresi asılıydı. Üçümüz de şık giyinmiştik; babam takım elbise, ben ve annem ise siyah gece elbiseleri giymiştik. Ben her zaman havasız görüldüğünü düşünmüştümdür, ama annem buna zarif derdi.

Babamın bana gülümsediğini görmek, iş çıkışı gür sesiyle kapıdan içeri girmeyeceğini bilmek tuhaftı. Vefatının üzerinden iki yıldan fazla zaman geçmişti ama gittiğini unutmak kolaydı.

"Anne?" Max'in evi didik didik edip keşfetme arzusuna rağmen onu yanımda tutarak seslendim. "Ben buradayım."

"Audrey." Bej rengi bir bluz ve ten rengi bir pantolon giymiş olan Audrey, sanki bir dergi için poz veriyormuş gibi merdivenlerin başında durdu. "Seni görmek çok güzel."

Anneme benzemiyordum. Annem uzun boylu, zayıf, mavi gözlü ve kısa gümüşi sarı saçlıydı; oysa ben babamın koyu renk özelliklerini miras almıştım - kalın kahverengi saçlar, kahverengi gözler. Çocukluğumda annemden daha uzun olma hayallerime rağmen, en fazla 1.80 boyundaydım ve on beş yaşına geldiğimde onun kıyafetlerini ödünç alamayacak kadar kıvrımlı olmuştum.

"Merhaba anne."

Gözleri Max'e kaydı ve yüz hatlarında beliren mikro hoşnutsuzluk ifadesini kaçırmadım.

"Tasması var. Üzerinize atlamasına falan izin vermem."

Kadın yaklaşırken Max'in kuyruğu mermer zemine çarptı. Sırt üstü yattı ve pençelerini havaya kaldırdı, imrenilen bir karın ovma umuduyla.

"Görüyorum ki köpek hâlâ sende."

"O çok arkadaş canlısı. Onu sevmenizi istiyor."

Tekrar ona baktı. "Belki daha sonra. Yolculuk nasıldı?"

"Uzun." Omuz silktim. "Ama iyiydi. Trafik falan yoktu."

"Burada, antrede öylece durmayın." Mutfığa doğru işaret etti. "İçeri gelin."

Yanından geçerken babamın gözleri beni takip ediyor gibiydi. Ürkütücü.

Max'i yanımdan ayırmadan mutfağa gittim. Enerjisini atması için onu yürüyüşe çıkarmam gerekecekti. Zavallı köpek arabada çok uzun süre kalmıştı.

Mutfak devasa bir ada, mermer tezgâhlar ve açık renk ahşap dolaplarla muazzamdı. Adanın üzerinde çiçekli buzlu cam abajurlar ve yüksek tavana kadar uzanan sarmaşıklarla ferforje bir aydınlatma armatürü asılıydı. Bir köşedeki yarısı şarap mantarlarıyla dolu büyük cam kavanoza kadar her şey şaraba benziyordu.

"Çay?" Annem sordu.

"Bu harika olur, teşekkür ederim."

Max'i gezdirdim, koklamasına izin verdim. Fayans zemindeki bir noktayı yalamak için durdu ve birkaç adım sonra aile odasındaki halıya geçişi son derece ilginç buldu. Muhtemelen annemin kedisinin kokusunu alabiliyordu.

Aile odasında, üzerinde düz ekran televizyon bulunan bir şömine ve bej ile açık mavinin çeşitli tonlarında yastıklarla kaplı bir koltuk vardı. Oda çok fazla kullanılmış gibi görünmüyordu. Annem hiçbir zaman büyük bir televizyon ya da film izleyicisi olmamıştı. Muhtemelen sadece şöminenin ve rafların üzerindeki fotoğrafların ve bibloların tozunu almak için içeri giriyordu.

Bir de Audrey'nin duvarı vardı.

Liseden mezun olalı on yıldan fazla olmuştu ama hâlâ oradaydı. Benden bir duvar.

Max koklamaya devam edince yaklaştım. Ortada son sınıf fotoğraflarımdan biri vardı. O zamanlar saçlarımın zigzag şeklinde ayrılması ve uçlarının kıvrılmasıyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Fotoğrafın etrafında aldığım ödüller vardı; altıncı sınıfta yılın öğrencisi sertifikamdan, amigo ve atletizmdeki üniversite mektuplarıma ve Pinecrest'in Küçük Bayan'ı olarak görev yaptığım plakete kadar her şey.

Mezuniyette taktığım birincilik madalyası tahta bir çiviye asılmıştı ve altındaki konsol masasında çoğu lise yıllarımda dönüm noktası olan daha fazla fotoğraf duruyordu. Kaşlarımı çatarak mezuniyet balomdan bir fotoğrafı elime aldım. Eski erkek arkadaşım Colin Greaves, kiraladığı smokinini giymiş, elbiseme uygun pembe papyonuyla bana sırıtıyordu.

"Geçen gün Colin'i gördüm," dedi annem, ses tonu alttan alta dedikodularla doluydu.

"Oh?" Fotoğrafı yere bıraktım.

"Elbette harika görünüyordu. Belediye meclisine adaylığını koymayı düşünüyor."

"Aferin ona."

"Baban çok heyecanlanırdı."

"Eminim sevinirdi."

"Gerçi Lorelei ile aralarının bozuk olduğunu duydum."

"Oh, hayır," dedim, kaşlarım endişeyle birbirine çarpıyordu. Mutfığa geri döndüm ve adadaki taburelerden birine oturup Max'e uzanmasını söyledim. Neyse ki gerçekten de itaat etti. "Bu çok kötü."

"Şaşırtıcı olduğunu söyleyemem." Bir fincan çayı bana doğru itti. "Herkes onunla evlenmek için çok acele ettiğini biliyor."

Annemin söylemediği şeyleri duyabiliyordum. *Sen onu terk ettikten sonra onunla evlenmek için acele etti. Yani bu senin hatan.*

Ayrılmamızdan hemen sonra Lorelei ile çıkmaya başlamıştı ve sadece birkaç ay sonra evlenmişlerdi. Şimdi bu konuda kızgın değildim ama o zamanlar canımı yakmıştı. Lise son sınıftan ben üniversiteden mezun olana kadar beş yıl boyunca çıkmıştık, yani hayatına devam etmeden önce biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşünebilirsiniz.

Ama ondan ayrıldığım için beni asla affetmeyen annemin aksine, ben bunu aşmıştım.

"Umarım iyilerdir," dedim ve bunda ciddiydim. Colin'e karşı herhangi bir kötü niyet beslemiyordum. Onunla evlenen ben olmadığım için mutluydum ama başına kötü bir şey gelmesini de istemiyordum.

Annem kayıtsızca omuz silkti. "Muhtemelen çocuk sahibi olmamaları en iyisi. Belki de danışmana ihtiyaçları vardır. Gerçi bir danışmanın yanlış kadınla evlendiği gerçeğini düzeltebileceğinden emin değilim."

Doğru kadın olduğumu ve onunla evlenmem gerektiğini, çünkü şu anda otuzlu yaşlarımda ve bekâr olduğumu anlatmadan önce konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Pazartesi günü yeni işime başlıyorum."

Gülümsedi. "Yaptıkları en akıllıca şey seni işe almak oldu."

"Teşekkürler. Sonunda birinin bunu yapmasına sevindim."

Bu işten pek emin değildim ama dilenciler seçici olamaz. Bulabildiğim hemen her yere başvurduktan sonra, Tilikum Tribune'ün ilanına büyük ölçüde çaresizlikten cevap vermiştim. Daha önce hiç bir gazete için çalışmamıştım.

ama gazetecilik diplomam vardı. Şaşırtıcı bir şekilde beni mülakata çağırdılar ve hemen iş teklifinde bulundular.

İş sorunu çözüldü. Ancak son birkaç yıldır neredeyse yedi saat uzaklıkta, Boise'de yaşıyordum. Küçük bir kasaba gazetesinde çalışmak uzak bir iş değildi, bu yüzden toparlanıp taşınmak gerekiyordu.

Tilikum Pinecrest değildi ama yeterince yakındı. Pinecrest'ten Tilikum'a ve Echo Creek'e kadar tüm bu bölge benim gözümde "memleket" şemsiyesi altına giriyordu. Ve geri dönmeyi sıcak ve bulanık bir deneyim haline getiren sevimli, nostaljik bir şekilde değil. Kendimi büyük bir başarısızlık gibi hissetmeme neden olan, bir daha asla burada yaşamak istemediğim bir şekilde.

Ama iyiydi. Bu iş, ayaklarımın üzerinde durabilmem için bir araçtı. Başka bir iş aramaya devam edecektim -tercihen en az beş ya da altı saat uzaklıkta- ve o zamana kadar elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Hiçbir uyarı olmadan Max ayağa fırladı. Hızla koşmaya başladı ve tasma elimden kaydı.

"Max!" Tabureden fırladım ve peşinden gittim. "Max, gel!" Spoiler uyarısı: Dinlemedi.

Annemle birlikte oturma odasına koştum ve Max'i kafasını kanepenin altındaki iki inçlik boşluğa sokmaya çalışırken buldum. Yüzü bir anlığına havlayacak kadar yukarı kalktı ve burnunu kanepenin altına sokarak tekrar işinin başına döndü.

"Max, çık oradan."

"Oh, hayır," dedi annem. "Düşes."

"Bu o olmalı. Kedini gördü."

"Bebeğime zarar vermesine izin verme."

"Ona zarar vermeyecek. Oynamak istiyor." Max yine havladı.

"Audrey, onu yiyecek!"

"Onu yemeyecek." En azından yemeyeceğini umuyordum. "Bu onun oyun havlaması."

Annem ellerini göğsüne bastırdı. "Düşes, orada kal. Dışarı çıkma, bebeğim. Annen seni kurtaracak."

Aslında kedisini kurtarmak için bir şey yapmıyordu.

"Ben onu yakalarım." Tasmağını tutacak kadar yaklaştım ama Max acı dolu bir çığlık attı. Tasmağını tuttum ve onu uzaklaştırdım. "Ne oldu? Kedicik seni yakaladı mı?"

Burnunda kanamaya yetecek kadar küçük bir çizik vardı.

"Ahbap, bu acıtmış olmalı."

"Düşes," diye mırıldandı annem, yavaşça kanepeye yaklaşıp. "Dışarı gel, kedicik."

Max'i daha uzağa taşıdım ve tasmağını ölümüne sıkıca tuttum. "Belki de sadece bir süre orada saklanmak istiyordur."

"Hayır, annesine ihtiyacı var." Dilini şaklattı. "İşte, işte, benim değerli küçük kedicğim."

Çömelerek Max'in burnunu kontrol ettim. Kuyruğunu salladı ve yüzümü yalamaya çalıştı. Kötü bir çizik değildi. Muhtemelen onu her şeyden çok şaşırtmıştı. Şimdi fark etmemiş gibi görünüyordu.

Duchess sonunda kanepenin arka tarafından çıktı. Beyaz bir İran kedisiydi, özellikle buruşuk yüzünün etrafında bir yığın uzun kürkü vardı ve bana kalırsa onu şeytani gösteren kehribar rengi gözleri vardı.

"İşte böyle, tatlı bebeğim." Annesi onu kucağına aldı ve sarıldı. "Merak etme, kötü köpek seni yakalayamayacak."

Max havladı.

Düşes tısladı.

"Bu senaryoda kötü olanın Max olduğunu sanmıyorum ama olsun."

Annem bana kaşlarını çatı. "Benim değerli yavru kedim kötü biri değil. Sadece kendini koruyordu. Ve o köpeğin dışarıda kalması gerekecek."

"Dışarıda

nerede?" "Arka

tarafıta." "Çitle

çevrili değil."

"Onu bağlayamaz

mısın?" "Anne!"

"Ne? Bu yanlış mı? Ona karşı zalim olmak istemem, sadece pratik olmaya çalışıyorum."

İçimi çektim. "Onu evde tasmalı tutacağım ve egzersiz yapması için yürüyüşe çıkaracağım. Ve gazetenin sokağında bir köpek kreş i var, ben isteyken onu oraya götüreceğim."

"Tasma tam olarak söylendiğı gibi çalışmadı."

"Kucağıma koydum. Kedinin yukarıda senin odanda falan olduğunu sanıyordum. Onu tutmak için daha dikkatli olacağım."

Kediyi yüzüne yaklaştırdı. "Peki, tamam o zaman. Bunu başaracağız. Hadi gidelim, tatlı bebek kedi, ve bir ödöl alalım. O korkudan sonra bir tane hak ettin."

Evet, biliyorsun."

Max'e baktım. Sevimli kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve kuyruğunu salladı.

"Hadi, iyi çocuk. Biraz yürüelim ve enerjimizi atalım."

Ben çıkarken annemin kedisiyle mırıldanarak konuştuğunu hâlâ duyabiliyordum. Kapıyı arkamdan kapattım ve derin bir nefes daha aldım. Hava temiz ve ılıktı - tam olarak yaz sıcaklığı değildi ama bir ipucu vardı.

Topladığım eşyalarla dolu arabamın yanından geçerken içimi bir teslimiyet duygusu kapladı. Hayatım bu hale gelmişti. Çaresiz bir işe girmek için eve geri taşınmak.

Elimden gelenin en iyisini yapmalıydım. Bu sadece bir amaç içindi zaten.

BÖLÜM 3

Josiah

KOKU HER YERDEYDİ.

Burnumu kırıştırdım. Kokunun çoğunlukla halıda olduğunu umuyordum ama sonuncusunu da dün çıkarmıştık. Bütün ev hâlâ sigara dumanı ve adını koyamadığım başka bir şey gibi kokuyordu. Muhtemelen bilmek de istemiyordum. Duvarlar dökülüyordu, her yerde su hasarı vardı ve ne zaman bir katmanı kaldırsam yeni bir sorunla karşılaşıyordum.

Yine de bu evde hoşuma giden bir şeyler vardı.

Balyozu indirdim ve deri eldivenli ellerimi sapına dayadım. Ucuz dolapların kırık parçaları mutfağın zeminini kaplamıştı ve havada toz vardı. Sırtımdan ter damlıyordu ve bu gece kanepemde oturup buz gibi bir bira içmeyi dört gözle bekliyordum. Ama demo tatmin edici bir işti. Canavarı bir süreliğine serbest bırakmak için bir şans.

Yapılması gereken ne kadar çok iş olsa da, ev şimdiden babamla benim satın aldığımız zamankinden çok daha iyi görünüyordu. Önceki sahipleri evi kiralık olarak tutmuşlardı ve belli ki bakımla hiç uğraşmamışlardı. Kiralık mülk sahibi olmanın tuzaklarına yabancı değildim ama burası tam bir çöplüktü. Yandaki ev de bize aitti ve burayı satın almamızın nedenlerinden biri de burayı temizleyip diğer evi daha kolay kiralayabilmektir. Komşuların artık bir metamfetamin laboratuvarı işletiyor gibi görünmemesinin de faydası olmalıydı.

Ancak bunun gerçekleşmesi için daha gidilecek uzun bir yol vardı.

Balyozu kaldırdım ve salladım. Bir sonraki dolap parçasına tatmin edici bir gümbürtüyle çarptı. Tekrar salladım, daha sert, bir parça parça gönderdim

Büyük bir alçıpan parçasıyla birlikte uçan tahta.

Ne oluyor be?

Yaklaşıp güvenlik gözlüklerimi çıkardım. Dâhinin biri alt dolapları duvara yapıştırmıştı. Dolapla birlikte bir parça alçıpanı da sökmüştüm. Bu muhtemelen dolapların geri kalanının da yapıştırılmış olduğu anlamına geliyordu.

Lanet olsun. Alçıpanı kurtarabileceğimizi umuyordum ama durum pek iyi görünmüyordu.

Hala duvara yapışık olan dolap parçasını tuttum ve çektim. Daha fazla alçıpan çatlayıp yırtıldı ve arkasındaki çerçeveyi ortaya çıkardı.

Siktir et. Balyozu elime aldım ve sertçe salladım, tahtayı, suntayı, yapıştırıcıyı, alçıpanı parçalamasına izin verdim, umurumda değildi. Tekrar salladım. Çat! Dolaplar parçalandı. Tekrar, ve duvarı daha fazla yırttım. Sırtım ve kollarım yanana ve şakaklarımdan ter akana kadar tekrar tekrar. Bir zamanlar köhne dolapları olan eski bir mutfak tezgahının olduğu yerde şimdi bir moloz yığını ve duvarda kocaman bir delik vardı.

"İyi misin?" diye sordu arkamdan bir ses.

Döndüğümde kız kardeşim Annika'yı bir tişört ve kot pantolon giymiş halde buldum. Sarı saçları toplanmıştı ve bir omzundan sarkan bir çantası vardı.

"Evet." Koruyucu gözlüklerimi çıkardım ve alnımdaki teri sildim. "Neden?"

"Sanırsın ki o dolap en iyi arkadaşını öldürdü."

Homurdandım.

"Duvarın yarısını sökmek mi istedin, yoksa sadece o bölgede miydin?"

"Aptalın biri dolapları alçıpana yapıştırmış."

Yüzünü buruşturdu. "Bu hiç iyi değil."

Kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu ama içimdeki hayal kırıklığı çoktan yatışmıştı. Verdiğim zarara bir göz attım. Aptalca.

Ama iyi hissettirmişti.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" Ben sordum.

"Yandaki iki yatak odalı dairenin yeni kiracılarıyla tanışmam gerekiyordu ama son anda vazgeçtiler."

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Ailevi bir acil durumları varmış. Planlarını değiştirdiler." "Yani bir ay daha boş."

"Evet, en azından. Dizüstü bilgisayarına döndüğümde yeni bir reklam hazırlayacağım."

Yine homurdandım. Özellikle de başka bir tadilatın ortasında olduğumuz için, boş bir yer ideal değildi.

Annika, kardeşimiz Luke'un özel oto tamirhanesinde yarı zamanlı olarak çalışıyordu ama birkaç yıl önce tam zamanlı olarak benim için çalışması için onu kaçırmıştım. Artık işimizin yüzü oydu. Babam ve ben evleri satın alıp onarıyorduk. O da kiracılarla ya da çevirmeye karar verdiğimiz bir evse alıcılarla iletişim kuruyordu. İnsan ilişkileri becerilerim pek iyi değildi, bu yüzden herkes için iyi oldu.

Ayrıca bir milyon çocuğu vardı, bu yüzden evden çalışmak ona uygundu. Tamam, dört tane vardı. Ama yine de.

"Burası..." Durakladı ve etrafına bakındı. "Daha iyi görünüyor demek istiyorum ama yalan söylediyimi anlarsın. Kokuyor da."

"Duvara atacağınız bir kat Kilz kokunun icabına bakacaktır. İyileşmeden önce daha da kötüleşmesi gerekiyor."

"Bazen hayat gibi."

Güvenlik gözlüklerimi tekrar taktım. "Derin olmaya çalışmıyordum."

"Belki değil, ama doğru." Eliyle balyozu işaret etti. "Ne kadar duvar yıktığına dikkat et. Bazıları muhtemelen binanın yapısal bütünlüğü için önemlidir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerini devirdi. "Bir daha düşündüm de, çıldırsana. O saldırganlığın birazını dışarı çıkar."

Tekrar homurdandım.

"Sonra görüşürüz," dedi, çoktan dışarı çıkmıştı.

Zar zor anlaşılır bir veda mırıldandım. Kız kardeşimi severdim. Her zaman iyi anlaşmıştık. Sadece konuşmak istemiyordum.

Nadiren canım konuşmak isterdi. Balyozu kaptığım gibi dolabın bir sonraki bölümü üzerinde çalışmaya başladım.

Bir saat sonra, mutfak dolaplarının geri kalanı parçalara ayrılmıştı ve çok daha az alçıpan vardı. Bir yanım hepsini söküp atsam mı diye düşündü. Mutfağı temellerine kadar sökmeyi planlamamıştık ama muhtemelen tamir edilemeyecek durumdaydı.

Karnım guruldayarak öğle yemeğini atladığımı hatırlattı. Duvarlarla daha sonra ilgilenecektim. Günü bitirme vakti gelmişti.

Her şeyi olduğu gibi bıraktım ve kilitlemek için dışarı çıktım. Bir çöp konteyneri garaj yolunun yarısını kaplıyordu ve evin dışının da bir o kadar

içeride olduğu gibi. Neyse ki çatı sağladı ama yeni boya ve çok sayıda çevre düzenlemesi yapılması gerekiyordu.

Kamyonetimi sokağa park etmiştim; birkaç yıl önce aldığım koyu gri Ford F-150. Görünüşe göre bu bir Haven şeyiydi; iki erkek kardeşimde de aynı kamyonetten vardı, sadece farklı renklerde.

Akşam havası hoş bir serinlikteydi ve gökyüzü açıktı. Haziran ayındaydık ama yaz sıcaklığı henüz bastırmamıştı. Bu da çok iyi bir şeydi. HVAC elemanımı bir an önce klima ünitesine bakması için çağırmam gerekiyordu, aksi takdirde berbat bir yaz olacaktı.

Tadilattan ayrıldım, şehre gittim ve Copper Kettle'in karşısında bir park yeri buldum. Genelde acıktığımda hazır sandviç almak için Quick Stop'a giderdim ama canım sıcak bir şeyler yemek istiyordu.

Bir sincap yolun karşısına geçti ve kırmızı kamyonetli bir adamın frene basmasına neden oldu. Kamyon kayarak durdu, ön tekerlek hayvanı ezmeye ramak kalmıştı. Sincap koşmaya devam etti, gür kuyruğu arkasından zıplıyordu, görünüşe göre neredeyse yol kurbanı olduğu gerçeğinden habersizdi.

Buradaki sincaplar buranın sahibi olduklarını sanıyorlardı. Çenemi ona doğru eğdim ve lokantaya doğru ilerledim.

Copper Kettle rahat yemek kokuyordu ve tabakların şingirtısı sohbetin alçak uğultusuna karışıyordu. Ev sahibesi Heidi, bırakın bir lokantada çalışmayı, lisede okuyacak kadar bile yaşlı görünmüyordu. Ama ben ne bilirdim ki. Artık herkes bana çok genç görünüyordu.

"Masa ister misiniz?" Tıklım tıklım dolu yemek salonuna baktı. "Birkaç dakika sürebilir. Oldukça meşgulüz."

"Gidip bir şeyler alayım."

"Ne istediğinizi biliyor musunuz yoksa bir menü mü görmeniz gerekiyor?"

"Hayır, hayır, Heidi," diye seslendi tanıdık bir ses restoranın derinliklerinden. "O benimle oturacak."

Louise teyzem masasından el sallarken içimi hafif bir önsezi kapladı.

Louise Haven'ın her zaman topuz yaptığı uzun gri saçları ve gözlerinin etrafında derin gülümseme çizgileri vardı. Babamın en büyük erkek kardeşiyle ikisi de on altı yaşındayken evlenmişti ve son elli küsur yıldır birlikte kalarak olasılıklara meydan okumuşlardı. Karanlık geçmişte bir noktada, kadife eşofman takımlarını imza görünümü olarak benimsemişti. Sahibi olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ya da dolabının fermuarlı kapüşonlular ve eşleşen pantolonlardan oluşan bir gökkuşağı olup olmadığını. Bugünkü koyu mordu.

Louise Teyze'nin hiç filtresi yoktu ama sorun bu değildi. Aslında canı ne isterse söylemesi hoşuma gidiyordu. Sorun, Haven ailesine kendi kendini atamış bir çöpçatan olarak başkanlık etmesiydi. Çocuklarının hepsi evliydi ama yirmi bir yaşın üzerindeyseniz, Haven'larla akrabalığınız varsa ve bekarsanız, Louise sizin için geliyordu.

Yıllardır beni kendine bağlamaya çalışıyordu.

"Bir Fransız sosu alacağım," dedim.

"Josiah," diye seslendi Louise, hâlâ el sallıyordu. "Buraya gel tatlım."

Heidi sanki kimi dinlemesi gerektiğini bilmiyormuş gibi bir ileri bir geri baktı.

"Siparişimi yaz ve masasına getir," diye homurdandım ve Heidi'nin yanından geçerek Louise'in bana sırtıttığı yere doğru ilerledim.

"Ne hoş bir sürpriz, değil mi?" dedi, sanki bu lanet kasabada her zaman karşılaşmıştıyormuşuz gibi. "Otursana."

Sandalyeyi çektim ve oturdum. "Burada kalamam."

"Sorun değil, yine de merhaba demek güzel." Çantasını karıştırdı, küçük bir ayna çıkardı ve ağzının kenarlarını kurulamaya başladı. "Ayrıca, ben de seni bulmaya çalışıyordum. Florence Newland geçen gün bana torunu Aida'nın yaz için ziyarete geleceğini söyledi."

"Yani?"

"Aklıma hemen sen geldin."

"Neden?"

Aynayı kapattı. "Onu dışarı çıkarabileceğini düşünmüştüm."

"Hayır."

"Zorluk çıkarma. O iyi bir kız." "İyi kızlardan hoşlanmam."

Gözlerini devirmesi kızgınlıktan çok eğleneliydi. "Tabii ki biliyorsun. Sadece sana doğru olanı bulamadık."

"İlgilenmiyorum."

"Senin bir Haven olduğunun farkındayım, bu da inatçılıkla eşanlamlı. Ama eninde sonunda uslanmak zorunda kalacaksın."

Kaşlarını çatıldı. "Neden?"

Uzun süre acı çeken bir iç geçirdi. "Tek başına yalnız değil misin?"

"Hayır."

"Günün birinde, iyi bir kadınla hayatının ne kadar daha iyi olacağını anlayacaksın."

Homurdandım. Onun için söylemesi kolaydı. Amcam George'la genç ve hâlâ yumuşak başlı oldukları dönemde evlenmişti. Bense otuz sekiz yaşındaydım ve kendi yolumu çizmiştim. Alanımı, zamanımı ya da hayatımı başka biriyle paylaşmayı aklım almıyordu. Başka birine hesap vermekten nefret ediyordum. Bir köpek bile istemiyordum.

Ayrıca, bir keresinde bunun eşiğine gelmişim ve bakın nasıl sonuçlanmıştı. Bir daha asla.

"Başka bir Haven'a odaklanmalısın."

"İnanın bana, o kardeşleriniz üzerinde çalışıyorum."

"O zaman neden içlerinden birini, adı neyse onu dışarı çıkarması için sıkıştırmıyorsun? Luke'u denedin mi? Ya da Zachary'yi?"

"Zachary." Adını sanki tadı kötüymüş gibi tükürdü. "Sonunda beni afallatan kişi o olabilir. Ama Luke?" Parmağıyla dudaklarına vurdu. "Hayır, göremiyorum."

"Eğer onu Luke'un üzerine atmak istemiyorsan, seçebileceğim bir sürü kardeşim var."

Gerçek buydu. Biz altı çocuktuk, artı Annika. Senin, benim ve bizim ailemizdik. Babamın ilk eşinden olan ben, Luke ve Garrett vardı. Annem - ki o hepimizin tanıdığı tek anneydi- Reese, Theo ve Zachary'ye sahipti. Babam onları evlendikten sonra evlat edinmişti ve kimse onların Haven olduğu gerçeğini sorgulamamıştı. Sonra birlikte Annika'yı doğurdular.

Louise'in kızdırabileceği bir sürü bekâr Haven kardeşi vardı. Birkaç yıl önce boşanan Garrett bile.

Sonra tekrar, Reese jokerdi. Onu yıllardır görmemiştik. Evli ve yedi çocuklu olabilirdi ve bizim hiçbir fikrimiz olmazdı.

"Biliyor musun, belki Theo'nun ilgilenip ilgilenmediğine bakarım," dedi. "İyi ve istikrarlı bir işi var."

"Ya da Garrett," dedim, çöpçatanlık zihninin çarklarının benden uzaklaştığını görmekten memnun olarak. "Ayrıca iyi ve istikrarlı bir işi var."

Heidi paket çantamı getirdi ve masanın üzerine koydu. Cüzdanımı çıkardım ve gitmeden önce ona biraz para uzattım. "Üstü kalsın."

"Teşekkürler."

Ayağa kalktım, Louise beni yemeğe kalmaya ikna etmeden önce kaçmaya hazırdım. "Gitmem gerek."

"Seni gördüğüme sevindim tatlım. Ama paçayı kurtardığını sanma." Başımı salladım ve çıktım.

Yol boyunca yemeğimin kokusunu duymak midemin daha da guruldamasına neden oldu. Neyse ki kasabada, Meadow Sokağı'nda, çıkmaz bir yoldaki son evde yaşıyordum. Burayı yıllar önce satın almış, onarmaya niyetlenmişim ama pek bir şey yapmaya fırsatım olmamıştı. Hâlâ aynı hüzünlü, soluk boyası ve açıldığında gıcırdayan çarpık kapısı vardı.

İçerisi de pek iyi değildi. Yaşanabilir durumdaydı, sadece eski ve çıplaktı. Körelmiş parkelerin yenilenmesi gerekiyordu. Eski süpürgelikleri ve süsleri sökmüş ve yerine yenilerini koymamıştım. Benden önceki biri mutfak dolaplarını berbat bir leylak rengine boyamış ve orijinal muşambayı ucuz soyulabilir ve yapıştırılabilir karolarla kaplamıştı. Birkaç tanesi gevşemişti ama onları onarmak tüm zemini değiştirmek anlamına geliyordu ki bu da aslında tüm mutfağı yeniden yapmak demekti.

Günün birinde bunu yapacağım. Muhtemelen satmaya ya da kiraya vermeye hazır olduğumda.

İş botlarımı çıkarıp kapının yanına bıraktım ve telefonumu, cüzdanımı ve anahtarlarımı küçük bir katlanır masanın üzerine attım. Mobilyalarım da ev gibi eski püskü ve uyumsuzdu. Yıllardır kullandığım kanepede, kardeşim Theo'nun en son taşındığında bana bıraktığı bir koltuk ve ayak dayama yeri olarak kullanılan küçük bir masa.

Paket servis çantamı masanın üzerine bıraktım ve bir bira almak için mutfaka gittim. Birayı açtıktan sonra kanepeye çöktüm ve ayaklarımı uzattım.

Yalnız mı? Louise Teyze neden bahsettiğini bilmiyordu. Evet, yalnızdım ama yalnız değildim. Ayaklarımı yemeğimin hemen yanındaki masaya koyabilmeyi seviyordum. Yarı bitmiş bir evde eski bir kanepede oturuyordum. Kendi programıma göre çalışıyor, geri kalan zamanda istediğimi yapıyordum. İstedğim son şey endişelenmem gereken başka biri olmasıydı.

Yalnız, yalnız değil. Tam da sevdiğim gibi.

BÖLÜM 4

Audrey

Yeni işime doğru kaldırımında yürürken midem gerginlikten zonkluyordu. Sanki okulun ilk günümüş gibi hissediyordum. Uygun giyinip giyinmediğimi merak etmeme rağmen bu his tamamen rahatsız edici değildi. Burası gündelik bir ofis miydi? Daha resmi mi? Mülakatı görüntülü sohbet üzerinden yapmıştım, yani bizzat orada bulunmamıştım ve yeni patronumla yaptığım yazışmalarda kıyafet kurallarından bahsedilmemişti.

Klasik olmasını umduğum beyaz bir bluz, kömür grisi bir etek ve siyah ayakkabılar tercih etmiştim. Kendimi biraz Lois Lane gibi hissettiriyordu, yeni işim göz önüne alındığında bu uygun görünüyordu.

Keşke kendi Clark Kent'imi bulabilseydim. Süpermen olmasına bile gerek yoktu. Sadece iyi bir işi olan, köpekleri seven ve bana sıırıslıkam aşık olacak iyi bir adam. Bunu istemek çok mu fazla?

Hayat tecrübem evet diyordu ama ben umutsuz bir iyimserdim.

Max'i aynı zamanda kreş hizmeti de veren yerel evcil hayvan dükkânı Happy Paws'a bırakmıştım. Sahibi Missy Lovejoy ile bağ kurması sadece on saniyesini almıştı. Tabii ki ona bir ödül vermişti. Max'in sevgisinin yüksek bir bedeli yoktu. Ama en azından endişelenmem gereken bir şey daha azalmıştı.

Tilikum Tribune ofisi Ana Cadde'nin bir blok ötesinde, Lumberjack Park'tan çok da uzak olmayan bir yerdeydi. Tilikum, Pinecrest'ten çok daha şirin bir şehir merkezine sahipti. İlginç mağazaları ve birkaç restoranı ile şirin, gezelim ve alışveriş yapalım havasındaydı.

İki sincap önümdeki kaldırımdan koşarak geçerken kayarak durdum. Görünüşe göre biri anahtar taşıyordu. Acaba kovalayıp anahtarları geri alsam mı diye düşünerek etrafıma bakındım. Onlar da

birine aitti. Ama bir saniye sonra ikisi de bir köşede kayboldu.

Görünüşe göre Tilikum sincapları hırsızlık konusundaki ünlerini dürüstçe kazanmışlar.

Eteğimi düzelttim ve derin bir nefes aldım, sonra Tribune ofisinin kapısını açtım ve içeri girdim.

Ofis, gelişigüzel açılarla yerleştirilmiş birkaç masayla tamamen açıktı. Arka taraftaki kapalı bir kapının üzerinde Editör yazıyordu ve köşedeki bir başka kapı da tuvaletti. Karşı köşede ise mini buzdolabı ve kahve makinesi bulunan bir mini mutfak yer alıyordu. Duvarları Tribune'ün çerçeveli nüshaları süslüyordu ve bunların çoğu hafifçe yamuktu.

Gri pixie kesimli bir kadın dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı ve gülümsedi. Ofisteki diğer tek kişi oydu. Masalardan biri tamamen boştu ve diğerinde bir masaüstü bilgisayar ve birkaç ıvır zıvır olmasına rağmen orada kimse oturmuyordu.

"Merhaba." Ayağa kalktı. "Sen Audrey olmalısın. Ben Sandra O'Neal."

"Evet, merhaba." Elimi uzatarak içeri girdim. "Audrey Young."

Sandra elimi tuttu ve sıktı. Siyah bir gömlek ve hakiler giymişti - benim giydiğimden daha rahattı, bu yüzden takım elbise ceketi tercih etmediğime sevindim.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Lou ofisinde." Masalardan birini işaret etti. "Ledger, işe yaramaz stajyer, orada oturuyor. Belli ki henüz gelmemiş."

"Pardon, *işe yaramaz* stajyer mi dediniz?"

"Merak etme, yüzüne karşı öyle diyorum." Boş masayı işaret etti. "Bunu alabilirsin. Tabii Ledger'inkini daha çok sevmiyorsan. Eşyalarını taşıyabiliriz, muhtemelen fark etmez bile."

"Oh, hayır, bu iyi."

"Harika." Dikkatini Lou'nun ofisine çevirip sesini yükselttiğinde gülümsemesi soldu. "Lou! Yeni kız geldi."

Dinliyormuş gibi durakladı, ama bir cevap duymadım.

"Bir dakika içinde çıkacağına eminim. Sen yerleşebilirsin. Size etrafı gezdirirdim ama gösterecek pek bir şey yok. Oldukça küçük bir işletmeyiz. Kendi dizüstü bilgisayarınız var mı?" Etrafına bir göz attı. "Muhtemelen buralarda bir yerde fazladan bir tane vardır ama varsa bile çöpün tekidir. Kendi bilgisayarınızı kullanmanızı tavsiye ederim."

"Benim kendiminkiler var." Çantamı boş metal masanın üzerine bıraktım. Daha iyi günler görmüştü. Alt çekmecesini ezikti, açılacağından şüpheliydim.

-Ve ayaklarında paslı çentikler vardı.

Ama iyiydi. Buraya maaş için gelmiştim, lüks bir ortam için değil.

Ön kapı açıldı ve kahverengi saçları ve bıyık denemesi olan sırık gibi bir adam içeri girdi. Üzerinde solmuş bir Led Zeppelin tişörtü, dar bir kot pantolon ve boynunda ince bir bordo fular vardı.

"Ah, Ledger, bugün varlığınla bizi onurlandırmaya karar vermişsin," dedi Sandra. "Bu yeni kız, Audrey."

"Hey." Ledger sandalyesine çökmeden önce bana doğru zar zor baktı. Telefonu bir anda ortaya çıkmış gibiydi ve arkasına yaslanıp kaydırmaya başladı bile.

"Gördün mü?" Sandra ona doğru eliyle işaret etti. "İşte bu yüzden ona işe yaramaz stajyer diyorum. Pek bir şey yapmıyor."

Telefonunun üstünden ona ters ters baktı.

"Çalışıyorum." "Ne zamandan beri?"

"Bir makale için araştırma yaptım." "O bir ay önceydi."

Başını salladı, dikkati hâlâ telefonundaydı. "Beklentilerinizi kontrol etmeniz gerekiyor. Bir sürü ev ödevim var."

"Yaz tatilindeyiz."

"Evet ve bir molayı hak ediyorum."

Sandra gözlerime baktı ve omuz silkti. "Arada bir bizi şaşırtıyor ama çoğunlukla orada öylece oturuyor. Lou'nun umurunda değil çünkü o bir stajyer ve biz ona para ödemiyoruz."

Kendimi yavaşça sandalyeme bıraktım. "Tamam..."

"Muhtemelen iyi bir izlenim bırakmıyoruz ama ne diyebilirim ki? Gazete sonrası bir çağda hayatta kalmaya çalışan küçük bir kasaba gazetesiyiz. Lou var, yıllardır burada ve bu işin ölmesine izin vermiyor. Bir de ben varım, çocuklarım benim yanımda büyümek zorunda kaldığı için birkaç yıl önce bir iş bulmanın eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Ve Ledger, altı yıldır Tilikum Koleji'nde gazetecilik diploması üzerinde çalışıyor."

"Beş buçuk," dedi.

"Gördüğünüz gibi, sizin gibi birine çok ihtiyacımız var."

"Benim rolüm tam olarak ne olacak?" diye sordum. "Lou çok spesifik değildi."

"Şey," dedi Sandra ve sanki önce düşünmesi gerekiyormuş gibi tereddüt etti. "Ben duyurularla ilgileniyorum -düğünler, bebekler, ölüm ilanları. Ayrıca redaksiyon ve düzeltme işlerini, muhasebe ve diğer idari işleri de ben yapıyorum. Lou işleri editoryal açıdan denetliyor ve zamanının çoğunu reklamverenleri bize ödeme yapmaya ikna etmeye çalışarak geçiriyor. Ledger pek bir şey yapmıyor, yani geriye kalan hemen hemen her şey size kalıyor."

Birkaç kez göz kırptım. "Başka her şey?"

Gülümsedi. "Merak etmeyin, okurlarımız seçici değildir. Kameranız var mı? Buralarda bir yerlerde mutlaka bir tane vardır ama telefonunuzdaki kamera muhtemelen daha iyidir."

"Fotoğraf makinesi mi? Ben fotoğrafçı değilim."

Sandra cevap veremeden Lou'nun kapısı açıldı. Görüşmem sırasında görüldüğünden daha iriydi; kısa kollu gömleğinin düğmelerini zorlayan bir göbeği vardı. Gri kirli sakalının kasıtlı mı olduğunu yoksa bu sabah tıraş olmayı mı unuttuğunu anlayamadım ve kafasında hala biraz saç olmasına rağmen, açıkça seyrelmişti.

"Güzel, yeni kız geldi." Sesi çakıl gibi sertti. "Audrey, değil mi?"

Ayağa kalktım, elimi uzatmaya hazırdım. "Evet, merhaba, ne güzel-" "İçeri gel."

Ofisine geri döndü. Sandra'ya baktım. Bana cesaretlendirici bir gülümseme verdi, ben de Lou'yu takip ettim.

Ofisi hoş bir kâğıt ve mürekkep kokuyordu, ilkokulda yırtık gazeteleri kullanarak yaptığımız kâğıt hamuru projelerini akla getiriyordu. Tribune'ün bin dokuz yüzü yılların başlarından kalma en eski baskılarından bazıları uyumsuz çerçeveler içinde duvarda asılıydı ve masası evrak ve posta yığınlarıyla doluydu. Bir bilgisayarına olmasına rağmen, sandalyesinin arkasındaki konsolda eski bir daktilo duruyordu ve bir şekilde ortama herhangi bir modern teknolojiden daha iyi uyuyor gibi görünüyordu.

Lou masasının üzerindeki dağınıklığı karıştırdı. "Sandra'ya evraklarını vermiş olmalıyım. Muhasebe ve bordro işlerini o yapıyor."

"Oh, tamam. İhtiyacınız olan başka bir şey olursa, bana haber verin."

Yığınlardan birinin üstünden katlanmış bir gazete aldı ve bana doğru itti. "Bu geçen haftanın baskısı. Buradan sayfa düzeni hakkında bir fikir edinebilirsin. Oldukça basit. Yerel bölüm arka tarafta. Buralarda pek bir şey olmuyor ama lise spor programlarını, kasaba etkinliklerini falan basıyoruz. Sorusu olan var mı?"

Yüzlerce sorum vardı ama nereden başlayacağımı bilemiyordum. "Ne yapmalıyım..."

Telefonu çaldı ve o kadar hızlı cevap verdi ki sorum havada asılı kaldı. "Ben Lou."

Durdu, dinledi ve başını sallamaya başladı. "Hayır, hayır. Bu işe yaramayacak."

Koltuğumda kıpırdanmamaya çalışarak bekledim.

"Her zaman yarım sayfa yapıyorsun. Yirmi beş yıldır yarım sayfa yapıyorsunuz. Neden şimdi değiştirdiniz?" Elini ağızlığın üzerine koydu ve gitmemi işaret etti. "Bunu almalıyım. Git başla."

Ne yapacağım?

Telefonu açtı ve konuşmaya devam etti. "Abone sayılarının düştüğünü biliyorum ama böyle bir dönemde yaşıyoruz. Bu, sadık müşterilerinize ulaşmak için hâlâ harika bir yol."

Kalkıp gazeteyi aldım ve sessizce ofisinden çıktım.

Sandra gülümsedi. "Her şey hazır mı?"

"Pek sayılmaz." Masama geri döndüm ve oturdum. "Bir telefon geldi."

"Sorun değil. İlk gün her zaman bir öğrenme eğrisi vardır. Fazla değil. Bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Sana yardım edeceğim."

"Teşekkür ederim." Sandra'dan şimdiden hoşlanmıştım, bu içimi rahatlatmıştı çünkü durumun geri kalanı kafamı biraz karıştırmıştı. "Sanki bütün işimi açıklayacakmış gibi bana geçen haftanın gazetesini uzattı. Ama dürüst olmak gerekirse, ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bu hayat için bir metafor," dedi Ledger, bilgece başını sallayarak. "Hiçbirimiz bilmiyoruz."

Sandra güldü. "Yeterince doğru, Ledger. Belki de her zaman işe yaramaz değildir."

"Sana söylemiştim," dedi, ama hâlâ telefonundan başını kaldırmamıştı.

"Merak etme," dedi kadın. "Başlamana yardım edeceğim. Bir topluluk var

şehrin resmi Facebook sayfasındaki takvim yardımcı olacaktır. Yerel etkinliklerin tarihlerini oradan öğrenebilirsiniz. Ben de sizi tanıtmak için bazı e-postalar göndereceğim.

Tanımanız gereken insanlara. Trisha parklar ve rekreasyonda, Carolyn belediye başkanının ofisinde, Ed belediye meclisinde. Ama buralarda haber değeri taşıyan bir şey nadiren olur."

Gazeteyi açtım ve sayfaları çevirdim. Yargılayıcı olmak istemedim - ve kesinlikle küçük kasaba gazeteleri konusunda uzman değildim - ama hepsi oldukça geneldi. Yerel bölüm, ön ve merkezde olması gerekirken arka taraftaydı. Ve özellikle ilginç olan pek bir şey yoktu. Sadece insanların her yerde görebileceği temel haberler, başka kaynaklardan alındığı belli olan birkaç köşe yazısı ve küçük bir etkinlik takvimi.

Kağıdı yeniden katlayarak uzun bir nefes aldım. Kendimi neyin içine sokmuştum? Benden ne beklediklerinden, nereden başlamam gerektiğinden ya da çökmekte olan gazeteye yardım etmek için -eğer bir şey varsa- ne yapabileceğimden emin değildim. Hüzünlü sayfalarına bakarken, gazetenin açık kalıp kalmayacağını merak ediyordum. Ya da bir sabah işe geldiğimde kapının kilitli olduğunu ve yeniden ayağa kalkma umutlarımın, sanat projelerimiz için kullandığımız hurda gazeteler gibi paramparça olduğunu görecektim miydi?

Buraya gelmekle büyük bir hata yaptığım hissi geri gelmişti. İntikam duygusuyla.

Ama ne yapabilirdim ki? Elimden gelenin en iyisini yapmaya devam edecek ve haftaya hâlâ bir işim olmasını umacaktım.

Bu ve mümkün olan en kısa sürede gerçekten geleceği olan yeni bir iş bulmak.

BÖLÜM 5

Audrey

İLK GÜNÜM daha da kötüleşmedi. Yani en azından bu benim için iyiydi.

Sandra birkaç şeye başlamama yardım etti ve ben daha ne olduğunu anlamadan eve gitme vakti gelmişti. Gün hem çok hızlı hem de çok yavaş geçmişti ve kendimi buruşmuş bir paçavra gibi hissediyordum.

Sandra'ya veda ettim - yeni işimde şu ana kadarki tek parlak noktaydı - ve Max'i almaya gittim.

Onu kucağıma aldığımda, bir köpek olarak kutsal görevini yerine getirdi ve beni görür görmez heyecandan patlamaya hazırmış gibi davrandı. Çılgın bir köpek gibi kuyruğunu sallayarak etrafımda daireler çizdi ve onu sevmek için eğildiğimde ıslak yüzünü bana yalattı.

Pinecrest'e geri dönmek bana rahatlamak için biraz zaman verdi. Annemin evine geri dönme ihtimalinden pek korkmuyordum ama bunu dört gözle de beklemiyordum. Max'i Düşes'ten uzak tutmak sinir bozucu olmaya başlamıştı. Bu kadar yaramaz olmak istememişti ama onu kediden uzak tuttukça, onu daha fazla kontrol etmek istiyordu. Uyarı tırmağı onun merakını yatıştırmak için hiçbir şey yapmamıştı. Dün gece benden uzaklaştı ve Duchess bir kitap rafının tepesine sıkışıp kaldı, aşağı inemedi.

En azından annem sıkıştığını iddia etmişti. Sadece dramatik davrandığına ikna olmuşum.

Bakkal yolumun üzerindeydi, ben de uğrayıp akşam yemeği için bir şeyler almaya karar verdim. Çılgın köpeğime katlandığı için anneme bir barış teklifi.

Ben içeri girene kadar Max birkaç dakika idare edebilirdi. Onu asla arabada uzun süre bırakmazdım -araç sandığınızdan daha hızlı ısınabilir, özellikle de güneşte- ama hava sıcak değildi ve gölgeye park etmiştim. Ben yeterince hızlı girip çıkardım, o da iyi olurdu.

"Burada kal, iyi çocuk. Hemen döneceğim."

Dükkana girdim ve sağ tarafa, şarküteriye doğru yöneldim. Neyse ki annemin sevdiği tavuk salatası vardı. Bir orta boy sipariş ettim - muhtemelen ihtiyacımızdan fazlaydı ama yarın artanları yiyebilirdi- ve erkek saçının üzerine saç filesi takmış bir adam kabı doldururken bekledim. Bana uzattı ve ben de ona teşekkür ettim.

"Vay, vay, vay," dedi çok tanıdık bir ses arkamdan. "Döndüğünü duydum."

Bu anın er ya da geç gerçekleşmesi gerektiğini biliyordum. Bu kasaba ondan uzun süre kaçmak için çok küçüktü. Ama yine de Colin Greaves'i görmeye hazır değildim.

"Sanırım haberler hızlı yayılıyor," dedim arkamı dönerken.

Soluk mavi bir düğme ve koyu renk bir pantolon giymişti. Muhtemelen benim gibi işten eve dönerken dükkâna uğramıştı. Babasının hukuk firmasında çalışıyordu, şehirdeki tek hukuk firmasıydı ve kesinlikle olması gerektiği gibi görünüyordu. Arkaya yatırılmış saçları, sinekkaydı tıraşı, pahalı giysilerinde tek bir kırıksıklık bile yoktu.

Ağzının bir köşesi kalktı ve gözleri aşağı yukarı hareket etti. "İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler. İşteki ilk günüm."

"Öyle mi? Nerede çalışıyorsun?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. *Teşekkürden fazlasını* söylememeliydim. Şimdi hızlı bir merhaba durumu yerine gerçek bir sohbe sürükleniyordum. Ama kaba olmak istemedim. "Tilikum Tribünü."

"O şey hala açık mı?"

"Beni işe aldılar ve bu sabah oraya gittiğimde kapı kilitli değildi, yani bu iyiye işaret diyebilirim."

"Çok şirin," dedi ve gazeteyi mi yoksa benim iğneleme girişimimi mi kastettiğinden emin olamadım. "Annenle yaşadığını duydum."

Sesindeki yargılamayı fark etmedim. "Sadece bir yer bulana kadar."

Beni tekrar aşağı yukarı süzdükten sonra kollarını kavuşturdu. "Kimin aklına gelirdi ki? Başarılı Olma İhtimali En Yüksek Bayan, eve döndüm. Hani sen

bir daha asla burada yaşamayacağım."

Bunu söylemiştim. O zaman bunu kastetmiştim. Adam gibi. "Evet, hayat insanı ters köşeye yatırıyor." Tavuk salatası kabımı kaldırdım. "Bu hâlâ soğukken eve gitmeliyim."

"Hey, sana sert davranmak istememiştim." Sesi, bir tartışmadan kurtulmak için her zaman kullandığı yatıştırıcı niteliğe büründü. "Her şey yolunda mı?"

İşimi kaybettim ve asla eve taşınmayacağıma yemin ettikten sonra şimdi annemle yaşıyorum; yeni işim tam bir felaket ve tüm mesaimi köpeğimi annemin şımarık kedisinden uzak tutmaya çalışarak geçireceğim. Hayır, her şey yolunda değil.

Açıkçası ben öyle demedim.

"Evet, iyi. Sadece bir kariyer değişikliği arıyordum ve kendimi burada buldum. Hayat bu şekilde komik."

Yavaşça başını salladı ve bana inanmadığını söyleyebilirdim. "Aferin sana." "Teşekkürler."

"Bir ara kahve içmeliyiz." Bir adım daha yaklaştı ve bana lisedeyken kelebekler uçuşmasına neden olan o çapkın sırtışını yaptı. "Arayı kapatırız."

Neden bana o şekilde bakıyordu? Gözleri bir aşağı bir yukarı geziniyor, göğsümde kibar olandan çok daha uzun süre kalıyordu.

"Lorelei nasıl?"

Yarım saniyeliğine dondu kaldı ve yüz hatlarını sertleştiren bir öfke parıltısı belirdi. Bana babamı hatırlattı.

Bu rahatsız ediciydi.

"O harika biri." Yüz ifadesi tekrar o ukala yarı sırtışına dönüştü. "Uğramalısın. Seni görmeyi çok ister."

İyi kurtardın, dostum. "Evet, yapacağım. Gerçekten gitmem gerekiyor. Köpeğim arabada ve onu orada uzun süre bırakmak istemiyorum."

"Tabii ki. Ben de öyle. Yaşlı top ve zincir, onun etrafında koştuğumu düşünmeden önce eve gitmeliyim." Göz kırptı ve bir parçam onu aldatıp aldatmadığını merak etti. Ya da fırsat verilirse aldatacağını.

Lanet olsun, Colin, o adam olma. "İyi geceler."

"Hoşça kal, Audrey." Durakladı ve beni bakışlarına kilitledi. "Seni görmek gerçekten çok güzel."

"Sen de." Tam bir yalancıydım. Onu görmek iyi değildi ve elimden geldiğince bundan kaçınırdım.

"Görüşmek üzere." Tekrar göz kırptı, sonra dönüp uzaklaştı.

Uzun bir nefes aldım ve kendimi biraz iğrenç hissederek kasaya yöneldim. Onu babamın cenazesinde gördüğümde de böyle hissetmiştim. Normal bir eski erkek arkadaş gibi başsağlığı dilemek yerine beni köşeye sıkıştırmış ve uzun uzun sarılmak için ısrar etmişti. *İhtiyacım olan her şeyi* teklif etmesi nedense bana uygunsuz gelmişti.

Neyse ki bugün bana sarılmaya çalışmamıştı, sadece kahve içmeye davet etmişti ki bu son derece masum bir davranış olabilirdi. Belki de sadece arayı kapatmak ve nasıl olduğumu görmek istemiştir.

Tavuk salatasının parasını ödedim ve arabama döndüm. Ben otoparkta yürürken Max özenle beni izliyordu ve beni görür görmez gür kuyruğunun sallanmaya başladığını görebiliyordum.

Aptal köpek.

Bir anda tüylerim diken diken oldu ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Sadece köpeğim tarafından değil, izlendiğime dair çok garip bir his vardı içimde. Bu his o kadar güçlü ve yaygındı ki, sanki güpegündüz küçük bir kasabanın marketinin otoparkında değil de büyük bir şehrin karanlık bir sokağında yürüyormuşum gibi kalbimin hızla çarpmasına neden oldu.

Gerçekten beni izleyen biri var mı diye etrafıma mı baksam yoksa arabama doğru mu koşsam karar veremedim ve ikisinin garip bir kombinasyonunu yaptım. Başım bir o yana bir bu yana döndü, çevremdekilerin çoğunu seçemeyecek kadar hızlıydı ve ileri atıldım. Anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırdım. Neredeydiler?

Max'in burnu yolcu tarafındaki camın üzerinde ıslak izler bıraktı. Muhtemelen otoparkta hızla ilerlememi eğlenceli bir şeyler olacağı şeklinde yorumladı.

Burnuma ve ağızma kloroformlu bir bez parçası sıkıştırılmasını ya da arkamdan keskin bir cisim saplanması bekleyip durdum.

Adrenalin bana aşırı aktif bir hayal gücü vermiş olabilir.

Arabama gittim, kilidini açmak için uzaktan kumandaya bastım ve içeri girip kapıyı olabildiğince hızlı bir şekilde kilitledim.

Ben nefesimi tutmaya çalışırken Max kuyruğunu salladı. Kalbim küt küt atıyordu ve bıçaklanmak üzere olduğum hissinin geçmesi uzun zaman aldı.

Camlardan dışarı ve arka görüşe baktım ama kimseyi göremedim. Colin bile.

Muhtemelen dükkândan çıktığımda arabasının önünde durup beni izleyen oydu. Tehlikeli olmayan eski erkek arkadaşım. Colin'in yapacağı en kötü şey beni uygunsuz bir şekilde süzüp kahve içmeyi teklif etmek ve büyük ihtimalle karısını aldatmak olurdu ama ben bunun bir parçası olmayacaktım.

Kloroformlu bezlerden ya da arkadan bıçaklanmaktan korkmaya gerek yok. Max pençesini koluma koydu.

"Teşekkürler, iyi çocuk. Köpek annen çok gülünç. Umarım bunu biliyorsundur."

Sanki bende hiçbir sorun yokmuş gibi iri kahverengi gözleriyle bana baktı.

Köpekler en iyisidir.

Kalbim yavaşlıyordu ve kollarım artık hiper tetikte bir kirpiye benzemiyordu, bu yüzden arabayı çalıştırdım ve çıktım. Max fazla meraklanmasın diye tavuklu salata kabını kucağımda tuttum. Arabamın içinin akşam yemeği ve köpek salyasıyla dolmasına gerek yoktu.

Kendime eve dönerken takip edilmediğimi kesin bir dille söyledim. Tam anlamıyla arkamda kimse yoktu, ama görünüşe göre adrenalin dolu hayal gücüm tam olarak bitmemişti.

Sadece her şeyin stresiydi. İşsiz kalmam, milyonlarca işe başvurup bir daha geri dönüş alamamak ve eve taşınmak. Colin'le karşılaşmamdan bahsetmiyorum bile. Çok fazla şey vardı.

Annemin evinin görüntüsü pek rahatlatıcı değildi ama en azından ilk iş günümü atlatmıştım. Umarım köpek kreşi Max'i yormuştu. Kendimi oldukça bitkin hissediyordum.

Park ettim ve Max'in tasmağını taktım. Çantam, tavuk salatası ve Max arasında hokkabazlık yapmam gereken çok şey vardı, bu yüzden eşyalarımı alırken önce onun dışarı atlamasına izin verdim. Doğruca kapıya koştu ve oturdu.

"İyi çocuk, Max. Beni orada bekle."

Her şeyi topladım ve kalçamla arabanın kapısını kapattım. Ön kapı açıldı ve annem kafasını dışarı çıkardı.

O daha bir şey söyleyemeden Max yanından geçip içeri koştu.

"Düşes!" Annem bağırdı ve peşinden fırladı.

"Şaka yapıyor olmalısın." Aceleyle içeri girdim ve Duchess dışarı kaçmasın diye kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım. Max'in onu kovalamasından daha kötü olan tek şey annemin kıymetli bebeğinin dışarı çıkmasına izin vermek olurdu. "Max! Gel!"

Eşyalarımı bırakıp mutfağa koştum ama orada değillerdi. Üst kattan boğuk bir ılık geldi, ben de o tarafa yöneldim.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, "Max, sen bundan daha iyi eğitildin," diye bağırdım. "Sayılır. Gel!"

Ana yatak odasından fırladı, gözleri heyecandan kocaman açılmıştı, kuyruğu deli gibi sallanıyordu.

"Aferin oğlum. Gel hadi."

Bir an için itaat edeceğini sandım. Ama yeni favori oyununun cazibesi - şımarık kediye kovalamak- onun için çok fazlaydı. Eğitim günaha karşı; günaha karşı kazandı.

Anneme yatak odasının kapısını kapatması için bağırmaya başladım ama çok geç kalmıştım. Dönüp içeri daldı, tasmaı arkasından geliyordu. Annem yine ılık attı, çünkü tabii ki attı ve yere bir şey düştü.

"Audrey!"

"Ben buradayım. Max, hayır. Gel!"

Bir lamba devrilmişti ama kırık gibi görünmüyordu. Annemin yüzü kızarmıştı ve dört direkli kral boy yatağının önünde duruyordu, bacakları geniş bir duruştaydı, kollarını iki yana açmıştı, sanki değerli kedisini kurtarmak için vücudunu feda etmeye hazırды.

Max sonunda emre itaat etti, gelip önümde oturdu, gözleri benimkilerdeydi, kuyruğu mutlu bir şekilde sallanıyordu. Tekrar kaçamasın diye tasmaını aldım.

Annem hırıltılı nefesler alıyordu ve gözleri hafifçe çıldırmıştı. "Bebeğimi korkutmaya devam edemez, Audrey."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece eşyalarımı alıyordum. Kapıyı açacağını düşünmemiştim."

"Bunun bir önemi yok. Tasma çözümü açıkça işe yaramıyor."

"Anne, o sadece oynamaya çalışıyor. Ona zarar vermez."

"Ona zihinsel olarak zarar veriyor."

Düşes yatağın altından dışarı baktı ve tısladı. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadı. Sadece heyecanlı."

Annemin bana bakışı kelimelerden daha yüksek sesle konuştu. *Onu kedimden uzak tut.*

"Akşam yemeği aldım. Ön kapının yanına bıraktığım çantanın içinde." Başka ne diyeceğimi bilemediğim için Max'i alıp çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Odama gittim ve yatağa vurarak onu zıplamaya davet ettim.

Bu yaşam durumu yürümeyecekti. Uzun süreli olmasını hiç istememiştim ama birkaç ay idare edebileceğimi ummuştum. Daha birkaç gün olmuştu ve saçımı başımı yolmaya hazırdım.

Ayrıca Colin'le bu kadar kolay karşılaşma fikri de hoşuma gitmiyordu. Bu kasabada herhangi bir yere gittiğimde, orada olup olmayacağını merak ederek gerilirdim.

Kendime ait bir yere ihtiyacım vardı. Azgın iyimserliğim bile bu işi daha fazla yürütemezdi.

Max'i biraz dinlenmesi için kafesine koydum - neyse ki inini seviyordu - ve eşyalarımı almak için aşağı indim. Görünüşe göre annem hâlâ üst kattaydı ve muhtemelen son köpek travmasından sonra Duchess'in üzerine titriyordu. Akşam yemeğini mutfaka koydum ve çantamı üst kattaki odama götürdüm.

Max kıvrılmış uyuyordu, ben de onu uyuması için bıraktım ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Colin karşılaşmasından sonra, Pinecrest'in dışında yaşayacak bir yer bulmayı gerçekten istiyordum - tercihen Tilikum'da, böylece işe yakın olacaktım. Ama hemen hemen her şey buradan daha iyi olurdu.

Kayıtlı aramamı açtım ve nefesimi tutarak tekrar çalıştırdım.

Lütfen yeni bir şeyler olsun.

Daha önce görmediğim birkaç ilan karşıma çıktı ve umut göğsümde sıcak bir karıncalanma gibi yükseldi.

İlki iki yatak odalı bir daireydi. Müthişti. Tilikum'da, üniversiteye yakındı. Bu işe yarayabilir. Yakın zamanda yeni aletlerle yenilenmişti, bu güzeldi. Kira bütçeme uygundu ve tam da sorunlarımın çözümünü bulduğumu düşündüğüm anda sona geldim. Evcil hayvan yok.

Ateş et.

Bir sonraki ilan bir ev içindi. Üç yatak odalı, fiyat aralığımın biraz dışında, ama çitle çevrili bir arka bahçesi vardı. Bu Max için harika olurdu. Depozito karşılığında evcil hayvan kabul ediliyordu, ki bu da iyiydi. Nerede olduğunu görmek için haritaya tıkladım ve kalbim sıkıştı. Pinecrest'teydi. Aslında Colin hâlâ aynı yerde yaşıyorsa, evinin hemen köşesindeydi.

Kesinlikle hayır.

Hissettiğim o umut hızla kayboluyordu.

Son yeni ilana tıkladım. Tilikum'da iki yatak odalı bir ev. Kira benim fiyat aralığımdaydı. Çitle çevrili bir bahçeden bahsedilmiyordu ama

ihtiyacım var. Sadece temiz, eski erkek arkadaşımın sokağında olmayan ve içinde şımartılmış beyaz bir İranlı olmayan düzgün bir yer.

İlanda evcil hayvanlarla ilgili herhangi bir şey yazmıyordu. Aptal köpeğim için cevabın evet olacağına dair parmaklarımı çaprazlayarak numarayı aradım.

"Haven Properties," diye bir kadın sesi cevap verdi. "Ben Annika."

"Merhaba, Annika. Adım Audrey ve az önce Tilikum'da iki yatak odalı bir ev için ilanınızı gördüm. Hâlâ müsait mi?"

"Evet, kesinlikle öyle."

Derin bir nefes aldım ve parmaklarımı daha sıkı kenetledim. "Evcil hayvanlara izin verme şansınız var mı?"

"Vaka bazında ve depozito karşılığında yapıyoruz. Ne tür evcil hayvanlarınız var?"

"Sadece bir köpek. Orta ırk, uzun tüyleri var ama bakımlı tutuyorum."

"Elbette, bir köpek yeterli. İsterseniz yarın sizinle orada buluşabilirim, böylece bir göz atabilirsiniz. Ya da yarın sizin için uygun değilse hafta içinde."

"Önce görmeme gerek yok. Ben alırım." Durakladı. "Emin misin?"

"Köpeğime izin veriyorsa ve Pinecrest'te değilse, mükemmel."

"Oh, tamam," dedi gülerek. "Bana e-posta adresinizi bu numaraya mesaj atarsanız, size online kiralama başvurumuzun linkini göndereceğim. Devam edin ve her şeyi başlatmak için bunu doldurun. Ne zaman taşınmayı düşünüyordunuz?"

"Mümkün olduğunca çabuk. Geçici olarak annemle yaşıyorum ve köpeğimle kedisi pek iyi arkadaş sayılmazlar. Köpeğim kedinin yeni en iyi arkadaşı olduğunu düşünüyor - ya da daha doğrusu çiğneme oyuncağı - ama kedinin başka fikirleri var. Bu durum giderek stresli bir hal alıyor."

"Tamamen anlıyorum. Başvuru süreci uzun sürmeyecek. Sadece eksiksiz doldurduğunuzdan emin olun, böylece bana ihtiyacım olan her şeyi vermiş olursunuz. Her şeyin kontrol edildiğini varsayarsak, yakında taşınmanızı sağlayabiliriz."

Rahatlayarak iç çektim. "Çok teşekkür ederim. Hayatımı kurtardınız."

"Sorun değil. Bizim tarafımızda işler yoluna girdiğinde sizi ararım ve kira sözleşmesini sonuçlandırmak ve anahtarları size teslim etmek için buluşabiliriz."

"Teşekkür ederim," dedim tekrar. "Çok teşekkürler."

Görüşmeyi sonlandırdım ve hemen e-posta adresimi mesaj attım. Yaklaşık iki dakika sonra Annika Bailey'den konu başlığı: kira başvurusu olan bir e-posta geldi.

Bingo.

Bu evi kiralamamı engelleyecek beklenmedik bir şey çıkmayacağını umarak formu doldurdum. İçimde mükemmel olacağına dair bir his vardı.

Olmazsa da en azından endişelenecek bir kedi olmazdı. Gerisi için elimden geleni yapardım. Bu konuda oldukça iyiydim.

8 Haziran

*Bugün onu
gördüm.*

Evet, o.

Onu zihnimden silmeyi başarmıştım. Bu çok sıkı bir çalışma gerektirdi. Disiplin gerektiriyordu. Bununla gurur duyuyordum. Onu hiç düşünmediğim için gurur duyuyordum.

Onu nasıl bir hiç haline getirdiğimi.

Görünüşe göre hafızası sandığım kadar derinlere gömülü değilmiş. Onu görmek bile her şeyi geri getirdi.

Onu görmek beni kızdırdı. Hem de çok kızdırdı. Ve kızgın olduğum zamanları sevmiyorum. Öfke çok çığ ve kontrolsüzdür.

Belki de beni test etmek için buradadır. Bu ilginç bir fikir. Disiplinimi test etmek. Gücümü.

Ya da belki de ilk ve son kez hesaplaşmayı düşünmemin zamanı gelmiştir.

BÖLÜM 6

Josiah

TIMBERBEAST MEYHANESİNİN YARISI BOŞTU. Tuhaf olan Bir Cuma günü, erken olmasına rağmen. Saat altı bile değildi. Gece ilerledikçe dolacaktı. Özellikle de uzun süredir buranın sahibi olan Rocco, açıklanamaz bir şekilde Cuma günleri karaoke yapmaya başladığı için. O karmaşa başlamadan çok önce oradan çıkmış olurdum.

İçeri girdim ve barda, biralarıyla birlikte pişmanlıklarını dile getiren birkaç müdavimin yanına oturdum. Birkaç yerli uzun masalarda yerlerini almıştı ve bir grup kadın - kesinlikle turistler - sağdaki büyük bir masayı kaptı. Yirmili yaşların sonunda, belki de otuzlu yaşların başındaydılar, muhtemelen kız kıza bir hafta sonu geçirmek için şehre gelmişlerdi. Bol bol gülüyor ve özçekim için poz veriyorlardı.

Onları görmezden geldim. Öyle kızlar Luke ve Zachary'nin işiydi. Benim değil.

Hayden arkadan çıktı. "Size ne getireyim? Her zamankinden mi?"

"Evet."

Bir bardak aldı ve bana bir bira doldurdu, sonra da barın diğer tarafına kaydırıldı. Hayden artık yeni çocuk değildi, yine de onu hâlâ öyle görüyordum. Rocco onu bir ya da iki yıl önce getirmişti. Yoksa üç müydü? Bilmiyordum. Daha genç bir adamdı, en fazla otuz yaşlarındaydı, dağınık siyah saçları vardı. Biraz emo havası vardı, ama yeterince iyi bir barmendi - anlamsız konuşmalar yapmadan içki servisi yapıyordu. İşime yaradı.

Bir yudum aldım ve telefonumdaki saate baktım. Babamla buluşmak için biraz erken gelmişim. Babamla ortak olmanın avantajlarından biri de iş toplantılarımızı Timberbeast'te birkaç bira içerek yapmaktı. Annem dalga geçerdi.

meyhaneye gitmek için bir bahane olduğunu söyledi. Belki de. Ama aslında çok şey yaptık.

Kapı açıldı ve omzumun üzerinden baktım. Gelen babam değildi ama içeri giren adama başımı salladım. İçeri girdiğinde kimse gözünü kırpmadı ama kısa bir süre önce buraya adımını bile atamazdı.

Asher Bailey iri yarı bir adamdı ve tehlikeli bir görünüşü vardı. Haklı olarak da öyle. O zamanlar nişanlısı olan Grace'e saldırmaya çalışan adamı öldürdüğü için federal hapishanede yatmış bir jiu jitsu koçuydu. Onu bu yüzden nasıl içeri attıklarını hiç anlamamıştım. Her erkek onun yaptığını yapardı.

Ama bu uzun zaman önceydi, onun ailesiyle benim ailem hâlâ kan davalıyken. Birbirimize attığımız yumruklar çoğunlukla eşek şakası olsa da, uzun süredir devam eden gelenek gereği Asher Bailey ve kardeşlerinden nefret etmek zorundaydım. Altı yıl önce her şey değişmiş ve bir şekilde Asher'la arkadaş olmuştuk.

Gerçi o kadar da garip değildi. Kız kardeşim Annika bir Bailey ile evlenmek için kan davası sınırlarını aşmıştı. Ama bu başka bir hikayeydi.

Benim yanıma oturdu. Hayden siparişini almak için geldi. Hayden'ın nereli olduğunu bilmiyordum ama Timberbeast'in Haven bölgesi olduğu zamanları hatırlayacak kadar uzun süre Tilikum'da yaşamamıştı.

"Size ne getirebilirim?"

Asher biramı işaret etti. "Onlardan bir tane."

"Hemen geliyor."

"Bu gece burada ne yapıyorsun?" Ben sordum.

"Grace ve çocuklar annesiyle dışarıda. Dışarıda kamyonunuzu gördüm, ben de uğrayayım dedim."

Hayden Asher'a birasını verdi. Asher ona teşekkür etti. Bardaklarımızı birbirimize doğru kaldırdık ve birer içki içtik. "Neyin var senin?" Birasını yere koydu. "Pek bir şey yok. Sadece bir evi parçalıyorum."

"Nasıl gidiyor?"

"Berbat, ama bu tipik bir durum. Bu hafta başında değiştirmeyi planlamadığım bir grup alçıpanı sökmek zorunda kaldım. Ama en azından kokudan kurtulduk."

Evi düşünmek beni meraklandırdı. Çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutmuş muydum? Bu genellikle yaptığım bir şey değildi, ama çok garip bir şekilde

arka kapıyı kilitlemediğimi hissettim.

"Ben yokken Grace'in evimizi kendi başına yeniden şekillendirmesi beni hâlâ şaşırtıyor."

"Grace tam bir baş belası."

Kadehini kaldırdı. "Bunun şerefine."

Benimkini onunkiyle tokuşturdum. "Peki ya sen?" "Dün bir iş görüşmem vardı."

"Spor salonundan ayrılmayı mı düşünüyorsun?"

"Bunun için mi? Evet. Şef Stanely beni TFD'de işe almak istiyor."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu iyi bir haberdı. Asher hapse girmeden önce itfaiyeci olmayı planlıyordu. Eve döndüğünde, sicili onu bu mesleğe uygun hale getirmemişti. "Bir bok yok mu?"

Başını salladı. "Eyalet yasayı değiştirdi. Tekrar suç işlemekten yeterince uzun süre geçirdim, Şef beni işe alabilir. Geçen hafta sonu bu haberle beni gafil avladı."

"Hiç vakit kaybetmiyor, değil mi?"

"Yetiştirmem gereken çok fazla eğitim var, bu yüzden formaliteleri aradan çıkarmaya çalışıyor."

"Kardeşlerin heyecanlanmış olmalı." Asher'in kardeşlerinden üçü TFD'de itfaiyeci olarak çalışıyordu ve aralarında kayınbiraderim Levi de vardı.

"İlk başta onlarla taşak geçtiğimi düşündüler."

"Doğal olarak."

Kapı tekrar açıldı ve kardeşlerim Luke ve Zachary'nin içeri girdiğini görmek için arkama baktım. Zachary Luke'u dürttü ve bara gelmeden önce kızların olduğu masayı işaret etti -çünkü tabii ki etti-.

"Hey, Asher," dedi Luke. "İtfaiyenin standartlarını düşürdüğünü duydum."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum. Kaşları çatıldı. "Herkes biliyor."

"Ben bilmiyordum."

"Çünkü sen kimseyle konuşmuyorsun."

Omuz silktim. Haklısın.

"Tebrikler, dostum." Luke Asher'ın omzuna bir tokat attı. "Şef Stanley'nin ekibinde başka bir Bailey ile nasıl başa çıkacağını bilmiyorum ama bu onun sorunu."

"Bunca yıldır Gavin'i idare ediyor," dedi Asher. "Bu onu bir tür aziz yapıyor olmalı."

"Bu bir gerçek," dedi Luke. "Gavin kafayı yemiş."

Asher kıkırdadı. En küçük kardeşi dürüstlüğüyle ün salmıştı.

"Tüm bunlar ne kadar büyüleyici olsa da," dedi Zachary, alaycı bir ses tonuyla, "yapacak daha önemli işlerim var. Siz sık kafalılarla sonra görüşürüz."

Doğruca kızların olduğu masaya gitti, elleri cebinde geziniyordu. Z'nin kadınlara karşı kendine güveni tamdı. Muhtemelen iyi yerleştirilmişti. Biriyle yatmak gibi bir sorunu olduğundan şüpheliydim.

Asher hafifçe eğlenmiş gibi başını salladı. Yıllardır bir aile babasıydı. Bir barda kız tavlamak aklındaki en son şey olmalıydı. İyi geçinmemizin bir nedeni de buydu. Benim bir karım ve çocuklarım yoktu, olmasını da istemiyordum ama ben de o ortamla ondan daha fazla ilgilenmiyordum.

Luke biraz daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Biliyor musun, şurada bir masa dolusu seksi kız var."

"Yani?"

"Pembeli sarışın olanın buraya geldiğimizden beri seni izlediğine eminim."

"İlgilenmiyorum."

"Ciddi misin?" Luke bir cevap verecekmiş gibi Asher'a baktı ama o sadece omuz silkti. "Sende bir sorun mu var? Her şey çalışıyor, değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Bütün o kızların önünde seni yere sermemi mi istiyorsun?"

Luke sırtıttı. "Pek sayılmaz. Bak dostum, ben sadece yardım etmeye çalışıyorum. Sen üzgün ve yalnız olmak istiyorsan, sorun değil. Ben dışarıdan gelenlerle biraz eğleneceğim."

Yürüyüp gitti, Z'ye kıyasla ukalalığı daha azdı ama yine de oradaydı. Bu ikisi aynı oyun kitabından okuyorlardı. Luke sadece bu konuda daha kurnazdı.

"Üzgün ve yalnız değilim," diye mırıldandım. "O da neydi?" Asher sordu. "Hiçbir şey. Kardeşlerim sinir bozucu."

"Evet, benimkiler de öyle, ama ne yapacaksın?"

Babam sonunda geldi ve geniş omuzlarıyla kapının yarısını kapladı. Paul Haven oduncu soyundan gelen iri bir adamdı. Kahverengi

Saçına ve sakalına aklar düşmüştü ve üzerinde soluk mavi ekose bir gömlek ve kot pantolon vardı.

Etrafı bir grup kadınla çevrili iki oğlunu fark ederek durakladı. Başını hafifçe sallayarak bara geldi ve diğer tarafındaki koltuğa oturdu.

Asher ayağa kalktı. "Gitsem iyi olacak. Grace ve çocuklar dönmeden önce evde olduğumdan emin olmalıyım."

"Biralar benden," dedim. "Tekrar tebrikler."

"Teşekkürler Haven." Çenesini babama doğru eğdi. "Seni görmek güzel Paul."

Babam başını salladı. "Sen de."

Asher gitti ve Hayden babama bir bira getirdi.

"Ev nasıl görünüyor?" diye sordu. "Bugün oraya gitmek istiyordum ama bir türlü fırsat bulamadım."

"Şu ana kadar düşündüğümüzden daha kötü durumda." "Ne kadar alçıpanı mahvettiniz?"

Gülümsedim. "Çoğunu."

Kıkırdadı. "Anlaşıldı. O halde bütçede değişiklik yapmalıyız. Bazı yüzeyler için daha ucuz seçenekler bulmalıyız."

"Muhtemelen."

"Bunun üzerinde çalışacağım. Jim Brenner'ın bana bir iyilik borcu var, belki pencereler için bir anlaşma yapabilirim."

"Kulağa hoş geliyor. Başka hiçbir şeyi kırmadan demoyu bitirmeye çalışacağım."

"Bunu sen yap."

Görüşmemiz çok uzun sürmedi. Elinde satışa çıkabilecek başka bir mülkle ilgili ipucu vardı. Başka bir eve yatırım yapmaya pek hazır değildik ama gözümüzü dört açmamız iyi olacaktı. Onayladığından emin olmak için ona yeni mutfak düzeni taslağımı gösterdim. Onayladı.

Babam oldukça açık sözlü bir adamdı. Onunla çalışmak çok kolaydı.

Konuşurken, tadilatın arka kapısını kilitleyip kilitlemediğim sorusu, ulaşamadığım bir kaşıntı gibi beni rahatsız etmeye devam etti. Muhtemelen sorun yoktu ama kısa bir süre önce mülklerimizden birinde gecekonducularla sorun yaşamıştık ve bunu tekrar yaşamak istemiyordum.

Hesabı ve bahşişi karşılamak için barın üzerine biraz para bıraktım, sonra ayağa kalktım. "Eve uğramam gerekiyor. Arka kapıyı kilitlemeyi unutmuş olabilirim."

"Tamam oğlum," dedi babam. "İyi geceler."

"Anneme selam söyle."

"Yapacağım."

Meyhaneden ayrıldım ve kamyonetime bindim. Haziran ayına girerken günler uzamaya başlamıştı ve güneş hâlâ dağların tepelerindeydi. Güzel bir geceydi. Z ve Luke'un biraz akli varsa kızları nehre götürürlerdi. Pis ve eski bir meyhaneden daha iyi bir atmosfer.

Ama ben ne biliyordum ki?

Eve doğru yöneldim ve çöp konteynerinin yanına park ettim. Ayrılırken ön kapıyı kilitlediğimi hatırlıyordum ve yeterince güvenliydi. İçerisi sessizdi, her şey bıraktığım gibiydi. Kirli bir dağınıklık. Evin arka tarafına doğru yürüdüm ve arka kapıyı kontrol ettim.

Kilitli.

Bu iyiydi ama yine de kontrol etmek için zaman ayırdığıma sevindim. Tilikum her zaman oldukça güvenliydi, ama asla bilemezsiniz.

Ön kapıya geri döndüm ve kapıyı arkamdan kilitledim. Görüş alanımın köşesindeki hareket gözüme çarptı. Muhtemelen sadece bir sincaptı -bu kasabada her yerdeydiler- ama neden yandaki iki yatak odalı evin garaj yolunda bir araba vardı?

Annika kiracıların çıktığını, bu yüzden bir ay daha boş kalacağını söylemişti. Bu sadece birkaç gün önce değil miydi? Şimdiden yeni bir kiracı bulmuş olamaz.

Evin önündeki araba basit bir sedandı. Yıkanması gerekiyordu ama içgüdülerimi harekete geçiren şey bu değildi. Arka koltuk tıka basa eşyayla doluydu. İçeri bakmak için yaklaştım. Yolcu koltuğu boştu ama arabanın geri kalanı tıka basa doluydu. Sanki biri -ya da birkaç kişi- arabasında yaşıyormuş gibi görünüyordu.

Olamaz. Birkaç yıl önce gecekonducuların başına gelen de tam olarak buydu. Uyuşturucu sorunu olan ve arabalarında yaşayan rastgele bir çift, boş kiralık evlerimden birine taşınmıştı. Onları çıkarmak aylar sürmüştü. Tam bir baş belasıydı. Bu saçmalıkla bir daha uğraşmayacaktım.

İyi ki anahtarım vardı. Onlar rahat etmeden önce onları dışarı çıkarırdım.

BÖLÜM 7

Audrey

HALI YUMUŞAKTI.

Sırt üstü uzandım, oturma odasının tavanına baktım ve kollarımı yerde gezdirdim, sanki bir halı meleği yapıyordum. Kiralık ev, olmasını umduğum her şey ve daha fazlasıydı. Şirin, rahat, temizdi ve planladığım bütçenin biraz dışında olmasına rağmen, fazladan harcadığım paraya değmişti. Zaten döşenmişti, bu yüzden yeni eşyalar alma konusunda endişelenmeme gerek kalmadı. Ve şımartılmış bir İran kedisi de yoktu.

Mahalle de şirinmiş. Yandaki ev biraz kabataslak görünüyordu ama garaj yolunda büyük bir çöp konteyneri vardı, bu yüzden belki de yıkılıyor ya da yeniden modelleniyordu ya da başka bir şey.

Annem şimdiden kalacak bir yer bulduğuma şaşırmış gibi yapmıştı ama rahatladığımı söyleyebilirdim. Hislerimiz karşılıklıydı. Max ve Düşes meselesi bir yana, her gün görüşmediğimizde onunla ilişkim her zaman daha iyiydi.

"Bence bu işi başarabiliriz. Sen ne düşünüyorsun, Max?"

Benim duruşumu taklit ederek sırt üstü yuvarlandı, ön patileri ölü taklidi yapar gibi bükülmüştü. Karnına bir çizik attım.

"Evet, burası mükemmel. Kendi alanımız. Oynayacak kedicik olmadığı için üzgünüm ama en iyisi bu."

Başvurum gayet iyi sonuçlanmıştı. Annika bana bir kira sözleşmesi gönderdi ve işten sonra anahtarları vermek için benimle buluştu. Kira kontratı bir yıllıktı, bu biraz ürkütücü gelmişti ama çoğu yerin on iki ay gerektirdiğini biliyordum. Bu bana ev aramak için bolca zaman verecekti.

Başka bir iş için -yine- tercihen başka bir şehirde. Dağlardaki bu geçici molayı en iyi şekilde değerlendirecektim ama hepsi bu kadardı, geçici.

Yeni işimde geçirdiğim bir haftanın ardından, hâlâ ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi hissediyordum. Bu haftaki baskı için ellerinde malzeme vardı ve Sandra ilk gazetecilik deneyimim için bazı fikirler bulmama yardım etmişti. İş yerindeki herkes ne yaptığımı bildiğimi varsayıyormuş gibi görünürken etrafta dolanıp durmak pek hoşuma gitmiyordu. Ama bugün Cuma'ydı ve şimdilik işi işte bırakacaktım. En azından artık işsiz değildim.

"Ne dersin, arabanın geri kalanını da boşaltalım mı?" diye sordum. Max yan tarafına döndü. "Biz derken beni kastediyorum, çünkü yürümek için tüm uzuvlarına ihtiyacın var."

Büyük bir esnemeyle bacaklarını ters yönler doğru uzattı.

"Sanırım bu önce rahatlamam gerektiği anlamına geliyor. Belki evin içinde biraz daha dolaşmalıyım. Bu iyi bir tavsiye."

Ayağa kalktım ve kollarımı başımın üzerine uzattım. Oturma odasında bir kanep ve bir sehpanın etrafında iki koltuk vardı. Mutfak küçüktü ama tamamen doluydu ve arka tarafa bakan bir yemek köşesi vardı. Kısa bir koridorun sonunda iki yatak odası ve küçük bir banyo vardı. Büyük yatak odasının kendine ait banyosu vardı ki bu güzeldi.

Bavulumu bıraktığım yatak odasına girdim. Büyük boy yatak oda için biraz büyüktü ama dar komodinler ve dolabın yanındaki köşeye sığan uzun bir şifonyer seçerek bunu telafi etmişlerdi. Banyo büyüleyici bir sürprizdi. Fayans zemin, iki lavabolu güzel bir makyaj masası, duşakabin ve en iyi kısmı? Bağımsız bir küvet.

Sıcak bir banyo kulağa çok hoş geliyordu.

Elbette, arabam hâlâ eşyalarla doluydu ve yiyecek bir şeyim yoktu ama bunlar gelecekteki Audrey sorunları gibi görünüyordu. Bir molaya ihtiyacım vardı.

Max yatağa atladı ve kendini bir köpek topunun içine soktu. Görünüşe göre köpek kreşi bugün onu çok yormuştu. Küvetin suyunu açtım ve dolaptan bir havlu aldım. Alışverişe gittiğimde banyo tuzu almayı unutmamalıydım.

Küvet doldukça buhar yükseldi. Sıcaklık iyi geldi. Yatak odasına döndüm ve tuvalet çantamdan bir toka çıkardım, böylece saçımı toplayabilirdim - kurutmakla uğraşmak istemedim - ve yatağa bir çift temiz pijama koydum.

Max'i yatakta bıraktım ve uyanıp merak eder diye banyo kapısını arkamdan kapattım. Onun da banyoya ihtiyacı olduğunu düşünüp benimle birlikte banyoya atlamasını istemedim. Bu ilk kez olmazdı.

İş kıyafetlerimden kurtulmak iyi hissettirdi. Bluzumu ve pantolonumu, sütyenim ve külotumla birlikte yere bıraktım. Saçlarımı topladım ve pençe toka ile sabitledim. Su hâlâ akıyordu ama rahatça girebileceğim kadar derindi. Sıcaklığı bir kez daha kontrol ettim. Tam kıvamındaydı.

Küvetin kenarına tutundum ve bir ayağımı içine daldırdım. Max diğer odadan havladı. Mutlu bir oyun havlamasına benziyordu ama orada ne işi vardı?

Birdenbire kapı açıldı. Başımı çevirdim, kalbim anında hızlandı ve kapıda kırmızı fanila giymiş iri yarı, sakallı bir adamın durduğunu gördüm.

Çılgılık attım. Gözleri büyüdü. Max tekrar havladı, sanki bu eğlenceli bir oyundu, insanı için potansiyel olarak hayati tehlike arz eden bir haneye tecavüz durumu değildi.

"Çık dışarı! Kimsin sen? Ne yapıyorsunuz burada? Çık dışarı!"

Avazım çıktığı kadar bağıırıyordum ama beni kim suçlayabilirdi ki? Cırlıçıplaktım, bir ayağım küvetteydi, düşmemek için kenara tutunmuştum ve garip bir adam kapı aralığında durmuş, gözlerini kaçırmaya çalışır gibi uzaklara bakıyordu.

Ama o yabancı bir adam değildi. Kim olduğunu biliyordum. Josiah Haven.

Tüm bunların şoku dengemi bozdu. En azından tamamen çıplak kalmamak için ayağa kalkıp tezgahın üzerindeki havluyu almaya çalıştım ama ayağım kaydı. Öne, yüzüstü küvete düştüm ve bir ağız dolusu suyu içime çektim.

Kendimi düzeltmeye çalışırken kollarım ve bacaklarım ıslak küvetin üzerinde kayarak çırpındı. Hangi yöne bakıyordum? Hava neredeydi? Döndüm ve kığım küvetin dibine çarptı. Doğrulup suyun yüzeyine çıktım ve çırpınarak nefes aldım.

Max içeri daldı ve yerdeki su birikintisinde sıçramaya başladı.

Yere çöktüm ve küvetin kenarlarını kavradım, göğüslerimin en azından kısmen örtüldüğünden emin olmak için sırtımı döndüm. Saçlarım yüzüme yapışmıştı ve sinüslerim su hücumundan dolayı ağrıyordu.

Yüzümü diktiğimde onları. Kasten yavaş bir hareketle musluğu kapattım.

"Sen iyi misin?" Josiah sordu.

Hakkını yemeyelim, gözlerini kaçırmıyordu.

"İyi görünüyor muyum? Evimde ne yapıyorsun?"

"Burası senin evin değil."

"Evet, öyle."

"Hayır, burası benim evim."

"Bu konuşmayı küvette çıplak olmadığım b i r zamanda yapabilir m i y i z ?"

Max, Josiah'ın ayaklarının dibine oturacak kadar su sıçratmayı bıraktı, kuyruğunu salladı ve hiç şüphesiz ilgi umarak hevesle ona baktı.

Josiah önce Max'e, sonra bana baktı. Aniden gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim."

Dışarı çıktı, kapıyı kapattı ve beni Max'le birlikte sırlıklam banyoda bıraktı.

Max patilerini küvetin kenarına koydu ve mutlu bir şekilde nefes nefese bana baktı.

"Ne bekçi köpeğiymişsin sen. Ya beni öldürmeye çalışıyordı?"

Daha yakına eğildi ve yüzümü yaladı.

Islak saçlarımı geriye doğru fırçaladım, giderin fişini çektim ve dikkatlice ayağa kalktım. Zemin berbat haldeydi. Su birikintisinin içinden parmak uçlarımla geçerek küvetten çıktım ve havluya sarındım.

Kapıyı biraz aralayıp Josiah'nın yatak odasında olmadığından emin olmak için dışarı baktım. Boştu ve kapı kapalıydı, bu yüzden kurulandım ve kendim için hazırladığım pijamaları giydim.

Yatak odasının kapısını açtım ve başımı dışarı uzattım. "Hâlâ burada mısın?" "Giyindin mi?"

"Belli ki."

Josiah Haven hızlı bir kaçışa hazırmış gibi ön kapının yanında duruyordu. Üzerinde kolları kıvrılmış kırmızı ekose bir flanel gömlek ve daha iyi günler görmüş soluk bir kot pantolon vardı. Bir elini kahverengi saçlarında gezdiriyor, sakalı ve kalın kolları ona sert bir orman adamı havası veriyordu.

Koridorun sonunda durdum ve Max'e yere yat komutunu verdikten sonra kollarımı kavuşturdum. "Neden evime girdin?"

"Burası benim evim."

"Bugün imzaladığım kira sözleşmesine göre, önümüzdeki on iki ay boyunca burası benim."

Kaşları çatıldı. "Kiracı sen misin? Kefaletle çıktığını sanıyordum." "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Size kira sözleşmesini kim verdi?"

"Annika Bailey."

Tanınmışlık yüz hatlarını yumuşattı. "Annika ile mi konuştun?"

"Evet. İlan üzerine aradım, başvurumu değerlendirdi ve bugün bana anahtarları verdi."

Ellerini hafifçe kalçalarına dayadı ve yere baktı. "Bana evin kiralık olduğunu söylemedi. Senin bir gecekonducu olduğunu sanıyordum."

"Neden ilk aklına gelen bu olsun ki?"

"Onlarla daha önce de sorun yaşadık. Ve arabanız pislik dolu. Görünüşe göre bunun dışında yaşıyorsun."

"Yargılamayın. Daha yeni taşındım ve bavulumu boşaltmaya fırsatım olmadı. Ve bu sana banyodayken beni rahatsız etme hakkını vermez. Ya da hiçbir zaman."

Ellerini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdı. "Banyoda olduğunu bilmiyordum."

"Öylece içeri girmemelisin."

"Sana söyledim, senin bir gecekonducu olduğunu sanıyordum." "Ben de sana olmadığımı söyledim."

Max odadaki gerginliği hissediyor gibiydi. Patilerini burnunun üzerine koydu.

"Benim hatam," diye homurdandı Josiah. "Yolundan çekileceğim." Ben daha tek kelime edemedi kapıdan çıkmıştı.

Max ayağa fırladı ve Josiah'nın kokusunu kapıya kadar takip ederek odanın etrafını kokladı.

Uzun bir nefes aldım. Bu az önce olmuş muydu? Muhtemelen bir adamın beni çıplak yakalamasının şokuyla meşgul olmalıydım - su dolu bir küvete yüzüstü düşmüş olmamdan bahsetmiyorum bile - ama tek düşünebildiğim adımı sormamış olmasının ne kadar hayal kırıklığı yarattığıydı. Ya da onunkini.

Tabii, kim olduğunu biliyordum. Genelde isimlerle ya da yüzlerle aram iyi değildir ama Josiah Haven'ı nasıl unutabilirdim ki?

Farklı okullara gitmiştik ve o benden iki yıl öndeydi ama herkes Haven kardeşleri Tilikum'dan tanıyordu. Bailey'lerle birlikte, çoğunlukla spor sayesinde, bölgede lisede ünlü olmuşlardı.

Ve çünkü her biri Temmuz ayındaki bir orman yangını kadar sıcaktı.

Evet, Josiah Haven'ı tanıyordum. Elimde ponponlarımla onun futbol ve basketbol takımlarına karşı tezahürat yapmış, beyzbol sezonunda tribünlerden ona karşı tezahürat etmişim.

Liseli yasak Tilikum'a karşı gizli bir aşk besliyordum.

Belli ki kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu beni rahatsız etmedi. Nasıl etsin ki? Hiç tanışmamış, konuşmamış, hatta aynı çevrede bile takılmamıştık. Colin, Haven kardeşlerden sırf rakip bir okula gittikleri için nefret ediyordu. Pinecrest Lisesi'ni hemen hemen her konuda yenmişlerdi.

Ama hayallerim onunla doluydu.

Onu o zamandan beri de görüyordum. Şehirde ailemi ziyarete gittiğimde sadece birkaç kez. Her zaman dikkatimi çeker, midemi biraz ürpertirdi.

Ve şimdi beni çıplak gördü.

Harika. Eminim küvette yüzüstü düşüp çırpınırken ve yarı boğulurken çok çekici görünüyordum.

Harika bir ilk izlenim, Audrey.

Tekrar iç geçirdim ve dağınıklığı toplamak ve karışan saçlarımı taramak için banyoya geri döndüm. Rahatlatıcı sıcak bir banyo için çok fazlaydı. Belki bir dahaki sefere içeri kimsenin girmediğinden emin olmak için kapıya barikat kurardım. Max'in bu konuda yardımcı olmayacağı açıktı.

BÖLÜM 8

Josiah

Kendimi aptal gibi hissederek evden çıkıp kamyonetime geri döndüm. Gariplikten bahsediyorum. Evimdeki bariz işgalcilere karşı haklı bir öfkeyle içeri girmiştım ama banyoda çıplak bir kız bulmuştım.

Ateşli çıplak bir kız.

Kendimi kotuma göre ayarladım.

Salak. Suyun aktığını duyduğumda içeri dalmamam gerektiğini bilmeliydim. Ama bu beni kızdırmıştı. Evimde köpeği olan rastgele bir pislik vardı ve banyo mu yapıyorlardı?

Bir gecekonducu olmaması ve benim bir ahmak gibi görünmem dışında. Kamyonetime bindim ve Annika'yı aramak için telefonumu çıkardım.

"Selam," diye cevap verdi. "Elim kolum dolu ama ne var ne yok?" "İki yatak odasını birine mi kiraladın?"

"Eminim öyledir." Sesi rahatsız edici derecede neşeliydi. "Çabuk, değil mi? Bana teşekkür etmek için mi aradın? Çünkü eğer aradıysan, sesin neden kızgın geliyor anlamıyorum."

"Bana buranın dolu olduğunu söyleyecek miydin?"

"Üzgünüm, henüz söylememiştim. Bekle, neden?"

"Oraya gittim ve işgalci olduğunu düşündüğüm bir kızın üzerine çullandım."

Kız kardeşim bir kahkaha patlattı. Hayal kırıklığı içinde dişlerimi birbirine geçirdim. "Özür dilerim." Soluk soluğa bir nefes aldı. "Aman Tanrım, bu hiç komik değil. ama gülmeden duramıyorum."

"Haklısın, hiç komik değil. Banyodaydı." Bu bana yeni bir histerik kahkaha nöbeti kazandırdı.

"Zavallı kız. Gerçekten gülmemeliydim. Onu çok korkutmuş olmalısın."

Yüzüstü küvete düşüşünün görüntüsü hafızama kazınmıştı. "Evet."

"Özür dilerim. Birdenbire gelip kiralamak istedi ve mümkün olan en kısa sürede kiralamak istiyordu. Ona anahtarları sadece birkaç saat önce verdim ve sonra eve, çocukların yanına dönmek zorunda kaldım."

"Bir de iletişim becerilerinden yoksun olanın ben olduğumu söylüyorsunuz." "Evet, var. Audrey'den özür diledin mi?"

Nedense adının Audrey olması beni şaşırtmamıştı. Audrey gibi görünüyordu. Küvete düştüğü zaman değil. O zaman sadece pürüzsüz bir teni ve çok güzel bir poposu vardı. Ama daha sonra dışarı çıktığında.

Aslında, belli belirsiz tanıdık geliyordu ama onu çıkaramıyordum.

"Kiracıyı biliyorsun," dedi Annika ben cevap vermeyince. "Adı Audrey Young. Pinecrest'ten."

"Evet, özür diledim." Durakladım. Özür dilemiş miydim? "Sayılır."

"Muhtemelen oraya geri dönmeli ve ona üzgün olduğunu söylemelisin. Sadece, bilirsin, normal bir insan gibi önce kapıyı çal."

"Oraya geri dönmeyeceğim."

İç çekti. "Elbette, hasar kontrolü işini bana bırakın."

"Bu konuda benden daha iyisin."

"Doğru. Yine de kiracılarımızın arasına dalmasaydınız, bu sorunu yaşamayacaktık."

"Sanki daha önce yapmışım gibi söylüyorsun." "Yapmadın mı?"

"Hayır."

"Huh. Senin yapacağın bir şeye benziyor." Gözlerimi devirdim.

"Teşekkürler."

Güldü. "Tamam, gitmem gerek. Yarın Audrey'i arar ve onun alanına saygı göstermeyen çılgın insanlar olmadığımızı bilmesini sağlarım."

Onaylarcasına homurdandım.

"Güle güle, ağabey."

"Güle güle."

Görüşmeyi sonlandırdım ve telefonu diğer koltuğa fırlattım. Haftayı bitirmek için harika bir yol.

Oh neyse. Bunu atlatırdı.

O benim sorunum değildi.

Kamyonetimi çalıştırıp eve döndüm ve o gece uyumaya gittiğimde, gözlerimi ateşli bir esmerin küvete düştüğü hayaliyle kapattım.

Oraya gitmeyecektim.

Dikkatim, yapmam gereken işten uzaklaşıp duruyordu.

-Mutfak zeminindeki çirkin ve eski muşambayı kaldırıp yandaki eve götürdüm.

Oldukça sert düşmüştü. Yaralanmış mıydı?

Sonrasında iyi görünüyordu ama künt travmayı her zaman hemen hissetmezsiniz. Adrenalin ve diğer şeyler. Ya kafasını vurduysa? Bu sabah uyanmış mıydı?

Lanet olsun. O benim sorunum değildi.

Dolaplar gibi, muşamba da aşırı miktarda yapıştırıcıyla yapıştırılmıştı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde bir levyeyle, parçalanmakta olan sunta parçalarını döşemeyle birlikte kaldırıyordum. Küçük parçalar. Ne zaman muşambayı sıyrabileceğimi düşünsem, muşamba kopuyor ve beraberinde bir parça sunta getiriyordu.

Bu sonsuza kadar sürecekti.

Bu felaketle ilgili tek iyi haber, her şeyin altındaki alt zeminin hala düzgün görünmesiydi.

İşi ilk yapan kişinin inşaat yapıştırıcısına neden bu kadar düşkün olduğumu bilmiyordum. Ne yazık ki bununla uğraşmak zorunda kalan ben oldum.

Bu benim sorunumdu. Audrey'nin değil.

Adını hatırlamam garipti. Genelde isimlerle aram iyi değildir. Louise teyzenin bana yutturmaya çalıştığı son kız gibi. Adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Önemsemediğimden değil. Sadece bir ya da iki kez duyduktan sonra Audrey isminin hafızamda bu kadar net bir şekilde çınlaması garipti.

Bir bölümü daha söktüm, sunta parçalandığında içimden küfrettim. Şikâyet etmenin bir faydası olmayacaktı.

Ama hiçbir şey ağızımdan çıkan küfürleri durduramayacaktı.

Alnımda boncuk boncuk ter birikti ve bir ritme oturup kahrolası zemini parça parça sökerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Yavaş ve sıkıcı bir işti ama aynı zamanda garip bir şekilde sakinleştiriciydi. Zihnim berraktı, kollarım ve sırtım esniyordu, kaslarım sıcaktı ve çabayla gerilmişti.

Bir süre sonra kafamı kaldırdım. Mutfağın yarısına kadar gelebilmişim. Fena değildi. Bir bomba patlamış gibi görünüyordu, döşeme parçaları her yere saçılmıştı - tüm tozdan bahsetmiyorum bile - ama iyi bir ilerleme kaydetmişim.

Geri kalanı üzerinde çalışmaya başlamadan önce enkazı temizlemeye karar verdim. Bir kucak dolusu muşamba ve kırık suntayı yükledim ve çöp konteynerine götürdüm.

Birdenbire siyah ve kahverengi bir köpek belirdi. Ben yükümü yere bırakırken etrafımda bir daire çizdi, sonra durdu, dili ağızından dışarı sarkmış ve kuyruğu vücudunun yarısını kıpırdatacak kadar sert sallanarak bana baktı.

Dün gece sahibinin yanına gitmeden hemen önce beni gördüğünde de benzer şekilde heyecanlanmıştı.

"Pek bekçi köpeği değilsin, değil mi?" Döşemeden bir parça aldım ve çöp kutusuna attım.

"Max!" Audrey köpeğinin peşinden koşarak geldi, üzerinde bir atlet ve bacaklarını gösteren bir çift cut-off vardı.

Güzel bacaklar. Tam olarak sıska değil, ama sıkı.

Gözlerimi kaçırdım. Tenine bakmak bana onun çıplak halini hatırlatacaktı.

"Merhaba." Bana dostça bir gülümseme fırlattı. "Max için üzgünüm. Herkesin en iyi arkadaşı olduğunu sanıyor."

"Bunu görebiliyorum."

"Sanırım daha önce gerçekten tanışma fırsatımız olmadı." Elini uzattı. "Ben Audrey Young."

Elini elime aldım. Teni yumuşak, tutuşu sıkıydı. "Josiah Haven."

"Evet, biliyorum. Özür dilerim, kulağa garip geldi. Sadece seni hatırlıyorum demek istedim. Liseden."

Kaşlarım çatıldı. Bu yüzden mi tanıdık geliyordu?

"Hayır, Tilikum'a gitmedim," dedi, sanki bir soru sormuşum gibi. "Pinecrest'e gittim ama amigo kızdım ve sporda sizinle çok oynadık. O yüzden sizi ve kardeşlerinizi hatırlıyorum."

Amigo kız mı? Hiç şaşırmadım. Hâlâ o neşeli, mutlu kız hali devam ediyordu, sanki her an bir takla atıp kollarını havaya kaldırıp parmaklarını oynatabilirdi.

Kabarcıklı kızlar bana göre değildi, çıplak nasıl görünürlerse görünsünler. "Memnun oldum," dedim, konuşmayı çabucak bitirmeyi umarak. "Sen

Ev için bir şeye ihtiyacınız olursa Annika'ya haber verebilirsiniz."

"Oh, teşekkürler. O senin kız kardeşin, değil mi? Çok iyi biri. Bu sabah beni aradı ve sana - şey, bilirsin - seni anlattı."

Kaşlarımı daha da çatmıştım. "*Bana* açıkladı mı?"

Audrey gülümsedi ve başını salladı. "Evet. Bil diye söylüyorum, biz iyiyiz. Dün gece hakkında yani. Önemli bir şey değil."

"Yaralandın mı?" Kendimi durduramadan sordum.

"Hayır, pek sayılmaz. Bir ya da iki çürüğüm olabilir." Dirseğini incelemek için bir kolunu bükte. "Ama ben iyiyim. Bunu sorman çok hoş."

Bu hiç hoş değildi. Ben tatlı bir adam değildim. Cevap vermek yerine homurdandım.

Köpeği -Max, görünüşe göre- ayaklarının dibine bir top düşürmüştü. Topu almaya gittiğini görmemiştim ama ona pek dikkat de etmemiştim.

Hiç vakit kaybetmeden onu aldı ve evine doğru fırlattı. "Ne yapıyorsun orada? Tadilat mı?"

Diğer eve bir göz attım. "Evet. Daha yeni başlıyorum."

"Ben de şu büyük çöp konteynerini merak ediyordum. Bu şey çok büyük."

Max geri geldi ve topu düşürdü. Topu aldı ve fırlattı. "Bu bir bağırsak işi," dedim. "Her şeyin modası geçmiş."

"İçinde bulunduğum evin tadilatını siz mi yaptınız?" "Evet. İşimiz bu."

"Siz, yani sen ve kız kardeşin mi?"

"O bizim için çalışıyor ama ben babamla ortağım."

"Tadilatı bitirdiğinizde hepsini kiralık olarak mı tutuyorsunuz?"

Döşemedi bir parça daha aldım ve çöp kutusuna attım. "Neden bu kadar çok soru soruyorsun?"

"Sadece merak ettim."

Kahverengi gözleri vardı ama koyu renklerine rağmen parlaktılar ve hoş bir ilgiyle parlıyorlardı.

Sinir bozucu derecede sevimliydi. "Mülke göre değişir."

Cevabımın tamamının bu olmasını istemiştım ama köpeği için topu tekrar fırlatırken neşeli bir beklentiyle bana bakmaya devam etti. Sanki beni isteğim dışında bir konuşmanın içine çekiyordu.

"Yıllar içinde birkaç tanesini elden çıkardık ama piyasa yavaşlıyor, bu yüzden onları elimizde tutup kiraya vermek bizim için genellikle daha iyi oluyor."

"Sinir bozucu mu?"

"Ne sinir bozucu?"

Omuz silkti. "Ev sahibi olmak. Sürekli kiracılarla uğraşmak, bozuk eşyaları tamir etmek, geciken ödemeler için peşlerine düşmek zorundasınız, bu tür şeyler."

"Annika kiracılarla ilgileniyor."

"Doğru, çünkü insanlarla aran kötü."

"Öyle mi dedi?"

"Onun gibi bir şey." Yine o neşeli gülümseme vardı. Benimle dalga mı geçiyordu? "Yandaki evde harika bir iş çıkarmışsın. Gerçekten güzel olmuş."

"Teşekkürler."

"Kusura bakmayın, sizi rahatsız etmeyi bırakmalıyım. Eminim yapacak çok işin vardır." Max onun etrafında bir daire çizirken topu aldı ama göğsüne bastırdı. "Sonra görüşürüz."

"Evet, görüşürüz."

Bana bir kez daha kocaman gülümseyerek arkasını döndü ve yan kapıya doğru yürüdü. Aşırı heyecanlı köpeği de en az onun kadar neşeliydi. Onun etrafında takla atmadığına şaşırmıştım.

Giderken onu izlediğimi fark etmem bir saniye sürdü. Kafamı sallayarak temizledim ve eski suntaları çöp kutusuna atmaya geri döndüm.

İşte. O iş bitmişti. İki yatak odalı evde bir kiracımız vardı ve Annika dün geceki çuvallamamdan sonra işleri yoluna koymuştu. Onun için endişelenmeme gerek yoktu.

Ya da onu o şortun içinde düşün.

Ama o şortun içindeyken onu düşündüm. İşe geri döndüm, mutfak zemininin geri kalanını söktüm ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, duramadım.

Audrey Young'ı ve onun sinir bozucu güzellikteki gülümsemesini düşünüyorum.

BÖLÜM 9

Audrey

TIMBERBEAST TAVERN, Sandra bana onunla nerede buluşacağımı söylediğinde tam da hayal ettiğim gibi görünüyordu. Beni işten sonra bir şeyler içmeye davet etmişti ve burası beklediğim gibi bir yerd. Eski tomruk fotoğrafları, eski iş tabelaları ve paslı kereste ekipmanları duvarları süslüyordu ve barın arkasındaki adamın kalın sakalı, bufalo ekoseli gömleği ve büyük kıllı kolları onu bir barmenden çok bir oduncuya benzetiyordu.

Aslında Timberbeast tabelasındaki karikatür oduncuya çok benziyordu.

İşten sonra Max'e bakmak, akşam yemeği yemek ve üzerimi değiştirmek için eve gitmişim. Kısa kollu bir gömlek, kot pantolon ve bir çift sandalet tercih etmişim. Hava gündüzleri ısınıyor ama geceleri hala serinliyordu

-Haziran ayında tipik dağ havası. Ayaklarımın çok üşümemesini umuyordum ama ayak tırnaklarımı pembenin en güzel tonuna boyamıştım ve onları gösterme şansı yakalamak istiyordum.

Ya da en azından kendim tadını çıkarıyordum, çünkü loş ışıklı küçük bir kasaba meyhanesinde kimsenin ayak parmaklarımı fark edeceğinden şüpheliydim.

Sandra masasından bana el salladı. O da işten beri değişmiş, tişört ve günlük pantolon giymişti. Gümüşü gri pixie kesimi her zamanki gibi çok güzeldi.

"Gelebilmene sevindim," dedi ben otururken. "Yaşlı bir kadınla takılmak isteyeceğinden emin değildim, bu yüzden beni şımarttığın için teşekkürler."

"Sen yaşlı bir kadın sayılmazsın."

"Altmışıma çok yaklaştım. Bu sayı kulağa önemli geliyor."

"Bu bir dönüm noktası ama bu yaşlı bir kadın olduğunuz anlamına gelmiyor. Sadece seviye atladınız."

"Gördün mü, işte bu yüzden senden hoşlanıyorum. Olaylara nasıl olumlu bir bakış açısı getireceğini biliyorsun." Bara doğru döndü ve sesini yükseltti. "Hey, Rocco. Burada bir kızın içki alabilmesi için ne yapması gerekir? Göğüslerini mi göstermeli?"

Ağzımı kapattım ve elimin arkasından güldüm. Oduncu barmen Rocco kollarını kavuşturdu ve gür kaşlarını kaldırdı, sanki *devam et, bekliyorum der gibiydi*.

Sandra güldü. "Blöfümü görmeyi Rocco'ya bırak. Gidip bize içki getireyim. Sen ne istersin?"

İlk aklıma gelen limon damlasıydı ama şekeri azaltmaya çalışıyordum. Ve burası limonlu içeceklere uygun bir yer gibi görünmüyordu. "Ne içiyorsun?"

"Votka soda. Eskiden margarita kızıydım ama artık tekila içemiyorum. Rocco da berbat margarita yapıyor."

"Bunu duydum," diye homurdandı Rocco.

Sandra onu görmezden geliyormuş gibi yaparak sırtıttı.

"Ben de aynısından alacağım. Ama bırak ben alayım. İşsiz kalmayışımı ve bir arkadaşıma içki ısmarlayacak paraya sahip oluşumu kutlamak istiyorum."

"Buna itiraz etmeyeceğim. Teşekkürler."

Bara gittim. Rocco bir müşteriyle meşguldü ama arkadan başka bir barmen çıktı. Rocco'dan daha gençti, dağınık siyah saçları vardı ve sakalı yoktu. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ama buradaki pek çok insan öyleydi. Ayrıca birini iyi tanımadığım sürece yüzlerle ya da isimlerle aram pek iyi değildi.

Ya da görünüşe göre Josiah Haven olsaydı.

Barmen belli belirsiz sinirli bir ifadeyle bana baktı. "Size ne ikram edebilirim?"

"İki votka soda. Varsa biri limonlu olsun." Hiçbir şey söylemedi. Sadece başını salladı.

Tamam, çok konuşkan biri değil.

O içkilerimizi hazırlarken ben bekledim. Bitirdiğinde, hesapla birlikte onları barın diğer tarafına kaydırды.

"Bir hesap açmak ister misin?" diye sordu. "Elbette, bu harika olur. Teşekkürler."

Başını salladı, hâlâ biraz sinirli görünüyordu. Belki de işini sevmiyordu. İçkileri aldım ve masamıza götürdüm.

"İşler nasıl gidiyor?" Sandra sordu. "Yerleşiyor musun?" "Evet, sanırım öyle. Evim harika. Çok rahat. Kendimi hâlâ iş yerinde körlemesine uçuyorum ama Lou benden pek hoşlanmıyor gibi görünüyor, yani bu benim için iyi bir şey."

"Senden hoşlanıyor."

"Umarım öyledir. İhtiyacım olan son şey tekrar işten çıkarılmak."

"Lou oldukça sadıktır. İyi bir sebep olmadıkça senden kurtulmaz. Ya da gazete sonunda kapanırsa."

"Sormaya korkuyorum ama sizce bu mümkün mü?"

Omuz silkti. "Lou'nun elinden geldiğince açık tutacağını düşünüyorum. Bildiği tek şey o gazete. Karısı yıllardır onu emekli etmeye çalışıyor ama muhtemelen doksanına geldiğinde ofisinde nalları dikecek. Ama küçük kasaba gazeteleri dinozor gibidir. Meteor çarptı, güneş ışığı engellendi ve sonuncusunun da ölmesi an meselesi."

"Bu biraz üzücü."

"Öyle. Ama zaman ilerliyor."

Yapabileceğim bir şey olup olmadığını merak ettim. Ölmekte olan bir gazeteyi yeniden canlandırabilecek değildim. Ama onu geliştirmenin, okurlar için daha ilginç hale getirmenin yolları olmalıydı.

Kapı açıldı ve karşıma çıkan adam düşüncelerimi bir anda gazetecilikle ilgili her şeyden uzaklaştırdı.

Josiah Haven.

Asık suratlı ifadesi odadaki tüm havayı emiyor gibiydi. Sanki bar tabureleri onu kızdırmıştı ve intikamını almaya gelmişti. Bu beni korkutmalıydı. Genelde sürekli kızgın görünen insanlardan uzak dururdum. Ama Josiah'nın kaşlarının çatıklığı ve sürekli çatık kaşlarıyla gözbebeklerimi ona yapıştıran bir şey vardı.

Ve bu sadece yüzü değildi, eğer gerçekten gülümseseydi muhtemelen oldukça yakışıklı olurdu. Omuzları çok geniş, göğsü çok geniş, kolları çok kalındı. Kalçaları o kot pantolonun içinde ağaç gövdesi gibiydi. Fiziksel varlığı o kadar korkutucuydu ki bakmaktan kendimi alamadım.

Bakışları hızlı bir kavis çizerek barı taradı. Loş ışıktaki emin olamadım ama beni gördüğünde gözleri kısılmış gibi görünüyordu.

Muhtemelen hayal görüyordum. Ama yine de midemde bir karıncalanma bıraktı.

Aslında Josiah Haven beni korkuttu. Ama hoşuma da gitti.

Sandra dramatik bir iç geçirdi. "Keşke daha genç olsaydım."

"İri yarı kızgın tipleri sever misin?"

"Kimin yok ki?" Güldü. "Haven'daki oğlanların hepsi benim için çok genç, ama bakmaktan hoşlanıyorum."

Josiah bara doğru yürüyüp otururken sandalyemde dönerek onu izledim. Rocco siparişini almak için yanına geldi. Hayal görüyor olabilirdim ama Rocco sanki Sandra'nın Josiah'yı izlemesini izliyor gibiydi.

-Ve bundan pek memnun görünmüyordu.

"Evli olup olmadığını bilmediğimi yeni fark ettim." Josiah'ya bakma şeklimden dolayı kaba olduğumu düşünmediğini umarak Sandra'ya döndüm. "Çocuklarınız olduğundan bahsetmiştiniz ama kocanızdan bahsettiğinizi sanmıyorum."

"Boşandı. Başka bir yerde daha iyisini yapabileceğini düşündü. İki kez boşandıktan sonra şimdi yalnız ve evet, bu konuda kendimi çok beğenmiş durumdayım."

"Bu çok kötü."

"Evet, öyle. En başta onunla evlenmemeliydim ama genç ve aptaldım. Beklemekle akıllılık etmişsin."

"Bunu anneme söyle."

"Anneler inatçı olabiliyor, değil mi? Çocuklarımın kendi hayatlarını yaşamalarına izin vermeye çalıştım ama bu her zaman kolay olmuyor."

"Çocuklarınız kaç yaşında?"

"Kızım otuz iki, oğlum ise neredeyse yirmi dokuz yaşında. İkisi de evli ama ne yazık ki ikisi de beni henüz büyükanne yapmadı. Bu konuda çenemi kapalı tutmak zor ama deniyorum."

"Yakın mı oturuyorlar?"

"Hayır, ikisi de ellerinden geldiğince çabuk Tilikum'dan kaçtılar. Bazı insanlar burayı seviyor, ben de dahil, ama burası onlar için çok küçüktü. İkisi de Seattle bölgesinde yaşıyor. Benim için bir sakıncası yok, yine de uğrayıp onları kızdırabileceğim kadar yakın olsalar iyi olurdu."

İçimde bir parça kıskançlık vardı. Sandra'nın çocukları memleketlerini terk edip gitmişlerdi.

"Eminim annen bu kadar yakın yaşadığın için mutludur," dedi.

"Evet." Durakladım. "Öyledir."

Başını öne eğdi. "Dur tahmin edeyim. Karmaşık bir durum."

"Birazcık. Çok daha kötü olabilirdi. Gerçek anne korku hikayeleri olan insanlar tanıyorum. Çoğu zaman iyi geçiniyoruz. Elimde değil ama keşke farklı biri olsaydım diye düşünmeden edemiyorum."

"Nasıl yani?"

"Babam bir politikacıydı, bu yüzden ailem imaj konusunda çok bilinçliydi. En önemli şey her zaman şehirdeki diğer herkese nasıl görüldüğümüzüdü. Okuldayken ben de buna uyuyordum. Çok başarılıyım. Bilirsiniz, her zaman iyi notlar alan ve tüm kulüplere katılan kız. Amigo kızdım ve öğrenci yönetimindeydim. Onların iyi görünmesini sağladım."

"Ama?" diye sordu.

"Çok yüce ve çok özel beklentileri vardı. Beni üniversiteye gitmem için teşvik ettiler ama sonra Pinecrest'e dönüp şehir yönetiminde görev almam ve lisedeki erkek arkadaşım Colin Greaves ile evlenmem gerekiyordu, böylece küçük kasabanın güçlü çifti falan olabilirdik."

"Belli ki bunu sen yapmadın."

"Hayır. Colin'den ayrıldım ve kendi hayatımı kuracağımı ve bunun Pinecrest'in yakınında bir yerde olmayacağını ilan ettim." İçimi çektim. "Ama yine de buradayım."

"Geri dönmek gururuna dokundu."

"Bu yetersiz bir ifade. Ama işten çıkarılmıştım ve iş bulamıyordum. Lou aylardır başvurularımdan birine cevap veren ilk kişiydi. Bunun duygularımı incitmesine izin vermemeye çalışıyorum ama hala acıtıyor."

"Dışarısı çok zor. Oğlum da bir süre işsiz kaldı."

"Çok zor. Eski patronum beni işten çıkarmak zorunda kaldığında gerçekten özür diledi. Kendi ayaklarımın üzerinde duracağımı bildiğini, bu yüzden benim için endişelenmediğini söyleyip durdu. Çok az şey biliyordu."

"Ama ayaklarının üzerine düştün. Sadece beklediğin yere değil."

"Sanırım bu doğru. Ve muhtemelen bir süreliğine anneme yakın olmak benim için iyi olacak. Babam birkaç yıl önce öldü, bu yüzden onun için işlerin zor olduğunu biliyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkürler. Zordu ama beklenmedik de değildi. Sağlığı bir süredir kötüye gidiyordu."

"Annen bu kadar büyük bir değişiklikle nasıl başa çıkıyor?"

"İyi görünüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu kulağa korkunç gelebilir, ama bir bakıma rahatlamış olduğunu düşünüyorum. Babam kötü bir adam değildi ama birlikte yaşaması da kolay değildi."

"Bekle, Young. Baban Darryl Young mıydı?"

"Evet. Onu tanıyor muydun?"

"Kişisel olarak değil. Ama yıllarca Pinecrest'in belediye başkanlığını yapmadı mı?" "Oh evet. Sanırım on iki yıl."

"Adının gazetede çıktığını hatırlıyorum. Sanırım annenin de. Patrice?"

"Bu o. Ve evet, sanırım basına haber vermek en sevdiği şeydi."

Kapı tekrar açıldı ve iki kez bakmak zorunda kaldım. Colin mi? Burada ne işi vardı?

"Şeytandan bahset."

"Kim o?" Sandra omzunun üzerinden bakarak sordu. "Colin."

"Lisedeki eski erkek arkadaşın Colin mi? Şaka yapıyorsun." "Hayır, bu o."

"Kulakları yanıyor olmalı."

Gözlerimiz buluştu ve masamıza doğru yürürken bana geniş bir gülümseme fırlattı. Onu son gördüğümdeki gibi giyinmişti; düğmeli gömlek ve pantolon. Her zaman böyle mi giyinirdi yoksa ofisten yeni mi gelmişti merak ettim.

Ama onun burada ne işi vardı?

"Hey, Audrey. Birbirimize rastlayıp duruyoruz." Sandra'ya döndü. "Merhaba. Colin Greaves."

"Sandra O'Neal."

"O kadar yer varken seni burada göreceğimi düşünmemiştim," dedi. "Burada ne işin var?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Etrafına bir göz attı. "Arada bir buraya gelirim. Manzara değişikliği güzel oluyor. Bugünlerde Pinecrest'te tanınmadan hiçbir yere gidemiyorum. Bazen sadece huzur içinde bir içki içmek istiyorum, yerel halka bedava hukuki tavsiyeler vermek değil."

Ona elimden geldiğince dostça bir gülümseme verdim. "Eminim bu bir süre sonra eskiyecektir. İçkinizin tadını çıkarın."

Sanki eğlenceli bir şey söylemişim gibi sırtıttı. "Ne yaptığını anlıyorum ama benden o kadar kolay kurtulamazsın tatlım. Hâlâ arayı kapatmamız gerekiyor. Sandra, sana katılmamın bir sakıncası yok." Adam boş sandalyelerden birine oturmak için onun arkasından dolanmaya başlamıştı bile. "Annen nasıl?"

Cevap vermek zorundaymışım gibi hissettim. Ne de olsa ailemi yıllardır tanıyordu. "Zor birkaç yıl oldu ama o iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Onu kasabada görmüştüm. Kesinlikle toplum içinde aktif kalmaya devam ediyor. Eminim bu onun için iyi bir şeydir."

"Meşgul olmayı seviyor. Ailen nasıl?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yaşlı adam - şey, o hala benim yaşlı adamım. Emekli olmak gibi bir hata yaptı ve şimdi evde oturup annemi çıldırıyor."

Colin'in ailesi her zaman yeterince iyi insanlar gibi görünmüşlerdi, ancak beni o kadar çok sevdikleri izlenimini hiç edinmemiştim.

Sandalyemde kıpırdandım, rahat etmem imkânsızdı. Kalkmaya karar vermesini umuyordum ama sessizliğin garipleşmesine birkaç saniye kalmıştı ve hareket etmiyordu, bu yüzden onu doldurmak için acele ettim. "Lorelei nasıl? Hâlâ kütüphanede mi çalışıyor?"

"Hayır." Gözleri bir an için kısıldı. "Şu anda tıbbi asistan, sanırım bu da onu mutlu ediyor. Zaten çok fazla saat çalışıyor."

Ses tonu küstahtı, neredeyse sinirliydi ve annemin Colin ve Lorelei hakkındaki dedikodularının doğru olup olmadığını merak ettim.

"Aferin ona."

Sanki karısının ve mesleğinin pek de önemi yokmuş gibi omuz silkti. Yüzünü Sandra'ya doğru çevirdi ve gülümsedi. "Özür dilerim Sandra, seni bu sohbetin dışında bırakmak istememişim. Audrey'i nereden tanıyorsun?"

Sandra'nın gözlerindeki şüphecilik beni neredeyse güldürecekti. Colin'in kendisiyle ilgileniyormuş gibi yapma çabasından etkilenmediği açıktı. "Birlikte çalışıyoruz. Peki onu tam olarak nereden tanıyorsun?"

Colin gözlerime baktı ve gülümsedi. "Biz liseden eski arkadaşız." "Eski arkadaş mı?" Sandra sordu.

"Şey," dedi Colin avuçlarını yukarı çevirerek. "Biz arkadaştan daha fazlasıydık.

Hatta neredeyse evleniyorduk."

Bu beni şaşırttı ve daha dik oturdum. "Neredeyse evlenmiyorduk."

"Tabii ki yaptık."

"Biz hiç nişanlanmadık. Bence neredeyse evleniyordum diyebilmek için en azından nişanlı olmanız gerekir."

"Çoğumuz evleneceğimizin kesin bir sonuç olduğunu düşünüyorduk."

Sandra bana kaşlarını kaldırdı, sanki *bu adam hakkında ne yapacaksın der gibiydi*.

Ayağa kalkıp olay çıkarmak istedim. Ona herkesin ne düşündüğünün umurunda olmadığını söylemek için. Onlar yanılmıştı. Onunla evleneceğimi ve evine, karısının yanına dönmesi gerektiğini düşünerek yanılmıştı.

Ama olay çıkaramadım. Koltuğumda kıpırdandım. Buradaki insanlar ne düşünürdü? Sadece oradan çıkmak istiyordum.

Ne yaptığımı düşünmeden sandalyemi geriye ittim. "Üzgünüm Sandra, ama eve gitsem iyi olacak."

"Audrey, tatlım." Colin'in sesi yatıştırıcıydı, sanki üzgün bir çocukla konuşuyormuş gibiydi. "Yapma bunu."

"Ona öyle dememelisin."

Arkamdan gelen gürültülü sesle gözlerim açıldı. Josiah'nın bardaki yerinden ne zaman kalktığını bilmiyordum ama şimdi arkamda karanlık ve tehditkâr varlığını hissedebiliyordum.

Colin başını kaldırıp ona baktı. "Affedersiniz?"

"Ona tatlım demenden hoşlandığını sanmıyorum. O yüzden gidip kendi masanızı bulmaya ve bu hanımları yalnız bırakmaya ne dersiniz?"

"Sen kendi işine baksan nasıl olur?"

"Çok isterdim ama onları rahatsız edip duruyorsun ve bu hoşuma gitmiyor."

Kalbim hızla çarpıyor ve sandalyeme yapışmış gibi hissediyordum. Sandra, sanki tüm bu sahne onun gecesini güzelleştiriyormuş gibi Josiah'ya sırtıttı. Omzumun üzerinden hızlı bir bakış attım. Arkamda keresteden bir duvar gibi yükseliyordu, kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmıştı, gözleri Colin'e kilitlenmişti.

Josiah'nın neden beni savunduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Colin bizi bariz bir şekilde taciz etmiyordu. Masamıza oturup sohbet etmek o kadar da kötü değildi.

Ama öyleydi. Beni rahatsız ediyordu. Kaçmak üzere olduğum bir anda, Josiah Haven, çok az tanıdığım bir adam devreye giriyordu.

durdurmak için.

İnsanlığa olan inancımı biraz olsun tazeledi.

Colin ayağa kalktı, çenesini kaldırdı. Gözleri sanki rakibini ölçüp biçiyormuş gibi bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Muhtemelen her hafta spor salonunda vakit geçiriyordu ama bu iş fiziksel bir hal alırsa hiç şansı kalmayacağını anlayacak kadar zeki olmalıydı.

Ve içimden bir ses Josiah'ın fiziksel olarak bir sorun yaşamayacağını söylüyordu. Acı dolu bir andan sonra Colin bana döndü, yüzünde hiçbir şey yoktu. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim Audrey. Seni görmek her zaman güzeldir. Seni görmek her zaman güzel.

Başka bir zaman kaldığımız yerden devam ederiz." Josiah homurdandı.

Colin, Josiah'ya son bir kez bakarak döndü ve gitti.

Hayal meyal, gözlerimin fincan tabağı kadar geniş olması gerektiğinin ve ağzımın açık kaldığının farkındaydım. Pek iyi bir görüntü değildi. Ama oturduğum yerde yavaşça dönüp Josiah Haven'a bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim.

Kapı arkasından kapanana kadar gözlerini Colin'in sırtından ayırmadı. Bakışları bana kaydı ama tek kelime etmedi. Sanki bana kızgınmış gibi ters ters baktı ve bardaki yerine geri dönerek beni az önce ne olduğunu merak eder halde bıraktı.

BÖLÜM 10

Josiah

ROCCO BANA SIRITTI.

Biramın üzerine eğildim ve gözlerimi bara kilitledim. Bunu neden yapmıştım ki? Karışmama gerek yoktu. Pislik herif haklıydı, bu beni ilgilendirmezdi. Beni ilgilendirmezdi.

Ama o hıyarın ağzından çıkan her kelime bir çatalın tabakta çıkardığı ses gibiydi. Bazı insanlar kara tahtaya çizilen tırnaklardan nefret eder, ben ise tabağa çizilen çatal sesinden nefret ederdim. Bir sonraki adam kadar bilgisiz olabilirdim ama Audrey'nin onu orada istemediği gerçeğini gözden kaçırmak için ne kadar aptal olması gerekiyordu?

Kim olduğunu bilmiyordum ama bir ara eski erkek arkadaş kelimesini duymuştum. Audrey ve Sandra'yı gizlice dinlediğimden değil. Sadece barda onların masasının hemen arkasında bir yer seçecek kadar aptaldım. Yardım edemedim ama konuşmalarına kulak misafiri oldum.

Sırtım gerildi, sanki biri bir vidayı çeviriyor ve kaslarım boyunca derimi geriyordu. Sandra ve Audrey konuşuyorlardı ama ne dediklerini anlayamayacağım kadar kısık sesle.

Umurumda değildi. O benim sorunum değildi.

Biramın son damlasını da içtim ve Rocco'ya bir tane daha içmesini işaret ettim. Sakinleşmem gerekiyordu. Bu kadar gerginken bana ters bakan ilk adamı yumruklayabilirdim.

Rocco musluktan biramı doldururken omzumun üzerinden hızlıca bir göz attım. Audrey'nin sırtı bana dönüktü ve Sandra ona yaklaşmıştı. Başları öne eğik, sessizce konuşuyorlardı. Sandra'nın gözleri bana kaydı ve ağzı bir sırıtışla seğirdi.

Başka tarafa baktım. Rocco içkimi barın diğer tarafına kaydırды ve ben de uzun bir yudum aldım. Diğer gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyor, fısıltıları duyabiliyordum. Harika. Sabaha kadar Tilikum'un yarısı Josiah Haven'ın kasabadaki yeni kızı rahatsız eden bir adamı nasıl kovaladığını konuşuyor olacaktı. Diğer yarısı da öğle yemeğine kadar bunu duymuş olacaktı.

Koluma hafif bir dokunuş beni düşüncelerimden kopardı. Daha kim olduğuna bakmadan, rahatsız edici bileğimi avucumun içine almıştım.

Audrey'nin gözleri irileşti ve dudakları aralandı. "Özür dilerim. Seni korkutmak istememiştım."

Kendimi tam bir ahmak gibi hissederek bıraktım.

"Özür dilerim." Diğer eliyle ovaladı. "Sorun değil."

"Sana zarar vermedim, değil mi?"

"Oh, hayır." Bunu kanıtlamak istercesine kolunu kaldırdı. "Sadece bunu beklemiyordum. Ben seni ürküttüm, sen de beni ürküttün. Sanırım ödeştik. Ama değiliz. Demek istediğim, Colin'den kurtulduğun için sana teşekkür etmek istiyorum."

"Elbette."

"Pinecrest'te yaşıyor, o yüzden burada olması biraz tuhafıma gitti. Her neyse, beni böyle savunmak zorunda değildin ama yaptın, bu yüzden minnettarım."

Gözlerimi bardan ayırmadan homurdandım.

"Tamam, seni rahatsız etmeyi bırakacağım. Gergin olduğumda muhtemelen çok fazla konuşuyorum ve şu anda kendimi tilkilerle dolu bir tarlada koşan bir tavşan kadar sakın hissediyorum."

Bu beni neredeyse gülümsetecekti. "Güzel aliterasyon."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Bunu daha da kötüleştirmeden gideceğim. Tekrar teşekkürler, Josiah. Görüşmek üzere."

Giderken bakmamaya çalıştım ama başaramadım. Sandra tereddüt etti, sanki bana bir şey söyleyip söylememeye karar veriyormuş gibiydi.

Bir adım daha yaklaştı. "Bunun için teşekkürler.

Buna ihtiyacı vardı." "Bana bir iyilik yap."

"O da ne?"

"Louise teyzeme bundan bahsetme."

Sandra kıkırdadı. "Bunu benden duymayacak. Ama ikimiz de duyacağını biliyoruz."

İnledim. "Biliyorum."

"Görüşürüz, Josiah."

Bara geri döndüm. İnsanların konuşması neden umurumda olsun ki? Dedikodu Tilikum'un en sevdiği eğlenceydi. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Ama bütün bu olanlarla ilgili bir şey içimi kemirip duruyordu. Rocco'nun gözleriyle karşılaştım ve o da yaklaştı.

"Buradan kovaladığım pislik. Onu daha önce burada gördün mü?"
Omuz silktilti. "Tanıdık gelmedi ama yüzleri ezberlemem."

Başımı salladım. Bu yeterince adil. Ama böyle kendini beğenmiş bir pislik dikkat çekermiş. Rocco onu hatırlar gibiydi.

Pinecrest'ten buraya arada bir huzur içinde bir şeyler içmek için mi geliyordu? Yoksa Audrey'i mi arıyordu? Park yerinde arabasını fark edip onu görmeye mi gelmişti?

Eğer öyleyse, eve mi gitti? Yoksa dışarıda onu mu bekliyordu?

Ellerimi yumruk haline getirdim. Lanet olsun. O benim sorunum değildi. Ama yine de kalktım.

Tabureden doğruldum, botlarım güm diye yere çarptı ve birkaç adımda kapıdan çıktım. İçkilerimin parasını ödememiştim ama bunu dert etmedim. Rocco'yla daha sonra hesaplaşacaktım.

Bomboş. Sadece birkaç araba park etmişti ama Audrey ve Sandra'dan iz yoktu.

Ya da Colin.

Audrey otoparka yalnız gitmemişti. Sandra da onunla birlikteydi. Sandra O'Neal'ı, Colin bekliyor olsaydı bardaki herkesin bundan haberdar olacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. O kadın istediği zaman gürültücü olabiliyordu.

Ama ya arabasında gözden uzak bir yerde beklediyse ve onu eve kadar takip ettiyse?

Paranoyaklaşıyordum. Adam muhtemelen söylediği gibi Tilikum'a tek başına bir şeyler içmek için gelmişti ve Audrey'le karşılaşması bir tesadüftü. Ama onu takip etmiş olabileceği düşüncesinden kurtulamıyordum.

O benim sorunum değildi.

İstifa etmiş bir nefes verdim ve kamyonetime doğru yürüdüm. O değildi, ama görünüşe göre bu gece onu kendi sorunum haline getiriyordum.

Kısa mesafeyi kiraladığım eve gittim ve yan tarafa, çöp konteynerinin diğer tarafına park ettim. Arabası garaj yolundaydı ve dul pencerelerdeki kapalı perdelerin arkasından ışık sızıyordu. Dışarı çıktım, kamyoneti bıraktım

kapıyı açtı ve yolun aşağısına ve yukarısına baktı. Sokakta park etmiş herhangi bir araç yoktu. Görebildiğim kadarıyla şüpheli bir şey yoktu.

Kesinlikle paranoyak. Colin muhtemelen Pinecrest yolunu yarılamıştı.

Birkaç blok ötede bir araba caddeye dönerken farlar parladı. Gözlerimi ona kilitledim, bir an için onun o pislik olduğuna ikna oldum. Haklıydım, onu evine kadar takip etmişti. Gidiyordu-

Hayır. Sokağın aşağısındaki Jim'di. Hemen yanımdan geçti ve bana el salladı.

Neyim vardı benim?

Audrey'nin ön kapısı açıldı ve ben çöp konteynerinin arkasına saklandım. "Gidelim, Max. Tuvalet zamanı."

Kenardan baktım. Max ön kapıdan çıktı ve bir an için doğruca bana doğru geldiğini düşündüm. Ama ön bahçedeki bir ağacın etrafında daire çizdi, gövdesine işmeden önce mükemmel açıyı bulmak ister gibi ileri geri hareket etti.

"Aferin oğlum. Hadi içeri dönelim."

Durdu ve burnunu havaya kaldırarak kokladı.

"Biliyorum, burada bir sürü koku var. İçeri, Max."

Tekrar kokladı, sonra döndü ve onu eve kadar takip etti. Bir nefes daha verdim, beni fark etmediği için rahatlamıştım.

Şimdi kim sapıktı? Eski erkek arkadaşı için endişeleniyordum ve işte oradaydım, bir çöp konteynerinin arkasından onu izliyordum.

Resmen onu takip ediyordum.

Bu kız daha kaç kez kendimi aptal gibi hissetmeme neden olacaktı? İçimde bunun son olmayacağına dair bir his vardı.

Benim sorunum olmaması gerekiyordu ama bara dönüp Rocco'yla hesaplaşmak için kamyonetime binerken yarın erkenden orada olacağımı çok iyi biliyordum. Güne hızlı başlamak için değil, onun hâlâ iyi olduğundan emin olmak için. Colin'in hâlâ ortaya çıkabileceği hissinden kurtulamıyordum.

Görünüşe göre Audrey Young artık benim sorunumdu.

çxnz /3bg

Bu benim suçum değil.

Hiçbiri benim suçum değil. Onun hatası.

Geri dönmemeliydi. Buraya gelmemeliydi.

Yeniden ortaya çıkana kadar her şey yolundaydı. Ev ziyaretleri bekleniyordu ama bu bir ziyaret değildi.

Neden her şeyi mahvetmek zorunda? Hayatım boyunca bana bunu yaptı.

Bu da benim hatam olmadığı anlamına geliyor. Olan hiçbir şey benim hatam değil. Onun hatası.

BÖLÜM 11

Audrey

SOĞUK, ıslak bir burun beni uyandırdı. İnleyerek arkamı döndüm. Kolumla kendimi koruyamadan Max yüzümün yan tarafını yaladı.

"Max, dur."

Birkaç kez göz kırptım ve saate baktım. Tam altı buçuktu. Max'in hafta sonlarını anlamasını gerçekten isterdim.

Belki gözlerimi kapatıp kıpırdamadan durursam o tekrar uyur ve ben de uyuyabilirim.

Bir iki an için işe yaradığını düşündüm. Gözlerimi kapatıp bekledim ve uykunun beni tekrar ele geçirmeye başladığını hissettim.

Ta ki ıslak burun yanağımı

dürtünceye kadar. "Tamam, tamam."

İsteksizce kendimi yataktan dışarı attım. Max zıpladı ve kuyruğunu sallayarak kapının yanında bekledi.

"Neden bu kadar neşelisin? Cumartesi günlerini anlamadın mı? Uyuyabiliriz."

Bana baktı, gözleri parlak ve heyecanlıydı.

Ellerimi yüzümde birkaç kez aşağı yukarı ovuşturduktan sonra bir çift gri jogger giydim. Sütyen giyme zahmetine girmedim, sadece uyurken giydiğim atleti üzerime geçirdim. Sanki etrafta başka kimse yoktu. Max kesinlikle sayılmazdı.

Hâlâ uyanmaya çalışarak banyoyu kullandım, sonra kahve makinesini çalıştırmak için mutfığa gittim. Max pek de sabırlı olmayan bir şekilde bekledi, kuyruğu hâlâ iki katına çıkmıştı.

"Çelik gibi bir mesanen var, önce kahveyi hazırlayabilirim."

Kahve demlendikten sonra ön kapıya doğru yürüdüm. Yanımda duruyordu, sarmal bir yay gibi enerjiyle uğulduyordu. Elim kapı kolundayken duraksadım.

"Gerçekten gitmen gerekiyor, değil mi?" Bana baktı, neredeyse çıldırmış gibiydi.

"Tamam." Düğmeyi çevirdim. "Sanırım gitmen gerekiyorsa, gitmelisin."

Kapıyı açtım ve dışarı fırladı. Ama doğruca çiş ağacı haline gelen yere koşmadı. Yerdeki bir şeyi koklamak için kapıdan birkaç adım ötede durdu.

Bekle. O da neydi öyle? "Max, hayır! Bırak onu!"

Ölü hayvanı ağzına almadan önce yakasından tutmak için fırladım. Sanki çok eğlenceli bir oyun oynuyormuş gibi zıpladı ve onu yakalamak için tekrar içeri daldı.

"Hayır, o oyuncak değil. İğrenç, bırak onu!"

Ölü şeyin etrafında daireler çizdi ama hamlesini önceden sezdim ve onu uzaklaştırdım. Yakasından tuttum ve onu sürükleyerek ön kapıya doğru götürdüm.

Onu güvenle içeri soktuktan sonra kapıyı kapattım ve zor nefes alarak kapıya yaslandım. En son ölü bir hayvanla karşılaştığında onu yemeye çalışmıştı. Hatırladıkça ürperdim.

"Dışarıdaki her neyse, atıştırmalık değil."

Bu güzel bir soruyu gündeme getirdi. O neydi ve neden kapımın hemen önündeydi?

Max'in güçlü bir mesanesi vardı ama onu çok fazla zorlamak ve sonunda ölü bir hayvan ve temizlenmesi gereken köpek çişiyi baş başa kalmak istemedim. Tasmaını aldım ve onu arka tarafa götürdüm. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca işemeyi reddetti, sanki evin diğer tarafında ölü bir hayvan olduğunu bilmek başka bir şeyle, hatta mesanesini boşaltmakla bile uğraşmak için çok ilginçti. Sonunda bir yer seçti ve işedi, ben de onu içeri geri getirdim.

Hemen ön kapıya gitti ve kuyruğunu salladı.

"Hiç şansın yok. Oradaki her neyse, ya içinde yuvarlanmayı ya yemeyi ya da ikisini birden yapmayı planlıyorsun."

Evet, haklısın der gibi omzunun üzerinden bana baktı. "Hayır. Olmaz."

Pencereye gittim ve dışarı baktım. Hâlâ oradaydı -çünkü elbette oradaydı, ölmüştü. Max onun peşinden gittiğinde, onu ağzından uzak tutmakla o kadar meşguldüm ki, ne olduğu konusunda endişelenmemiştim. Küçük, gri ve gür bir kuyruğu vardı; muhtemelen bir sincaptı.

Neden tam kapımın önünde bir sincap ölmüştü ki?

Buralarda her yerde sincaplar vardı. Pinecrest'te de vardı, ancak Tilikum sincapları özellikle kurnaz küçük hırsızlar olarak ün yapmışlardı. Arada bir arabalar onlara çarpardı ama bu belli ki yolda değildi. Zavallı küçük adama ne olmuştu?

Peki ondan nasıl kurtulacaktım?

Ondan kurtulma düşüncesi öğürme refleksimi tehdit etti. Bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Ama onu orada da bırakamazdım.

Dışarıdan gelen bir kamyon gürültüsü dikkatimi çekti. Josiah Haven yandaki garaj yoluna girmişti.

Mükemmel. O koca pazen giyen huysuz bana yardım edebilir.

Max'in dikkatini dağıtacak bir ödül maması almak için mutfağa koştum. Koridora attım, o koşarak aldı ve ben de koşarak ön kapıdan çıktım.

Sincaba geniş bir alan bırakmaya dikkat ederek çimenlerin üzerinden diğer eve doğru gittim.

Josiah kamyonetinin kapısını kapatıyordu. Beni gördüğünde yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini kaçırmadım; gözleri genişledi, ağzı açıldı.

Sonra sütyen giymediğimi ve havanın hala soğuk olduğunu fark ettim. Harika.

Artık çok geç. Ayrıca, küvet olayından sonra, bu o kadar da kötü değildi. Ve onun yardımına gerçekten ihtiyacım vardı.

Yine de kollarımı rahatça kavuşturmaya çalıştım, böylece h e r yere sızmayacaktım.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama burada olmana çok sevindim." Kaşları çatıldı.

"Kapımın önünde ölü bir sincap var."

"Ne demek kapının önünde ölü bir sincap var?"

"Yani orada ve ölü ve onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Max onu yemeye çalışacak ya da içinde yuvarlanacak, bu yüzden ondan kurtulmam gerekiyor. Ve bunu kendim yapmaya çalışırsam muhtemelen kusacağımı söylemekten de hiç utanmıyorum."

"Ama neden kapınızın önünde ölü bir sincap var?"

Belli ki retorik bir soruydu çünkü cevap beklemeden yanımdan geçip çimlere doğru yürüdü. Sincabın önünde durdu ve ellerini kalçalarına dayayarak ona baktı. Ben de onu takip ettim.

"Ne oluyor lan?"

"Evet, iğrenç. Zavallı şey. Tam burada yere yığılıp ölme ihtimali nedir?"

"Neredeyse sıfır." Etrafına bir göz attıktan sonra eline bir sopa aldı ve o.

Biraz öğürdüm. "Ne yapıyorsun?"

Çömeldi ve sopayı ters çevirmek için kullandı. "Senin bir kedi, değil mi?"

"Hayır, sadece Max. Neden?"

"Kediler bazen sahipleri için ölü şeyler bırakırlar. Etrafta hiç kedi gördün mü?"

"Hayır."

Dürtmeye devam etti ve ben gözlerimi kaçırdım. Tam bir pısıriktım. Söylediği bir şey beni rahatsız etmişti. "Bununla ne demek istedin?" "Ne ile?"

"Bir sincabın orada öylece ölme ihtimali neredeyse sıfır." Ayağa kalktı. "Öylece ölmedi. Bir şey ya da biri onu öldürdü."

Yüzümü buruşturdum. "Bir sincabı öldürüp ortalıkta bırakacak ne olabilir ki?" "Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yaşadın mı?"

"Kapımın önünde ölü bir hayvan mı? Hayır, kesinlikle olmaz." Homurdandı.

O sesi çıkardığında bacaklarımın arasında patlayan ateşi bastırmak için zorlukla yutkundum. Bu da neydi şimdi?

"Dün gece bardaki adam," dedi. "Ne zaman ayrıldınız?"

"Colin mi? Yıllar önce."

"Seni taciz etmesi normal mi?"

"Hayır. Beni taciz etmiyor, gerçekten, sadece-

" "Seni taciz ediyordu."

"Tamam, öyleydi. Ama hayır, bu normal değil. Gerçi taşındıktan sonra uzun bir süre onu görmedim, o yüzden beni taciz etmek istediye de buna fırsatı olmadı. Babamın cenazesinde biraz garip davrandı ama

iki yıl önceydi ve cenaze falan olduğu için olabilirdi."

"Her zaman insanlar için bahaneler uydurur musun?"

Kollarımı tekrar kavuşturdum, kendimi aniden savunmaya geçmiş hissettim. "Ben insanlar için bahane üretmem."

"Şu anda yapıyorsun."

Colin için bahane *uydurmuştum*. "Bir sincap öldürüp kapımın önüne bırakmış olabileceğini düşündüğün için mi onu soruyorsun?"

"Bu düşünce aklıma geldi." "Bu - bilmiyorum, çılgınca görünüyor."

"Evet, öyle mi düşünüyorsun?"

Kendimi sincaba bakmaya zorladım. "Colin'in böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Onu gerçekten ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Doğru, onu şimdi çok iyi tanımıyorum. O zamanlar da onu ne kadar iyi tanıdığımı bilmiyorum. Yine de, onlu yaşlarının sonunda ve yirmili yaşlarının başında olan bir adamı ne kadar iyi tanıyabilirsiniz ki? Beyinleri kaç yaşına kadar gelişiyor, yirmi beş mi?"

"Audrey."

"Öyle mi?"

"Saçmalıyorsun."

"Özür dilerim." Derin bir nefes aldım. "Sadece sincap cesedinden çok iğrendim ve birinin onu bilerek oraya bırakmış olabileceğinden biraz korkmaya başladım."

"Birisi Colin oluyor."

"Sanırım. Yine de onun için tuhaf görünüyor. Neyi başarmaya çalışıyor olabilir?"

Bu Josiah'ın teorisinde bir delik açmış gibiydi.

"Bilemiyorum. Seni geri istiyorsa ya da en azından pantolonuna girmek istiyorsa, kapına ölü bir hayvan bırakmak akıllıca bir hareket değil."

"O evli, beni geri istemiyor. Ya da pantolonumun içinde."

Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Kesinlikle pantolonunun içine girmek istiyor." "Hayır, istemiyor. Sana söyledim, o evli. Biz evlendikten hemen sonra ayrıldık."

"Kulağa sağlıklı geliyor."

"Çoğu zaman alaycı olup olmadığını anlayamıyorum. Her şeyi deadpan yapma yeteneğin var."

"İğneleyici olduğunu varsay."

"Peki, tamam. O zaman haklısın, sağlıklı görünmüyor ama artık beni ilgilendirmiyordu. Ve hala da değil."

"Bunu yapsa da yapmasa da," dedi sincabı başıyla işaret ederek, "pantolonuna girmeye çalışırsa şaşırma."

Colin'in karısına bunu yapabileceği fikrinden nefret ediyordum ama Josiah'nın muhtemelen haklı olduğu hissinden de kurtulamıyordum. "O konuda şans yok. Evli olmasaydı bile yapmazdım ama evli bir adamla asla ama asla yatmazdım."

Ağzının köşesi kalktı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Burada en son kim yaşadı?" Konuyu değiştirmeye çalışarak sordum. "Belki de onları ölü hayvanlarla korkutmak isteyen bir düşmanları vardı. Ya da bir kedileri vardı ve buranın evleri olduğunu düşünerek geri geldi."

"Annika'ya sormak zorundayım."

"Bir kedi için gözümü dört açacağım. En çok bu açıklamayı sevdim."

Tekrar homurdandı ve telefonunu çıkardı, ardından birkaç fotoğraf çekmek için çömeldi.

"İğrenç, neden fotoğraf çekiyorsun?"

Sorumu duymazdan gelerek bir telefon görüşmesi yaptı. "Hey. Kiracılarımdan birinin evinin önünde ölü bir sincap var." Durakladı. "Hayır, yolda ölmüş değil. Ön kapısının hemen dışında. Biri kesip açmış ama yerde fazla kan yok, yani başka bir yerde yapıp burada bırakmışlar gibi görünüyor."

Tekrar durdu, dinliyordu. Kiminle konuştuğunu sormak istedim ama göz teması kurmadı.

"Nereden bilebilirim ki? Sana soruyorum çünkü ya biri bunu bilerek yaptıysa?" Bir duraklama daha. "Tamam. Hoşça kal."

"Kimdi o?"

"Kardeşim, Garrett. O bir polis."

Kaşları içeri çekildi. "Bunun polis çağırmayı gerektirdiğini sanmıyorum." "*Polisleri aramadım*, ne düşündüğünü öğrenmek için kardeşimi aradım." "Peki o ne düşünüyor?"

"Muhtemelen yırtıcı bir hayvanın geride bıraktığı ölü bir hayvandır ve senin için ondan kurtulmalıyım."

"Tamam o zaman."

Gözleri göğsüme kaydı ve başka tarafa baktı.

Lanet olsun, sütyen giymediğimi unutup duruyordum. Kollarımı kavuşturdum ve kalçalarımın çok fazla dışarı çıkmaması için biraz kambur durmaya çalıştım. "Şundan kurtulmanın bir sakıncası var mı?"

"Ben yaparım."

"Bekle, onunla ne yapacaksın? Çünkü onu ormana atarsan ya da gömersen Max onu kesinlikle bulur ve ben de çürümüş sincap kokusuna bulanmış bir köpekle baş başa kalırım."

Sanki çok fazla zamanını alıyormuşum gibi iç çekti. "Çift poşete koyup çöp kutusuna atacağım."

Başımı eğerek tekrar baktım. "Cenaze töreni yapalım mı?" "Ne?"

"Zavallı şey, yasını tutacak kimse olmadan bir çöplüğe atılmaktan daha iyisini hak ediyor."

Josiah bana sanki onu akşam yemeğinde yememizi önermişim gibi baktı. "O bir sincap."

"Biliyorum ama kendimi kötü hissediyorum. Süslü bir şey yapmamıza gerek yok. Sadece çöp kutusuna atılmak üzere poşete koyun ve atmadan önce birkaç kelime söylememe izin verin."

Başını salladı ve diğer eve geri döndü. Sütyenimi giymek için içeri girmeyi düşündüm ama o zaman Max'le uğraşmak zorunda kalacaktım. Ön pencereden beni izliyordu ve ben kapıyı açar açmaz doğruca sincaba gidiyordu.

En azından atletim beyaz değil miydi?

Birkaç dakika sonra Josiah bir çift eldiven ve iki plastik çöp torbasıyla geri geldi. Sincabı alıp poşetlerken onu izlemedim. Bebek gibi davranmak istemezdim ama kan, bağırsak ve ölü şeyler gibi şeylerle ilgili sorunlarım vardı.

"Anladım," dedi Josiah. "Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

Onu çöp gibi çöpe atmaktan nefret ediyordum ama Max'in onu bulacağını ya da kazıp çıkaracağını söylerken şaka yapmıyordum. Kendime, eğer onu çöpe atarsak Max'in cesede saygısızlık edemeyeceğini söyleyerek suçluluk duygumu yatıştırdım.

"Şuraya götürelim ama henüz içine atmayalım."

Josiah'ın yüzü taş gibiydi. Bir bakışta bana sinirlenmiş gibi görünüyordu. Ve ben de onu suçlayamazdım. Bir sincap için cenaze töreni düzenlemek oldukça aptalcaydı. Ama aynı zamanda beni şımartıyordu ve bunun nedeninden emin değildim.

Fazla düşünmemeye ve bu işi bitirmeye karar verdim, böylece içinde ölü bir hayvan olan bir çantayı elinde tutmak zorunda kalmayacaktı.

Çöp konteynerine doğru yürüdük. Çantayı bağladığı yerin hemen altından tutuyor, kendinden biraz uzakta tutuyordu.

"Tamam, sanırım ben başlayacağım," dedim. "Ve sen bitireceksin."

Bu beni biraz güldürdü. "Sevgililer, bugün burada toplandık - um - aslında bunun nasıl olması gerektiğini bilmiyorum. İzin verin baştan başlayayım." Derin bir nefes aldım. "Vahşi bir hayvanın, hatta küçük bir Tilikum sincabının hayatı zordur ve tehlikelerle doludur. Bu küçük yaratığın sonu gelmiş olsa da, doğadaki rolünü takdir ediyoruz. Bol yemişli bir diyarda huzur bulsun."

Josiah gülümsedi.

Orada ölmek üzereydim. On iki yaşında bir çocuk gibi istemeden yaptığı fındık şakasına gülümsemesi umurumda bile değildi. O gülümseme benim felaketim olabilirdi.

"Devam et ve onu son dinlenme yerine koy."

Torbayı çöp kutusuna attı.

"Sanırım bu kadar."

Josiah bana tekrar baktı ama gözleri göğsümden ayrılmadı. Kaşları hafifçe çatıldı, sanki benden ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibiydi.

"Garip bir şey olursa beni ara."

Başımı salladım. "Söyleyeceğim ama numaranın bende olduğunu sanmıyorum."

Telefonunu cebinden çıkardı ve kaşlarını kaldırdı.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi ve karnımda hoş bir ürperti vardı. Ona numaramı verdim ve o da bir şeyler yazdı.

"Sana mesaj attım." Gözlerimle tekrar buluştu. Gözleri fırtınalı bir mavi-gri tonundaydı. "Ve cidden, tuhaf bir şey olursa beni ara."

İlgisi hem tatlı hem de heyecan vericiydi. Yanaklarım ısındı ve tenimdeki serin sabah esintisinin ve sütyensizliğimin her zamankinden daha çok farkına vardım.

"Teşekkürler. Her şey için. Yardımınız için gerçekten minnettarım." "Elbette. Sonra görüşürüz. Audrey."

"Güle güle."

Kalbim biraz fazla hızlı atarken eve geri döndüm. Max kapıdan koşarak çıkmaya çalıştı ama onu vücudumla engellemeyi ve kontrol altına almayı başardım. Etrafı koklaması için dışarı çıkmasına izin verecektim ve sincabın gittiğini daha sonra fark edecektim. Şimdilik, Josiah'ın mesajının içeriğini görmek için çok aptalca ve çok çaresiz bir ihtiyaç duyuyordum.

Odama gittim ve telefonumu şarjdan çıkardım, ardından mesajını kaydardım.

Josiah Haven

Sadece adı. Sevimli bir mesaj ya da bir emoji dizisi beklediğimden değil. Bu ona hiç yakışmazdı. Ama ekranımdaki adı kişisel değilmiş gibi hissettirmedi. Bu bir beyan gibiydi, kim olduğunun ve yeni bir şekilde birbirimize bağlı olduğumuzun basit bir iddiasıydı.

Ona geri mesaj atma isteğimi bastırdım. Ona çoktan teşekkür etmiştim ve işe gitmesi gerektiğinden emindim. Güne yol kenarındaki ölüleri temizleyerek başlamayı planlamamıştı. Ya da bir sincap cenazesıyla. Ayrıca, çok konuşan biri değildi ve onu kızdırmak istemedim.

Ekranımda onun adına bakarken bir şey fark ettim. Bu sadece onu rahatsız etmek istemediğimden değildi.

Josiah Haven'ın beni sevmesini istedim.

BÖLÜM 12

Josiah

BIR SQUIRREL. Audrey Young bir şekilde beni yollarda ölenlerin cenaze törenine katılacak hale getirmişti.

En azından kardeşlerimden hiçbiri bunu görmemişti. Ya da babam. Sonunu duymama asla izin vermezlerdi.

Onu aklımdan çıkarmaya çalışarak işe koyuldum. Ve çok fazla vardı. Alçıpan kendi kendine düzelmeyecekti.

Tabii ki Audrey'i düşünmemeye çalıştıkça onu daha çok düşündüm. Ve sincabı.

Düşman edinecek bir kıza benzemiyordu, eski erkek arkadaşı bile olsa. Ama birilerinin o ölü sincabı evinin önüne koymasının bir nedeni olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Eski sevgilisi miydi? Ayrıldıkları için hâlâ kin mi besliyordu? Ya da belki de barda onu reddettiği için bir misillemeydi. Onu iyice küçük düşürmüştüm; onu suçlamaya karar vermiş olabilir.

Adamı tanımadığım için emin olamadım.

Yaklaşık bir saat sonra telefonum bir mesajla çaldı. Bir an için arayanın Audrey olup olmadığını merak ettim. Başka bir şey mi olmuştu? Telefonumu cebimden çıkarmak için acele ettim ama arayan o değildi. Babamdı.

Baba: *Nasıl gidiyor?*

Ben: *Yavaş ve istikrarlı.*

Baba: *Bugün oraya gidemeyeceğim. Annemin emirleri.*

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ya sırtı ya da dizleri -ya da her ikisi de- onu rahatsız ediyordu ve annem ağırdan alması konusunda ısrar etmişti.

Ben: *Endişelenme. Ben hallederim.*

Baba: *Teşekkürler.*

Bu benim için birkaç saat daha fazla çalışma anlamına geliyordu ama sorun değildi. Biraz sıkı çalışmak beni hiç rahatsız etmemişti.

Birkaç saat sonra alçıpanı bitirmiştım. Zihinsel olarak bir görevi kontrol etmek güzeldi. Bir şey eksildi.

Dışarı çıktığımda Audrey'nin evine hızlıca bir göz attım. Onu kontrol etmiyordum. Sadece kimsenin bahçesine başka bir hediye bırakmadığından emin oluyordum. Sıra dışı bir şey görmedim, bu yüzden iyi olduğundan emin olmak için kapısını çalma dürtüsüne direndim.

O iyiydi. Niye endişelendim ki?

Kapıyı kilitleyip çıktım ama eve gitmek yerine kontrol etmem gereken biri olduğuna karar verdim. Babamı.

Ailem kasabanın hemen dışında, babam ve amcalarımın kendi elleriyle inşa ettikleri kütük bir evde yaşıyordu. Ahşap bir karşılama tabelası olan büyük bir ön verandası ve babamın zamanının çoğunu geçirdiği arka tarafta bir dükkânı vardı. Uzun zamandır orada yaşamıyordum ama bazı açılardan hala evim gibi hissediyordum.

Ön tarafa park ettim ve kapıyı birkaç kez çaldım ama cevap beklemedim. Sadece kapıyı açtım ve içeri girdim. Havada narenciye kokusu vardı ve oturma odasında annemi bir anlığına gördüm.

Biyolojik annemi hatırlayacak yaşta olmama rağmen, Marlene Haven sahip olduğum tek anneydi. Çok küçüklüğümden beri hayatımdaydı ve ben yaklaşık on yaşındayken beni ve kardeşlerimi evlat edinerek ilişkimizi resmileştirmişti. Onu annem olarak görmek için evraklara ihtiyacım yoktu ama babamla birlikte iki parçalanmış aileyi bir araya getirip bütünleştirmek için ellerinden geleni yapmalarını her zaman takdir etmişimdir.

Kucağı örgü dolu bir şekilde kanepede oturuyordu. Sürekli bir şeyler örüyordu; battaniyeler, kazaklar, şapkalar, aklınıza ne gelirse. Kahverengi saçlarını topuz yapmıştı ve mavi çerçeveli gözlükleri burnundan aşağı kaymıştı.

"Selam, tatlım." Başını kaldırıp gülümsedi ama iğneleri hareket etmeyi bırakmadı. "Babanı mı arıyorsun? Ya da yiyecek bir şey?"

Buzdolaplarını yağmalamaya gelmemiştim ama bu kötü bir fikir değildi. "İkisi de mi?"

"Artık tavuk alfredo var ama içinde makarna yerine spagetti kabağı var. Babanın karbonhidratı azaltmasını sağlamaya çalışıyorum."

"Eminim buna bayılıyordur."

"Hayatını uzatmaya değil, mahvetmeye çalıştığımı inanıyor."

Sesinde bir eğlence vardı ama endişesini de duyabiliyordum. Bunu hepimiz paylaşıyorduk. Babamın, onun yaşındaki erkeklerde, özellikle de yetişkin hayatlarının çoğunu sigara içerek geçirmiş olanlarda sık görülen birkaç kronik sağlık sorunu vardı. Son on yılda yaklaşık bir düzine kez sigarayı bırakmıştı. Bu son seferin temelli olduğundan oldukça emindim; uzun zamandır kimse onu sigarayla yakalamamıştı. Ama annem, hoşuna gitse de gitmese de diyetini temizlemekte muhtemelen haklıydı.

Mutfağa gittim, kalan yemekleri hazırladım ve mikrodalgada ısınmalarını bekledim.

"Dün gece Timberbeast'te küçük bir olay olduğunu duydum."

Mikrodalgadan bip sesi geldi ve tabağımı çıkardım. Neden bahsettiğini çok iyi biliyordum ama aptalı oynamaya karar verdim. "Ne olayı?"

"Kasabaya yeni gelen kız ve eski erkek arkadaşıyla ilgili bir şey. Bir şey çağırırdı mı?"

Omuz silktilim. "Önemli bir şey değildi."

"Sadece gerçekte ne olduğunu merak ediyorum. Doris Tilburn'e göre, kızla randevulaşmışsınız ve o da karısı olduğunu iddia ederek gelmiş. Ama Margie Hauser onun kocası değil eski erkek arkadaşı olduğunu söyledi ve sen de onu bardan kovmuşsun. Amy Garrett senin değil Zachary'nin yaptığını duymuş, ya da neredeyse kavga çıkarıyormuşsun ama Zachary durdurmuş. Bunun sadece kasaba dedikodusu olduğunu biliyorum, Zachary bir durumu yatıştırmak yerine kızıştırdı."

Zachary hakkında yanılmamıştı. Olayları tırmandırmayı bir sanat haline getirmişti. "Bu kasabadaki dedikoducuların söylediklerine kulak asmaman gerektiğini biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Bu yüzden sana soruyorum."

Tabağımı oturma odasına götürdüm ve bir koltuğa oturdum. "Neden umursuyorsun ki?"

"Buna annelik merakı diyelim. Hayatında neler olup bittiği konusunda pek açık sözlü değilsin. Timberbeast'te gerçekten bir dram yaşansın ya da yaşanmasın, bir kızla çıkıp çıkmadığını merak ediyorum."

"Değildim."

"Sonra ne oldu?"
Bir nefes verdim. "Eski erkek arkadaşı geldi ve onu yalnız bırakmadı."
"Ve sen müdahale ettin?" "Evet."
"Hm," dedi ve ne demek istediğini anlayamadım. "Onu dışarı mı attın?"
"Gitmesini sağladım."
"Aferin sana. Eminim kız bunu takdir etmiştir."
"Audrey."
Dudaklarının kenarları seğirdi. "Demek onu tanıyorsun." "O bir kiracı."
"Ama onun adını biliyorsun."
"Evet. O bir kiracı."
"Bana diğer kiracılarınızdan birinin adını söyleyin. Herhangi birinin." Yemeğime geri döndüm.
"Gördün mü? Senin için önemli olmadıkça isimleri hatırlamıyorsun." "O benim için önemli değil. Başımın belası. Ona yardım etmek zorundaydım.
bu sabah ölü bir sincap için cenaze töreni düzenledi."
Ölü sincap dediğim anda babam arka kapıdan içeri girdi. Kaşları çatıldı.
"Nerede ölü bir sincap vardı?"
"Audrey'nin evi," diye araya girdi annem. "Audrey kim?" Babam sordu.
"Josiah'ın Timberbeast'teki eski erkek arkadaşından kurtardığı kız."
Kalın kaşları daha da yaklaştı. "Bir kızın eski erkek arkadaşının neden ölü bir sincabı var?"
Çatalımı tabağa bıraktım. "Ben de bunu bilmek istiyorum."
Şaşkın şaşkın bakma sırası annemdeydi. "Ölü sincabın eski sevgilisiyle ne ilgisi var?"
"Ölü sincap Timberbeast'te miydi?" Babam sordu. "Audrey'nin evi dediğini sanıyordum. Timberbeast'in yıllar önce Bailey'nin yaptığı şakadan beri bir sincap sorunu var. Genelde ölü olanları değil ama."
"Hayır, ölü sincap, onun evi," dedim, bir şeyi kutuya koyuyormuşum gibi elimle işaret ederek. "Dangalak eski sevgili, Timberbeast."
"O zaman neden ölü sincaplardan bahsediyoruz?" Babam sordu. "Çünkü Josiah ondan hoşlanıyor," dedi annem.

İnledim.

"Sincap mı?" Babam sordu.

"Hayır, Audrey."

"Audrey kim?"

"Kıracılarınızdan biri," dedi annem. "Josiah, eski sevgilisi onu taciz ettiğinde Timberbeast'e müdahale etti. Ve onun evinde ölü bir sincap için cenaze töreni düzenledi. Bunlar ayrı şeyler."

"Yani eski sevgilinin sincapla bir ilgisi yok," dedi babam. Annem başını salladı. "Hayır."

"Belki," dedim.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Annem bana dönerek sordu.

Babam kollarını kavuşturdu. "Eski sevgilisi evinde ölü bir sincap bırakmış bir kiracımız olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama şüpheleniyorum. Timberbeast'e geliyor, onu kovalıyorum, sonra ertesi sabah kapısının önünde ölü bir hayvanla karşılaşılıyor."

Annem yüzünü buruşturdu. "Bu çok rahatsız edici."

"Muhtemelen çok fazla anlam çıkarıyorsun," dedi babam. "Buralarda insandan çok sincap var. Bazen ölürlər."

"Sadece yaşlılıktan ölmedi. Bir şey onu öldürdü."

"Bir çakal olabilir mi?" Babam sordu.

"Bir sincap bir çakal için atıştırılabilir," dedim. "Birinin onu öldürüp yemeden geride bırakacağından şüpheliyim."

"Belki yırtıcı bir kuş," dedi annem. "Oraya düşmüş olabilir." "Tam kapısının önüne mi?"

"Yerleşim tuhaf," dedi. "Ama imkânsız değil. Bir baykuş alçaktan uçuyor olabilir ve avını yakalayamadan bir şey onu korkutup kaçırmış olabilir."

"Bir köpeği var," dedim.

"Al bakalım. Ben olsam fazla endişelenmezdim. Burada çok fazla vahşi yaşam var. Ona bir cenaze töreni düzenlemen çok hoş."

Babamın kaşları yine çatıldı.

"Hiç sorma." Konuyu değiştirmeyi umarak yarısı boş tabağıma işaret ettim. "Bu gerçekten çok güzel anne, teşekkürler. Makarnayı bile özlemedim."

Annem bana gülümsedi.

"Teşekkür ederim." Babam sadece homurdandı.

Yemeğime geri döndüm. Babam yine homurdandı, sonra buzdolabına gitti ve kalan yemekleri çıkardı. Annemin sırtıttığını fark ettim ama tek kelime etmedi.

Biri kapıyı çaldı. Kardeşlerimden birinin içeri girmesini bekliyordum ama annem örgüsünü bir kenara bırakıp kapıyı açmak için ayağa kalktı.

"Ben bakarım."

"Kim var burada?" Babam sordu.

"Louise. Onu çaya davet ettim."

Babam yemek artıklarını ısıtmaya devam etti.

Arka kapıdan kaçmayı düşündüm. Ama annem çoktan girişte Louise Teyze'yi selamlıyordu.

Çok geç.

Bugünkü eşofmanı orman yeşiliydi ve parlak pembe rujuyla tuhaf bir tezat oluştuyordu. Beni görür görmez gözleri parladı ve dudakları bilmiş bir gülümsemeye dönüştü.

"Vay, vay, vay. Bu kasabanın kahramanı değil mi?"

İnlememek için elimden geleni yaptım. "Merhaba, Louise Teyze."

Oturma odasına geçti ve bir sedirin kenarına oturdu. "Dün gece tam bir beyefendi olduğumu duydum. Bana her şeyi anlat."

"Anlatacak bir şey yok."

"Bu kadar mütevazı olma. Bekârlar hiyerarşisinde kesinlikle birkaç basamak yükselmişsin."

Kaşlarım çatıldı. "Bekâr hiyerarşisi nedir? Bir daha düşündüm de, boş ver. Bilmek istemiyorum."

"Bu sadece uygun Tilikum erkeklerinin resmi olmayan bir sıralama sistemi." "Bilmek istemediğimi söyledim."

Louise beni görmezden gelerek, "Yaş gruplarına ayırdık," dedi. "Ve iş istikrarı, hijyen, stil ve kişilik gibi şeylere puan veriliyor."

"Bu biraz berbat bir durum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yorumumu elinin tersiyle itti. "Hepsi iyi eğlenceler. Ve bahislerimiz asla para için değildir."

"Bu şey üzerine bahis mi oynuyorsun?" Anneme döndüm. "Bundan haberin var mı?"

Annem omuz silkti. "Louise Teyze ve arkadaşları genellikle beni o."

Louise, sanki tüm bunlar son derece mantıklıymış gibi, "Hâlâ tarafsız olamayacak kadar çok bekâr oğlun var," dedi. "Peki, bana kasabadaki yeni kızıdan bahset. Geçen gün onu Happy Paws'tan çıkarken gördüm ama henüz onunla tanışma fırsatım olmadı."

"Adı Audrey," dedim. "Bir köpeği var."

Louise Teyze kaşlarını kaldırarak beni izledi. "Ve?"

"Ne?"

"Hadi Josiah, inat etme."

Ne söylememi istedi? Sinir bozucu derecede seksi olduğunu mu? Sürekli onu düşündüğüm için kendime kızdığımı mı?

Ayağa kalktım ve tabağımı mutfığa götürdüm. "Onu çok az tanıyorum."

"Erkeklerin sorunu bu. Özellikle de Haven erkeklerinin. En iyi iletişimciler değillerdir."

Annem gülerek çaydanlığı ocağın üzerine koydu. "Gerçek bu değil mi?"

"Hey," dedi babam.

"İkimiz de yarı İngilizce, yarı mağara adamı gibi konuştuğunu biliyoruz." Annem yaklaştı ve ona hızlı bir öpücük verdi. "Neyse ki ben ikisini de konuşuyorum."

Homurdandı.

Annem yumuşak bir kahkaha atarak başını salladı.

Sohbete verilen bir anlık aradan yararlanarak ön kapıya yöneldim. Babam iyi görünüyordu ve annemle Louise Teyze'nin onları meşgul edecek bir sürü kasaba dedikodusu vardı.

"Hoşça kal tatlım," diye seslendi annem.

Kapıda durakladım ve elimi kaldırdım. "Güle güle."

Bekâr hiyerarşisi mi? Kamyonetime doğru yürürken başımı salladım. Tilikum'da bir bekar hiyerarşisi olacağını düşündüm.

Ve kardeşlerimden herhangi biriyle nasıl kıyaslandığımı sormayacaktım. Bilmek bile istemedim.

Tamam, Zachary'nin yanında nasıl değerlendirildiğimi bilmek istiyordum. Ama sadece meraktan, bekârlar listesinden ilk mezun olmayı umduğumdan değil.

Eve doğru yola çıktım ve kendime bir kez daha yalnız olmamın yalnız olduğum anlamına gelmediğini söyledim.

Ve neredeyse kendi yalanıma inanıyordum.

BÖLÜM 13

Audrey

İş ilanlarına **bakmak** o kadar kanıksamıştım ki, her Cumartesi sabahı kahvemi içerken hiç düşünmeden kayıtlı arama butonuna tıklıyordum. Evet, bir işim vardı - çok şükür - ama kapanmanın eşiğinde olabilecek küçük bir kasaba gazetesinde çalışmak pek de ideal değildi.

Gerçi beni etkilemeye başlamıştı.

Yine de buraya ayaklarımın üzerinde durmak için biraz zaman ayırmak niyetiyle gelmişim ve öyle de yapıyordum. Bir sonraki adım için önüme bakmaya devam etmeliydim.

Ve acaba onu buldum mu diye merak ettim.

İlan, bir bira fabrikası ve restoran zinciri için pazarlama iletişimi yöneticisi arıyordu. Bu harika olurdu. Halkla ilişkiler, pazarlama ya da gazetecilik geçmişisi istiyorlardı. Bende üçü de vardı. Ve Seattle'daydı, ki bu iyiydi. Pinecrest'te değildi ve konum söz konusu olduğunda, bu benim ana şartımdı.

Online başvuruyu doldururken ve özgeçmişimin bir kopyasını gönderirken kahvemi yudumladım. Fazla bir şey beklemiyordum. İşsizken zilyon tane işe başvurmuştum. Ama asla bilemezdim. Bu beklediğim fırsat olabilirdi.

Telefonum çaldı -annem- ben de açtım ve cevap verdim.

"Merhaba anne."

"Seni iyi bir zamanda mı yakaladım?"

"Evet, kahvemi bitiriyordum. Ne var ne yok?"

"Sadece nasıl olduğunu kontrol etmek için aradım." "Çok nazıksın. Ben iyiyim."

"İşler nasıl? İşine yerleşiyor musun?"

Sesinde kaygıya benzer bir şey vardı, sanki cevabımdan endişe duyuyormuş gibiydi. "Evet, öyleyim."

"Çok rahatladım."

"Bu neden rahatlatıcı olsun ki?" Ayağa kalktım ve mutfak tezgahının üzerindeki kavanozdan Max için bir köpek ödülü alıp oturma odasına attım.

"Uzun bir süreyi işsiz geçirdin. Bu işin sana uymadığını fark etmeni hiç istemem, özellikle de taşınmak için onca zahmete girmişken."

"Bu doğru. Sanırım ideal işim olduğunu söyleyemem ama şu ana kadar iyi gidiyor."

"Ayrıca hemen gidersen bunu nasıl açıklayacağımdan emin değilim."

"Kime açıklayacaksın?"

"Pinecrest'teki hanımları bilirsin. Her zaman nasıl olduğunuzu duymak isterler."

Tezgâha yaslandım, birden içim şüpheyile doldu. "Onlara benim hakkımda ne söyledin?"

"Etrafta pek de hoş olmayan bazı söylentiler dolaşıyordu.

Açıkçası insanların bizim hakkımızda bu şekilde

konusmasına izin veremezdim." "Ne şekilde?

Söylentiler neydi?"

"Endişelenme tatlım."

"Endişelenmiyorum, sadece bilmek istiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Sadece zor zamanlar geçirdiğinizi ve işsiz olduğunuzu söyledim."

"Bu bir söylenti değil, bu doğru. İşsizdim."

"Evet, ama sadece bir dakikalığına. Buna zor günler geçirmek

diyemem." "Banka hesabım seninle tartıştı. Ve neden

endişeleniyorsun

Pinecrest'teki insanların bir süreliğine işten çıkarıldığımı bilip bilmediklerini merak ediyor musunuz?"

"Sen Audrey Young'sın. İnsanlar senden bir şeyler bekliyor. Bizden de bir şeyler bekliyorlar."

Gözlerimi devirdim. "İnsanların işsiz olduğumu bilmesinin Pinecrest'teki itibarını zedeleyeceğini sanmıyorum."

"Söylediğim bu değil. Ayrıca, şu haline bak, bir gazetenin yardımcı editörü olmuştun."

"Ben editör yardımcısı değilim. Aslında iş unvanımın ne olduğundan emin değilim.

Muhabir, sanırım? Ama ben hiçbir şeyden sorumlu değilim."

"Anlamı tartışmayalım. Bu çok saygın bir iş."

Neden kendini buna ikna etmeye çalışıyor gibiydi? "Anne, neden endişeleniyorsun?"

"Hiçbir şey için endişelenmiyorum. Sadece bu fırsattan tam olarak yararlanmanı istiyorum."

"Böylece arkadaşlarına tekrar işsiz kaldığımı söylemek zorunda kalmazsın." "Ben öyle demedim."

Alnımı ovuşturdum. Başım ağrımaya başlamıştı. "Anne."

"Bu ailenin bir üyesi olmak bazı sorumlulukları da beraberinde getiriyor. Bunu sizin seçmediğinizi biliyorum. Ama kraliyet ailesi kendi ailesini seçer mi? Hayır, elbette seçmezler. Yine de kendilerinden bekleneni yapıyorlar. Görevlerini yapıyorlar."

"Biz kraliyet ailesi *değiliz*."

"Hayır ama burada, Pinecrest'te Young isminin bir anlamı var. Belli bir ağırlığı var ve bunu sürdürmek bana bağlı."

"Ve ben kendi ağırlığımı taşımıyorum, bunu mu söylemeye çalışıyorsun?" "Tabii ki hayır." Yumuşatıcı görünme çabası başımı ağrıttı.

"Harika bir iş çıkarıyorsun. Bunu biliyorum. Ancak bazen doğru görünümü korumak için biraz spin gerekir. Halkla ilişkilerde çalıştın, bunu iyi bilirsin."

Ona yetişkin kızınız için halkla ilişkiler yapmak zorunda olmamanız gerektiğini söylemek istedim ama çatışmadan kaçınma içgüdülerim onunla tartışmak yerine konuşmayı bitirmem için bana bağıırıyordu. "Burada her şey yolunda, o yüzden endişelenmene gerek yok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Gitmene izin vermeliyim. Düşes bana atıştırmalıklarını birkaç dakika geciktirdiğim anlamına gelen bir bakış atıyor."

"Tamam anne. Sonra konuşuruz." "Hoşça kal."

Telefonumu yere bıraktım ve Max'e baktım. "Gerçekten bazen onunla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Ya sen?"

Dili, sanki şu anda varlığından habersizmiş gibi ağzının kenarından düştü.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Hadi dışarı çıkalım."

Ben parmak arası terliklerimi giyerken Max beni beklemek için kapıya doğru koştu.

Sonra bir top aldım ve onu oynaması için ön tarafa götürdüm.

Köpeğimle getir götür oynamanın tuhaf bir şekilde tedavi edici bir yanı

vardı. Belki temiz hava ya da tenimdeki güneşin sıcaklığıydı. Ya da

Max'in topu kovalarken ve tekrar tekrar geri getirirkenki saf ve katıksız neşesi. Muhtemelen yukarıdakilerin hepsi. Ne olursa olsun, stres atmak için harika bir yoldu. Hem benim için hem de köpeğim için iyi mi? Kazan-kazan.

Josiah dışarı çıktı ve telefonda biriyle konuşurken kamyonetinin yanında durdu. Max için topu fırlattım ve garaj yoluna doğru ilerledim. Ona yaklaşmak için değil. Sadece top atma alanımı maksimize etmeye ve topu yanlışlıkla sokağa atmadığımdan emin olmaya çalışıyordum.

Güzel hikaye, Audrey.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Josiah.

Sesinde karnımı karıncalandıran bir sertlik vardı. Bu bana geçen gece barda Colin'le konuşma şeklini hatırlattı. Bunu ve onu görmezden gelmeye çalışarak topu aldım ve tekrar fırlattım.

"En popüler renginiz olması umurumda değil, sipariş ettiğim bu değildi."

Max topu benden bir metre uzağa düşürdü. Top getirme oyununu çok severdi ama her zaman iyi oynayamazdı. Yanına gittim ve topu tekrar ona attım.

"Benim sorunum değil," dedi Josiah, sonra durakladı. "Bu iş iki yoldan biriyle bitecek. Ya yarına kadar durumu düzeltirsiniz ya da paramı iade edersiniz." Bir duraklama daha. "Güzel. Yediden sonra her zaman."

Aramayı sonlandırdı ve telefonu arka cebine koydu.

İşte o zaman ona baktığımı fark ettim. Ağzım açık bir şekilde.

"Ne?" diye sordu.

"Üzgünüm. Bir şey yok." Topu aramak için etrafıma bakındım ama Max onu çiş ağacının yanına bırakmıştı ve yeri kokluyordu. "Her şey yolunda mı?"

Sanki benimle konuşup konuşmamaya karar veriyormuş gibi tereddüt etti. "Yer döşemecisi siparişimizi karıştırdı."

"Bu çok sinir bozucu. Nasıl berbat ettiler?"

"Yanlış ürün teslim ettiler. Antik java renginde işlenmiş bambu yerine, alaca meşe renginde bir yığın vinil tahta var."

"Tawny Oak kulağa pek çekici gelmiyor."

"Öyle değil."

"Ve vinil tahta aynı şey bile değil." "Aynen öyle."

Bağlantı kuruyor muyduk? Bağ kurduğumuzu hissediyordum. Ya da belki sadece onun söylediklerini papağan gibi tekrarlıyordum ve konuşacak şeylerimiz tükenmek üzereydi.

Kalbim birkaç kez daha çarptı ve ikimiz de bir şey söylemedik.

İşler garipleşmek üzereydi. Ne söylemeliydim? Eve bakmak için beni içeri davet etmesini istiyordum ama bunu istemek için sesimi bir türlü çıkaramıyordum. Çok düşünceli ve korkutucuydu.

"İçeri girip evi görmek ister misin?" Başparmağını omzunun üzerinden salladı.

"Evet." Sesim aşırı heyecanlı bir ciyaklama olarak çıktı. Boğazımı temizledim ve mümkün olduğunca soğukkanlı görünmeye çalışarak tekrar denedim. "Yani, evet, tabii. Max gelirse sorun olur mu?"

"Hiçbir şeyin üzerine işemediği sürece."

"Hayır, o bu konuda iyidir." Max ağaca işemek için o anı seçti. "Ve az önce gitti. Hadi gidelim, Max."

Josiah döndü ve ben de onu ön kapıya kadar takip ettim, Max de yanımızda tırıs gidiyordu. İçeri girdik ve adımlarımız boş alanda yankılandı. Tavandaki birkaç noktada çıplak ampuller tehlikeli bir şekilde sarkıyordu ve zemin büyük, kaba görünümlü tahtalardan oluşuyordu. Ama her şey ne kadar bitmemiş görünse de, belli bir çekiciliği vardı.

Muhtemelen bir zamanlar mutfak olan yere doğru yavaş adımlarla ilerledim. "Vay canına, bir evin bu kadar çıplak görünebileceğini bilmiyordum."

Josiah kıkırdadı, boğazından çıkan kısık bir ses karıncalanmaları şiddetle geri getirdi. Onu güldürebilmek zor kazanılmış bir zafer gibiydi.

"Şu anda pek bir şeye benzemiyor," dedi. "Ama güzel olacak." "Alaca meşe asla olmaz." Zemini işaret ettim. "Gerçekten
"Alaca meşenin ne olduğunu biliyorum ama kulağa pek hoş gelmiyor."

"İşte orada." Uzun dikdörtgen kutulardan oluşan büyük bir yığını işaret etti. "Teslimat geldiğinde babam buradaydı ve doğru olmadığını fark etmedi."

Max etrafı koklarken ben de kutunun üstündeki resme baktım. Çok kötü bir renk değildi. Bir çeşit açık kahverengi. Ama bu eve uyacak gibi görünmüyordu. "İstediğin rengin daha koyu olduğunu varsayıyorum?"

"Evet, daha zengin bir kahverengi."

"Renkleri kendiniz mi seçiyorsunuz?"

"Çoğunlukla. Emin değilsem kız kardeşime sorarım ama genellikle neyin işe yarayıp neyin yaramayacağını söyleyebilirim." Evin karşı köşesini işaret etti. "Mutfak şurada olacak. Etrafı açmak ve daha fazla alan yaratmak için bir duvarı kaldırdık."

"Orada bir duvar olsaydı nasıl görünürdü hayal etmek zor." "Çok karanlık ve kapalı."

Mutfağın olduğu yere doğru yürüdüm. Duvarların büyük bir kısmı onarılmış gibi görünüyordu. "Burada ne olmuş böyle?"

"Dolaplarla kavga ettim."

Ses tonunda en ufak bir mizah belirtisi yoktu ama ağzının bir köşesi hafifçe kıvrıldı.

"Kim kazandı?"

"Ben."

Güldüm. "Bunu görebiliyorum. Duvar da ikincil hasarmış."

"Evet, ideal değil." Ellerini bir dikişin üzerinde gezdirdi. "Daha çok iş var ama yapabileceğim fazla bir şey yoktu."

"Bittiğinde neye benzeyecek?"

Gözleri biraz parladı. "Ceviz dolaplar düşünüyorum. Çok koyu olmadan zengin. Buraya bir ada yapacağız ve bir renk patlaması için boyayabilirim. Ve dikkat çekici bir aydınlatma armatürü. Dağınık göstermeden ilginç olacak kadar cesur bir şey."

"Vay canına. Kulağa harika geliyor."

Ellerini kalçalarına dayadı ve etrafına göz gezdirdi. "Satın aldığımız zamankinden çok daha iyi olacak."

"Eminim. Ve şimdikinden çok daha az çıplak. Bir araya geldiğini görmek için heyecanlıyım."

"Evet." Ağzı yine o gülümsemeye yakın ifadeyle kapandı. "Ben de."

Max'i aramak için etrafıma bakındım ama onu göremedim. "Max? Sanırım yukarı çıkmış olabilir."

"Sorun değil, o da boş."

"Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi. Gözden uzak ve sessiz olmak tehlikelidir."

Josiah merdivenlerden yukarı doğru ilerledi. Duvarlar sağlamdı ama zemin de aynı şekilde bitmemiş görünüyordu. Küçük bir sahanlık, birkaç kapısı olan kısa bir koridora açılıyordu; odalar, bir banyo ve muhtemelen bir dolap. Max'i yatak odalarından birinde birkaç aleti koklarken bulduk.

"İşte buradasın, Max. Aptal köpek."

Josiah kapı çerçevesine yaslandı. "Demek gazetede çalışıyorsun?"

Görünürdeki ilgisi karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Evet. İlginç. Hâlâ bazı şeyleri anlamaya çalışıyorum."

"Hep gazetecilik mi yaptınız?"

"Tam olarak değil. Üniversitede bölümüm buydu ama çoğunlukla halkla ilişkiler ve pazarlama olmak üzere birkaç farklı iş yaptım."

"O zaman Tribune'e nasıl geldin?"

"Garip, değil mi? Gerçek şu ki, son işimden çıkarıldım ve hiçbir şey bulamadım. Tamamen itiraf ediyorum, bu işi hayalimdeki iş olduğu için değil çaresizlikten kabul ettim."

"Beğendin mi?"

"Fena değil. Sandra çok eğlenceli. Lou biraz huysuz ama onu suçlayamam. Ölmek üzere olan bir gazeteyi ayakta tutmaya çalışmak yaşlanmaya mahkûm." Omuz silktim. "Zaten geçici bir durum. Hâlâ başka bir şey arıyorum."

"Burada, şehirde mi?"

"Umarım öyle değildir." Güldüm ama taktığı ifadesiz maske beni şaşırttı. Bunun komik olduğunu düşünmüyor muydu yoksa sadece yüzü mü böyleydi? "Tilikum iyi ama bu bölgeye geri dönmeyi hiç planlamamıştım."

"Hm." Döndü ve merdivenlere yöneldi.

"Hadi, Max."

Ben takip ettim ve Max de peşimden aşağı indi. Bir şeyin kokusunu aldı ve odanın çevresinde onu takip etmeye başladı.

Josiah ona baktı. "Köpeğin biraz tuhaf."

Bu beni kıkırdattı. "Aman Tanrım, biliyorum. Tam bir ucube."

"Yine de sevimli."

"Öyle değil mi? Buraya gel, Max." Hızla yanıma geldi, yere düştü ve sırt üstü yuvarlandı. Karnını okşamak için çömeldim. "Sen çok tatlı bir ucubesin, değil mi iyi köpek? Evet, gelmiş geçmiş en iyi köpek!"

Muhtemelen köpeğim kadar tuhaf biri gibi göründüğümü fark ettim.

Ama Josiah midemi bulandıran o gülümsemesiyle bize baktı. "Her neyse."

Ayağa kalktım ve gömleğimi düzelttim. "O çok eğlenceli biri. Evi görmemize izin verdiğiniz için teşekkürler. İçeride neye benzediğini merak ediyordum."

Başını salladı ve gözleri benimkilerde oyalandı. Bir an için bakışları ağzıma kaymış gibi göründü. Ama bunu hayal etmiş olabilirim. Yine de sinir uçlarım ateşlendi, dudaklarım karıncalandı ve o koca sakallı adamı öpmenin nasıl bir his olduğunu bilmek için neredeyse doyumsuz bir arzu duydum.

Neyse ki, beni öpeceğini umarak yaklaşmak gibi garip bir şey yapmadan önce arkasını döndü.

Beni öpmek mi? Ne düşünüyordum ki? Muhtemelen benimle ilgilenmiyordu bile. Öyle bir şey değildi. Elbette, bana iyi davranıyordu ama bu bir şey ifade etmiyordu.

Onu dışarı kadar takip ettim ve aptal kalbime sertçe sessiz olmasını söyledim. Asla sahip olamayacağım şeyleri dilemeye başlamama gerek yoktu. Josiah Haven da kesinlikle bunlardan biriydi.

BÖLÜM 14

Audrey

Ofisin tuvaletindeki ıŖık ŖaŖırtıcı bir Ŗekilde gurur vericiydi. Ellerimi yıkadım ve yansımama baktım. Cildim hiç de fena görünmüyordu. Belki de dün gece köpeğimin yüzümü yalamaya alıŖtıęı ev maskesi iŖe yaramıŖtı.

Öte yandan saçlarımın durumu kötüydü.

Ellerimi kuruladım ve cansız saçlarımı kabartmaya alıŖtım. Saçımı kestirmeyeli uzun zaman olmuŖtu. İŖsiz kaldığımda kuafre gitmek ilk yaptığım Ŗeylerden biri olmuŖtu. Artık uçları kurumuŖtu ve Ŗekilsizdi.

Tuvaletten ıktım ve masama geri döndüm.

"İyi misin?" Sandra sordu. "AlıŖılmadık derecede melankolik görünüyorsun."

"yle mi?" Daha dik oturdum. "Ben iyiyim. Sadece aynada zgn saçlarımdan yakınıyordum."

"Güzel saçların var."

Bir tutamı tuttum. "Uzun zamandır saçımı kestirmedim." "Bu konuda yardımcı olabilirim."

"Sa da mı yapıyorsun?"

Gülümsedi ve telefonunu eline aldı. "Hayır, ama kimin yaptığını biliyorum. Timeless Beauty'de Marigold Martin'i görmelisiniz. Caddenin hemen yukarısında. O bir sihirbaz."

Ben cevap veremedim Sandra biriyle konuŖmaya baŖlamıŖtı bile.

"Merhaba, ben Sandra... Ben harikayım, sen nasılsın?... Harika. Yakın zamanda boŖ yeriniz yoktur, değil mi? ArkadaŖım Audrey'in sana ihtiyaı var.

onun hayatı." Bir an durakladı. "Bir kontrol edeyim." Telefonunu indirdi. "Bir randevusu iptal olmuş. Öğlen yapabilir misin?"

"Bugün mü?"

Başını salladı.

"Evet, sanırım öyle."

Telefonunu tekrar kulağına götürdü. "A l a c a k . Teşekkürler, Marigold! Sen de."

"Vay canına, teşekkürler Sandra."

"Sorun çözüldü. Ve güven bana, Marigold'u seveceksin."

Sabahın geri kalanı acı verici bir yavaşlıkla geçti. Neden bu kadar heyecanlandığımı bilmiyordum. Sadece bir kuaför gezisiydi. Ama çok uzun zaman olmuştu ve bunu karşılayabileceğimi bilmek bile bir zafer gibi geliyordu.

Nihayet öğle yemeği saati gelmişti. Ayağa kalktım ve çantamı omuzladım.

"Şu sokağın başında," dedi Sandra, eliyle işaret ederek. "Orayı göreceksin."

İyi eğlenceler."

"Teşekkür ederim, yapacağım. Hoşça kal, Ledger."

Gözlerini telefonundan kaldırdı. "Görüşürüz."

Ofisten çıktım ve küçük şehir merkezinin derinliklerine doğru yürüdüm. Yaz sıcağı Tilikum'un üzerine çökmeye başlamıştı. Hava muhtemelen seksenin üzerindeydi ama ben salona doğru ilerlerken hafif bir esinti havayı rahatlatıyordu. Bu kasabanın ve ofisimin bulunduğu yerin sevdiğim bir yanı, her yerin yürüme mesafesinde olmasıydı.

Zamansız Güzellik Salonu birkaç blok ötedeydi ve Sandra'nın dediği gibi bulması kolaydı. Kapıyı açıp içeri girdiğimde küçük bir zil çaldı.

"Hemen geliyorum," diye seslendi arka taraftan bir ses.

Dekor, tarihi bir romandan fırlamış gibi eski moda bir havaya sahipti. İnce perdeler, kadife şezlong, vintage sanat eserleri ve antika bronz aynalar burayı şatafattan uzak zarif bir hale getiriyordu. Taze çiçeklerle dolu bir vazo ön tezgâhın üzerinde duruyor ve havaya mis gibi kokularını yayıyordu.

Dışarı çıkan kadın benden daha uzun boyluydu, kocaman bir gülümsemesi ve muhteşem uzun kahverengi saçları vardı. Geniş yakalı kolsuz siyah bir üst ve geniş paçalı siyah bir pantolondan oluşan kıyafeti şık ve profesyoneldi ama yine de kıvrımlarını vurguluyordu.

"Merhaba, sen Audrey olmalısın. Ben Marigold, ya da bana Mari diyebilirsiniz." Yaklaştı ve elimi sıkarak yerine sarılmak için adım attı.

"Ben

Tanıştığımızı çok memnun oldum."

Ben de ona sarıldım ve anında onu sevdim. "Ben de seninle tanıştığımı memnun oldum." "Beklettiğim için özür dilerim. Ön büro elemanım Stacey hasta olduğu için dışarıda.

Bugün her şeyle hokkabazlık yapıyorum." "Sorun değil."

"Geri gel de saçın hakkında konuşalım."

Beni masasına götürdü ve sandalyeye oturdum. "Uzun zamandır saçlarımı kestirmedim. İşten çıkarıldım ve bedelini saçlarım ödedi."

"Tamamen anlıyorum." Etrafıma siyah bir pelerin sardı, sonra parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "İyi haber şu ki saçların oldukça sağlıklı. Uçları biraz kuru ve biraz kırıklar var ama uzun süredir saçını kestirmediyse bu beklenen bir şey. Ne düşünüyorsunuz? Sadece bir düzeltme mi yoksa daha büyük bir değişiklik mi istiyorsun?"

"Çok dramatik bir şeye hazır olduğumu sanmıyorum. Son zamanlarda hayatımda yeterince değişiklik oldu."

"Birkaç santim kesmemin sakıncası var mı?" Göstermek için bir tutam saçını kaldırdı. "Yoksa uzunluğunu korumakla mı ilgileniyorsun?"

"Sorun değil. Biraz daha az kilo alsam fena olmazdı."

"Evet, bu haliyle saçların sana ağırlık yapıyor." Yüzümün etrafındaki saçları aşağı doğru çekerek ne demek istediğini vurguladı. "Saçınızın sağlığını geri kazandırmak için yaklaşık iki santim kessek ve hareket için bazı ince katmanlar ekleysek nasıl olur? Dramatik bir değişiklik olmayacak ama yine de taze ve canlı olacak."

"Kulağa mükemmel geliyor."

Aynada bana gülümsedi. "Harika. Saçını yıkayacağım ve sonra başlayacağım."

Yıkama istasyonuna geçtim ve saçımı şampuanladıktan sonra bana şimdiye kadar yaptığım en iyi kafa derisi masajlarından birini yaptı. O kadar rahatlatıcıydı ki beni uyutmadığına şaşırdım. İş bittiğinde saçımı bir havluya sardı ve beni kendi istasyonuna geri götürdü.

"Audrey, bana kendinden bahset." Saçlarımı nazikçe kuruladı ve havluyu bir kenara koydu. "Şehirde yeni olduğunu ve Tribune için çalıştığını biliyorum. Ayrıca gerçek adının Daisy olduğunu ve milyarder bir varis olduğunu da duydum ama bunun uydurma olduğuna eminim."

"Daisy mi? Kim söyledi bunu?"

Islak saçlarımı tararken omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Yeni biri taşındığında Tilikum dedikodu hattı biraz çıldırıyor. Çoğumuz duyduklarımıza çok büyük bir tuz tanesiyle yaklaşmamız gerektiğini biliriz."

"Kesinlikle o kadar ilginç biri değilim. Pinecrest'te büyüdüm, taşındım ve bir daha asla geri dönmeyeceğimi düşündüm. Bir işten çıkarılma ve bir süre işsizlik beni bu yanılsamadan kurtardı. Tribune'deki iş için başvurduğumda biraz umutsuzluğa kapılmışım."

"Pinecrest'te büyüdüyseniz, bu sizi buralı yapar. Soyadın neydi?"

"Genç."

"Hmm, bir şeyler çağrıştırıyor ama sanırım birbirimizi tanıyor olsaydık ikimiz de hatırlardık. Tabii sen beni hatırlıyorsan ve ben de unutan ve şu anda bu durumu son derece garip hale getiren bir pislik değilsem."

"Hiç de değil. Aslında bu konuda en kötüsü benim. İsimleri ve yüzleri o kadar kolay unutuyorum ki, utanç verici."

"Sadece ben olmadığımı sevindim. Kaç yaşında olduğunuzu sorabilir miyim?" "Otuz beş yaşımdayım."

"Otuz dört, yani yakınız. Aynı dönemde liseye gitmiş olmalıyız ama Pinecrest'ten çok fazla çocuk tanıdığımı sanmıyorum."

"Ben amigo kızdım, bu yüzden diğer amigo kızları ya da sporcuları çoğunlukla Tilikum'dan tanıyordum. O zaman bile muhtemelen çoğunu unutmuşumdur."

"İlk yılımda amigo takımına girmeye çalıştım. Neyse ki seçmelere katılamadım. O zaman hayatımın bittiğini düşünmüştüm ama bu muhtemelen iyi bir şeydi. Berbat olabilirdim. Ondan sonra okulun kitap kurdu kimliğimi benimsedim."

"Büyüdüğünüzde şu makyaj anlarından birini yaşadınız mı? Çünkü dürüst olmak gerekirse, okuldaki kitap kurduna hiç benzemiyorsun."

Kesmeye devam ederken gülümsedi. "Tarihi romanlara çok meraklıydım, bu yüzden kitaplar beni kostüm ve moda yönlendirdi, bu da beni saç ve makyaja yönlendirdi. Ve yirmili yaşlarımda Lasik oldum, böylece gözlükler de ortadan kalktı. Ama bu bir makyaj anından çok kitap kurtluğumu kendim için kullanmayı öğrenmekti."

"Her zaman aşık olduğun yakışıklı çocuk sonunda seni fark etti mi?" "Hayır, ama başarısız amigoluk kariyerim gibi, bu da en iyisi." "Şimdi evli misin?"

"Hayır," dedi iç çekerek. "Her zaman nedimeyim. Arkadaşlarım standartlarımın çok yüksek olduğunu söylüyor. Unvanı, mülkü ve kusursuz davranışlarıyla kendi Bay Darcy'mi istemenin çok fazla olduğunu düşünmüyorum ama kafamın bulutlarda olduğunu düşünüyorlar. Ya da kitaplarımda. Saçlarım var ama kalbimde hâlâ bir kitap kurdum. Peki ya siz?"

"Annemi hayal kırıklığına uğratacak kadar evli değilim."

"Evlilik ve torun takıntılı bir annenin boğucu hayal kırıklığından bahsetmiyorum bile."

Güldüm. "Bir de bana sor. Ve ben tek çocuğum, bu yüzden tüm umutlarını bana bağlamış durumda."

"Aynı," dedi aynada gözlerimin içine bakarak. "Çok fazla baskı var. Bunun duruma yardımcı olduğunu sanmıyorum."

"Gerçekten öyle değil. Annem lisedeki erkek arkadaşım ile evlenmediğim için beni hâlâ affetmedi."

"Bu ne cüret," dedi gülümseyerek.

"Biliyorum, değil mi?"

"Ailen hala Pinecrest'te mi yaşıyor?"

"Annemin var. Babam birkaç yıl önce vefat etti." "Bunu duyduğuma üzuldüm."

"Teşekkürler. Peki ya ailen?"

"Hâlâ buradalar, büyüdüğüm evde. Dürüst olmak gerekirse, gerçekçi olmayan ilişki beklentilerim için kısmen onları suçluyorum. Anaokulunda tanıştılar, tüm hayatları boyunca arkadaşlıklar, lisede çıkmaya başladılar, evlendiler ve o zamandan beri mutlular."

"Bu çok tatlı."

"Gerçekten öyleler. Ailem iyi insanlar ama otuzlu yaşlarımda neden hâlâ bekâr olduğumu anlamıyorlar." Saçımdan bir tutamın düşmesine izin vererek durakladı. "Aslında ben de otuzlu yaşlarımda neden hâlâ bekâr olduğumu anlamıyorum ama işte buradayız."

"Bu duyguyu bilirim. Doğru kişi olabileceğini düşündüğüm birkaç kişiyle çıktım ve hatta birkaç ilişkim oldu. Ama hiçbirini yolunda gitmedi. Bazen neyi yanlış yaptığımı merak ediyorum. Evlenmeyi ve bir aile kurmayı çok istedim ama bu henüz gerçekleşmedi."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Biz uzun zamandır kayıp kardeşler miyiz?" "Sanırım olabiliriz."

"En azından yeni kız olmanın avantajına sahipsin. İlginç birisin. Ve şehirdeki her bekârın senin kızlık bitlerinden korktuğu zamanlardan kalma anıların yok."

"Hiç başka bir yere taşınmayı düşündünüz mü?"

Omuz silktilti. "Evet, ama hayır. Burada yaşamayı seviyorum ve özellikle başka bir yerde yaşamak istemiyorum. Ayrıca kendi kuaför salonum var ve profesyonel olarak yeniden başlamak zor olur. Sadece yakışıklı bir beyefendinin ortaya çıkacağını ve aşırı romantik jestlerle ayaklarımı yerden keseceğini ve nehir kıyısında bir ev inşa edip içini bebeklerle dolduracağımızı umuyorum."

"Bu hiç de spesifik değil."

"Biliyorum, biliyorum." Tekrar iç çekti. "Ama bu olabilir."

"Kesinlikle olabilir. Siz gösterişli bir beyefendiyi hak ediyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Kesmeyi bıraktı ve saçlarını kabarttı, sonra yüzünün iki yanındaki uzunluğu kontrol etti. "Beyefendilerden bahsetmişken, Tilikum'daki herkesi tanıdığımı söyleyemem ama pek çok insan tanıyorum. Eğer biriyle çıkmadan önce onun hakkında bilgi almak istersen, bana haber ver. Etrafta bir sürü iyi adam var, ama kesinlikle sizi uyarmam gereken birkaç kişi var."

Karnımda gergin bir çarpıntı hissettim. Josiah Haven'ın beni uyardığı kişilerden biri olmadığını umuyordum. Onunla çıkmak istediğimden falan değil. "Gerçekten mi? Kimden uzak durmamı önerirsin?"

"Bir bakalım. Joel Decker kesinlikle. İki kez boşandı ve genel olarak pisliğin teki. Yardımcısı Cory Wilcox da en az onun kadar pislik. Muhtemelen bu ikisi hakkında sizi uyarmama bile gerek yok. Onlarla tanışırsanız ne demek istediğimi anlarsınız."

"İkisiyle de tanıştığımı sanmıyorum."

"Ben olsam soyadı Montgomery olan herkese karşı dikkatli olurum. Bazıları son derece iyi insanlar ama o ailede bazı çürük yumurtalar da var."

"Bildiğim iyi oldu." Bekledim, acaba en kötüsünü sona mı saklıyordu ve Josiah'nın altı farklı kadından on çocuğu olduğunu falan mı öğrenmek üzereydim? Ama devam etmedi. "Sanırım çok fazla insanla tanışmadım, şimdi düşünüyorum da. Çoğunlukla iş yerindeki insanlar ve Happy Paws'taki Missy. Ve Josiah Haven."

"Öyle mi? Josiah'ı nereden tanıyorsun?" "Ondan bir ev kiralıyorum."

"O zaman Annika Bailey ile tanışmış olmalısın. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri." "Tanıştım. Çok iyi birine benziyor."

"O harika biri. Ona bayılırsın. Diğer kankamız Isabelle ile birlikte küçüklüğümüzden beri arkadaşız. Onu da çok seversin. Bir araya gelip gelemeyeceğimize bakmam gerekecek. Gerçi aralarında altı çocuk olduğu için bir şeyler planlamak biraz zor."

"Vay canına, altı mı?"

Başını salladı. "Annika'nın dört, Isabelle'in iki çocuğu var. Onların küçük tatlı ailelerine bayılıyorum."

Gülümsemesine rağmen sesinde bir parça hüzün duydum. "Eminim otuzlu yaşlarda bekar olmak biraz daha zorlaşıyordur."

"Hiç oldu mu? Yine de bunu onlara itiraf edemeyeceğimi hissediyorum. En sevilen teyze olmayı seviyorum ve duygularımı incitmemek için benden bir şeyler saklamak zorunda olduklarını hissetmelerini istemiyorum. Ama evet, en iyi iki arkadaşımın hayallerindeki hayatı yaşadıklarını görmek benimkini biraz yalnızlaştırıyor."

"Tamamen anlıyorum."

"Yani, Josiah Haven." Aynada bakışlarımla karşılaştı ve kaşlarını kaldırdı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Midemin çukurundan boğazıma doğru küçük bir paniğin yükseldiğini hissettim.

Ne desem ki? "O - iyi mi?"

"Öyle mi düşünüyorsun? Çoğu insan onun hakkında böyle söylemiyor."

"Aslında ondan biraz korkuyorum. Ama aynı zamanda korkmuyorum. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Bekle, o senin hoşlandığın ama seni hiç fark etmeyen sevimli çocuk değil, değil mi?"

"Oh, hayır. Kesinlikle hayır. Haven'larla birlikte büyüdüm, Josiah'ya aşık olmamam gerektiğini çok iyi biliyordum."

"Neden?"

"Beni yanlış anlamayın, o iyi bir adam. Her ne kadar bir Bay Darcy'yi seveceğimi söylesem de, her zaman bu kadar ciddi olan bir adamla birlikte olmak için fazla hassasım. Kendimi onun duygusal durumundan sorumlu hisseder ve onun ruh hali yüzünden strese girerim."

"Çok anlayışlısın."

"Çok fazla büyüdüm, özellikle de otuz yaşına bastığımdan beri. Ve muhtemelen çok fazla kişisel gelişim kitabı okudum."

"Bu çok garip çünkü huysuzluk benim için tamamen itici olmalı. Yüzleşmekten nefret ederim ve o biraz korkutucu. Genelde onun gibi

ama -"

"Ama?"

Derin bir nefes aldım. "Öyleyim. Çok düşünceli ve gizemli ama arada bir gülümsüyor ve bu inanılmaz. Bu arada, bunların hiçbirini yüksek sesle itiraf etmedim, köpeğime bile. Daha yeni tanışmışken sana içimi döktüğüm için özür dilerim."

"Endişelenmeyin, bu işle birlikte geliyor. Bazen eşit derecede terapist ve saç stilistiyim." Tarağını ve makasını bırakıp yuvarlak bir fırça ve saç kurutma makinesi aldı. "Tilikum dedikoduları konusunda da endişelenmeyin. Tüm dedikoduları duyuyorum - ve hepsini kastediyorum - ama yaymıyorum. Kutsal saç sandalyesinde söylenenler, kutsal saç sandalyesinde kalır."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu. Teşekkür ederim."

"Josiah'a gelince, o iyi bir adam. Otuzlu yaşlarında neden hâlâ bekâr olduğunu merak ederdim ama Haven kardeşlerin teması bu gibi görünüyor. Ayrıca, neredeyse bekâr olmadığından da eminim."

"Oh, gerçekten mi?"

Başını salladı. "Sanırım beş yıl kadar önceydi? Birkaç yıldır Cassandra adında bir kadınla çıkıyordu. Annika, Cassandra ondan ayrılıp Kaliforniya'ya taşındığında evlenme teklif edeceğini düşünüyor."

"Ah." Bir elimi göğsüme koydum. "Bu çok acımasızca."

"Değil mi? Gerçi belli ki kısmet değilmiş. Ama zavallı adam o zamandan beri kimseyle çıkmadı. En azından benim bildiğim kadarıyla." Durakladı ve saçımı kabarttı. "Ne olursa olsun, seni uzak durman konusunda uyurabileceğim bir adam değil, özellikle de oduncu tiplerden hoşlanıyorsan."

"Daha önce hiç çıkmadım ama dürüst olalım, sicilim berbat. Josiah Haven'la çıkmayı düşündüğümünden değil. Benimle ilgilenip ilgilenmeyeceğini bile bilmiyorum."

"Tek gereken yeni bir saç kesimi demiyorum, ama yeni bir bakış bir erkeğin gözünün önündekini görmesine ilk kez yardımcı olmaz." Göz kırptı.

"O zaman ne olacağını göreceğiz."

Sırıttı. "Gerçekten de göreceğiz."

Marigold saçıma fön çekti ve ardından saç maşasıyla yumuşak dalgalar ekledi. Tıpkı söylediği gibi, çok büyük bir değişiklik olmadan taze ve canlı hissettirdi. Sandra haklıydı, o bir sihirbazdı.

Ayrılmadan önce telefon numaralarımızı değiş tokuş ettik, çünkü anında arkadaş olacağımıza karar vermiştik. Kendimi taze, güzel ve canlanmış hissederek işe geri döndüm. Yeni bir görünüm ve yeni bir arkadaş mı? Günüm nasıl daha iyi geçebilirdi ki?

Sonra arabamı gördüm.

Tribune ofisinin önündeki caddeye park etmiştim ve bu sabah arabamı oraya bıraktığımda mükemmel durumdaydı. Tamam, yağ değişimi için gecikmiştim ve bir süre önce bir hıyarın kapısını benimkine açmasından dolayı sürücü tarafında bir göçük vardı ve kesinlikle yıkanması gerekiyordu. Ama ön taraftaki o büyük göçük? O orada değildi.

"şaka yapıyor olmalısın."

Çaresizce etrafıma bakındım, sanki arabama çarpan kişi bir şekilde ortaya çıkacak ve itiraf edecekti. Belli ki bu bir vurup kaçmaydı. Bir not bırakmamışlardı. Muhtemelen kimsenin bir şey görmediğini umarak arabama çarpıp gitmişlerdi.

Ama belki Sandra görmüştür. Ses çıkarmış olmalıydı, tamponum ezilmişti. Adamın plakasının fotoğrafını çekmiş ve onu bulmak için polisle telefonda konuşmaya başlamış olsaydı hiç şaşırmazdım.

Ofise koştum, ağızım açık Sandra'ya suçluyu yakalayıp yakalamadığını soracaktım ama masası boştu. Öğle yemeğine çıkmış olmalıydı.

Ledger sandalyesinde arkasına yaslandı, ayaklarını masasına dayadı ve başını telefonundan kaldırmadı. "Hey."

"Ledger, arabama kimin çarptığını gördün mü?" Yukarı baktı. "Biri arabana mı çarptı?" "Evet, tam ön tarafta."

"Bu berbat."

"Evet, çok berbat. Bana doğru geri geri geldiler. Hiçbir şey duymadın mı?"

"Hayır."

Tabii ki hayır. Kulaklıkları muhtemelen ameliyatla kulak deliklerine yerleştirilmişti. Lou ofisindeydi ama neredeyse hiç dışarı çıkmazdı. Bunun olduğunu görmüş olma ihtimali pek yoktu ve bunu kimin yaptığını bulmama yardım etme ihtimali de daha azdı.

"Güzel saçlar," dedi Ledger.

Bu beni neredeyse güldürüyordu. "Teşekkürler. Ben de harika bir gün geçiriyordum."

Josiah'nın tuhaf bir şey olursa onu aramam konusundaki ısrarı aklımdan geçti. Ama bu tam olarak garip değildi. Daha çok sinir bozucu ve stresliydi. Bu konuda onu rahatsız etmeme gerek yoktu. Ama muhtemelen bir polis raporuna falan ihtiyacım vardı.

Ağır bir iç çekişle masama oturdum ve acil olmayan numarayı aradım. Karşılaşacağım tamir faturası hoşuma gitmiyordu ama daha kötüsü de olabilirdi. En azından arabam hâlâ çalışıyordu.

Umarım.

3 HAZİRAN

Önemsizdi. Kabul ediyorum.

Bunu planlamamıştım. Fırsat kendini gösterdi ve ben de içimden geleni yaptım.

Liste yok, not yok, plan yok. Sadece eylem. Cesur, kararlı eylem.

Varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyorum ama itiraf etmeliyim ki beni daha iyi yapıyor. Beni konfor alanımdan çıkarıyor. Başka türlü yapamayacağım şeyleri yapmam için beni zorluyor.

Yine de dikkatli olmakta fayda var. Ben şanslıydım. Yakalanmış olsaydım, dünyanın sonu olmazdı. Özür dilerim memur bey, bir kazaydı ve ben korktum. Bunu düzelteceğim ve bir daha olmayacak.

Buradaki insanlar affedicidir. Çabucak unutulurdu.

Ama bir dahaki sefere planlarıma sadık kalmalıyım. Harekete geçmeden önce gerekli önlemleri alacağım. Bayan Mükemmel'in bunu öğrenmesine izin veremeyiz.

Ben hazır olana kadar olmaz.

BÖLÜM 15

Josiah

Bir saat önce bitirmiş olmalıydım.

Zachary'yi döşemeyi döşememe yardım etmesi için bir günlüğüne tutmuştum ve şaşırtıcı bir şekilde ilk katı hiçbir şey ters gitmeden ve birbirimizi öldürmeden bitirmiştik. Ona biraz para verdikten sonra eve gitti. Benim de yapmam gereken buydu.

Bunun yerine, mutfak düzenini ikinci kez tahmin ediyordum. Bazı ölçümleri yeniden yaptıktan sonra, atılmış bir karton parçası üzerinde taslak çizmeye başladım. Yerde oturmaktan ve çalışırken garip bir açıyla eğilmekten boynum ağrıyordu, ama bir araya geliyordu.

Audrey'nin eve geç gelmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Onu beklemiyordum. Mutfaklar bir evin merkeziydi, gösterişiydi. Kiralık bir evde bile mutfak doğru yapılmalıydı. Ben sadece sonradan pişman olacağımız bir hata yapmadığımızdan emin olmaya çalışıyordum.

Dışarıdan bir araba sesi geldi, ben de bakmak için kalktım. Hâlâ Audrey olup olmadığını kontrol etmiyordum. Sadece dışarıda neler olduğunu merak ediyordum.

Çok iyi bir yalancı değildim. Kendime bile.

Oydu ve arabasını görür görmez ön kapıya yöneldim. Neden tamponu ezikti? Kaza mı geçirmişti?

O dışarı çıktı ve Max de arkasından dışarı fırladı. Etrafımda bir daire çizdi ve durakladığında onu hızlıca sevdim. Ama en çok Audrey'nin arabasına ne olduğunu öğrenmeye ihtiyacım vardı.

"Ne oldu?" Sesim istediğimden daha öfkeli çıkmıştı, bu yüzden durdum ve boğazımı temizledim. "Sen iyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. Pisliğin biri ofisimin önünde arabama arkadan çarptı. Buna inanabiliyor musun?"

"Tabak aldınız mı?"

"Hayır." Kollarını kavuşturdu ve yaptığı dudak bükme hareketi sinir bozucu derecede seksiydi. "Ben orada değildim ve o sırada ofiste olan tek kişi işe yaramaz stajyer Ledger'dı. Tabii ki o hiçbir şey görmedi. Adam telefonundan başını neredeyse hiç kaldırmıyor."

Ona yukarıdan aşağıya baktım. Belli ki iyiydi. Neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyordum. Elbette uygunsuz bir durumdu ve bunu her kim yaptıysa not bırakmadığı için tam bir pislikti. Ama ben öfkeliydim.

"Polisleri aradın mı?"

"Söyledim ama yapabilecekleri pek bir şey yok. Raporu almaya gelen kardeşindi. Garrett Haven senin kardeşin, değil mi?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Her neyse, gerçekten çok nazikti ama görgü tanığı olmadan bunu kimin yaptığını bulmanın oldukça zor olacağını ve bunu sigortama vur-kaç olarak bildirmem gerektiğini söyledi."

Hasara bir göz attım. Ön tampon, bir kırık far. Korkunç değildi ama yine de beni kızdırdı. "Bunu kardeşim Luke'a götür. Genelde restorasyon yapar ama seni benim gönderdiğimi söylersen seninle ilgilenir."

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

"Teşekkür ederim. Bunu yapacağım." "Ama neden beni aramadın?"

"Bunun için mi?" Arabayı işaret etti. "Bu konuda yapabileceğin bir şey yoktu."

"Biliyorum, ama sana garip bir şey olursa beni aramanı söylemiştim." "Bu garip değil, daha çok sinir bozucu ve süper stresli." "Ve ayrıca tuhaf."

"Caddeye park etmiştim ve pisliğin biri bana arkadan çarptı. Bu garip değil, muhtemelen her zaman oluyordur."

"Bu bağlamda, garip. Ya eski sevgilin olsaydı?"

"Colin mi? Arabama çarpmak için Tilikum'a kadar geleceğini hiç sanmıyorum. Ne anlamı olabilir ki? Bana küçük bir rahatsızlık vermek için mi? Eve bırakılmamı gerektirecek kadar bile hasar yok."

Bu doğrudu ve eski erkek arkadaşının neden böyle bir şey yaptığını bir türlü anlayamıyordum. Ya da ölü sincabın. Muhtemelen alakasızlardı,

Sadece birkaç şanssız olay, onu taciz etmeye çalışan birinin işi değil.

Yine de tüm bu olanlarda hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. "Bilmiyorum, ama ciddiym, bir dahaki sefere beni ara."

"En azından bir dahaki sefere olmayacakmış gibi davranabilir miyiz?" "Çok iyimsersin. Her zaman bir sonraki sefer vardır."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Belki de fazla kötümstersin."

"Kötümser değilim, gerçekçiyim. Arada fark var."

Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama durdu ve etrafına bakındı. "Max nerede? Max!"

Ben de onu görmedim. Bir dakika önce onun ön bahçesini kokluyordu.

"Max, gel!" Alnı endişeyle kırıştı. "Max!" "Muhtemelen arka taraflardadır."

"Evet, umarım." Evin etrafında koşar adımlarla dolanırken hâlâ onu çağırıyordu.

Takip ettim. Köpek yok.

"Max, gel!" Gözlerime baktı. "Nereye gitmiş olabilir? Genelde yakınımızda durur."

Muhtemelen paranoyaklığımdandı ama ilk aklıma gelen, birinin onu kaçırmış olabileceğiydi. Ama bırakın birinin durmasını, bir arabanın geçtiğini bile hatırlamıyordum. Ayrıca, köpeğini almak için inen ya da onu arabasına almak için kapıyı açan bir kişi görebilirdik.

"Sizce yolun karşısına mı geçti? Bunu fark eder miydiniz?"

Cevap vermeden önce bir an durakladı. "Yaptığını sanmıyorum. Ben olsam göz ucuyla görür ve onu geri çağırırdım."

"O zaman muhtemelen oraya gitmiştir." İki evin arkasında yükselen, çam ağaçlarıyla bezeli dik yamacı işaret ettim.

"Öyle olmalı. Bahse girerim bir hayvanın kokusunu almış ve onu takip etmiştir." Ellerini ağzının etrafında kavuşturdu. "Max! Max, gel!"

Bekledik. Köpek yoktu.

"Gidip onu bulmalıyım." Tepeye doğru çıkmaya başladı. "En akıllısı o değil."

Tamamen kaybolacak."

"Kapıyı açık bırakmış olma ihtimalime karşı tadilatı kontrol edeceğim, sonra yetişirim." "Tamam," dedi omzunun üzerinden.

Bir an tereddüt ettim. Etek ve topuklu ayakkabı giymişti. Yürüyüş için ideal değil. Ama ayakkabılarının bir önemi yokmuş gibi tepeye doğru tırmanıyordu, ben de gitmesine izin verdim.

Tadilatın önüne doğru koştum ama kapı kapalıydı. İçeri girmiş ve rüzgâr arkasından kapatmış olabilir diye, odadan odaya geçerken onu çağırarak etrafı bir kez daha gözden geçirdim. Kesinlikle köpek yoktu.

Dışarı çıktım, ön bahçeyi kontrol ettim ve belki geri dönüyordur diye sokağı taradım. Onu göremedim. Birkaç kez seslendim ama hala bir şey yoktu.

Yokuşu doğrudan Audrey'nin arkasından çıkmak yerine, daha fazla yol kat edebilmek için sola yöneldim. Tepeyi tırmanırken Max'e seslendim ve gözümü her yönden ayırmamaya çalıştım.

Lanet

köpek.

"Max!"

Adını söyleyen herkese mi yoksa sadece Audrey'e mi geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bulunduğum yerden çok uzakta değildi. Uzaktan sesini duyabiliyordum ve yokuş yukarı çıkarken onu takip etmek için sesini kullandım.

"Max!"

Ayaklarımın altında çam iğneleri çıtırdıyor ve ben koşarken sincaplar ağaç gövdelerine tırmanıyordu. Muhtemelen onlardan birini kovalamıştı. O şeyler zekiymiş. Sırf küçük pislikler olmak için onu ormana götürmeleri işten bile değildi. Alnımda boncuk boncuk ter vardı ve tepeye ulaştığımda zor nefes alıyordum. Hâlâ köpek yoktu. Nefesimi tutmak için bir an durdum ve

uzaktan Audrey'i dinledim. Sesi çamların arasından geliyordu, Buradan bile yükselen paniğini duyabiliyordum.

Neredeydi o köpek?

Eğer gerçekten kaybolur, yaralanır ya da daha kötüsü olursa, bu Audrey'nin kalbini kıracaktı.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak devam ettim. O aptal, sevimli köpeği bulana kadar durmayacaktım.

Çamlar daha da kalınlaştı, aralarındaki boşluklar molozlarla doldu. Dalların altından eğilmek zorunda kaldım ve sivri dallar gömleğime takılmak ve derimi çizmek için uzandı. Max'i çağırmaya devam ederek ilerledim.

İleriden gelen bir hışırtı sesi dikkatimi çekti. Bir sonraki tepeye tırmandım ve işte oradaydı.

Max'in sırtı bana dönüktü, kuyruğu havadaydı ve öfkeyle kazıyordu. Toprak arkasına sıçradı ve küçük bir tümsek oluşturdu. Çok kirliydi.

"Max, ne yapıyorsun?"

Sesimi duyunca durdu ve arkasına baktı, dili ağzından dışarı fırlamıştı. Ortadan kaybolmasına sinirlendiğim için - terden sırılsıklam olmuştum - neredeyse gülecektim. Gerçekten de çok sevimliydi.

"Hadi Max. Gidip anneni bulalım."

Arkasından daha fazla toprak atarak kazmaya devam etti. Belki de doğru şeyi söylememiştim. Köpekler komutları bilirdi, gerçek İngilizceyi değil.

"Max, gel."

İtaat etmek yerine, garip bir açıyla yere düştü, önce boynu ve kendini topraktaki bir şeye sürttü.

"Audrey!" Sesimin beni duyabileceği kadar uzağa ulaşmasını umarak seslendim. "Onu buldum!"

Yerde dalgalanan bir tüy yumağından başka bir şey olmayana kadar kıvrandı ve kıvrandı.

"Audrey! Bu taraftan!"

Max beni dinlemekle ilgilenmediğine göre, kaçmaması için en azından tasmağını tutmam gerektiğini düşündüm. Ona doğru yürümeye başladım.

"Tamam, Max. Yeterince kirlisin. Hadi gidelim."

Uzaktan Audrey'nin cevabını duydum. "Geliyorum!"

"Buradayım!" Yolu bilsin diye bağırdım.

Max'e temkinli bir şekilde yaklaştım, çok hızlı hareket etmiyordum. Bir kovalamaca oyunu için orada olduğumu düşünmesini istemiyordum. Yine kazdığı çukura süründü, sonra dört bacağı da havada sırt üstü yuvarlandı, omurgasını yere sürüyormuş gibi ileri geri dönmeye başladı.

"Saçmalıyorsun, bunu biliyor musun?"

Birkaç adım daha yaklaştığımda olduğum yerde durdum ve burnumu kırıştırdım. Bir şey çok kötü kokuyordu. Nereden geliyordu bu koku?

Max'e baktım. Üstü başı kir içinde miydi yoksa başka bir şey mi vardı?

Kokudan irkilerek yaklaştım. Kahverengi bir şeyle kaplanmıştı, Bazıları kesinlikle kirdi. Ama pislik böyle kokmazdı. "Lanet olsun, köpek. Sen ciddi misin?"

Audrey hâlâ topuklu ayakkabılarıyla ağaçların arasından koşarak geçti. Saçında çam iğneleri vardı ve bir şey gömleğinin kolunu yırtmıştı.

"Aman Tanrım, onu bulmuşsun."

Kokunun ona çarptığı saniyeyi gördüm. Sanki sert bir duvara çarpmış gibi durdu.

"Vay be. Bu da ne? Oh, Max. Oh, hayır."

"Ne bulduğunu bilmiyorum ama muhtemelen hayatımda kokladığım en kötü şeydi."

Gözleri sulanmaya başladı ve bir adım geri çekildi. "O da ne? Hayır, bilmek bile istemiyorum. Max, bunu nasıl yaparsın?"

Ayağa fırladı ve sarsıldı. Kir ve - başka ne varsa - her yöne uçu ve korkunç kokuyu da beraberinde gönderdi.

"Ugh." Audrey başparmağı ve işaret parmağının yanıyla burnunu tıkadı ve elinin geri kalanını ağzını korumak için kullandı. "Bu o kadar iğrenç ki kusabilirim."

"Kusma. Muhtemelen onun da içinde yuvarlanırdı."

"İyi bir noktaya değindin. Onu evde hortumla yıkamam gerekecek. Hortum var mı? Benim yok, umarım arkada bir tane vardır."

"Evet, bir hortum var. Olmazsa kardeşlerimden birini çağırıp bir tane getirtirim."

"Tamam, Max. Hadi eve gidelim."

Mutlu bir şekilde itaat etti ve am iğneleri arasında yolunu bulmaya başlarken onun yanına adım attı.

Topallıyor. Topuklu ayakkabılarıyla.

Büyük bir tepenin zirvesinde, ya bokla ya da ölü bir hayvanın çürüyen kalıntılarıyla ya da her ikisiyle kaplı bir köpekle, topuklu ayakkabılarıyla topallayan ve kesinlikle benim sorunum olmayan bir kadınla birlikteydim.

Ama öyleydi. Gerçekten, gerçekten öyleydi. Lanet olsun.

"Audrey, bekle." Önüne geçtim, böylece yokuş aşağı taraftaydım ve dizlerimi büktüm. "Atla."

"Beni taşımak zorunda değilsin." "Sadece bin."

Ellerini omuzlarıma koydu ve zıpladı. Bacaklarını belime doladım ve sırtımda güvende olması için onu yukarı çektim. Sonra tepeden aşağı inmeye başladım.

Neyse ki, kokuşmuş köpek Max bizimle birlikte koşturdu. Belki benim hayal gücümdü ama kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

Aşağı inerken yamacın dengesizliğinin çok daha fazla farkındaydım. Kayalar yokuş aşağı yuvarlanıyor ve çam iğnelerinden oluşan yatak botlarımın altında kayganlaşıyordu. İhtiyacım olan son şey onu düşürmek ya da kırımın üstüne düşmekti.

Köpek hala peşimizdeyken tek parça halinde aşağıya inmeyi başardık. Arka bahçedeki bir ağaca koştu ve üzerine işedi, bu hem doğal hem de köpek kurtarma görevimiz için garip bir şekilde uygun bir son gibi görünüyordu. Sorunun sadece yarısının çözüldüğünden haberi yoktu. Şimdi onu nasıl temizleyeceğimizi bulmamız gerekiyordu.

Audrey'i yere bıraktım.

"Bana iki saniye ver," dedi. "Bunu iş kıyafetleriyle yapmak istemiyorum."

"Bir daha kaçmasa iyi olur."

"Biliyorum. Ama bu şekilde eve girmesine izin veremem." "Sadece acele et."

Ben köpeğine bakarken o ön tarafta koşturdu. Çimleri koklamaktan memnun görünüyordu. Kendisinden başka her şeyin kokusunu nasıl alabildiğini anlayamıyordum.

Birkaç dakika sonra, üzerinde bir tişört ve kısa bir pantolonla arka kapıdan çıktı. Ayakları çıplaktı ve elinde bir şişe köpek şampuanı ve büyük mavi bir havlu vardı.

Evde bir hortum vardı. Max suya saldırmak istedi ve ikimiz de onu yakalayıp tutmak istemediğimiz için elimizden geleni yaptık. En azından bu süreçten keyif alıyor gibiydi. Biraz temizlendikten sonra Audrey yakasını çıkardı. Bokla ya da ölü hayvanla ya da her neyse onunla kaplanmıştı. Bir kenara attı.

"Evde fazladan bir tane var. Bunun kurtarılabilceğini sanmıyorum." "Katılıyorum. At gitsin."

İyi bir durulamadan sonra, onu sabunlama zamanı gelmişti. Bu kısmı çok severdi. Aynı anda iki kişinin onu okşaması gibi bir şey olduğu düşünülürse, bu şaşırtıcı değildi.

"Dikkatli olsan iyi olur," dedim. "Sırf banyo yapmak için bunu yine yapacak."

"Banyo yapmayı çok seviyor, ancak genellikle buz gibi hortum suyuyla banyo yapmıyor."

"Tekrar kaçmadığı için mutluyum."

"Aman Tanrım, aynı." Eğildi ve köpeğini kokladı. "Kokunun geçip geçmediğini söyleyemem. Sanırım artık sadece burnumda, ama emin değilim."

Yaklaştım ve derin derin içime çektim. "Artık kokusunu almıyorum." "Emin misin?"

"Evet, sanırım hepsini aldık."

Uzun bir iç çekti. "Tanrıya şükür. Ne kâbustu ama.

Tüm bunlar için özür dilerim."

Kıyafetlerim ıslaktı, yorgundum ve muhtemelen köpek gibi kokuyordum. Ama garip bir şekilde, sinirlenmemiştim.

"Sorun değil. Onu bulduğumuza sevindim." "Ben de."

Onu havluyla ovdu ve tekrar titredi. Emin olmak için ikimiz de bir kez daha koklama testi yaptık. Tek koklayabildiğim köpek şampuanından gelen lavanta kokusuydu.

"Tamam Max, bir gün için bu kadar macera yeter." Sürgülü kapısını açtı ve onu içeri kışkışladı. "İçeri gir."

Adam içeri koştı ve kadın kapıyı sadece bir aralık bırakarak sonuna kadar kapattı.

Eli kolun üzerinde, gözlerimle buluştu. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Bir saniye kıpırdamadı. Sonra yaklaştı ve bana sarıldı. Hiç düşünmeden kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim.

Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Yumuşak ve sıcaktı ve saçları güzel kokuyordu. Vücudu benimkine baskı yapıyor, hazır olmadığım her türlü şeyi harekete geçiriyordu.

Geri çekildi ve neredeyse isteksizce gitmesine izin verdim. "İyi geceler, Josiah."

"İyi geceler."

Ve beni göğsümde bir ağrıyla bırakarak evinin içinde kayboldu.

BÖLÜM 16

Audrey

SABAHIM DAHA KARIŞIK OLAMAZDI.

Alarmım çalmadan uyudum ve Max hayatında ilk kez beni uyandırmadı. Yuvarlanıp ne olduğunu fark ettiğimde, işe hazırlanmak için sadece yirmi dakikam vardı.

Kahve makinesi fişe takılı olmasına rağmen açılmıyordu ve nedenini anlamaya vaktim yoktu. Max'i işini görmesi için dışarı çıkardım, sonra içeri girdim ve kuru şampuanımın bittiğini fark ettim. Duş almaya vaktim olmadığı ve saçımı düzgün bir hale getirmenin bir yolu olmadığı için bugün en iyi topuzumu yapacağım bir gündü.

Gömleğimde fark etmediğim bir leke vardı ve en sevdiğim pantolonum kirliydi, bu yüzden bir kıyafet oluşturmak için birkaç telaşlı deneme yaptım. Sonunda başardım. Kafein ya da kahvaltı almamıştım, kıyafetlerim birbirine uyuyor ya da uymuyor olabilirdi ve saçımın yıkanması gerektiğinin belli olmamasını umuyordum. Ama iki dakika kala kapıdan çıkmaya hazırdım.

"Gidelim, Max. İşe gitme zamanı."

Telefonumun çalma sesi beni ürküttü ve neredeyse çantamı düşürüyordum. Görmezden gelmeyi düşündüm ama sabahın bu erken saatinde telefon gelmesi tuhaftı. Bu önemli olabileceği anlamına geliyordu.

Happy Paws'ın numarasıydı. "Alo?"

Ben Audrey."

"Merhaba Audrey, ben Happy Paws'tan Missy." Sesi boğuk geliyordu ve öksürmek için durakladı. "Kusura bakmayın. Hasta uyandım ve bugün orada olamayacağım. Köpek kreşinde yerime bakacak birini bulmaya çalıştım ama hepimiz aynı hastalığa yakalanmışız gibi görünüyor. Özür dilerim, bunun gerçekten son dakika olduğunu biliyorum."

Bir nefes verdim ve omuzlarım çöktü. İşte böyle bir sabahıtı. "Sorun değil, Missy. Umarım daha iyi hissedersin."

"Teşekkürler. Umarım yarın için kapsama alanımız olur, ancak sizi haberdar edeceğim."

"Kulağa hoş geliyor, minnettarım. Biraz dinlen." "Dinleneceğim. Teşekkürler, Audrey."

Telefonu kapattım ve Max'e baktım. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Teknik olarak, evde tek başına kalabilirdi. Çoğunlukla bütün gün uyur. Yeterince egzersiz yaptığından emin olmak için eve geldiğimde onu uzun bir yürüyüşe çıkarmalıyım, aksi takdirde yatma vaktinde çıldırır. Ama en azından biri gelip onu kontrol etse ve bir ya da iki kez çişini yapması için dışarı çıkarsa daha iyi olur.

"Bugün gün içinde eve gelebilir miyim bilmiyorum, dostum." Günün büyük bir bölümünde ofis dışında olmamı gerektirecek bir görevim vardı. Eve gelip onu dışarı çıkaracak zamanım olacağından emin değildim.

Bu tür bir iyilik isteyebileceğim arkadaşlarım yoktu. Sandra da çalışmak zorundaydı ama öğle tatilinde onu dışarı çıkarmak için buraya gelmeye razı olabilirdi. Ledger'a güvenmiyordum. Muhtemelen telefonunda gezinmekle o kadar meşgul olacaktı ki Max yine tepeye koşacak ve geçen günkü dünyanın en kokuşmuş köpek numarasını tekrarlayacaktı. Ve Marigold'u kesinlikle yeterince tanıımıyordum, yine de tereddüt etmeden yardım edecek biri olduğunu hissediyordum. Yine de ona sormak garip hissettirecekti.

Pencereden dışarı baktım. Josiah'nın kamyoneti çoktan yandaki garajın önündeydi. Orada işe her zaman erken giderdi.

Her sabah onu izlediğimden değil. Aslında, evet izliyordum.

Bunu sormaktan nefret ediyordum, özellikle de geçen gün Max kaybolduğunda bana yardım etmek için o kadar çok şey yaptıktan sonra. Kimse o kokuya maruz kalmamalıydı ve Max'e arka bahçede hortumla banyo yaptırmama bile yardım etmişti. Beni tepeden aşağı taşımasından bahsetmiyorum bile.

Bayıldım.

Ama bunu istemek gerçekten çok mu zordu? Bütün gün yan komşusu olacaktı. Bir ya da iki kez uğrayıp Max'i tualete bırakabilirdi ve bu yeterli olurdu.

Oraya gitme düşüncesi kelebeklerin uçuşmasına neden oldu. Neden bu kadar aptalca davranıyordum ki? Sadece Josiah'tı. Artık arkadaş sayılırdık.

Ama ne olduğunu çok iyi biliyordum. O sarılma.

Ona sarıldığımdan beri her gece Josiah'nın kalın kollarının beni sardığı anıyla uykuya dalıyordum. Onun hissettirdiklerini aklımdan çıkaramıyordum. Çam, temiz hava ve erkek gibi güzel kokuyordu. İri yarı, huysuz bir adam.

Görünüşe göre bu koku hoşuma gitmişti çünkü o zamandan beri canım çekiyordu. "Tamam, Audrey. Sertleşme zamanı. Evet, biraz korkutucu ve

Size yumuşak bir karın hissi veriyor, ama bu onunla kıpkırmızı olmadan konuşamayacağınız anlamına gelmiyor."

Max bana baktı ve kuyruğunu salladı.

"Tamam. Hadi yapalım şunu. Sen hariç. Sen burada kal." Kanepenin önündeki yatağını işaret ettim. "Git uzan."

Kulakları biraz sarktı ama itaat etti.

"İyi olacaksın. Hemen döneceğim."

Yandaki kapıya gittim ve garaj kapısını açık buldum. Josiah içeride büyük bir testereyle uzun tahtaları kesiyordu.

Her zamanki fanilasını yerine kollarının büyüklüğünü gösteren bir tişört giymişti. Kot pantolonunun arka ceplerinde büyük bir talaş lekesi vardı ve hayır, bunu fark etmedim çünkü poposuna bakıyordum.

İyi, evet öyleydin.

O kesmeyi bırakana ve testerenin sesi kesilene kadar bekledim.

"Hey."

Omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını çatma şekli midemi bulandırdı. Bu neden bu kadar seksiydi? Bunu anlayamadım.

Sonra yüz hatları yumuşadı ve ağzının köşesi seğirdi. Başka biri olsa bu bir gülümseme sayılmazdı. Ama Josiah Haven'da güneş kadar parlaktı.

Tahtayı yere bıraktı ve bana döndü. "Hey. N'aber?"

Nefes al, Audrey. O kadar da yakışıklı değil.

Yalancı.

"Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama bir iyiliğe ihtiyacım var."

Kaşlarını kaldırdı, bunun Josiah'ın *konusmaya devam etmek* için söylediği söz olduğunu anladım.

"Happy Paws'taki Missy hasta ve sanırım Happy Paws'taki herkes de hasta, bu yüzden bugün köpek bakımını yapacak kimse yok. Max bir süre evde tek başına kalabilir ama birinin onu bir ya da iki kez tuvaletini yapması için dışarı çıkarması iyi olur. Bugün geri dönebileceğimi sanmıyorum, yine de deneyebilirim, ama eğer-"

"Elbette."

Onun tek kelimelik onayı gevezeliğimi durdurdu. "Oh. Harika. Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı oldu."

Başını salladı. "Sorun değil."

O kalın kolların beni tekrar sarması için neler vermezdim. Ama işi tuhaflaştırmadan yaklaşmak için bir neden bulamıyordum.

"Öğle yemeği vaktine kadar iyi olacaktır. Tasmaını kapının yanına koyacağım, böylece tekrar kaçır diye endişelenmenize gerek kalmayacak."

Tekrar başını salladı.

"Teşekkür ederim. Sanırım bunu zaten söyledim ama gerçekten minnettarım. Çok telaşlı bir sabahı ve Missy'nin araması pastanın üzerindeki krema gibiydi. Şehirde yeniyim ve çok fazla insan tanımıyorum."

"Audrey."

"Öyle mi?"

"İşe git. Ben hallederim."

Yanaklarım kızardı. Neredeyse yüzüm kızarmadan atlatacaktım ama sonra gidip bir inek gibi ağzımı bozmak zorunda kaldım. "Kusura bakma. Evet, iş. Teşekkürler. Akşama görüşürüz."

Yine o neredeyse gülümseme vardı ve gözleri eğlenceyle parlıyordu.

Konuşmaya devam etmemek için ağzımı kapatarak arkamı döndüm ve evime geri döndüm.

Tam bir ahmaktım. Dorksville'in belediye başkanı.

Max'in bol su içtiğinden emin olduktan ve tasmaını Josiah'ın bulabileceği bir yere koyduktan sonra işe gitmek için ayrıldım. Max pencereden dışarı bakarken bir suçluluk duygusu hissettim, şüphesiz neden onun da gidemediğini merak ediyordu. Ama o iyi olacaktı. Tecrübelerime dayanarak bir dakika içinde sıkılacağını, gidip yatağına kıvrılacağını -ya da belki benimkine- ve kestireceğini biliyordum. Uyandığında Josiah onu dışarı çıkarmak için gelirdi.

Ona bir şey olmaz.

Sabahım uçup gitti. İki makaleyi bitirmem gerekiyordu, bu da beni meşgul etti. Ledger bir kez olsun bir projeyi bitirmişti, bu yüzden Sandra'ya vermeden önce onun çalışmasına iyi bir redaksiyon yaptım. Lou karakteristik olarak huysuzdu, ancak bir sonraki baskı için yarısı tamamlanmış mizanpajı gördüğünde bana başını salladı ve mırıldanarak iyi iş çıkardın dedi.

Bunu onun söylemesi altın bir yıldız sayılırdı.

Fotoğraf çekmek için Yıllık Yorgancılık Fuarı'nı ziyaret etmeden önce hızlı bir öğle yemeği yemek için yeterli zamanım vardı. Tam olarak sert bir gazetecilik değildi, ama umursamadım. Tilikum yaşamının ilginçliğini ve yavaş temposunu sevdim. Belki büyük şirket skandalları, suç şebekeleri ya da büyük sosyal huzursuzluklar yoktu ama bu da cazibenin bir parçasıydı. Orta Cascades'teki en uzun süreli yorgan dikme şovunu haber yapmak çok sağlıklı bir şeydi. Hoşuma gidiyordu.

Daha sonra, teslim tarihine karşı yarışma başladım. Gazete yazarlığı hızlıydı ve bir makaleyi ancak bir öğleden sonra çıkarma ihtiyacına hâlâ alışmaya çalışıyordum. İşlenecek fotoğraflar ve beyin fırtınası yapılacak bir başlık da vardı ama en azından beni meşgul ediyordu.

Saat üç civarında telefonumdaki mesajlarımı kontrol ettim. Josiah'dan gelen mesajı görünce midem bulandı. Bir şeylerin ters gittiğine dair hızlı bir endişe patlaması mıydı yoksa sadece bana mesaj attığını görmek miydi emin değildim.

Muhtemelen ikisi de.

Max'in boş tadilatla bir battaniyenin üzerine kıvrılmış bir fotoğrafıydı. Basitçe "*takılıyorum*" yazıyordu.

İçimi çektim. Josiah Max'i onunla takılması için getirmişti. Ona bir battaniye bile bulmuştu. Ne kadar sevimliydi değil mi?

"Orada neler oluyor da böyle iç geçiriyorsun?" Sandra sordu.

"Bu sadece Max'in bir fotoğrafı. Köpek kreşi bugün kapalı, bu yüzden Josiah'dan Max'i birkaç kez kontrol edip edemeyeceğini sordum. Sanırım onu yan odaya getirmeye karar verdi." Görebilmesi için telefonumu kaldırdım.

"Ne tatlı şey. Evet, Josiah. Bana söylemeniz gereken bir şey var mı Bayan Audrey?"

"Josiah hakkında mı? Hayır. Hayır, kesinlikle değil. Hem de hiç." Ledger homurdandı.

Ona ters ters baktım. "Bu da neydi şimdi?"
Telefonundan başını kaldırmadı. "Belli ki ondan
hoşlanıyorsun." "Dinlediğini sanmıyordum."
Omuz silkti.

Sandra kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten anlatacak bir şey yok. Sanırım arkadaşız ama hepsi bu."
"Tamam," dedi ve işine geri döndü.

Bana inanmadığını
söyleyebilirim. Ben de kendime
inandığımdan emin değildim.

Ama yalan söylemiyordum. Aramızda hiçbir şey olmuyordu. Elbette,
sürekli onu düşünüyor ve ona sarılmanın hayalini kuruyordum -ve başka
şeyler de- ama gerçekte hiçbir şey olmuyordu.

Belki de asıl mesele, içten içe bir şeyler olmasını istememdi. Josiah
Haven'dan gerçekten hoşlanıyordum ve sadece iğrenç bir köpeği
temizlememe yardım ettiği, beni tepeden aşağı sırtında taşıdığı ya da bugün
Max'le takılmaya istekli olduğu için değil. Ondan hoşlanıyordum çünkü
huysuz, metanetli, seksi ve o asık suratlı oduncu görüntüsünün altında
şaşırtıcı derecede tatlıydı.

Marigold'a zaten yarı yarıya itiraf etmişim. Belki de bunu kendime
tamamen itiraf etmenin zamanı gelmişti.

Günü bitirmeden önce kafamı toparlamak için hızlı bir yürüyüşe
çıkmaaya karar verdim. Biraz temiz hava aldıktan ve caddenin aşağısındaki
Steaming Mug'dan bir öğleden sonra kahvesi içtikten sonra işime yeniden
odaklanabildim. Saat beşten kısa bir süre sonra işimi bitirdim ve eve gitme
vakti gelmişti.

Evime dönerken kalbim hızla çarpıyordu. Nedenini bilmiyordum.
Josiah'ı görme beklentisi mi beni bu kadar germişti? Eğer durum buysa,
geliştirdiğim bu aşk çok hızlı bir şekilde kontrolden çıkıyordu. Kendime
gelmem gerekiyordu yoksa saçmalayan bir aptala dönüşecektim.

Sakin ol, Audrey. Bu iş sende.

Eve geldiğimde garaj yoluma park ettim. Josiah'nın garaj kapısı
kapalıydı ve Max'in hâlâ yan evde olup olmadığından ya da onu eve getirip
getirmediğinden emin değildim. Önce kendi evimi kontrol etmeye karar
verdim.

Kapıyı açtım ve içeri bakar bakmaz neredeyse bayılacaktım. Eski usul
Hollywood yıldızlarının bayılması gibi bir baygınlık beni yere sererdi.

Josiah kanepede mışıl mışıl uyuyordu ve Max bacaklarının üzerine
yayılmıştı. Max'in bir gözü açıkta ama görünüşe göre benim gelişim

heyecan verici değildi.

Uzun zamandır bu kadar net ve sert bir retle karşılaşmamıştım. Eğer hiç karşılaşmadıysam. Az önce yumruk yemiş gibi hissederek elimi karnıma götürdüm. "Ahh. Bu çok acımasızcaydı."

Max kuyruğunu salladı. Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Omuzlarım çöktü. Muhtemelen dışarı çıkması gerekiyordu. Onu arka tarafa götürmeye karar verdim. Josiah'ı dışarı çıkarken kamyonetinde bile görme riskini almak istemedim. Çok aşağılanmıştım.

Aşkım için çok fazla. Yanlış yere konmuştu. Kötü bir şekilde.

Acı içinde kıvrılırken Max'i tuvaletini yapması için dışarı çıkardım, sonra içeri girdim ve sağlıksız bir şeyler bulmak için mutfakı karıştırdım. Neyse ki dondurucuda bir kap üçlü çikolatalı dondurma vardı. Üçlü çikolatalı dondurmayı her zaman el altında bulundurmam gerektiğini hatırlamam gerekiyordu. İnsanın moral bozucu bir reddedilmenin ardından ne zaman yağ ve şekere ihtiyaç duyacağı belli olmazdı.

Bunlar hep bir anda ortaya çıkıyor gibiydi.

BÖLÜM 17

Josiah

Kamyonetimin kapısını **çarparak** açtım, anahtarı soktum ve motoru çalıştırdım. Hoparlörlerden müzik sesi geliyordu ve bu aptal şeyi kapatmak için birkaç saniye uğraşmam gerekti. Kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan garaj yolundan geri geri çıktım ve yola koyuldum.

Ellerim direksiyonu kavradı ve çenem gerildi. Kendime çok kızmıştım ve en kötüsü de nedenini bilmiyordum.

Öpmemem gerektiğini bildiğim halde onu neredeyse öptüğüm için mi kızgındım? Yoksa onu öpmem gerekirken neredeyse öptüğüm için mi?

Muhtemelen
ikisi de. Lanet
olsun.

Gitmem gerektiğini mırıldandığımda yüzünde beliren şok ifadesi hafızama kazınmıştı. Kapıdan çıkmadan önce sadece bir saniye görmüştüm ama bu kadarı yeterliydi. Onun duygularını incitmişim. Ve bu konuda kendimi bok gibi hissediyordum.

Ama o anlamadı. O çok iyiydi. İyi kızlar benim gibi pisliklere ait değildi. O mavi gökyüzü ve güneş ışığı, cesur iyimserlik ve mutluluktur. Bense karamsarlık ve somurtkanlıktan oluşan katı bir buluttum. Asla yürümezdi.

Eve gittim ve içeri girdim. Hava sıcaktı ve ev havasızdı, bu yüzden birkaç pencere açtım. Gün ışığı ve temiz hava benimle alay ediyor, evimin tozlu ve bitmemiş olduğu gerçeğini vurguluyordu. Süpürgeliklerin ve süslemelerin olmaması beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Şimdi neden umursuyordum ki?

Belki de bir köpeğe ihtiyacım vardı.

Hayır, bir köpek zahmetli olurdu. Başka bir şeyden ya da birinden sorumlu olmak istemiyordum. İstedğim şeyi, istediğim zaman yapabilmeyi seviyordum. Kendi programımı yapmak. Kimseye hesap vermek istemiyordum, sadece dışarı çıkması gereken bir köpeğe bile.

Bekar kalmamın bir sebebi vardı.

Bu da Audrey'i öpmeyerek doğru şeyi yaptığım anlamına geliyordu. İşte bu kadar. Onu düşünmeyi bırakabilirdim.

Sonraki bir saati ızgarada biftek pişirerek, yemek yiyerek, bira içerek ve Audrey ile ilgili tüm düşünceleri acımasızca aklımdan uzaklaştırarak geçirdim. Kanepede, televizyonun önünde yedim çünkü yapabiliyordum. Ayaklarımı sehpanın üzerine koydum çünkü yapabiliyordum. Kirli bulaşıkları lavaboda bıraktım çünkü yapabiliyordum. Etrafta şikayet edecek kimse yoktu. Bana işleri nasıl yapacağımı söyleyecek kimse yoktu.

Tam sevdiğim gibi.

Köpek yok, kadın yok, sorun yok. Uzun zamandır bu şekilde yaşıyordum ve bu şekilde yaşamaya devam edecektim. Audrey ne kadar cazip olursa olsun.

Zaten kalmayacaktı. Öyle demişti. Tilikum geçiciydi.

Bunun benim için ne kadar büyük bir sorun olduğunu kabul etmek istemiyordum - kabul edemiyordum. Çünkü bunun beni neden rahatsız ettiğini çok fazla düşünürsem, düşünmek istemediğim şeylerle yüzleşmek zorunda kalacaktım. Zihnimin derinliklerinde beni yiyip bitiren anılarla.

Ayağa kalktım ve evin içinde volta attım. Belki de hırdavatçıya gidip süpürgelikleri yapmaya başlamalıyım. Burayı bitirmenin zamanı gelmişti. Akşamları üzerinde çalışabilirdim. Zaten her zaman yapmak istediğim şey buydu.

Ama Tilikum Hardware erken kapandı. Zamanım yoktu.

Beni ele geçirmiş gibi görünen huzursuzluğa direnmeye çalışarak koltuğa geri yaslandım. Televizyonu tekrar açtım ama o da ilgimi çekmedi.

Sonunda pes ettim. Evden çıkmam gerekiyordu. Ayakkabılarımı giydim, anahtarlarımı aldım ve Timberbeast'e doğru yola koyuldum. Bir içki alacak ve umarım bunu atlatacaktım.

Park yeri neredeyse doluydu. Yola yakın bir yer buldum ve içeri girdiğimden nedenini anladım. Karaoke gecesi.

Neredeyse arkamı dönüp gidecektim. Ama sonra başladığım yere geri dönecektim.

Belki kalabalık ve gürültü dikkat dağıtmak için iyi olabilir.

İçerisi tıklım tıklımdı. Kardeşlerimden birkaçı içerideydi, Theo, Zachary ve Luke. Şaşırtıcı değildi. Her akşam Timberbeast'te muhtemelen en az bir Haven kardeşi olurdu.

Hayden, Rocco'ya barda yardım ediyordu. Anlayamadığım nedenlerden dolayı karaoke gecesi her zaman kalabalık olurdu ama ikisi çalıştığı için fazla beklemem gerekmedi.

"Size ne getirebilirim?" Hayden sordu. "Sadece bir bira."

Bir bardak aldı ve musluktan doldurmaya başladı. "Geçen gün senin kızın arabasının hasar gördüğünü duydum. Çarpıp kaçmış."

"O benim kızım değil. Peki sen bunu nereden biliyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Bu Tilikum."

"İyi bir nokta."

"Kimin yaptığına dair bir fikrin var mı?"

"Hayır. Muhtemelen bir turisttir." Buna inandığımdan emin değildim ama en olası açıklama buydu.

Biramı barın diğer tarafına kaydırıldı. "O senin kız arkadaşın değil, ha? İkinizin arasında bir şey yok mu?"

"Neden?" Sesimdeki kızgınlığı engelleyemiyordum. "Onunla ilgileniyormusun?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Hayır."

Buna inandığımdan da emin değildim. "O zaman neden umursuyorsunki?"

Omuz silkti. "Bu işi yaparken çok şey duyarsınız. Bazen neyin doğru neyin dedikodu olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Homurdanarak cevap verdim ve biramı aldım. Buraya aklımı Audrey'den uzaklaştırmaya gelmiştim, barmenle onun hakkında sohbet etmeye değil.

Kasaba dedikodusunun nesnesi olmaktan nefret ederdim.

Hiç boş masa yoktu, ben de kardeşlerime katılmaya karar verdim. Neyse ki onlar arka tarafa yakın, hoparlörlerden daha uzak bir yer bulmuşlardı. Boş bir sandalye kaptım ve oturdukları yere doğru sürükledim.

"Bunu siz mi planladınız yoksa hepiniz birden buraya mı geldiniz?" Yerime otururken sordum.

Zachary, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Bugün karaoke gecesi," dedi.

"Canım sıkılıyordu," dedi Theo. Tilikum Lisesi tişörtü ve basketbol şortu giymişti. "Peki ya sen?"

"Aynı. Takımınız gelecek yıl için nasıl görünüyor?" diye sordum. Theo, Tilikum'un lise futbol koçuydu.

"Biz de tam bunun hakkında konuşuyorduk," dedi Luke. "Ben de tam gerçekten bir maç kazanıp kazanamayacağımızı s o r a c a k t ı m ."

"Hey, geçen sezon bir maç kazandık. Aslında üç maç." "Dur tahmin edeyim," dedi Luke. "O bir inşa yılıydı."

"Bu bir inşa yılıydı," dedi Theo. "Genç bir takımımız vardı."

Luke güldü ve onun omzunu sıvazladı. "Biliyorum dostum. Sadece sana bok atıyorum."

Theo gözlerini devirdi. "Bu yaz kamptan sonra daha çok şey öğreneceğim. Ama ben bu çocuklara inanıyorum. İyi bir yıl geçirecekler."

"Teşekkürler koç." Zachary ona sırtıttı. "Biz de sana inanıyoruz." "Kapa çeneni, Z."

Zachary sadece kıkırdadı.

"Audrey nasıl?" Luke bana döndü. "Arabasına olanlar çok kötü."

"Audrey kim?" Zachary sordu. "Ve arabasına ne oldu?" "Biliyorsun," dedi Theo. "Yeni kız."

"Çarpıp kaçmış," dedi Luke. "Ön tamponda hasar, kırık far. Onunla ben ilgilendim."

"Şehirde yeni bir kız mı var?" Zachary sanki orada olması gerekiyormuş gibi barın etrafına bakındı. "Benim bundan nasıl haberim olmaz?"

"Josiah'ın kiralık evlerinden birinde." Luke bakışlarımı karşıladı, gözleri meydan okumayla doluydu. "Sevimli de. Koyu renk saçlı, biraz kıvrımlı."

"Ondan uzak dur." Sesim sertti. "Hangi kiralık?" Zachary sordu.

Onu işaret ettim. "Özellikle sen ondan uzak dur."

"Aslında bu konuda Josiah'ya katılıyorum," dedi Luke.

Theo elini kaldırdı. "Ben de katılıyorum."

"Ne?" Zachary elini göğsüne götürdü. "Yaralandım. Eğer şehirde yeniyse, ona etrafı gösterecek iyi bir adam işine yarayabilir."

"Sen mi?" Ben sordum. "Ne zamandan beri iyi birisin?"

Sırtıttı. "Göstermeyeceğim. Ama Luke ona şehri göstermeyi bitirdiğinde, ona daha iyi bir şey göstereceğim."

"Eğer ona bir penis fotoğrafı gönderirsen, kışını tekmelerim," dedim.

"Neyim ben, çocuk mu?" Zachary başını salladı. "Dick Pic. Aşağılandım."

"Evet, sen gerçek bir beyefendisin, Z," dedi Theo. "Ben centilmen olduğumu söylemedim."

"Hepiniz." Her birini işaret ettim. "Ondan uzak durun." Theo'nun kaşları çatıldı. "Ben ne yaptım ki?"

Sinirli bir nefes verdim. Görünüşe göre bira içmek için dışarı çıkmak kötü bir fikirdi.

"Kimse onunla bir şey yapmaya çalışmıyor," dedi Luke. "Sadece seninle uğraşmak eğlenceli."

"Onunla hiçbir şey denemeyeceğimi söylemedim," dedi Zachary.

"Yeni kız neden sınırların dışında?"

Ona ters ters baktım. "Oh, o senin kızın." "O benim kızım değil."

"Yani o senin kızın ama henüz bunu bilmiyor." Zachary yine sırıttı.

"Güzel."

"O. Değil. Benim. Kızım."

"Görünüşe göre henüz bilmiyor," dedi Theo. "O-"

"Neden olmasın?" Ben sözümü bitiremeden Luke sordu. "Onunla evlenmen gerektiğini falan söylemiyorum ama belli ki bir sebepten senden hoşlanıyor. Neden onu dışarı çıkarmıyorsun?"

"*Ondan* hoşlanıyor mu?" Zachary'nin sesi şüphecilik doluydu. "O zaman evet dostum, onu kesinlikle dışarı çıkarmalısın. Böyle bir şansı bir daha ne zaman yakalayacağını bilemezsin."

"Haklı olduğu bir nokta var," dedi Theo.

"Neden bundan bahsediyoruz?" Ben sordum. "Siz de Louise Teyze kadar kötüsünüz."

"Hey." Zachary elini kaldırdı. "Louise Teyze bir Tilikum hazinesidir. Onun hakkında kötü konuşma."

Theo, "Ondan hoşlanıyorsun çünkü sana kurabiye pişiriyor ve sana asla rastgele kızlar ayarlamaya çalışmıyor," dedi.

"Louise Teyze sana rastgele kızlar mı ayarlamaya çalışıyor?" "Evet, her zaman," dedi Theo.

Zachary Luke'a döndü. "Sen de mi?"

"Evet, ama bu asla iyi bir şey değildir," dedi Luke. "Güven bana."

"Neden bana rastgele kızlar ayarlamaya çalışmıyor? Kendimi dışlanmış hissediyorum."

"Yapma," dedim. "Luke haklı, bu asla iyi bir şey değil."

"Birkaç ay önce beni yıprattı ve benim için mükemmel olduğunu iddia ettiği biriyle çıkmayı kabul ettim," dedi Theo. "Kızın yirmi yaşında olduğu ve iki yıl önce öğrencilerimden biri olduğu ortaya çıktı. Louise Teyze bundan bahsetmeyi ihmal etti. Onu aradığımda, kızın olgun görüldüğü için daha yaşlı olduğunu düşündüğünü iddia etti. Her şey çok utanç vericiydi."

Zachary yüzünü buruşturdu. "Evet, bu benim için bile biraz fazla."

Luke, "Son çıktığım Louise Teyze'nin Jill olduğu ortaya çıktı," dedi.

"Çılgın eski kız arkadaşın Jill mi?" Theo sordu. "Kahretsin."

"Evet. Bu iyi gitti. Bir daha asla."

"Tamam, belki de Louise Teyze'den sadece kurabiye aldığım için şanslıyım," dedi Zachary. "İhtiyacım olan son şey birinin bana eski bir kız arkadaşını ayarlaması."

Sohbet Louise Teyze'nin çöpçatanlık becerilerinin eksikliğinden Luke'un son araba restorasyonuna, karaoke şarkı seçimleriyle ilgili yorumlarla noktalanırken biramı yudumladım. En azından artık Audrey hakkında konuşmuyorlardı.

Bu onu aklımdan çıkarmamı sağlamadı. Onu neredeyse öptüğüm o anı düşünmeden edemiyordum. Tam oradaydı ve öpmemi istediğine dair her türlü işareti veriyordu. Elini göğsüme koymuş, çenesini kaldırmış, dudaklarını ayırmıştı. Ben de istemediğimi söylesem yalan söylemiş olurum.

Peki neden yapmamıştım? Onunla çıkamayacak kadar huysuz bir piç olduğuma gerçekten inanmış mıydım?

O da yalandı.

Kabul *ediyorum*, onun gibi tatlı bir kızla çıkmak için fazla huysuz bir piçtim. Bu yeterince doğrudu. Ama beni durduran şey bu değildi.

Geçici demişti. Tilikum geçiciydi.

Audrey hayatımda böyle hisseden ilk kadın değildi. Ve bunun tekrar olmasına izin vermeyecektim.

BÖLÜM 18

Josiah

Babam kapıyı menteşelere **tutturmak** için ilk vidayı takarken **ben kapıyı** sabit tuttum. Kapıları asmak her zaman olması gerekenden daha uzun sürerdi. Yapılması gereken küçük ayarlamalar vardı ve özellikle eski bir evde hiçbir şey tam olarak kare olmazdı.

Beyaza boyanmış iki panelli çalkalayıcı kapılar kullanacaktık. Sade ve temiz. Ve burayı satın aldığımızda burada bulunan ucuz, içi boş kapılardan çok daha iyiydiler.

Ev hâlâ boş ve tamamlanmamış görünüyordu ama ilerliyordu.

Babam menteşeleri vidalamayı bitirdi. Geri çekildim ve kapıyı kapattı, sonra tekrar açtı.

"İyi uyum," dedi.

Onaylayarak homurdandım.

Bir sonraki kapıya geçtik. Babam menteşelere vidalarken ben onu tuttum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu birden. "Evet.

Neden?"

Omuz silkti. "Bugün çok sessizsin."

"Ben her zaman sessizimdir."

"Meşgul o zaman."

Evde bile olmayan kıvrımlı bir esmerle meşguldüm. Ama bunu itiraf edecek değildim. "Sadece ileriye düşünüyorum. Kiremitçiler bize bir randevuyla dönmediler."

"Sabah takip ederim."

"Teşekkürler."

Şarjlı matkabı yere bıraktı ve sırtını gerdi. "Bunları yarın bitirmek ister misin?"

"Evet." Omurgasını kırarak iki büküm oldu. "Bunun için çok yaşıyorum." Sırtını sıvazladı.

Aletlerimizi aldık ve garaja getirdik. Son birkaç iç kapı duvara yaslanmıştı ve yerde hala talaş vardı. Tadilatın bir sonraki aşamasına hazırlanmak için temizlik yaparak biraz zaman geçirmem gerekiyordu.

"Akşam yemeği yemek istersen, eve gelmekten çekinme," dedi babam.

"Teşekkürler."

Bir araba sesi yaklaştı ve dışarı baktım. Louise Teyze'nin bej rengi Buick'i kamyonetimin arkasından garaj yoluna girdi.

"Lanet olsun."

Babam sırtımı sıvazladı. "İyi şanslar, oğlum."

"Gidiyor musun?"

"Arkama park etmedi." Ona ters ters baktım.

"Teşekkürler."

Sıcak pembe bir eşofman ve büyük boy güneş gözlükleriyle dışarı çıktı ve el salladı. "Selam Paul. Marlene'e selam söyle."

Babam kamyonetine binerken, "Tamam, Louise," dedi.

"Josiah." Bana parlak bir gülümseme fırlattı. "Tam da aradığım adam."

Arabasının yolcu tarafındaki kapısı açıldı ve sarışın bir kadın dışarı çıktı. Bronzlaşmış tenini gösteren bir atlet ve şort giymişti.

"Bu Aida," dedi Louise, sanki bunun benim için bir anlamı olması gerekiyormuş gibi.

Aida gülümseyerek yaklaştı ve elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Uzattığı eline bakarken kaşlarım çatıldı. "Josiah," diye azarladı Louise. "Kaba olma."

Elini tuttum ve sıktım.

"Sizi yakaladığımıza sevindim," dedi Louise. "Aida'nın büyükannesinin evine götürülmeye ihtiyacı var. İyi arkadaşım Florence'ı tanıyorsun. Onu kendim götürmek istedim ama zamanım yok."

"Neden olmasın?"

Sadece bir saniye tereddüt etti. "Planlarım var. Florence'ın nerede yaşadığını biliyorsun, tam tersi yönde."

Bu o kadar şeffaftı ki, gülünçtü. "Gerçekten mi? Planlar mı?"

"Zamanı yanlış hesaplamışım. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum ama teyzene yardım edeceksin, değil mi?"

Aida'nın dudakları bir gülümsemeyle kenetlenmişti. O da bu işin içinde miydi, yoksa ben de onun bana yaptığı gibi garip bir şekilde onun üzerine mi yıkılıyordum, anlayamadım.

Sinirli bir nefes verdim. Orada durup tartışabilirdim ya da Aida'yı büyükannesine götürüp bu işi bitirebilirdim. Belki Louise Teyze işinin bittiğini düşünür ve beni bir süre yalnız bırakırdı.

"Tamam."

"Sen çok tatlısın." Louise içeri girdi ve parmak uçlarına basarak yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi akşamlar dilerim."

"Mm hmm."

Koşar adım arabasına dönerken ikimize de el salladı. "İkinize de güle güle! Başınızı belaya sokmayın."

"Elbette hayır, Louise," dedi Aida. "Seni görmek güzeldi."

Arabasına bindi, garaj yolundan geri geri çıktı ve gitti.

"Bu çok ilginçti," dedi Aida. "Yemin ederim, neyin peşinde olduğunu bilmiyordum."

"Her neyse. Sadece bin."

"Dur bakalım." Yaklaştı ve başparmağının ucunu emdi, sonra yanağımda gezdirdi. "Sana ruj bulaştırmış."

Sırtım sertleşti. Özellikle bana dokunmasını istemiyordum. Yanağıma tekrar sildi ve tam Audrey arabasını onun garaj yoluna çekerken daha da yaklaştı.

Bok. Bok, bok, bok.

Hareket etmeye çalıştım ama Aida beni kamyonuma yasladı.

"Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama bunu yaptığına sevindim. Geçen gece seni barda gördüm ve seni merak etmekten kendimi alamadım."

Kaşları çatıldı ve Audrey'nin bunu izlediğini acı bir şekilde fark ettim.

Aida bana yaklaşarak, "Açık konuşacağım," diye devam etti. "Louise ve büyükannemin bizi bir araya getirmek için komplo kurduklarını biliyorum. Bu çok hoş. Ama Louise'in sana muhtemelen iyi bir kız olduğumu söylediğini de biliyorum." Onun

Gözlerini bir aşağı bir yukarı gezdirdi ve dudaklarını yaladı. "Ben iyi bir kız değilim, Josiah."

Kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissettim. Audrey Max'i çağırdı. Göz ucuyla onu içeri götürürken görebiliyordum. Oraya koşmak istedim. Ona bunun görüldüğü gibi olmadığını, benim hatam olmadığını söylemek istedim.

Ama tereddüt ettim. Ve bir saniye sonra, kapısı arkasından kapandı.

Aida'yı arabayla bırakmayı, kafasına bir delik açılmasını istediğim kadar çok istiyordum ama ona yürümesini söyleyemezdim. Büyükannesi kasabanın güneyindeki otoyolda yaşıyordu. Louise'in onu bu yüzden bıraktığı belliydi. Bunu yapacağımı biliyordu ve birlikte bir gezintinin ona çıkma teklif etmemi sağlayabileceğini düşünmüştü.

"Gidelim," dedim, Aida yüzüme bir tükürük banyosu daha yaptırmaya kalkışmadan önce. Hem Louise Teyze'nin rujunun son kalıntılarından kurtulmak hem de Aida'nın tükürüğünü silmek için elimin tersiyle yanağımı silerken yanından geçip sürücü tarafına yöneldim.

Aida yolcu koltuğuna oturdu ve kapısını kapattı. "İyi misin?"

Hayır. Duygu beslememem gereken komşu kızı beni başka bir kadınla gördü, bunun bir önemi olmamalıydı çünkü onu bir sebepten ötürü öpmedim. Ama şimdi tüm bu olanlar yüzünden kendimi çöp gibi hissediyorum. "Evet."

"Emin misiniz? Eğer beni götürmek istemiyorsan, ben-"

"Sorun yok." Motoru çalıştırdım ve garaj yoluna geri döndüm. "Çok sert çıktıysam özür dilerim. Sadece insanlara karşı açık olmayı seviyorum.

Ben

Sadece birkaç hafta daha kalacağım, yani açıkçası ciddi bir şeyle ilgilenmiyorum." Durakladı. "Bunun sana çekici gelebileceğini düşündüm."

"Muhtemelen pek çok erkek için öyle olurdu." "Ama senin için değil."

Başımı salladım.

"Büyüleyici birisin Josiah Haven. Bunun farkındasın, değil mi?" Bir cevap bekliyor gibiydi ama ben cevap vermeyince devam etti. "Tam da benim sevdiğim tipte bir erkeksin. Karanlık ve düşünceli, bağlanmaktan kaçınan. Duygusal olarak ulaşılmaz ama muhtemelen yatakta bir hayvan. Ve bir erkek için, her zaman tam olarak istediğim şeyi isterler. Ama görünüşe göre sen değilsin."

"Sanırım değil."

"Ne istiyorsun?" Audrey.

Audrey'i istiyordum. Lanet

olsun. Hayır, istemedim.

"Yalnız bırakılmak."

"Seni kimin incittiğini gerçekten sormak istiyorum ama bana söyleyeceğinden şüpheliyim." "Nesin sen, terapist mi?"

"Aslında, evet."

Bu beni biraz kıkırdattı. "Anlaşıldı."

"Dinle, bıraktığın için minnettarım ve bana takılıp kaldığın için üzgünüm. Seni barda gördükten sonra, nasıl bir adam olduğunu çok iyi anladığımı düşündüm. Louise senden bahsedince onu biraz kışkırttım. Seninle yalnız kalmak için bir şans istedim ve aynı zamanda onu şımartabileceğimi düşündüm."

"Bunun için endişelenme."

Ellerini kucağında birleştirdi ve ben de işinin bittiğini umdum.

Bitirmemişti. "Ama gerçekten, seni kim incitti?"

"Hiç kimse."

O güldü. "Gel üzerinde, Josiah. Biz her ikisi de biliyorum Bu değilDoğru."

Duygusal olarak müsait olmayan erkekler öyle doğmazlar."

"Duygusal olarak ulaşılmaz erkeklerden bu kadar hoşlanmanın sebebi nedir?" "Touché."

Neyse ki öylece bıraktı. Gerçekten bilmek istemiyordum.

Onu şehrin öbür ucundaki büyükannesinin evine götürdüm. Florence, amortisörlerini zorlayan çakıllı bir yolda oturuyordu. Evin önünde durdum, kamyoneti park ettim ve inmesini bekledim.

"Bıraktığın için tekrar teşekkürler." "Sorun değil."

"Size numaramı vermeye çalışmayacağım çünkü kabul edeceğinizi sanmıyorum."

Ama fikrini değiştirirsen teklifim geçerli." Gayri ciddi bir cevap verdim.

"İyi günler, Josiah." "Sana da."

Dışarı çıktı ve kamyoneti geri çevirip gitmeden önce ön kapıyı açmasını bekledim. Annem bunu bana öğretmişti.

Marlene, biyolojik annem değil. O kadının bana öğretmek istediği bir şey varsa bile, bunu yapacak kadar uzun kalmamıştı.

Tamamen eve gitme niyetiyle kasabaya geri döndüm. Bugünlük işim bitmişti. Tadilata geri dönmek için bir neden yoktu.

Audrey'e gelince, neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyordum. O benim kız arkadaşım değildi. Beni Aida'yla görmüş olması neden umurumdaydı ki? Hiçbir şey yapmıyorduk.

Audrey benim sorunum
değildi. Ama bu koca bir
yalandı.

O benim sorunumdu.

İçime sert bir kararlılık duygusu doldu. Kendime yalan söylemeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Bu beni hiçbir yere götürmüyordu.

Audrey'nin evine doğru döndüm, ne yapacağımdan tam olarak emin değildim. Bir planım yoktu. Sadece onu görmem gerektiğini biliyordum.
Şimdi.

BÖLÜM 19

Audrey

"PASTANIN ÜZERİNDEKİ KREMA, MAX."

Mutfakta volta atıyor, dolapları açıp kapatıyor ve buzdolabından bir şeyler çıkarıyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum ama bunu anlamak için yeterince uzun süre yavaşlayamıyordum.

Max izliyordu ve endişeli mi yoksa şaşkın mı görüldüğünden emin değildim. "Tabii ki başka biri var. Neden olmasının ki? Sen öyle san. bana bir kız arkadaşı olduğunu söylerdi." Buzdolabından bir kavanoz turşu aldım. Nedenini bilmiyorum. "Belki de kız arkadaşı değildir. Belki de bir sürü başkası vardır. Birçoğundan biri olabilir."

Turşuları geri koydum.

"Muhtemelen bir sürü kızı vardır. Dün gece beni bu yüzden öpmemiş olabilir. Beni arkadaşısı olarak görüyor ve arkadaşlarıyla yatmıyor, sadece böyle kızlarla yatıyor." Yandaki eve doğru belli belirsiz bir işaret yaptım. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Muhtemelen iyidir. Ve muhtemelen beni arkadaşısı olarak bile görmüyordur. Ben sadece yandaki tuhaf adamım."

Bugün kendime çok sert davranmıştım. Josiah Haven'ı düşünmeyecektim. Aramızda hiçbir şey olmamıştı ve benim küçük aşkım aptalcaydı. Tamamen yersizdi. Ondan hiç hoşlanmamıştım. Asık suratlı kaşlarının gücüyle istemeden de olsa hipnotize olmuşum.

Benim için tamamen yanlış biriydi.

Bir sincabın cenazesini kaldırmama yardım etmiş olması ya da Max kaybolduğunda onu bulup yıkamama yardım etmiş olması önemli değildi. Ya Colin'le barda olanlar? Muhtemelen bunu herkes için yapardı. Bu

beni özel yapmadı ve kesinlikle ilgimi tam gelişmiş bir aşka d n şt rmedi.

"Onun gibi bir adamı kim ister ki zaten?" Bir tava çıkardım. "Kimseyi sevmiyor. Kimin hayatında böyle bir olumsuzluğa ihtiya ı var ki?"

Max başını yana eğdi.

Gözlerimi devirdim, sanki bana yalan söylemiş gibi. "O kadar da kötü biri olmadığını biliyorum. Sadece çok ciddi ve evet, aslında bu yönünü sevdiğimi fark ettim. Hadi ama Max, bu durumu düzeltmeye çalışıyorum. Bir kıza yardım et."

Kuyruğunu salladı.

"Senin de ondan hoşlandığını biliyorum." Ayağımı yere vurdum. "Hayır, hoşlanmıyorum. Ondan hoşlanmıyorum. Söylemeye  alıştığım da bu. Onun gizemli, ilginç ve aman tanrım, çok güzel olduğunu düşünebilirim ama bu ondan hoşlandığım anlamına gelmez. Çünkü belli ki o benden hoşlanmıyor."

Telefonum çaldı ve beni korkuttu. Onu bulmak için çantamı karıştırırken i  çektim. Muhtemelen annemdi.

şu anda tam da ihtiya ım olan şey.

Telefonumu çıkardım ve cevaplamak için kaydırana kadar bunun annemin numarası olmadığını fark etmedim. Kısıtlı diyordu.

"Merhaba, ben Audrey."

Hiçbir şey.

"Alo?"

Max merakla beni izledi.

    ektim. Muhtemelen şu robo-caller şeylerinden biriydi ve bana aptalca bir şey satmaya çalışacak olan tele-pazarlamacıya tıklamamıştı. Son bir hafta içinde     nc  ya da dördüncü kez böyle bir arama alıyordum.

Çok sinir bozucu.

" zg n m, hayır teşekkürler."

Ses vardı, neredeyse bir klik sesi gibi, ama ses yoktu. Telefonuma baktım ve arama kesilmişti.

Telefonu bıraktım ve tezg ha baktım. Nedense bir paket dondurulmuş tavuk, bir kutu spagetti eriştesi, bir tava, bir kutu sebze  orbası ve bir spatula çıkarmıştım.

"Ben ne yapıyorum ki?"

Max'in de benim gibi verecek bir cevabı yoktu. Sakinleşmek için derin bir nefes alarak eşyaları yerleştirmeye başladım. Canım pek yemek pişirmek istemiyordu ama acıkmıştım, bu yüzden bir arada durması mantıklı olan birkaç şeyi çıkardım ve bir yemek hazırlamaya başladım.

Yemeğim pişerken Max'i besledim. Her zamanki gibi yemeğini mideye indirdi, sonra da mutlu bir şekilde oturma odasına gidip kanepeye kıvrıldı.

Atıp tutmayı bırakmıştım ama Josiah'ı o kızla gördüğümü düşünmeden edemiyordum. Mideme inen bir yumruk gibi hissetmişim. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum, dün gece aniden çıkıp gitmesi mi yoksa bir kadının neredeyse ona doğru bastırdığını, yüzüne dokunduğunu görmek mi?

Kızamazdım. Onun üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Ama yine de karnımı ağrıttı.

Belki de o kadar aç değildim.

Dışarıdan bir aracın gürültüsü geldi. Max koltuktan fırladı ve ön kapının yanında durdu, kuyruğunu öfkeyle sallıyordu.

Biri kapıma vurmaya başladığında ocağı kapattım.

Sert.

"Audrey?" Josiah'nın boğuk sesi geldi.

Onun burada ne işi vardı?

Max mutlu bir havlama sesi çıkardı.

Kapıyı açtım ve Josiah orada duruyordu, kopmak üzere olan bir fırtına gibi görünüyordu.

Onunla ilgili tüm karmaşık duygularım bir araya gelerek sıkı bir öfke yumağına dönüştü.

"Burada ne yapıyorsun?"

İçeri girdi.

"Affedersiniz." Kollarımı kavuşturdum. "Seni içeri davet etmedim." "Yine de içeri geliyorum." Kapıyı arkasından kapattı.

"Kaba."

"Özür dilerim, kaba olmaya çalışmıyorum. Sadece seninle konuşmam gerek."

"Oh, anlıyorum. Şimdi konuşmak mı istiyorsun?" Kelime kasmaya başlamak üzereydim ve bunu biliyordum. Ama bir türlü duramıyordum. "Dün gece çekip gittin. O zaman konuşabilirdik. Ama hayır, tek kelime etmeden kapıdan çıkıp gittin."

Bir adım daha yaklaştı. "Audrey."

"Zaten benimle neden konuşmak istediğini de bilmiyorum." Gerçekten

raydan çıkmaya başlamıştım, kollarımla çılgınca hareketler yapıyordum.
"Belli ki biriyle

Seni meşgul edecek başka bir şey. O muhtemelen senin tipin. Ben uzun boylu, sarışın ve süper sıksa değilim. Annem öyle ama babama ne kadar benzediğimi söylememe gerek bile yok. Şanslıyım."

Bir adım daha attı. "Audrey."

"Hayır, sorun değil. Neden üzgün olduğumu bile bilmiyorum. Sen sadece yandaki evde çalışan ve bana birkaç kez iyi davranan adamsın ve görünüşe göre ben o kadar çaresizim. Sadece iyi bir insan olmaya çalışan bir adamdan birazcık ilgi görüyorum ve birdenbire, ah Audrey, o çok seksi ve ah Audrey, ya seni öpseydi. Gülünç olan benim ve bunu biliyorum, o yüzden bir şey söylemene gerek yok."

Yaklaştı ama bu sefer durmadı, beni duvara yasladı. Kolları beni içine hapsetti ve burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar eğildi.

"Audrey."

"Öyle mi?"

"Kapa çeneni."

Dudakları dudaklarıma çarptı. Sıcak temasın şoku beni nefessiz bıraktı. Bir elini enseme doladı, parmaklarını saçlarımin arasından geçirirken diğer elini sırtımın alt kısmına götürdü. Beni kendine doğru çekti ve ağzı benimkinde sihir yaparken beni sıkıca kavradı.

O öpücüğü ne kadar çok istememe rağmen içimde öfke kabardı. Ellerimi göğsüne koydum ve ittim.

Ellerini bıraktı ve ağzını benimkinden ayırdı. Ama niyetlendiğim gibi onu odanın öbür ucuna itmek yerine sadece birkaç santim uzaklaştı.

"Buraya gelip beni öylece öpemezsin." Sesim utanç verici derecede nefessizdi. "Özellikle de az önce başka birini öpüyorduysan."

"Değildim."

"Çok rahat görünüyordun."

"Bu benim hatam değildi. Louise teyzem onu eve bırakmamı istedi."

"Benim gördüğüm onu eve bırakan sen değildin."

Tekrar yaklaştı ve ellerini iki yanımdaki duvara dayadı. "Gördüğün şey onu geri çevirmemdi."

Öfkemin bir kısmı buharlaştı ve yerini kafa karışıklığına bıraktı. "Josiah, kafam karıştı. Burada neler olduğunu bilmiyorum."

Bana baktı, bakışları o kadar yoğundu ki eriyecekmişim gibi hissettim. "Senden hoşlanmamak için gerçekten çok uğraşıyorum."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyorsa, işe yaramıyor."

"Bu sadece gerçek. Bunların hiçbirini istemedim. Seni önemsemek ya da senin için endişelenmek istemedim. Sen kasabama gelmeden önce hayatımı olduğu gibi seviyordum."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için devam etmesini bekledim.

Eğildi. "Ama sana karşı koymak imkânsız."

Avuç içleri hâlâ duvardayken beni tekrar öptü. Bu sefer hiç direnmedim. Gözlerim dalgalanarak kapandı ve öpücüğüne gömüldüm. Dudakları yumuşak ve sıcaktı, sakalı tenime sertçe değiyordu.

Daha da yaklaşarak ağzını benimkinin üzerine eğdi. Ellerimi geniş göğsüne doğru kaydurdım ve kendimi ona doğru bastırdım. Dili benimkine doğru kayarak içeri girerken kolları beni sardı.

Öpücüğü daha da derinleştirdi, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yuttu. Kollarında neredeyse gevşemiştım. Hiçbir şey beni Josiah Haven'ı öpmenin nasıl bir şey olacağına hazırlayamazdı.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ama sonunda nazikçe geri çekildi. Uzun bir süre öylece durduk, sadece nefes alıyorduk.

"Ben de senden hoşlanmamak için gerçekten çok uğraşıyorum," dedim. "Ama çoğunlukla sadece bugün."

Gözleri yana kaydı ve benim bakışlarımı da aynı yöne çekti. Max oturmuş kuyruğunu sallayarak bizi izliyordu.

"Köpeğin yine tuhaf davranıyor."

"Biliyorum."

"Her ne yapıyorsan ona geri dönmene izin vermeliyim."

"Yani bu kadar mı?" diye sordum. "Buraya beni öpmeye mi geldin?" "Evet."

"Bunu önceden planladınız mı, yoksa-"

"Hayır."

Kısa ve net cevapları onu çok sevmeme neden oldu. Ona gülümsedim. "Bunu yaptığına sevindim."

"Yani iyi miyiz?"

"Evet, iyiyiz."

"Yarın festivale gidiyor musun?" "İş için gitmek zorundayım."

"Güzel." Geri adım attı. "Sonra görüşürüz."

Şaşkınlık içinde başımı sallayarak gidişini izledim. Bu az önce olmuş muydu? Josiah beni öpmek için evime girmiş ve sonra da gitmiş miydi?

Tabii ki vardı. Bu tam ona göre idi. Bir şeyi bilmemi istiyordu ve o öpücükle kelimelerin yapabileceğinden çok daha fazlasını anlatmıştı.

Beni daha fazlasını -çok daha fazlasını- istemeye itmesi sinir bozucu olmaktan çok heyecan vericiydi. Onu yarın görecekim.

Ve bunun ne getireceğini kim bilebilirdi ki? Şimdilik Josiah Haven benden hoşlanıyordu ve bunu bilmek beni mutlu ediyordu.

BÖLÜM 20

Audrey

Küçük bir kasaba festivalinin ne kadar sevimli olabileceğini **NEREDEYSE UNUTMUŞTUM**. Çocukken, memleketimdeki küçük festivalleri ve etkinlikleri hep dört gözle beklerdim. Ortaokul ve lisede, muhtemelen benden "açık" olmamın beklendiği zamanlar olduğu için daha az eğlenceli hale geldiler.

*Gülümse Audrey, ama babanın önünde durma. El
salla Audrey, iyi bir izlenim bırakmalıyız.*

Yine de dondurma ve ballı çubuklarla ilgili güzel anılarım vardı. Geçit törenleri, balonlar ve taze çiftlik ürünleri.

Ancak Pinecrest'in etkinlikleri hafta sonu boyunca süren Tilikum Dağ Adamı Festivali'nin yanında hiçbir şeydi.

Kasaba insanlarla dolup taşıyordu, sanki yüz mil yarıçapındaki her erkek, kadın ve çocuk kutlamalar için gelmişti. Şehir merkezindeki birkaç cadde trafiğe kapatılmıştı ve satıcıların stantlarıyla doluydu. Sanki steroidli bir çiftçi pazarı gibiydi. İnsanlar, tatlı kırmızı çilekler ve kesme çiçek demetleri gibi olağan şeylerden, sincap kovucu ve eski araba parçalarından yapılmış bahçe sanatı gibi sıra dışı şeylere kadar her şeyi satıyorlardı.

Pazar sadece bir başlangıçtı. Kasabanın merkezindeki Lumberjack Park da hareketin merkeziydi. Erkekler ve kadınlar bir dizi oyunda yarışmak için sıraya giriyordu ve anladığım kadarıyla ödüller övünme hakkından başka bir şey değildi. Bir okçuluk turnuvası, odun kesme ve kütük çekme yarışmaları ve güç gösterilerini sergileyen diğer yarışmalar vardı.

Sürükleyiciydi. Çocukken ailemle birlikte festivale gitmiştim.

-Pinecrest sakinlerinin çoğu gitti ama hatırladığımdan bile daha iyiydi.

Sandra beni dürttü. "Bir ya da iki fotoğraf çekmek için arada bir bakmaya ara vermelisin."

"Bakmıyordum." Fotoğraf makinesini kaldırdım ve devam eden odun kesme yarışmasının birkaç fotoğrafını çektim. "Sadece izliyordum."

"Evet, doğru."

Josiah'ın kayınbiraderi Levi Bailey ile kafa kafaya gitmesi de işe yaramadı. Etraflarındaki kalabalık profesyonel bir spor maçındaymış gibi tezahürat yaparken iki gömleksiz adam öfkeyle odun mu kesiyordu? Nasıl bakmazdım ki?

Josiah'a yakınlaştım ve bir fotoğraf daha çektim, kasları esnerken gergin teninde terin nasıl parladığını yakalamanın mümkün olup olmadığını merak ettim.

Adil olmak gerekirse, Levi'nin de fotoğrafını çektim. Ne de olsa buraya takılmak için değil, Tribune için haber yapmak için gelmişim. Tüm zamanımı Josiah'ı izleyerek geçiremezdim.

Sandra, "Bu beni çok garip bir duruma sokuyor," dedi.

"Nasıl yani?"

"Ya evli bir adam için ağzımın suyu akıyor ya da erkek arkadaşın için. Josiah bekarken daha kolaydı. O tam bir odun torbası."

"Onun gerçekten erkek arkadaşım olup olmadığını bilmiyorum." "Oh eğlenceli, inkar oyunu mu oynuyoruz?"

"İnkâr etmiyorum, sadece ortaokulda öğle yemeğinde bir kez el ele tutuştuğunuzda bunun *birlikte olduğunuz* anlamına gelmediğini söylüyorum. Yani evet, beni öptü ama bu bir ilişkimiz olduğu anlamına gelmez."

"Sana hava atıyor."

"Hayır, öyle değil. O sadece rekabetçi."

"Hâlâ izleyip izlemediğinizi görmek için sürekli yukarı bakıyor."

Tam o anda gözleri açıldı. Sadece bir saniyeliğine, tekrar sallamak için yarma maulunu kaldırırken, ama kadın haklıydı.

Midem bulandı ve gülümsememi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kaldım.

"Çok tatlısın," dedi Sandra. "Kes şunu, kıskanmaya başlıyorum." "Özür dilerim."

"Üzülme. Sadece bu şehirde benim yaşımda uygun bir erkek olmadığı gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum."

"Tabii ki var."

Kaşlarını kaldırdı. "Kim?"

"Bilmiyorum, burada hâlâ yeniyim. Ama olmalı. Bu kasaba o kadar da küçük değil."

"Mucizeler olur, sanırım."

Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Neden birdenbire izlendiğimi hissettiğimi merak ederek omzumun üzerinden baktım. Her yerde insanlar vardı, tabii ki gözler üzerimde olacaktı. Bu, birinin beni kasıtlı olarak izlediği anlamına gelmezdi.

Kimseyi görmedim ama Colin'in saklanmak için bir grup insanın arkasına geçtiği görüntüsü aklıma geldi.

Hayır. Orada değildi. Kimse beni izlemiyordu. Yine dramatik davranıyordum.

Kalabalık ondan geriye doğru saymaya başladı ve dikkatimi tekrar yarışmaya çekti. Josiah ve Levi daha hızlı kesiyor, odun yığınları büyüyordu.

Beş, dört, üç, iki, bir!

İkisi de odun kırma tokmaklarını bırakıp kollarını havaya kaldırdı. Kimin kazandığının tam olarak nasıl belirleneceğinden emin değildim - muhtemelen kestikleri odun miktarına göre, ama yığınları bana hemen hemen aynı görünüyordu.

İki yargıç odunları karıştırırken kalabalık sessizleşti, sonra birbirleriyle görüştüler. Sonunda Josiah ve Levi'yi doğranmış odunların önüne getirdiler, hakemlerden biri de aralarında duruyordu. Sanki bir boks maçının sonuymuş gibi her iki adamın da bileğini tuttu, sonra Josiah'nın kolunu havaya kaldırdı.

Alkışlar patladı. Alkışlayabilmek ve çığlık atabilmek için kamerayı boynumdaki kayıştan sarkıttım.

Levi gülümseyerek Josiah'ın elini sıktı ve onu sırt tokatlayan bir kardeş kucaklaşması için yanına getirdi. Oldukça sevimliydi. Karısı ve çocuklarının onu beklediği tarafa doğru ilerledi. O kadar sevimli bir aileydiler ki yumurtalıklarım ağrımaya başladı.

Josiah gözlerime baktı ve ağzının kenarları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalktı. İçimi bir heyecan kapladı ve yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı.

"İşte, kamerayı bana ver," dedi Sandra. "Sen terli erkek arkadaşınla sevişirken ben onu tutacağım."

"Benim olup olmadığını bilmiyorum-"

"Sadece git," dedi gülerek.

Fotoğraf makinesinin kayışını başımın üzerine kaldırıp Sandra'ya uzattım, ardından Josiah'yla buluşmak için çimlerin üzerinden geçtim.

O zaman gülümsedi ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissettirdi. Başım çok büyük beladaydı.

"Hey," dedi.

"Merhaba." Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. "İyi iş, şampiyon." "Ona yetişebildiğime şaşırdım. Geçen yıl Luke'u yine yendi, yani benim

Kardeşlerim bu sefer yarışmam için beni kışkırttı." Terli vücudunun üzerine tişörtünü çekti.

Biraz hayal kırıklığına uğradım.

"Bir şey mi kazanıyorsun yoksa sadece kasabanın en hızlı odun kesicisi olma onurunu mu?"

"Evet, turta alıyorum."

"Turta mı?"

Bunu sorguladığım için bana tuhafmışım gibi baktı. "Evet. Sanırım hiç Gram Bailey's turtası yemediysen anlayamazsın."

"Bu büyüü turtayı deneyimleyebilmem için birazını benimle paylaşır mısın?"

"Senden o kadar hoşlandığımı sanmıyorum." Ağzının kenarları kalktı ve ellerini belimden sırtıma doğru kaydırarak beni kendine doğru çekti. "Belki de hoşlanıyorumdur."

"Çok cömertsiniz."

"Bu gece benimle çıkar mısın?"

Birdenbire ortaya çıkan bu soru beni şaşırttı. "Ne?" Kaşları içeri doğru çekildi. "Bir kıza böyle çıkma teklif edilir sanıyordum."

"Hayır, bu doğru, sadece bunu beklemiyordum."

"Sana çıkma teklif etmemi beklemiyor muydun?" Beni kaslı vücuduna daha sıkı bastırdı. "Ne yapıyoruz o zaman? Bir süredir bu işlerin dışındaydım ama çıkma işlerinin böyle yürüdüğünü sanıyordum."

Güldüm. "Kusura bakma, beni sürekli şaşırtıyorsun."

"Sana insanlarla aramın kötü olduğunu söylemiştim."

"İnsanlarla aran kötü değil. Bazen sadece biraz patavatsız veya ani oluyorsun."

"Yani, evet ya da hayır. İnce ipuçlarıyla aram iyi değildir, açık sözlü olmanız gerekecek."

Gülümseyerek kollarımı boynuna doladım. "Evet. Bir randevuya kesinlikle evet."

"Güzel. Seni altıda alırım."

"Kulağa hoş geliyor." Bütün gün orada Josiah'nın kollarına sarılmış bir şekilde kalabilsem de, hafta sonu olmasına rağmen teknik olarak çalışıyordum. "Muhtemelen gidip birkaç röportaj yapmalı ve daha fazla fotoğraf çekmeliyim. Bu benim ilk büyük görevim ve bunu berbat etmek istemiyorum."

Eğildi ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu. "Git getir onları."

İsteksizce uzaklaştım, başım dönüyordu. *Bundan* sonra muhabir olmaya nasıl odaklanabilirdim ki?

Ama yapmam gereken bir iş vardı. Sandra'ya geri döndüm ve bana kamerayı verdi.

"Erkek arkadaşın olduğundan emin değilsin, ha?"

"Evet, kafa karıştırıcı bir başlangıç yaptık. Varsayımında bulunup her zamankinden daha büyük bir aptal gibi görünmek istemedim." Kamera kayışını boynuma geçirdim. "Şimdi nereye gitmeliyiz?"

"Bu senin işin. Sen önden git."

Etrafıma bakındım, festival devam ediyordu. Lou bana pek yön vermemişti. Çoğunlukla nasıl olsa kimsenin okumayacağından, bu yüzden istediğimi yapabileceğimden yakınıyordu.

Pek iyimser bir tavır sayılmazdı ama onu suçlayamazdım.

Yine de, parçayı ilginç hale getirebilirim, belki bize biraz destek olur.

"İnsanlar her zaman kendileri hakkında konuşmayı severler," dedim. Sandra şaşkın görünüyordu. "Ne?"

"Yüksek sesle düşünüyorum. Eğer insanlar kendileri hakkında konuşmayı seviyorlarsa, eminim kendilerini yazılı olarak da görmek isterler. Bence Tribune'ün sorunu da bu. Olmadığı bir şey olmaya çalışıyor. Tüm Tilikum haberlerini gazetenin ortasındaki yerel bölüme koyuyoruz. Bu konuda öncülük etmeliyiz. Biz küçük bir yerel gazeteyiz, o yüzden öyle davranmalıyız."

"Eğer Lou'yu ikna edebilirsen."

"Onu ikna etmeyeceğim, ona göstereceğim."

"İyimserliğine bayılıyorum."

Gülümsedim. "Bazen sahip olduğum tek şey bu."

Aklımda şekillenen fikir bir plandan çok - kulağa fazla organize geliyordu - gevşek bir kavramdı. Ama işe yarayacağından emindim. Biz

Tribune'ü benzersiz kılmak, Tilikum sakinlerine başka yerde bulamayacakları bir şey sunmak gerekiyordu. Aksi takdirde okuyucu sayısı azalmaya devam edecek ve sonunda kapanmak zorunda kalacaktı. Lou iyi niyetliydi ama kendi yöntemlerine çok bağlıydı. Olasılıkları göremeyecek kadar sıkışmıştı.

Bu yüzden ona göstermeliyim.

Bu da harika fotoğraflar çekmem ve birkaç ilginç insanla röportaj yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Sandra'dan ayrıldım ve gazetecilik görevime doğru yola çıktım. Oyunlar başlamak için en uygun yerdi. Kütük çekme yarışının fotoğraflarını çektim ve kadınlar okçuluk yarışmasının harika karelerini yakaladım.

Fotoğraf çekimleri arasında insanlarla basitçe konuşmaya odaklandım. Kimlerdi ve festivale neden gelmişlerdi? En sevdikleri etkinlik neydi? Pazarda beklenmedik bir hazine bulmuşlar mıydı?

Artık Tilikum'da yaşamayan ama çocuklarını her yıl festivale getiren beş kişilik bir aileyle konuştum. Yazlarının en önemli olaylarından biriymiş. Tüm hayatı boyunca Tilikum'da yaşamış olan yaşlı bir beyefendiyle konuştum ve bana bir zamanlar Haven ve Bailey aileleri arasında var olan kan davasını anlattı. Bir grup itfaiyeciyle, itfaiyecilere bakmayı çok sevdiği belli olan Mavis adında yaşlı bir kadınla ve kasabada kalıp sonbaharda Tilikum Koleji'ne gitmeye karar veren yeni bir lise mezunuyla sohbet ettim.

Telefonuma bir sürü not almak için durduktan sonra -o kadar çok fikrim vardı ki- parkın diğer tarafına, arabamı bıraktığım yere doğru yürüdüm. Elimde festivalle ilgili bir makale için bol miktarda materyalin yanı sıra festivali ve Tribune'ü bir bütün olarak yerel halk için daha ilginç hale getirecek bazı fikirler vardı.

Sanki sırtıma dokunulmuş gibi garip bir karıncalanma hissi beni tekrar vurdu. Kalp atışlarım hızlandı ve omzumun üzerinden temkinli bir bakış attım.

Colin miydi o?

Bakar bakmaz, bir grup insan onun önünden geçerek görüş alanını kapattı. O muydu? Onu sadece bir saniyeliğine görmüştüm, bu yüzden emin olamadım. Ama ona çok benziyordu ve her kimse, bana doğru bakıyordu.

Colin burada mıydı, beni izliyor muydu?

İnsanlar geçip gitti ve adam gitmişti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Etrafıma bakınmaya devam ettim ama kalabalığın arasında Colin'i göremedim. Park insanlarla dolup taşıyordu ama kimse

bana dikkat ediyor gibiydi.

Belki de benim hayal gücümdü. Colin'in bir tür genel iş adamı görünümü vardı. Başka biri de olabilirdi ve ben hemen sonuca varıyordum.

Çocukluğumu suçlayabileceğimi düşündüm. Ailem imajımızla o kadar ilgiliydi ki, ne zaman insan içine çıksam bana belli bir temkinlilik aşılamlışlardı. Muhtemelen şu anda beni tedirgin eden de buydu.

Babamın hayaleti hâlâ hayatımın üzerinde dolaşıyordu.

Yürümeye devam ettim. Memleketimi neden terk ettiğimi hatırlatıyordu. Neden asla geri dönmemeye bu kadar kararlı olduğumu.

Ama burası Pinecrest değildi. Buradaki insanlar Darryl ve Patrice'in kızı Audrey Young'ı tanımıyor ya da umursamıyordu. Ben sadece Audrey'dim, gazetede çalışan yeni kız.

Ayrıca bu gece Josiah Haven ile randevum vardı. Bu, içime sızmaya çalışan huzursuzluk hissini kovmaya yetti.

5 Temmuz

Onu mutlu görmekten nefret ediyorum.

Nefret ediyorum.

Onu görmek içimi öfkeyle dolduruyor ama onu mutlu görmek daha da kötüleştiriyor. O her zaman mutlu. Her zaman o lanet gülümsemesiyle. Çünkü ne olursa olsun, onun hayatı harika. Mükemmel.

Her zaman benimkinden daha iyi.

Belki de o fotoğrafları çekmemeliydim. Ama şimdi elimde olduklarına göre, onlara bakmadan duramıyorum. Parmak uçlarında, o kıllı Neandertal dağ adamını öpmek için uzanıyor. Onda ne bulduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil.

Onu bu kadar mutlu görmekten nefret ediyorum.

Bu konuda bir şeyler yapmalıyım. O buraya geldi. Geri gelen oydu. Önceden her şey yolundaydı. Onu burada istemiyorum. Buna dayanamıyorum.

Gitmesini sağlamalıyım. Gitmesi lazım.

BÖLÜM 21

Josiah

GERGIN DEĞİLDİM.

Benim gibi bir adam randevu için gergin olmazdı. Bir sürü randevuya çıkmıştım. Belki uzun zaman olmuştu ama bu fırsat eksikliğinden değil, kendi tercihimdi. Louise Teyze bana sürekli randevu ayarlamaya çalışırdı.

Ama Audrey'nin evine geldiğimde içimde bir şeyler oluyordu. İyi bir tekiladan gelen bir vızıltı gibi. Hoşuma gitmişti.

Dışarı çıktım ve ön kapıya gittim. Max ön patileriyle pencere kenarında durmuş, gür kuyruğunu deli gibi sallıyordu.

"Annene burada olduğumu söyle, tamam mı?"

Pencereden köpeğiyle neden konuştuğumu bilmiyordum. Belki de bana bulaşıyordu; onunla sürekli konuşuyordu. Kapıyı çaldım ve Max birkaç saniyeliğine gözden kayboldu, sonra kuyruğunu daha da hızlı sallayarak pencerede yeniden belirdi.

Kapı açıldı ve Audrey'nin yosun yeşili bir tişört, siyah bisiklet şortu ve yürüyüş botları giydiği görüldü. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve koluna bir ceket geçirmişti.

"Bu işe yarar mı?" Kıyafetlerini işaret etti.

Sıradan bir akşam yemeği randevusuyla pek ilgilenmiyordum. Bu yüzden ona açık hava için giyinmesini ve eğer isterse yürüyüşe çıkabileceğimizi söyledim.

"Mükemmel." Bisiklet şortunun kıvrımlarını ve seksi bacaklarını nasıl gösterdiğini takdir ederek ona yukarıdan aşağıya baktım. "Zor bir yürüyüş değil ama bu ayakkabılar yeni değil, değil mi?"

"Hayır, bir süredir bende."

"Güzel. Su toplamayı ve seni sırtımda taşımak zorunda kalmamı istemem."

Gülümsedi ve benim heyecanım arttı. "Hadi ama, beni tehlikeli bir yamaçtan aşağı sırtında gezdirmek çok eğlenceliydi."

"Özellikle de kokuşmuş bir köpekle."

"Bu bizim en iyi gecemiz değildi. Ama merak etme, ayakkabılarım yıprandı. Beni sırtında taşımaya gerek yok."

"Güzel." Köpeğe baktım. "Hazır mısın, Max?" "Max de geliyor mu?"

"Yürüyüş yapmayı sever mi?" "Evet, bayılır."

"Peki onu da getirmek istiyor musun?" "Şey, evet."

"O zaman geliyor."

Neden sanki şaşırtıcı bir şey yapmışım gibi gözleri parlayarak bana baktığını bilmiyordum. Yürüyüşe çıkacaktık. Tabii ki köpeği de gelebilirdi.

Ayrıca, ondan hoşlanmıştım.

Kamyonetime yüklendik. Arka koltukta Max için yer vardı ve orta konsolun üzerinde durarak vücudunun yarısını ön tarafa sokmayı başardı. İtiraf etmeliyim ki mutluluğu bulaşıcıydı. Hayatta annesiyle kamyon gezintisine çıkmaktan daha iyi bir şey hayal edemeyen bir yaratığın tüm neşesiyle poz verdi. Görünüşe bakılırsa ben de öyleydim ama köpekçik mutluluğunun çoğunlukla sürüşten kaynaklandığını düşündüm.

Bizi Tilikum Gölü'nün uzak ucuna doğru giden bir arka yola götürdüm. Audrey yüzünde küçük bir gülümsemeyle manzaranın geçişini izledi. Manzara çok güzeldi. Çam ağaçlarının arasına, toprağın yeterince güneş aldığı yerlerde öbek öbek açan kır çiçekleri serpiştirilmişti ve uzun otlar ilkbaharda eriyen kar ve yağmur nedeniyle hala yeşildi.

Toprak yol, geri dönmek için yeterli alana sahip küçük bir açıklıkta sona eriyordu. Park ettim, kamyoneti kapattım ve sırt çantama uzandım.

Çıplak bacaklarına baktım. O seksi küçük şortuyla çok fazla teni görünüyordu. "Bekle biraz. Böcek spreyine ihtiyacın olacak."

"Ew. İyi karar, teşekkürler."

Ona böcek spreyini verdim ve dışarı çıktık. Max keşfetmeye hevesliydi ama hakkını yemeyelim, yanımızdan ayrılmadı. Kollarına ve bacaklarına sprey sıktı ve ben de

ve kollarıma sprey sıktı. Uzun pantolon giymiştim ama kollarım çıplaktı ve ısırın böceklerin saldırısına uğramak keyifli bir akşamı mahvetme eğilimindeydi.

"Hazır mısınız?" Sırt çantamı takarken sordum. "Evet. Nereye gidiyoruz?"

Patikayı işaret ettim. "Bu taraftan. Gidiş dönüş, sadece bir mil kadar."

"Sonunda ne var?"

"Göreceksin."

Yine gülümsedi. Kahretsin, ona bunu yaptırmak hoşuma gitmişti. Bütün yüzü parlıyordu.

"Tamam, o zaman yolu göster."

Patikadan aşağı inmeye başladık. Yan yana yürüyebilecek kadar geniş ve kardeşlerimle birlikte burayı açık tutmak için yaptığımız çalışmalardan memnundum. Tabii ki, hala bir grup bekar erkek olduğumuz göz önüne alındığında, bunu bir randevu için kullanacak tek kişinin ben olmadığımı hissediyordum. Özellikle de sonundaki muhteşem manzarayla.

"Bu patikayı nereden biliyorsun?" diye sordu. "Hiçbir işaret görmedim."

"Hiç yok. Burası özel mülk." "Burada bulunmaya izniniz var mı?"

"Evet, ailemin mülkü." "Vay canına."

Bu inanılmaz."

"Güzel bir yer. Aslında evinizin arkasındaki tepeye çıkıp devam etseydiniz, orada bir yere varırdınız." Belli belirsiz bir şekilde nehir boyunca uzanan yürüyüş yolunu işaret ettim.

"Burada yaşayan biri var mı?"

"Hayır. Yaklaşık altı yıl önce bize bir miktar arazi miras kaldı. Çoğunu sattık ama bu parseli elimizde tuttuk. Babam ve ben işimize böyle başladık."

"Babanla birlikte çalışıyor olman çok güzel. Onunla iyi bir ilişkiniz olmalı."

"O iyi bir adam."

"Peki ya annen? O nasıl biri?"

"O harika biri. Teknik olarak Marlene benim üvey annem ama ben onu annem olarak görüyorum."

"Uzun zamandır babanla birlikte miydi?"

"Evet, onlar bir araya geldiklerinde ben çok gençtim."

"Biyolojik annene ne olduğunu sorsam sorun olur mu?"

Ayaklarımız kuru molozların üzerinde çıtırdarken, nasıl cevap vereceğimi düşünerek bir an sessiz kaldım. Ya da cevap vermek isteyip istemediğimi.

"Hemen hemen gitti."

"Ah, özür dilerim. Onunla herhangi bir bağlantınız var mı?" "Hayır."

"Bu zor olmalı."

Sırt çantamın askısını kaydırdım. "O seçimini yaptı ve bu biz değildik. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Annem Marlene bize her zaman kendi çocukları gibi davrandı. Yani bir anneye sahip olma fırsatını kaçırmadım."

"Annen, yani Marlene, kulağa harika geliyor."

"Evet, öyle. Peki ya sen? Senin ailen nasıl?"

"Annem, bilmiyorum. Biraz sinirli biri. Babam yerel politikada çok aktifti, bu yüzden annem de onunla birlikte hep göz önündeydi. İlgiyi seviyor mu yoksa buna o kadar alıştı ki başka nasıl yaşayacağını bilemiyor mu anlayamıyorum. Babam da birkaç yıl önce öldü. Devam eden bazı sağlık sorunları vardı ve kendine hiç bakmıyordu, bu yüzden büyük bir şok olmadı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkür ederim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama yıkılmış falan değildim. Üzüldüm ama kendimden çok annem için üzüldüm. Babamla yaşamak kolay değildi. Onunla daha iyi bir ilişkim olsun istiyordum ama sanki onu çok az tanıyor gibiydim. Herkesin içinde olduğu, herkesin sevdiği adam vardı. Bir de evdeki hali vardı ve o çok farklıydı. Özel hayatında benimle pek ilgilenmiyor gibiydi. Ben onun itibarı için iyiydim, bu yüzden diğer insanların önünde gerçekten ilgili bir baba gibi davranıyordu. Ama özel hayatında çoğunlukla onu rahat bırakmamı isterdi."

Ona ne söyleyeceğimden emin değildim. İnsanları daha iyi hissettirmek pek benim alanım değildi. "Bu berbat. Özür dilerim."

Durdu ve bana baktı. "Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Bunun berbat olduğunu söylediğin ve düzeltmeye çalışmadığın, onun için bahaneler uydurmadığın ya da bana daha çok çabalamam gerektiğini söylemediğin için. Yemin ederim, ne zaman birine babamla ilgili sorunlarımı açsam, çok tuhaf tepkiler alıyorum. Bu

Sanki insanlar rahatsız edici bir şey duymayı kaldıramıyor ve bunu düzeltmek istiyorlarmış gibi. Ama o gitti, bunu düzeltmenin bir yolu yok. Onunla harika bir ilişkim olmadı ve asla da olmayacak ve evet, bu berbat bir şey."

"Haklısın. Gerçekten berbat."

"Annenin seni terk ettiği gerçeği de öyle."

Ağaçlara doğru baktım. Onun hakkında konuşmayı sevmiyordum. Önemi yokmuş gibi davranmak daha kolaydı. "Evet, aslında çok berbat."

Bir parçam daha fazlasını söylemek istiyordu. Acıttığını itiraf etmek. Onun kalması için yeterli olmadığını bilmekten nefret ediyordum.

Ama yapamadım. Kelimeleri çıkaramadım.

Audrey elimi tuttu ve sıktı. "Özür dilerim."

Onunla göz göze geldim. Haklıydı, bu basit cevapta rahatlatıcı bir şey vardı. Beni yeterli olduğuma ikna etmeye çalışmayacak, annemin kocasını ve üç çocuğunu terk ettiği için korkunç bir insan olduğunu söylemeyecek ya da Marlene'e sahip olduğum için mutlu olmam gerektiğini söylemeyecekti. Bana nasıl hissetmem gerektiğini söylemiyordu. Sadece acımı kabul ediyordu.

Başımı salladım ve elini sıktım.

Max etrafımızda daireler çizirken biz yolumuza devam ettik. Çam iğnelerini kokluyor ve ara sıra durup bir ağaç gövdesine işiyordu. Garip olmak yerine, sessizlik rahattı.

Patika kademeli bir eğimle yükseldikten sonra sağa kıvrıldı ve yokuş aşağı döndü. Uzaktan suyun gürültüsü yükseliyordu.

"Bu da ne? Su mu o?"

"Göreceksiniz. Biraz ileride."

Bir virajı daha döndük ve patika gölün tertemiz sularına açıldı. Bir şelale kayalık yüksekliğinden akıyor ve akşam havasına beyaz spreyler gönderiyordu.

"Çok güzel," dedi, sesi huşu doluydu. "Buranın yürüyüşçülerle dolu olmadığına inanamıyorum."

"Pek fazla insan bunu bilmiyor." Kayalık uçurumun yüzünü işaret ettim. "Kardeşlerim ve ben buraya gelip tırmanır, sonra da atlardık."

"Şaka yapıyorsun. Nasıl ölmedin?"

"Aptalcaydı. Şelaleye olabildiğince yaklaşmak zorundaydık. Orası derin ama her iki tarafta da sadece kayalar var."

Max gölün kenarına koştu ve suyu kokladı.

"Audrey?"

"Öyle mi?"

"Max yüzmeyi biliyor mu?" "Evet,
ama-"

Her ne söyleyecekse artık çok geçti. Köpeği suya atladı ve kulaç atmaya başladı.

"Oh, hayır. Kamyonetini ıslak köpek gibi kokutacak."

Kıkırdadım. Kendinden o kadar memnun görünüyordu ki kızamadım bile. "Sorun değil. Aç mısın?"

"Aslında açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği hazırladın mı?"

"Elbette." Sırt çantamı çıkardım ve yere bıraktım. "Burada ne yaptığımızı sanıyordun?"

"Sadece bir yürüyüş, sanırım. Şelale kenarında piknik yapmak çok -" "Ne?"

"Romantik."

"Romantik olamayacağımı düşündüğün için aşağılanmalı mıyım?"

Güldü. "Hayır. Sadece Josiah Haven'la ilk randevumda ne bekleyeceğimden emin değildim. Beni şaşırtmaya devam ediyorsun."

Onu şaşırtmak iyi hissettiriyordu, tıpkı onu gülümsetmek gibi.

Düz bir yer buldum ve getirdiğim piknik paketini açtım. Geriye dönüp baktığımda, bir battaniye getirmeliydim ama bunu düşünmemiştim. Yine de Copper Kettle'dan aldığım sandviçler, festival pazarından aldığım ahududular ve güvende tutmak için bir havluya sardığım bir şişe şarap vardı. Şarap kadehim yoktu ama Audrey plastik bardakta şarap içmeyi sorun etmiyor gibiydi, ben de bunu dert etmedim.

Yemeğe oturmadan önce Max'i sudan çıkardı. Şansımıza, sallanmasının çoğunu gölün kenarında yaptı ve bize sadece biraz sprey çarptı. Yine de ıslak köpek gibi kokuyordu. Onun için bir sopa getirmiştim ve biz yemeğimizi yerken o da onu kemirmeye koyuldu.

Su sesine karşı bir zaafım vardı. Sırtımdaki düğümleri çözer ve beni huzurlu hissettirirdi. Daha önce hiç bir randevumu oraya götürmemiştim ve Audrey olduğu için mutluydum. İlk randevumuza fon oluşturan şelalenin donuk gürültüsü bir şekilde kehanet gibi gelmişti. Sanki bir anlamı varmış gibi.

Bu beni gerdi ama bir kenara ittim. Bu sadece bir randevuydu. Bunun nereye gideceği ya da gerçekten ne kadar kalacağı konusunda endişelenmeme gerek yoktu.

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı ama yemekler güzeldi, arkadaşlar daha iyiydi ve ortam huzur vericiydi.

Yemek yerken onun ve benim işimiz hakkında konuştuk. Tadilatını yaptığım ev ve onunla ilgili planlarım hakkında. Yeğenlerim ve yeğenlerim ve eski Haven-Bailey kavgası hakkında. Şakalar, sincaplar ve Tilikum'un hayatının tuhaflığı hakkında.

Konuşurken ona bakmaya devam ettim. Gazeteyi yeniden canlandırmaya yardımcı olacak fikirleri vardı, ancak herhangi bir şey hakkında konuşabilirdi ve ben büyülenirdim. Sesini duymak, ağzının hareketini izlemek, gülümsemesini görmek hoşuma gidiyordu.

Sonunda, güneş dağ zirvelerinin arkasından batarken serin hava bizi ısırmaya başladı. Yemeğimizin kalıntılarını topladım ve şelalenin gürültüsünü arkamızda bırakarak patikadan aşağı inmeye başladık.

Elini tuttum. İyi hissettirdi.

Max etrafımızda mutlu bir şekilde koşturuyor, patika boyunca ileri geri zig zaglar çiziyordu. Kamyonetime ulaştığımızda güneş hâlâ doğuyordu, ama sadece birazcık. Audrey memnun bir gülümsemeyle bindi ve ben de biraz keyiflendim. Bana kalırsa çok iyi bir randevu çıkarmıştım.

Kahretsin, ben bile keyif almıştım.

Audrey'nin evine dönerken bu gecenin nereye varacağını çok fazla düşünmüyordum. Biraz. Ne de olsa ben bir erkeğim. Ama eğer dışarıda iyi geceler dileyeceksek ve hepsi bu kadarsa, benim için sorun yoktu. Onu çıplak bırakmayı ne kadar çok istesem de, bir şeye çok erken atlamaktan da çekiniyordum.

Yine de garaj yoluna girdiğimde, o vızıltı geri geldi - beklenti duygusu beni bir şenlik ateşinden gelen ısı patlaması gibi vurdu.

Ta ki kapısını görene kadar.

"Aman Tanrım," dedi. "Bu da ne?"

Azalan ışıktaki bile her şey açıktı. Birisi üzerine bir kelime karalamıştı. ön kapısında büyük harflerle *orospu*.

Pas rengine bakarak boya kullanmadıklarını düşündüm.

BÖLÜM 22

Audrey

"BURADA KAL."

Anahtarları kontakta bırakan Josiah arabadan indi ve kamyonetinin kapısını arkasından kapattı. Eve temkinli bir şekilde yaklaşmasını izlerken kalbim hızla çarptı ve kapımın üzerine karalanmış o kelimeyi görmek midemin korkuyla çalkalanmasına neden oldu.

Kim böyle bir şey yapar ki? Ve ben onlara ne yapmıştım ki? Max durumun gerginliğini hissetmiş gibiydi. Atladı. Josiah'ın koltuğuna oturdu ve birkaç kez mızızlandı.

"Burada birkaç dakika beklememiz gerekiyor. Dışarıda ne olduğunu bilmiyorum."

Sanki beni anlamış gibi oturdu.

Josiah ön kapıyı ve çevresini inceledi. Olduğum yerde kalmam için elini kaldırdı, sonra evin etrafında bir tur attı. O gözden kaybolana kadar beklemekten hoşlanmadım, bu yüzden o diğer taraftan gelene kadar kapıları kilitledim.

Sonunda kamyonun benim tarafıma geldi. Camı açtım. "Bir sincap daha var. Max'i dışarı çıkarmadan önce ondan kurtulmama izin ver." "Sincap mı?" Dehşet içinde kapıya baktım. "Bu şu anlama mı geliyor -"

"Öyle görünüyor."

Birisi bir sincap öldürmüş ve kanıyla kapıma yazı mı yazmış?

Böyle bir şey olamaz.

"Aslında, muhtemelen yerinden oynatmamalıyım," dedi. "Garrett'ı aramam gerek."

Max'i içeri götürebilmek için tasman var mı?"

"Evet, çantamda bir tane getirdim." Max'in tasmaını çıkardım.
"Güvenli olduğuna emin misin?"

Etrafına bakındı. Çenesi sert bir çizgi halindeydi. "Öyle görünüyor ve zorla girildiğine dair bir işaret görmedim. Biz çıkarken kapınızı kilitlemiştiniz, değil mi?"

"Evet. Eminim öyledir."

"Hala kilitli ve arka kapı da öyle. Etrafta kimseyi göremiyorum.
Görünüşe göre bunu yaptılar ve gittiler."

"Güpegündüz mü? Güneş daha tam olarak batmadı bile."

"Cesurca, hakkını vermeliyim."

"Cesurca ve korkunç."

Soruyu ben sormadım. İkimizin de bunu düşündüğünü biliyordum. Bunu kim yaptı? Colin miydi?

"Hadi içeri girelim," dedi Josiah. "Seninle içeri kadar yürüyeceğim ve kardeşimi arayabiliriz."

Max'in tasmaını taktım ve karnım zıplayarak dışarı çıktım. Josiah elimi tuttu ve beni ön kapıya götürdü. Max'i yakınımda tuttum, böylece geride bırakılan zavallı küçük sincabı koklama şansı bile olmayacaktı.

Ön kapı arkamızdan güvenli bir şekilde kapandıktan sonra Max'in tasmaını bıraktım. Evin içinde dolaşıp koklamadı, bu iyiye işaret gibiydi. İçeride biri olsaydı kokusunu alırdı. Pek bekçi köpeği sayılmazdı ama meraklıydı. En azından kokunun gittiği yeri takip ederdi.

Josiah yine de tüm evi taradı, her odayı kontrol etti.
Muhtemelen gerekli değildi ama beni daha iyi hissettirdi.

Geri geldi ve telefonunu çıkardı. Max yanıma kıvrılırken ben kanepeye oturdum.

"Hey," dedi Josiah. "Bir dakikan var mı?"

Max'i sevdim, yumuşak tüylerini okşadım. Sakinleşmeye başlamama yardımcı oldu.

"Seni hoparlöre alıyorum." Ekranına dokundu ve telefonu uzattı.
"Audrey'nin evindeyim. Buraya yeni geldik ve birisi evine zarar vermiş."

"Ne tür bir vandalizm?"

"Birisi kapısına sincap kanıyla yazı yazmış."

"Josiah, bu hiç komik değil."

"Bu bir şaka değil. Kaltak kelimesi büyük harflerle yazılmış ve dışarıda ölü bir sincap var. *Başka bir ölü sincap.*"

"Şimdi neredesin?"

"İçeride."

"Dışarıda kalmalıydın. Fail orada olabilir."

"Kapılar hâlâ kilitliydi. İçeri girdiğini sanmıyorum." Max'e baktı.

"Köpek fark ederdi, değil mi? Eğer burada biri olsaydı?"

"Evet, o olur var kovaladı ve Koku . biri o tanımadı."

Garrett, "Yine de içeri girmemeliydin ama madem girdin, olduğun yerde kal," dedi. "Bir dakika içinde orada olacağım. Hangi ev?"

"Yenisinin yanında."

"Tamamdır. Yola çıkıyorum."

Aramayı sonlandırdı ve telefonunu cebine geri koydu. "İyi misin?"

Derin bir nefes aldım ve Max'i okşamaya devam ettim. "Evet mi? Hayır mı? Olabilir mi? Bilmiyorum, biraz korkuyorum. Ama aynı zamanda değil, çünkü sen buradasın."

Yüz ifadesi yumuşadı ve gelip yanıma oturdu. "Benimle güvendesin. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Vücudumdaki gerginliğin bir kısmı eridi. Ona inanmıştım.

"Sence bu diğer sincabın kasıtlı olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordum. "Evet."

Sanki aklımı okumuş ve onun dokunuşuna ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi elimi sıktı. Elleri sıcak ve güçlüydü.

Orada olduğu için çok mutluydum.

"Birinin bunu neden yaptığını anlamıyorum. Benim hiç düşmanım yok. Colin'i düşündüğünü biliyorum ve belki de haklısın, ama bunu neden şimdi yapsın ki? İlişkimiz çok uzun zaman önce bitti ve o yıllardır evli."

"Evet ama sen burada yaşamıyordun. Şimdi geri döndün."

"Ama ben onun kasabasında bile değilim. Pinecrest'in en küçük göletindeki en büyük balık olarak kasıla kasıla dolaşabilir ve ben onu rahatsız etmek için orada değilim."

"Bana da mantıklı gelmiyor."

"Sanırım olmazdı. Zavallı savunmasız hayvanları öldürmeye hazır birinden bahsediyoruz."

"Tüm bunlar olurken sincaplar için mi endişeleniyorsun?"

"Elbette öyleyim. Bir delinin korkunç oyununda piyon olmayı hak edecek hiçbir şey yapmadılar. Kimseye ne yaptılar ki?"

"Bunlar Tilikum sincapları, yani muhtemelen hırsızlar."

"Ama bu bile ölmeyi hak ettikleri anlamına gelmez. Hırsızlık büyük bir suç değildir."

Elimi sıktı. "Haklısın. Ölmeyi hak etmediler."

Bunu beni sakinleştirmek için mi söylüyordu yoksa ciddi miydi emin değildim ama muhtemelen bir önemi yoktu. Zavallı sincaplar için kendimi çok kötü hissediyordum ama onları düşünmek, birilerinin evime zarar verdiği gerçeğini unutturuyordu.

Garaj yolunda bir araba durdu. Josiah Garrett olduğundan emin olmak için kontrol ederken ben kanepede bekledim. Öyleydi, bu yüzden Max'i evde bıraktık - neyse ki tüm o yüzme ve yürüyüş onu çok yormuştu - ve olay yerine geri döndük.

Evim suç mahalli mi oldu? Böyle bir şey olamaz.

Garrett Haven uzun boylu bir adamdı ve kolları milletvekili üniformasını aratmıyordu. Koyu sarı saçları vardı ve Josiah gibi tam sakal yerine kirli sakal bırakmıştı. Kapıdan birkaç adım ötede durdu ve yukarı aşağı baktı.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

"Aynen öyle." Josiah zavallı küçük sincabı işaret etti. "Diğerini bıraktıkları yer burası."

Garrett sincabı incelemek için çömeldi. Cebinden bir kalem çıkardı ve ters çevirdi. "Bu yol ölümü değil."

Josiah kapıyı işaret etti. "Sence?"

"Demek istediğim, birisi ölü bir hayvan bulup onu kullanabilirdi. Ama bu hassas bir öldürmeydi."

"Colin bir avcı mı?" Josiah sordu.

"Hiç sanmıyorum. En azından eskiden öyle değildi." "Colin eski sevgilisi mi?" Garrett sordu.

Başımı salladım.

Garrett ayağa kalktı ve dikkatini tekrar kapıya verdi. "Çok ince değil, değil mi? Başka olaylar da oldu mu? Takip edildiğiniz ya da evde garip ya da yersiz bir şey fark ettiğiniz zamanlar oldu mu?"

"Pek sayılmaz." Duraksadım, Dağ Adamı festivalinde hissettiğim tuhaf duygudan bahsetmeli miyim diye düşündüm. "En azından kesin olarak işaret edebileceğim bir şey yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bugün erken saatlerde festivaldeyken birkaç kez birinin beni izlediğini ya da takip ettiğini hissettim. Bunun size bir şey ifade etmediğini biliyorum. Colin'i görmüş olabileceğimi düşündüm ama tam olarak göremedim."

Garrett, "Öyle olsa bile, o festivale binlerce insan gidiyor," dedi. "Hepsi bu mu?"

"Sanırım bazı telefon görüşmeleri de oldu."

"Telefon görüşmeleri mi?" Josiah sordu. "Ne telefonları?"

"Telefonları kapatın. Kısıtlı bir numaradan geliyorlardı ve açtığımda kimse yoktu. Telefon pazarlamacıları ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündüm."

Josiah ve Garrett birbirlerine baktılar.

Garrett, "Eğer bu olay yaşanmamış olsaydı, size aramalar konusunda endişelenmemenizi söyledim," dedi. "Ama bu oldu, bu yüzden bunu araştırmamız gerekiyor. Olay yeri ekibimizi buraya çağırman gerekiyor. Bana birkaç dakika verin."

Garrett uzaklaştı ve radyosunu açtı. Onun şu kelimeleri kullandığını duydum.

potansiyel sapık durumu.

Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Kollarımı kendime doladım. "Bir sapığım olduğunu düşünüyor." "Belli ki bir sapığın var."

"Ya ben değilsem?" Sesimin tonu yükselmeye başladı. "Ya bunu her kim yaptıysa yanlış eve geldiyse? Ya da eskiden burada yaşayan biri içindi ve taşındıklarını bilmiyorlarsa?"

Josiah ellerini kollarıma koydu, beni nazik ama sıkı bir şekilde tuttu. "Bunu kimin yaptığını bulacağız, tamam mı?"

Umutsuzca ona inanmak isteyerek başımı salladım.

Garrett geri döndü. Colin'in tam adını ve sahip olduğum iletişim bilgilerini istedi, ben de verdim.

"Olay yerini incelememiz gerekecek," dedi. "Neye dokundun?"

"Sadece kapı koluna," dedi Josiah. "Başka bir şeye dokunmadım ya da hareket ettirmedim." "Onu bulduğunuzda sincap orada mıydı?"

"Evet, başka bir ölü hayvanı almak için acelem yoktu."

"Yeterince adil. Fazla bir şey bulabilir miyiz bilmiyorum. Bunu her kim yaptıysa eldiven giymiş gibi görünüyor, ama asla bilemezsiniz. Komşulara da sorarız. Bakalım ön kapı kamerasında bir şey yakalayan var mı?"

"Yarın bunlardan birini kuracağım." Josiah başını salladı. "Bunu ilk sincaptan sonra yapmalıydım."

"Sincabın cesedini ne yapacaksın?" diye sordum.

"Torbaya koyup incelenmek üzere karakola götüreceğiz." "Sonra ne olacak?"

Garrett'in kaşları birbirine çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Düzgün bir cenaze töreni yapıldığından emin olmak istiyor," dedi Josiah. Şaşkın bakışlarını kardeşine çevirdi. "Cenaze töreni mi?"

Josiah iç çekti. "İşiniz bittiğinde geri alabilir miyiz?" "Muhtemelen."

Garrett'in sesi her zamankinden daha şaşkındı. Ama yapmadı.

başka bir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve arabasına doğru yürüdü.

"Teşekkürler." Alt dudağımın somurtarak dışarı çıktığını hissedebiliyordum ama elimde değildi. Randevumuzdan sonra göz açıp kapayıncaya kadar nefis bir mutluluktan dehşete düşmüştüm. Tekrar kapıya baktım ve arkamı döndüm. Artık ona bakmak istemiyordum.

"Bu gece bende kal," dedi Josiah. Bu bir soru değildi.

"Emin misin? Zorlamak istemem."

Yaklaştı ve büyük elini yanağıma koydu. "Benim evimde kalıyorsun."

Rahat bir nefes aldım. "Tamam. Teşekkür ederim."

Çenemi kaldırdı ve beni öptü. Hâlâ midem bulanıyordu ama Josiah'yı öpmek iyi gelmişti. Hem de çok.

Max'i okşamaktan bile daha fazla.

"Git ve Max'le senin için ne gerekiyorsa al. Sonra buradan çıkabiliriz."

Bir çanta hazırladım, Max için birkaç şey aldım ve Josiah'nın kamyonetine geri döndük. Birinin beni bir geceliğine bile olsa kendi evimden çıkarması fikrinden ne kadar nefret etsem de, kalmak zorunda olmadığım için rahatlamıştım.

Josiah'nın evine vardığımızda karanlık çökmüştü. Kamyondan inmeden önce Max'in tasmağını taktım. Yeni bir yerin kokusunu almışken, bizi bırakıp gitmesini istemiyordum. İhtiyacımız olan son şey bir başka vahşi köpek kovalamacasıydı.

Josiah eşyalarımı aldı ve bizi içeri götürdü. Kapıyı arkamızdan kapattı, ışığı yaktı ve durakladı.

"Özür dilerim."

"Ne için?" Ben sordum.

"Misafirim yok."

Etrafa bir göz attım. Tam olarak temiz ve düzenli değildi ve tamirat işinin bir kısmını bitirdiği belliydi ama iğrenç falan da değildi. "Bunun için endişelenme. Sorun yok."

Bana hızlı bir tur attırdı ve Max'in her şeyi koklayarak etrafta dolaşmasına izin verdim. Bitmemiş olmasına rağmen, çok fazla potansiyeli vardı.

Ve kesinlikle bir bekâr eviydi. Josiah'ın sadece inşaattan değil, tasarımdan da anladığı düşünülürse, bunu kendi evinde hiç kullanmamıştı. Acaba bir türlü fırsat bulamamış mıydı yoksa evde zahmete girecek kadar uzun süre kalmayı planlamıyor muydu? Temel eşyaları vardı; oturma odasında ve yatak odalarından birinde mobilyalar, mutfakta da küçük bir masa. Ancak diğer yatak odaları boştu ve ekstra banyodaki ışık çalışmıyordu.

Bana etrafı göstermeyi bitirdi ve eşyalarımı yatak odasına götürdü. "Burada uyuyabilirsin. Ben kanepede yatarım."

İçimi kaplayan hayal kırıklığı dalgasını gizlemeye çalıştım. Onunla yatağa atlamaya hazır değildim, bu anlamda değil. Elbette, ondan çılgınca etkilenmişim ve o kaba oduncu adam muhtemelen beni yüzlerce farklı şekilde tahrip edebilirdi. Ama aklım orada değildi. Yorgun ve üzgündüm ve yalnız kalmak istemiyordum.

Ama ne söylemem gerekiyordu? Seks yapmadan yatağında seninle uyumama izin verir misin?

Bu çok garip olurdu, değil mi?

"Unless-" Sanki doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi durakladı. "Seni hiçbir şeye zorlamayacağım."

Şansımı denemeye ve istediğimi sormaya karar vererek gözleriyle karşılaştım. "Burada benimle kalır mısın? Sadece uyumak için bile olsa?"

Ağzının kenarları kalktı. "Evet."

Bu gülümsemeye içime hoş bir sıcaklık yayıldı.

Geç değildi ama erken yattığım için mutluydum. Max'i son bir tuvalet molası için dışarı çıkardım, sonra yatmaya hazırlanmak için içeri girdim. Josiah'nın alanında olmak biraz garip hissettiriyordu. Onun yoluna çıkmak istemedim. Ama yatağa hazırlanma sürecini çok fazla tuhaflık olmadan atlattık ve bunun basit samimiyeti garip bir şekilde heyecan vericiydi. Dişlerimizi fırçalarken banyoda onun yanında durmak ve

Tanıdık ve tatlı gelen bir havluya uzanırken neredeyse birbirlerine çarpacaklardı.

Birlikte yatağa girdiğimizde kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Max zıpladı ve kendine bir yer seçti -yatağın ayak ucunda uyuma eğilimindeydi ve bizim evde olmamamızı ve yatakta annesiyle birlikte başka birinin olmasını umursamıyor gibiydi.

Josiah ışığı söndürdü ve bir an için nefes alamadığımı hissettim. Sonra uzandı ve beni kendine çekti, sırtımı önüne yasladı. Derin bir nefes aldı ve nefesini verirken vücudumdaki gerginlik eridi. Sıcak, güçlü ve yakındı ve sonsuza kadar onunla yatakta kalabilirdim.

Kollarında sıcak ve güvenli bir şekilde uykuya daldığımda Josiah Haven'a biraz aşık oldum.

BÖLÜM 23

Audrey

Işık eğik panjurların arasından sızdı ve nerede olduğumu hatırlamam bir saniye sürdü. Josiah'ın evinde. Sadece onun evi değil, Josiah'ın yatağındaydım.

Derin bir nefes aldım ve bunu içime sindirmeye çalıştım.

Orada bulunma sebebim, mutluluk anımı köreltmekle tehdit ediyordu. Ama Josiah Haven'ın yanında uyanma hissinin tadını çıkarabilmek için bir anlığına gerçekliği bir kenara ittim.

Sırtım ona dönük olduğu için, uyurken bir anlığına görebilmek umuduyla biraz kaykıldım.

Gördüğüm şey için hazırlıklı değildim.

Josiah yan yatmış, bana bakıyordu ve aramızda Max vardı. Köpeğim, Josiah'ın yanında keyifli bir köpek uykusuna dalmış, karnı yukarıda uzanıyordu. Hayatımda gördüğüm en şirin şeydi. Başlarda Max'e karşı biraz kayıtsız olan Josiah, uykusunda ona sarılıyordu.

Eğer bir gece önce Josiah'a biraz aşık olmasaydım, o zaman olurum.

Max ona baktığımı hissetmiş gibiydi. Gözlerini açtı ve bir saniye içinde tamamen uyandı. Kuyruğunu sallayarak yataktan atladı.

"Geliyorum," diye fısıldadım. "Bana bir saniye ver."

Josiah'ya özlem dolu bir bakış attım. Çok büyük, sıcak ve rahat görünüyordu. Kendimi o iri bedenine sokmak isterdim ama Max'in mesanesinin sınırlarını test etmek istemedim. Onu uyandırmamaya dikkat ederek kalktım ve Max'i dışarı çıkardım.

Olan biten her şeyi göz önünde bulundurarak annemi aramaya karar verdim. Onu endişelendirmek istemiyordum, ama bilgi vermezsem üzüleceğini de biliyordum. Saat erkendi ama o her zaman erken kalkan biriydi. Uyanık olacağını biliyordum. Max bahçeyi koklarken telefonumu çıkardım ve onu aradım.

"Alo?" diye cevap verdi.

"Merhaba anne. Bu kadar erken olduğu için üzgünüm."

"Öyle mi? Bir süredir ayaktayım. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Sayılır. Aslında dün gece ürkütücü bir şey oldu. Seni arayıp neler olduğunu anlatmam gerektiğini düşündüm."

"İyi misin?" diye sordu, sesi aniden endişeyle karışmıştı. "Evet, iyiyim.

Rahatsız ediciydi ama yaralı falan değilim." "Ne oldu?"

"Bu kulağa çılgınca gelecek, çünkü öyle ve size bunu açık açık söylemekten başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Birisi kapıma bir küfür yazdı. Sincap kanıyla."

"Özür dilerim, ne dediniz?"

"Dün gece eve geldiğimde birisi sincap kanıyla büyük harflerle bir küfür yazmıştı. Zavallı küçük sincap kapının önüne bırakılmıştı."

"Kim böyle bir şey yapar ki? Polisi aradınız mı? Onları henüz bulamadılar mı?"

"Bilmiyorum, hem evet hem hayır."

"Yanlış eve yapmış olmalılar. Biri sizi bu şekilde hedef almaz."

"Benim de teorilerimden biri bu, ama bilmiyorum. Kısa bir süre önce evin dışında bir sincap ölüsü daha vardı ama pek üzerinde durmadım. Buralarda çok fazla vahşi yaşam var, sadece orada öldüğünü düşündüm. Ama şimdi o kadar emin değilim."

"Eve taşınmalısın. Derhal."

Gözlerimi devirdim. "Teklifiniz için teşekkür ederim ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Audrey, o evde kalamazsın."

"Polis geldi ve ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar."

"Yine de o evde kalamazsın."

"Anne, benim bir kira kontratım var. Rastgele ya da yanlışlıkla yapılmış olabilecek bir vandalizm eylemi beni taşınmaya zorlayamaz."

"Rastgele ya da bir hata olmayabilir." Max'i araba yoluna kadar takip ettim. "Biliyorum."

Bana önemli ya da muhtemelen duyması zor bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir nefes aldı. "Babanın Pinecrest'te sevilip sayıldığını biliyorsun ama siyasete giren herkes düşman edinir."

Gerçekten ne söylediğini düşünmek için durakladım. "Yani Pinecrest'ten birinin nerede yaşadığını öğrendiğini ve iki yıl önce ölen babamdan intikam almak için kapıma hayvan kanıyla 'kaltak' yazdığını mı düşünüyorsun?"

"Daha garip şeyler de oldu."

"Anne, biri seni hedef mi aldı? Evin tahrip edildi ve sen bana söylemedin mi?"

"Hayır, kesinlikle olmaz."

"Görünüşe göre babamın böyle bir şey yapacak düşmanları olsaydı, önce senin peşine düşerlerdi."

"Belki de. Gerçi güvenlik sistemim yeterince caydırıcı olabilir. Bana ulaşmaya çalışabilirlerdi ama bunun yerine seni seçtiler."

Annem gerçekten de benim ikinci tercih bir vandalizm kurbanı olduğumu mu ima ediyordu? İç çekmekten kendimi alamadım. "Bu ipucunu takip etmek isterlerse diye polise babamdan bahsedeceğim."

"Emin olun."

Anneme Colin'in fail olabileceğini söylemem mümkün olmasa da, onu son zamanlarda görüp görmediğini ve farklı davranıp davranmadığını merak ediyordum.

"Pinecrest'ten insanlardan bahsetmişken, Colin'i son zamanlarda görmedin, değil mi?"

"Onu ara sıra görüyorum. Neden?"

"Sadece merak ediyordum. Kısa bir süre önce onunla karşılaştım ve bir şeyler ters gitti."

"İkimiz de Colin'in sorununun ne olduğunu biliyoruz."

Tekrar gözlerimi devirdim. "Yanlış kadınla evlendiğini düşündüğünü biliyorum ama uzun zamandır birlikteler. İyi olduklarına eminim."

"İyi sayılmazlar. Herkes onun patronuyla ilişkisi olduğunu biliyor."

Pinecrest ve Tilikum hangi kasabanın daha büyük dedikodulara sahip olduğu konusunda kafa kafaya gelselerdi, bu herkesin oyunu olurdu. Pinecrest'te "herkesin bildiği" bir şey doğru ya da tamamen uydurma olabilirdi. Bunu söylemek imkansızdı.

"Bu sadece bir söylenti olabilir."

"Söylentiler genellikle gerçeğe dayanır. Zavallı adam için çok üzülüyorum."

Colin'i Timberbeast'te gördüğümde neler olduğunu ona anlatmak istedim. Karısının sadakatsiz olup olmadığına bakmaksızın, başka biriyle evli olan bir adama yakışır şekilde davranmıyordu. Ama her zaman yaptığı gibi onun için bahaneler uydurdu.

"Bakın, şu anda Colin'in evliliği hakkında gerçekten endişelenemem. Benim daha büyük sorunlarım var."

"Gerçekten de öyle. Audrey. Ciddiyim, polise bunun muhtemelen aileniz yüzünden size yönelik olduğunu söyleyin."

"Tamam anne, yapacağım."

"Güzel. Orada güvende olduğuna emin misin?"

Ayrıca dün gece Josiah'la kaldığımı ona söylemem de mümkün değildi. Bir noktada ona çıktığımı söyleyecektim ama onun yatağında uyuduğumu bilmesine gerek yoktu. Bu konuda bana ders vermenin bir yolunu bulurdu.

"Evet, anne. Güvendeyim. Kasabada ihtiyacım olduğunda gidebileceğim arkadaşlarım var."

"Buraya her zaman gelebilirsin. Ciddiyim. Köpekle bile."

Gülümsedim, yüz ifadem yumuşadı. Bunu gerçekten kastettiğini biliyordum. "Teşekkürler anne. Bunu aklımda tutacağım."

"Tamam. Polisin bulduklarından beni haberdar et." "Haberdar edeceğim. Sonra konuşuruz."

Görüşmeyi sonlandırdım. Anne-kız ilişkileri bazen çok karmaşık olabiliyordu. Bunun babamla bir ilgisi olabileceği konusundaki ısrarı çok sinir bozucuydu. Tabii ki benimle değil, onlarla ilgili olduğunu söyleyecekti. Ama sesindeki endişeyi duyabiliyordum, özellikle de tekrar kalmamı teklif ettiğinde. Mükemmel değildi ve aramızdaki şeyler her zaman en iyisi değildi, ama o hala benim annemdi ve beni önemsiyordu.

"Hadi içeri girelim, Max."

Beni takip etti ve ona kahvaltısını hazırladım. Josiah ile yatağıma geri dönmeyi ne kadar istesem de işe gitmem gerekiyordu.

Lisenin spor salonu tıklım tıklımdı. Sahnenin önüne sıra sıra katlanır sandalyeler yerleştirilmişti ve çoğunun dolu olduğu görülüyordu. Düzinelerce konuşmanın gürültüsü salonun duvarlarında yankılanıyordu ve havada bir enerji vızıltısı vardı.

İşten sonra Josiah'ın evine gitmiştim ve bana bir saat içinde acil bir kasaba toplantısı olduğunu söylemişti. Bu bana üstümü değiştirmek ve bir şeyler atıştırmak için yeterli zamanı vermişti.

Elimi tuttu ve henüz yerlerine oturmamış insanların arasından geçerek beni spor salonuna götürdü.

"Bu normal bir katılım mı?" Ben sordum.

"Duruma göre değişir. Belli ki bir şey herkesi kızdırmış." "Ama baban bunun ne hakkında olduğunu söylemedi?"

"Hayır." Durakladı ve boynunu bükerek kalabalığa baktı. "İşte oradalar."

Beni ön tarafa götürdü, orada babası Paul'ü tanıdım. Onunla henüz tanışmamıştım ama onu birkaç kez tadilatta görmüştüm. Kalın, kıllı kolları ve kırlaşmış sakallarıyla iri bir adamdı. Marlene olması gereken bir kadın, elini adamın kolunun kıvrımına sıkıştırmış bir şekilde duruyordu. Mavi çerçeveli bir gözlük ve üzerinde papatyalar olan bir elbise giymişti.

"Neler oluyor?" Josiah sordu.

"Sincaplar," dedi Paul.

"Ne?"

"İki sincap öldürüldü ve ikisi de bizim mülklerimizden birinde. İnsanlar endişeli."

"Biri Audrey'nin evine zarar vermiş ve kasaba sincaplar için mi endişeleniyor?" Bana baktı. "Oh, bu Audrey."

"Ben Marlene, bu da kocam Paul," dedi. "İdeal olmayan koşullar altında buluştuğumuz için üzgünüm."

"Yine de sizinle tanıştığımıza memnun oldum." Gülümsedi.

"Ben de."

Mikrofona bir dokunuş dikkatimizi çekti ve odadaki sohbet azalmaya başladı.

"İyi akşamlar." Mavi gömlek ve ten rengi pantolon giymiş yaşlı bir adam sahneye çıktı. "Herkes beni duyabiliyor mu?"

"Sizi duyabiliyoruz başkanım," dedi arkadan biri.

"Mükemmel. Herkes yerine oturabilirse başlayacağız." Eliyle arka tarafı işaret etti. "Yeterince sandalye var mı? Gerekirse daha fazla getirebiliriz."

İnsanlar otururken bir süre bekledi. Paul ön sırada onun ve Marlene'in yanına oturmamızı işaret etti.

"Tilikum sakinleri, bu gece geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi sahnedeki adam. "Eğer beni tanımıyorsanız, ben Bill Surrey ve bu güzel kasabanın belediye başkanı olma onuruna sahibim."

Kalabalık kibar bir alkışla karşılık verdi.

"Teşekkür ederim. Hepinizin bildiği üzere, Tilikum'da bazı rahatsız edici olaylar yaşandı. Kasabamıza yeni gelen Bayan Young'ın evi acımasızca tahrip edildi." Bana odaklandı. "Bayan Young, en içten özürlerimi sunarım. Toplumumuzun güvenliği konusunda kendimizle gurur duyuyoruz ve sizi temin ederim ki Şerif Cordero ve son derece yetenekli ekibi bu iğrenç suçun failini bulmak için ellerinden gelen her şeyi yapıyor."

Yan tarafta duran üniformalı bir adamı işaret etti. O da en az Josiah kadar göz korkutucuydu. Daha yaşlıydı, saçları ve sakalları kırışmıştı ama tehlikeye benziyordu. Bir şerife benziyordu, tamam, ve karşısına çıkmak istemeyeceğim birine.

Ayağa kalkıp bir şey söylemem mi yoksa söylediklerini kabul etmem mi gerektiğinden emin değildim. Başımı salladım ve bu doğru bir karar gibi görünüyordu çünkü devam etti.

Şerif Cordero'yu tekrar işaret ederek, "Suçun insani boyutu yasaların elinde olduğu sürece," dedi, "olaya karışan suçlu ya da suçluların yakalanacağına ve yasalar çerçevesinde en ağır cezaya çarptırılacağına güvenimiz tamdır."

Kalabalık tekrar alkışladı ve arkamdan "*Şerif Jack!*" diye birkaç tezahürat yükseldi.

"Ancak bu bizi başka bir sorunla ve bu akşamki acil kasaba toplantısının nedeniyle baş başa bırakıyor. Şu ana kadar iki sincap bu suçlu ya da suçluların elinde hayatını kaybetti. Şerif ve yardımcıları bu suçla mücadele etmekle meşguller. Bu da sincap nüfusumuzu dikkate alan çözümler üretmenin bize bağlı olduğu anlamına geliyor."

"Sincapları koruyun!" diye bağırdı biri arkadan.

Belediye Başkanı Bill işaret etti. "Aynen öyle. Sincapların baş belası olabileceğini biliyorum, ancak ofisimin aldığı geri bildirimlere göre

harekete geçmek için."

"Ben değildim!" diye seslendi kaba bir ses.

Kafalar döndü. Arkama baktım ve sıralardan birinin ortasında duran, yıpranmış deri yelekli ve geniş kenarlı şapkalı bir adam gördüm. Gür sakalı ve gözlerinin etrafında derin çizgiler vardı.

"Kim o?" Josiah'a sordum.

"Harvey Johnston. Pek iyi biri sayılmaz. Eskiden sincaplardan nefret ederdi ama şimdi onlara küçük piknik masaları falan yapıyor."

"Teşekkür ederim Harvey," dedi Belediye Başkanı Bill, yatıştırıcı bir jestle elini kaldırarak. "Sincaplarla aranızda bazı anlaşmazlıklar olduğunu hepimiz biliyoruz. Ama geçmiş geçmişte kaldı."

Harvey ciddiyetle başını salladı ve yerine oturdu.

Tekrar Josiah'ya doğru eğildim. "Sadece iki sincaptı. Kasabanın bu konuda bu kadar ciddi olmasına şaşırdım."

"Bu insanlarla kim bilir."

Başkan Bill, "Şu anda, durumu ele almak için neler yapabileceğimize dair yorum ve fikirler için sözü açmak istiyorum" dedi.

"Bir fikrim var," dedi biri.

"Devam et, Earl."

"Bir sincap hayvanat bahçesi kurarız. Sonra hepsini toplayıp bir kafeste tutabiliriz."

"İyi fikir," diye seslendi bir başkası. "O zaman giriş ücreti alabiliriz."

Belediye Başkanı Bill, "Tamam, bu da bir fikir," dedi. "Beyin fırtınası yapıyoruz millet, o yüzden işin iç yüzünü sonra konuşuruz. Peki ya siz,

Bayan Hembree, ben

elinizi kaldırın."

"Onlara küçük kurşun geçirmez yelekler giydirsek nasıl olur?"

"Huh, tamam. Sincapların vurulma tehlikesi olduğunu düşündüğümüzden emin değilim." Şerif Cordero'ya döndü. "Siz ne düşünüyorsunuz, Şerif?"

Başını iki yana salladı. "Şu anda sincaplara yönelik silah şiddeti konusunda endişeli değiliz."

"Pekala, öğrendiğim iyi oldu. Teşekkürler Şerif. Eğer bunu duymadıysanız, millet, sincaplara karşı silah şiddeti konusunda endişelenmek için bir neden yok. Başka kimse var mı?" İşaret etti. "Fiona Bailey."

"Sadece onları bir hayvanat bahçesine ya da bir kafese koyamayacağımızı söylemek istiyorum. Özgür olmaları gerekiyor."

"Bu iyi bir geri bildirim, Fiona, teşekkür ederim." Kalabalıktaki başka bir kişiyi işaret etti. "Devam edin, Bayan Doolittle."

Pembe ev paltosu giymiş ufak tefek yaşlı bir kadın duruyordu. Onunla Dağ Adamı Festivali'nde konuşmuştum. "İtfaiyecilerden yardım isteyebiliriz. Onlar bir grup büyük, güçlü adam. Eminim sincapları güvende tutabilirler."

"Bunun için teşekkürler Bayan Doolittle. İtfaiye teşkilatına olan hayranlığınız iyi biliniyor ve takdir ediliyor."

Josiah daha yakına eğildi. "Mavis Doolittle'ın itfaiyecilere karşı bir ilgisi var. Sırf evine gelmelerini sağlamak için sahte ihbarlarda bulunurdu, ta ki onu ceza kesmekle tehdit edene kadar."

"Başka kimse var mı?" Başkan Bill sordu. "Devam et Harvey, eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

Harvey ayağa kalktı ve şapkasını çıkarıp göğsüne dayadı. Garip bir şekilde doğrudan bana baktı. "Bir sincap koruma timi oluşturuyoruz."

Belediye Başkanı sanki bu fikri sindiriyormuş gibi yavaşça başını salladı. "Bunu sevdim, Harvey. Potansiyeli var. Devriye gezecek gönüllüler bulabiliriz. Kusursuz olmaz ama biraz hareket hiç olmamasından iyidir. Sen ne düşünüyorsun Şerif?"

Şerif Cordero'nun eğlenmiş mi yoksa sinirlenmiş mi ya da her ikisinin bir kombinasyonu gibi mi görüldüğünü anlayamadım. "Gönüllü bir sincap koruma ekibi kurmak isterseniz, başımızın üstünde yeriniz var. Sadece herkesin soruşturmamıza müdahale etmemesi gerektiğini bildiğinden emin olun."

"Olur, Şerif. Pekala millet, devriye gezmek isteyenler için bir kayıt formu hazırlayacağız."

"Tişört alabilir miyiz?" diye sordu arkadan biri.

"Bunu araştırabiliriz, elbette."

Belediye Başkanı Bill, herkese geldikleri için teşekkür etmeden önce sincaplarla ilgili olmayan birkaç duyuru daha yaptı. Ön tarafta, sincap koruma ekibine katılmak isteyenlerin kayıt yaptırdığı bir sıra oluştu.

"Bu konuda gerçekten ciddiler, değil mi?" diye sordum.

"Sadece Tilikum'da," dedi Josiah başını sallayarak.

Paul ve Marlene ayağa kalktılar. Paul'ün Marlene'in yanağına hızlı bir öpücük kondurduğunu fark ettim. Çok tatlıydı.

"İyi gitti," dedi Marlene.

Paul'ün kaşları çatıldı. Bu bana Josiah'yı hatırlattı. "Suçu bizim üzerimize atmadıkları için memnunum. Ayrıca, onlar sadece bir avuç kemirgen. Onları korumak konusunda neden endişelenmemiz gerektiğini anlamıyorum."

Marlene elini onun koluna koydu. "İkimiz de tek yaptıklarının bu olmadığını biliyoruz. Sincapları korumak için bir grup oluşturmak, kasaba halkını Audrey'i korumaya dahil etmek için sadece bir bahane. Herkes ona olanlardan dolayı sarsılmış durumda. Bu konuda bir şeyler yapmak istiyorlar."

Paul anlamadığımı bir şeyler homurdandı ama Marlene anlamış gibiydi. Ona gülümsedi. Paul onu yanağından tekrar öptü, sonra da sincap koruma ekibine kaydolmak için sıraya girdi.

"Audrey!"

Döndüğümde Marigold'un yaklaştığını gördüm. Kolsuz, yüksek yakalı bluzu ve çiçekli eteğiyle göz kamaştırıcı görünüyordu. Ellerimi sıktı ve beni sıkı bir sarılmanın içine çekti.

"İyi olmana çok sevindim." Bıraktı ve geri çekildi. "Neler olduğunu duydum. Korkunç bir şey. Arkasında kimin olduğuna dair bir fikirleri var mı?"

"Henüz değil."

"Bu çok korkutucu olmalı. Eğer evde kalmaktan rahatsız oluyorsan, benim evimde kalabilirsin. İhtiyacınız olursa hazır bir misafir odam var."

Josiah bir kolunu bana doladı. "Sağ ol Mari, ama onu ben hallederim."

Bana sinsi bir gülümseme verdi. "Anlıyorum. Çok centilmensin Josiah."

Cevap olarak homurdandı.

"Teklif etmeniz çok hoş," dedim. "Bir değişiklik olursa sana haber veririm, ama iyi olacağım."

"Sadece dikkatli ol. Hepimiz senin için çok endişeleniyoruz."

Tekrar sarıldık ve vedalaştık. Josiah elini sırtımın küçük kısmına koydu ve beni dışarı çıkardı.

Kamyonentinin yanında durdu ve çenemi kaldırarak ona bakmamı sağladı. "Benim evimde mi yoksa senin evinde mi uyuyacağız?"

İçimden bir heyecan geçti. Bunu bir seçenek olarak görmemesi hoşuma gitmişti; benimle kalacaktı ve hepsi bu kadardı.

"Her iki şekilde de benim için sorun değil." "Senin olsun o zaman."

"Kulağa hoş geliyor."

Benim için yolcu kapısını açtı ve ben de bindim. Belki de olanları dűřűnűnce bu kadar sersemlememeliydim. Ama űyleydim. Beni koruyacak Josiah varken hiçbiri o kadar korkutucu deđildi.

BÖLÜM 24

Josiah

SABAH DOKUZDA hava çoktan ısınmıştı. Dağlara yaz resmen gelmişti ve hava kavurucu olacak gibiydi. Neyse ki tadilattaki klima çalışıyordu. Audrey'nin evinde kamerayı kurduktan sonra günün büyük bir bölümünde hava şartlarından uzak kalacaktım.

Max ön kapının yanında oturmuş, kuyruğunu sallayarak beni izliyordu. Bugün onu yanımda tutmayı teklif etmiştim. Olabilir diye düşündüm. Bir iş arkadaşımın olması hoşuma gidiyordu ve bu sayede köpek bakımı için harcadığı paradan tasarruf edecekti.

"Umarım o pislik buraya tekrar gelecek kadar aptaldır. Aptal olmasına bile gerek yok, sadece kibirli olsun yeter."

Max kuyruğunu sallamaya devam etti.

Son vidayı taktım ve yaptığım işi kontrol ettim. Düzgün görünüyordu. Kapı zili kamerası evine yerleştirmeye karar verdiğim üç kameradan biriydi. Diğer ikisi arka kapı da dahil olmak üzere bunun göremeyeceği alanları kapsıyordu. Kör noktalar vardı ve bir ya da iki kamera daha koymayı göz ardı etmiyordum. Ama gerçekçi olmak gerekirse, bunlar araba yolunu ve evin girişlerini kapsıyordu.

Yine de aşırıya kaçmak cazip geliyordu.

"Eve döndüğünde uygulamayı telefonuna kurmasına yardım edeceğim."

Yaptığım her şeyi neden Max'e açıkladığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni anlayabileceği gibi değildi.

Telefonum çaldı, ben de cevaplamak için cebimden çıkardım. Arayan Garrett'ti. "Evet."

"Sadece kontrol ediyorum, ancak pek bir gelişme yok. Herhangi bir parmak izi ya da lif bulamadık, yani bu bir çıkmaz sokak."

"Peki ya komşular? Bir şey gören var mı?"

"Hiçbir şey yok. Sokağın karşısında hiç ev olmaması da yardımcı olmuyor. Yolun yukarısındaki Campbell'larda kapı zili kamerası var ama işe yarar bir şey göstermiyor. Çok uzakta. Ve yandaki Bayan Cutter o gün evde değildi. Kızını ziyarete gitmiş."

"Lanet olsun."

"Biliyorum. Eski erkek arkadaşıyla temasa geçtik ama başka yerde olduğunu kanıtladı." "Ya birini tuttuysa?"

"Evet, olabilir. Onu göz ardı etmiyorum, özellikle de Audrey'nin hiç düşmanı yok gibi görüldüğü için. Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama bu beni şaşırttı. Kapısına hayvan kanıyla yazı yazmak oldukça aşırı."

"Yok artık."

"Kamera taktırdınız mı?"

"Evet, sonuncusunu yeni bitirdim."

"Güzel. Başka bir şey olmasa bile bu caydırıcı olacaktır."

"Kameralar varken adamın tekrar kapıya gelmesini beklemiyorum. Ama asla bilemezsiniz. Eğer yeterince küstahsa, gelebilir."

"Umalım da öyle bir şey yaparsa kız evde olmasın. Senin evinde mi kalıyor?" "İlk gece kalmıştı. Şimdi onun evinde kalıyorum."

"Güzel. Elimizden geldiğince onun yalnız kalmasını istemiyorum." "Güven bana, böyle bir şey olmayacak."

"Bugün annesiyle temasa geçeceğim. Bakalım bize söyleyebileceği bir şey var mı? Audrey'nin söylemediği ya da düşünmediği bir şey olabilir. Eski bir rekabet ya da bunun gibi bir şey."

Audrey'nin bilerek bir şey sakladığını düşünmüyordum ama haklı olduğu bir nokta vardı. Uzun süredir bölge dışında yaşıyordu ve geri dönmesi eski bir kini olan birini tetiklemiş olabilir. Özellikle de o kişi zaten akli dengesi yerinde değilse.

Çünkü cidden, bir adamın bir sincabı öldürüp kanıyla kapıya yazı yazması için aklını kaçırmış olması gerekir.

Polisler bize izin verdikten sonra Zachary ve ben onun için temizlemiştik. Bir kısmı ahşaba sızmıştı, bu yüzden acil kasaba toplantısından sonra zımparalayıp boyamıştım. Şimdi tüm izleri gitmişti.

"Kazmaya devam edin," dedim. "Daha kötü bir şey yapmadan önce bu adamı bulmalıyız."

"Anlaştık. Sizi haberdar edeceğim."

"Teşekkürler."

Aramayı sonlandırdım ve telefonumu cebime koydum.

O psikopatı düşündüğümde kanım öfkeyle kabardı. Kızıma yaptıkları yüzünden suratını dağıtmak istedim. Sadece vandalizm değil, ona yaşattığı korku ve stres için de.

Audrey kelimenin tam anlamıyla tanıdığım en tatlı, en nazik insanlardan biriydi.

Kim onunla bu şekilde uğraşmak ister ki?

Daha yorgun olan yanımda, onun bir sır saklayıp saklamadığını merak etti.

Ondan şüphe etmek istemedim. Ama aptal değildim. İnsanların sır saklayabileceğini biliyordum, iyi insanların bile. Sadece kendimi yanıma hazırlamadığımı umuyordum.

İyi bir hatırlatma. İşleri ağırdan al. Onun evinde uyuyordum, yatakta onun yanındaydım ve arzu oradaydı. Onu istiyordum. Hem de çok. Ama henüz o noktaya gelmemiş olmamız muhtemelen akıllıcaydı.

Dikkatli olmam gerekiyordu.

"Burada yapabileceğimiz başka bir şey yok," dedim Max'e. "Hadi yan kapıya gidelim."

Max beni tadilata kadar takip etti ve hemen bir köşeye kıvrılıp uyudu. Görünüşe göre kameraları kurmamı izlemek bir köpek için yorucu bir işti.

Süpürgelikler içerideydi ve pencerelerin yaklaşık yarısı kesilmişti. Pencereleri bitirmem ve kapı süslemelerine başlamam gerekiyordu.

Döşeme paketini tekrar gözden geçirdikten sonra sonunda Audrey'e ne düşündüğünü sordum. Üstte basamaklı detaylara sahip dört buçuk inçlik süpürgelikleri beğenmişti. Süpürgelikler takıldığına göre, tam isabet ettiğini söylemeliyim. Beyaz, ahşap zeminlere karşı harika görünüyordu ve yüksekliği odayı mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Pencereler de süpürgeliklerin çizgilerini yansıtan süslemelerle iyi görünüyordu. İşe koyuldum, ölçüyor, kesiyor ve takıyordum. Arada bir Max kalkıyor ve biraz ilgi istiyor ya da dışarı çıkmak istiyordu. Biri biraz geçince ara vermeye karar verdim. Benimle birlikte kamyonete atladı ve öğle yemeği yemek için şehre indik.

İyi olduğundan emin olmak için Audrey'nin ofisine uğradım. Bana ve Max'e merhaba demek için dışarı çıktı ama fazla kalamadı. Gelecek haftanın gazetesi için bir makaleyi tamamlamak üzereydi. Yine de onu görmek ve öpmek güzeldi. Max de annesini gördüğü için çok heyecanlıydı.

Gerçekten sevimli bir köpekti.

Öğle yemeğinden sonra işe geri döndüm. Öğleden sonra hızlı geçti ve pencere ve kapılarda iyi bir ilerleme kaydettim. Sonunda yaşanabilir görünmeye başlamıştı.

Bu da bana tezgahlar konusunda bir karar vermem gerektiğini hatırlattı. Dolapçım mutfak ve banyo dolapları üzerinde zaten çalışıyordu, ancak tezgahlar konusunda ne yapacağımdan emin değildim. Başlangıçta kuvars düşünmüştüm ama granit de bir olasılıktı. Ancak, aldığım granit örnekleri bana göre değildi.

Belki bunu Audrey'e de sorabilirim.

Max köşedeki yerinden fırladı ve ön kapıya doğru koştu. Saate baktım. Saat beşi çoktan geçmişti. "Annen evde mi?"

Bana baktı ve kuyruğunu salladı, sanki *hadi gidip onu görelim* der gibiydi!

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Eğer bir kuyruğum olsaydı, onu da sallardım.

Lanet olsun. Başım beladaydı.

Ellerimdeki talaşı fırçaladım ve dışarı çıktım.

Audrey yüzünde bir gülümsemeye arabasından indi. Çok klişeydi ama bu kadın gün ışığı gibiydi. Durduğum yerden onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Max onu karşılamak için koştu, kuyruğunu o kadar sert sallıyordu ki acaba sırtını mı atacak diye merak ettim.

"Merhaba Max." Max ona heyecanlı köpek öpücükleri verirken o da onu kaşımak için eğildi. "Ben de seni özledim."

Ben çimenlerin üzerinde yürürken köpeğin kendi anını yaşamasına izin verdim. Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı ve ayağa kalkmasına yardım etmek için elini tuttum. "Merhaba."

"Merhaba," dedi gülümseyerek.

Onu kendime çektim ve dudaklarından öptüm. Max az önce onun yüzünü yalamış olabilirdi ama umurumda değildi. Ağzının benimkinin üzerinde olmasına, dillerimizin birbirine kayarken verdiği sıcak hisse ihtiyacım vardı. Tadı nane gibiydi ve ona özgü bir tadı vardı.

Bağımlılık yapmaya başlamıştı.

Geri çekildi ve dudaklarını yaladı. "Vay canına." "Günün nasıl geçti?"

"Ne? Benim günüm mü?" Birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Üzgünüm, beynimi karıştırdın. Benim günüm iyiydi. Seninki nasıldı?"

Gözlerindeki şaşkın ifade hoşuma gitmişti - bunu ona ben yapmıştım.
"İyiymi. Çok şey hallettim."

"Görebilir miyim?"

"Kameralar içeride." Ön kapısını işaret ettim. "Bir tane orada, bir tane garajın üstünde, bir tane de arkada var."

"Çok fazla kamera var."

"Daha fazlasını koymak istiyorum ama bu bir başlangıç. Bunları nasıl kullanacağınızı daha sonra göstereceğim."

"Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Tabii ki." Başparmağımı omzumun üzerinden salladım. "Evi görmek ister misin? Döşeme neredeyse bitti."

"Kesinlikle."

Onu yan kapıya götürdüm ve seçtiği süslemenin ne kadar harika görüldüğünü gösterdim. Panjurlu pencereler ve iki panelli kapılar bir ayrıntı dokunuşu katmış ve süslemeler her şeyi mükemmel bir şekilde tamamlamıştı.

"Bu inanılmaz görünüyor. Bugün çok şey yaptın. Max'in sana engel olmamasına sevindim."

"Hayır, o iyi. Ben çalışırken çoğunlukla köşede uyukluyor. Garajdaki testerenin gürültüsü bile onu rahatsız etmiyor."

"Bu çok iyi. Döşemeyi bitirdikten sonra sırada ne var?"

"Halı yakında yatak odalarına gidecek, sonra da üst kattaki süpürgelikleri bitirebilirim." Örnekleri aldım ve ona göstermek için yerleştirdim. "Sence hangisi?"

Max örnekleri koklarken o da çömeldi ve ellerini örneklerin üzerinde gezdirdi. "Bunu beğendim." Koyu bej rengine dokundu. "Rengi nötr, ki bence kiraya verecekseniz bu iyi bir şey ve çok yumuşak. Sabah yataktan kalktığınızda ayaklarınızın altında gerçekten yumuşak bir halı olmasını istersiniz."

Zihinsel olarak listemden bunu işaretledim. "Anlaştık.

Teşekkürler." Ayağa kalktı ve bana gülümsedi. "Bir şey değil."

Hazır oradayken ona tezgahı da sorayım dedim. "Bana başka bir fikir verebilir misiniz?"

"Hiç de değil."

"Mutfak tezgahları." Örnekleri aldım ve yerleştirdim. "Şunlar granit, diğerleri kuvars. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle bu." Sade, kremsi beyaz bir kuvarsı işaret etti. "Bu çok güzel. Granit olanlar da güzel ama çok kalabalıklar. Bunun sadeliğini seviyorum. Ve bence muhteşem olacak zeminlerle kontrast oluşturacak."

Tam isabetti. Ayrıca, açıklayamadığım nedenlerden dolayı, onun bu evi sevmesini istiyordum. "Harika. Endişelenmem gereken bir şey daha azaldı."

"Kurulduğunda nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum." "Sen de ben de."

"Bu kadar mı?"

"Evet, şimdilik. Gidelim, Max."

Evine geri döndük ve içeri girer girmez içimde bir şeyler değişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, içimde bir şeyler oluşmaya başlamıştı. Sadece vandalizmden ve son birkaç gecedir onun yanında yattığımdan beri değil. İlk tanıştığımız andan beri devam ediyordu.

Onu istedim.

Ve onu şimdi istiyordum.

Bir parçam onu istemiyordu. Onu uzakta tutmak istiyordum, böylece eğer bu iş yatarsa ve yanarsa, zarar görmeden uzaklaşabilirdim.

Ama çantasını yere bırakıp ayakkabılarını çıkarışını izlerken bunun için artık çok geç olduğunu anladım. Damarlarıma dolan arzuyla ona baktım, avına kilitlenmiş bir avcı gibi onu izledim.

"Ne?" diye sordu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

Her zaman az konuşan bir adam olmuştumdur ve şimdi konuşmanın sırası değildi. Ona doğru yürüdüm, ellerimi saçlarında gezdirdim ve ağzını kendime çektim. Onu derinden öptüğümde hafifçe inledi.

Geri çekildim ve Max'e hızlıca bir bakış attım. Kanepedeki yerine kıvrılmıştı ve ne yaptığımızla pek ilgilenmiyor gibiydi.

İyi köpek.

Çenesinden kulağına doğru öptüm, sonra alçak sesle konuştum. "Yatak odası mı?"

"Oh evet," diye nefes aldı.

Duymam gereken tek şey buydu.

Onu kaldırdım ve omzuma attım. Biraz mağara adamı, belki de dağ adamı gibiydim ama dürüst olalım, pek de kibar bir beyefendi sayılmam.

Yatak odasında kapıyı arkamızdan kapattım ve onu kabaca yatağa bıraktım. Kıyafetlerimizi çıkarmamız sadece birkaç dakikamızı aldı. Onu soyarken tenini öptüm ve yaladım, sadece kıyafetlerimi çıkarmasına izin vermek için durakladım.

Onu ilk kez çıplak görmüyordum ama doğal güzelliğini ilk kez takdir edebiliyordum. Yumuşak ve kıvrımlıydı, muhtemelen köpeğiyle yaptığı yürüyüşlerden dolayı bacaklarında hafif bir belirginlik vardı.

Mükemmellik.

Elleri pürüzlü tenime karşı ipeksi, ağzı istekliydi. Prezervatif meselesini hallettim ama acele etmedim. Vücudum onun için ağrıyordu ama bunun tadını çıkarmak istiyordum. Ona dokunmak, tadına bakmak, her kıvrımını deneyimlemek.

Elleri üzerimde geziniyor, ben keşfederken parmakları etime giriyordu. Nefes alışları ve inlemeleri, daha fazla dayanamayana kadar beni teşvik etti.

İnleyerek içine kaydım, vücudunun benimkiyle birleştiğini hissederek zevk aldım. Orada patlamamak için tek yapabildiğim buydu.

Ritmimizi bulduk, sanki ilk kez birlikte olmuyormuşuz gibi senkronize hareket ediyorduk. Kendini bıraktığını, bana açıldığını, ona verdiğim zevkle iç çektiğini ve inlediğini hissettim.

Onun her şeyini almak, onu tamamen yutmak istiyordum. Doyamıyordum. Sahiplenme ve onu koruma içgüdüğü alevlenerek her hareketime yoğunluk katıyordu. Her itiş, benim, *benim*, *benim* korusu gibi hissettiriyordu.

Aramızdaki sıcaklık bir kırılma noktasına ulaştı. Doruk noktasının onu ele geçirmeye başladığını gördüm, gözlerinin geri dönmesini ve dudaklarının ayrılmasını izledim. O kadar güzeldi ki, kendimi daha fazla tutamadım.

İçindeki gerilimi sıcak dalgalar halinde serbest bırakırken inledim. Bittiğinde nefesimi tutmak için durakladım.

"Vay canına," dedi, dudakları hülyalı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu inanılmazdı."

İltifatı karşısında biraz gururlandım. Evet, harikaydı. Ona yarım bir gülümseme verdim ve nazikçe öptüm.

Temizlikle uğraşmak için kalktım ve o da benden sonra banyoya girdi. Tam kıyafetlerimi giymek üzereydim ki dışarı çıktı ve yatağa geri döndü. Normalde pek sarılan biri değildim. Seks harikaydı, ikimiz de zevk almıştık, hayata devam edemez miydik?

Ama kaşlarını kaldırması, sözsüz bir "lütfe" demesi karşı konulmazdı.

Yatağa geri döndüm ve onu kendime çektim. Derin bir nefes aldı ve içime girerek rahatladı. Kaslarımın gevşediğini hissettim, vücudumdaki gerginlik onun bana sokulma hissiyle eriyip gitti.

Sakindim, doymuştum ve itiraf etmekten biraz korksam da belki de mutluydum.

8 Temmuz

Tilikum aptallarla dolu.

*Sözde acil kasaba toplantılarına gittim. Kimse beni fark etmedi.
Bu konuda iyiyimdir; fark edilmemek. Bu yararlı bir beceri.*

*Ama içi boş bir zaferdi. Dikkat çekm e d e n girip çıkabilmem
kimin umurunda?*

Hâlâ burada.

*Hediyemin onu uzaklaştırmaya yetmeyeceğini bilmeliydim.
Hâlâ düşünmesi gereken bir işi var. Ve dağ adamı.*

*Onun için endişelenmiyorum. Kiminle çıktığı ya da kiminle yattığı
umurumda değil.*

*İsterse kasabanın yarısını sikebilir. Bu
ondan daha çok nefret etmeme neden
oluyor.*

BÖLÜM 25

Audrey

BİRKAÇ HAFTA geçti ve üç şey gerçekleşmedi. Birincisi, Lou gazeteyle ilgili fikirlerime fazla direnç göstermedi. Sadece yerel haberlere değil, yerel halkın kendisine de odaklanmak istiyordum. Onları tüm tuhaflıklarıyla, Tilikum ihtişamıyla öne çıkarmak. Böylece Tilikum halkına odaklanacak haftalık bir yazı olan Memleketin Gündemi'ni ortaya çıkardık.

Bana kalırsa oldukça iyi bir fikirdi. Umarım okuyucuların hoşuna gider.

İki, Seattle'da başvurduğum işe cevap alamadım. Yuh.

Ve üç, kimse kapıma hayvan kanıyla bir şey yazmadı ya da başka ürkütücü vandalizm eylemleri gerçekleştirmedi. Bu bir yaşasındı.

En büyük yay? Josiah Haven.

Benim evimde yatıp yatmayacağını tartışmayı bırakmıştık. Sadece yattı. Taşınacak gibi değildi. Tam olarak değil. Ama banyomda bir diş fırçası ve birkaç eşya daha belirdi ve her gün her şeyi eve götürmek yerine, birkaç giysi yatak odamdaki sandalyenin üzerine çıktı.

Josiah'ın hayatımdaki varlığı Seattle'daki işten cevap alamamanın acısını hafifletti. Kulağa ne kadar harika gelse de, saatler uzaktaydı ve uzak bir pozisyon değildi. Başvurduğumda, Tilikum'da bir ilişki başlatmak aklımın ucundan bile geçmemişti.

Ama şimdi? İşler değişiyordu. Hızlı bir şekilde.

Bu durum beni her zamanki Cumartesi sabahı rutinim olan internetteki iş ilanlarını kontrol etme ve işe yarayabilecek olanları not etme alışkanlığımdan alıkoymadı.

takip ediyordum. Ama kalbim bu işte değildi. Mutfak masasında otururken kahvemden bir yudum aldım ve ilanlar arasında gezindim.

Tilikum'da sonsuza dek kalabilir miydim? Bu konuda endişelendiğim için deli miydim? Josiah ile ilişkimizi bir sonraki aşamaya taşımış olmamız uzun vadede yürüyeceği anlamına gelmiyordu. Daha önce de bir ilişkinin başlangıç aşamalarında kendimi kaptırmıştım. Yenilik, heyecan, sürekli kelebekler. Bunların hiçbiri ilişkimizin uzun süreceği anlamına gelmiyordu.

Daha önce de hayal kırıklığına uğramıştım. Her ne kadar bunu tekrar yaşamak istemesem de - sonsuza kadar potansiyeli olmayan bir şeye atlamak istemesem de - Josiah'a bu tür bir baskı yapamazdım.

Josiah, sence bu harika seks bir noktada benimle evlenmek isteyebileceğin anlamına mı geliyor?

Evet, hayır.

Kahvemden bir yudum daha aldım ve kaydırmaya devam ettim. Max beni erkenden uyandırmış olsa da Josiah'yı uyandırmadan kalkmayı başarmıştım. Henüz çıkmamıştı ve Max dışarı çıktıktan sonra köpek yatağında uyumaya devam etmişti. Aptal köpek.

İşler, gelecek, Tilikum ve Josiah hakkında düşünürken büyük soru üzerinde kafa yormam gerekti. Ben ne istiyordum?

Josiah'la aramızdaki mesafeyi aşmak istiyor muydum? Eğer bana birlikte bir geleceğimiz olduğunu düşündüğünü söyleseydi, ne yapardım? Bu konuda nasıl hissederdim? Burada bir hayatla tatmin olabilir miydim?

Büyük sorular ve cevaplarını bilmiyordum. Josiah'dan gerçekten hoşlanıyordum. Belki de çok fazla, aramızdaki şeylerin sadece son zamanlarda ısındığı düşünülüyordu. Onunla olmayı, yanında uyumayı ve onunla birlikte olmayı seviyordum. Beni güvende ve korunmuş hissettiriyordu.

Ama tüm hayatı buradaydı. İş kelimenin tam anlamıyla Tilikum'un toprağına bağlıydı. Başka bir yerde iş bulursam taşınacağından şüpheliydim. Ve onu suçlamıyordum. Burası onun ait olduğu yerdi. Ondan bunu yapmasını isteyemezdim.

Peki ya ben? Nereye ait olduğumu bilmiyordum. Belki de hiç olmadım.

Yatak odasının kapısının açıldığını duydum ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu görmeyi beklemek bile bana endorfin salgılatıyordu. Sanki bütün gece onunla çarşafı dolanmamışım gibi.

Üzerinde sadece pijama pantolonu vardı, saçları dağınıktı ve hâlâ uykuya göz kırptıyordu. Çok seksiydi, kıllı göğsü ve

oduncu sakalı, onu yemek istedim.

"Günaydın." Uykulu sesi gülünç derecede seksiydi. Çok sert ve gürdü. Eğildi ve başımı öptü.

"Günaydın." Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve zıplayıp ona bir ağaç gibi tırmanma isteğime direndim. "İstersen kahve var."

"Teşekkürler."

Max zorunlu sabah evcil hayvanlarını almak için geldi. Josiah ona birkaç çizik attı. Bu Max'i tatmin etmiş görünüyordu ve o da yerine geri döndü.

Kahvesini doldururken onu içime çektim. Vücudunun sert hatlarını. Çok çalışarak inşa edilmiş kaslar. Hem sahiplenici hem de şaşırtıcı derecede nazik olabilen sert elleri. O bir mucizeydi. Çok sağlam ve soğukkanlıydı ama içinde nadiren kimsenin görmesine izin verdiği bir yumuşaklık vardı.

Karşıma oturdu ve bir yudum aldı. "Neden hep bu kadar erken kalkıyorsun?"

"Max." Başımı derpy köpeğime doğru salladım. "Hafta sonlarını anlamıyor."

Kupasını avuçlarının arasına alarak başını salladı. "Bugün ev üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Muhtemelen yapmalıyım. Ve bir ara ailemin yanına gitmem gerekiyor." Bir içki daha aldı. "Gelmek ister misin?"

Bunu o kadar rahat söyledi ki, sanki beni ailesinin evine davet etmesi hiç de önemli bir şey değilmiş gibi. Onlarla tanışmıştım elbette, ama evlerine gitmek bir şey gibi görünüyordu.

Belki de öyle bir şey değildi. Belki de sadece pratik davranıyordu ve ilişkimiz hakkında hiçbir şey söylemiyordu.

"Elbette, çok isterim."

Başka bir şey söylemedi. Sadece başını salladı. Az konuşan bir adam. Bu ferahlatıcıydı.

Josiah tadilatla uğraşırken Max'i yürüyüşe çıkarmaya karar verdim. Bana itiraz etti ve yalnız gitmemi istemediğini söyledi. Haklıydı, bu yüzden eve yakın kalacağıma ve cep telefonu sinyalinin düşeceği yerlere gitmeyeceğime söz verdim. İfadesine bakılırsa hala bundan memnun değildi ama tartışmadı.

Max ve ben yola çıktık ve mahallenin etrafında birkaç tur attık. Sonra onu arka tarafa götürdüm ve evin arkasındaki tepeye tırmandık. Tasmaını çıkardım, böylece ağaçların etrafını koklayabilecekti ve dik yokuş bana

İyi antrenman. Tepeye vardığımızda durdum ve telefonumu kontrol ettim. Telefonum çekiyordu ama çok az çekiyordu, biz de aşağıya indik.

Eve geldiğimizde Josiah hâlâ yan odada çalışıyordu. Max'e çiğnemesi için bir sopa verdim ve duşa girdim. Saçlarımı yıkamak için zaman ayırdım - üst üste çok fazla kuru şampuan günü muhtemelen iyi bir fikir değildi - ve şeker kese ile peeling yaptım. Kendimi taze ve temiz hissederek çıktım.

Giyindikten, biraz makyaj yaptıktan ve saçlarımı kuruttuktan sonra Josiah geri geldi. Kapının hemen önünde durdu ve ağzının kenarları hafifçe kıvrıldı. Max onu karşılamak için koştu.

"İyi görünüyorsun." Dalgınca Max'in başını okşadı. "Teşekkürler."

Tabii ki hazırlıklarımın ailesinin evine gitmekle hiçbir ilgisi yoktu. Gergin falan değildim. Muhtemelen sadece hızlı bir duraktı. İçeri girip girmeyeceğimi bile bilmiyordum.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu. "Evet."

"Peki ya o?" Max'e doğru başını salladı.

"Burada kalabilir. Yürüyüşümüzden sonra kendinden geçecektir."

Josiah duş almazdı ama ben aldırılmazdım. Genellikle biraz kirli olması ve her zaman harika kokması hoşuma gidiyordu. Sakalındaki ve tişörtündeki talaşları fırçaladım ve dışarı çıktık.

Haven ailesinin evine giderken içimde gergin bir enerji vardı. Küçük bir tepeye doğru kıvrılan uzun çakıllı bir araba yolunda yaşıyorlardı. Ağaçlar, pencerelerinde dostane ışıklar olan muhteşem bir kütük eve açılıyordu.

"Geldiğimizi biliyorlar mı?" Sesimdeki titremeyle savaşılarak sordum. "Geldiğimi biliyorlar mı? Bu tuhaf mı olacak? Muhtemelen bunu bir şekilde garipleştireceğim, sadece seni uyarıyorum."

"Audrey." Josiah'nın sesi alçak ama nazikti.

"Öyle mi?"

Başka bir şey söylemedi. Sadece eğildi ve beni öptü.

Yardıma oldu.

Derin bir nefes alarak kamyonetinden indim ve kendimi ailesinin dünyasına adım atmaya hazırladım.

Kapıyı çalmadı, bu bana çok tatlı geldi. Kapıyı açtıktan sonra içeri girdi. "Anne? Baba?"

Kimse cevap vermedi. "Muhtemelen arka taraftadırlar."

Josiah'ı içeri kadar takip ettim. Dekor rahat ve davetkârdı. Bir kanep ve kot koltuklar odun sobasıyla karşı karşıyaydı ve şöminenin üzerinde uyumsuz çerçeveler içinde fotoğraflar vardı. Bir sürü gülümseyen küçük çocuk, çeşitli hoyratlık ve dağınıklık halleri içindeydi.

Duvarlarda daha fazlası vardı ve özellikle bir fotoğraf gözüme çarptı. Altı çocuk bir kanepeye dizilmişti ve ortalarında Josiah olması gereken kişi yeni doğmuş bir bebeği tutuyordu. Kız kardeşleri Annika olmalı.

Hepsi sanki dünyadaki en heyecan verici şeymiş gibi pembe giysili bebeğe bakıyorlardı. O kadar değerliydi ki kalbimi sızlattı. Tek çocuk olarak, kardeş sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmemiştim.

Belki altı kardeşle başa çıkmak çok zor olurdu. Ama bir ya da iki tane olması güzel olurdu.

"Bu sen ve tüm kardeşlerin mi?" Ben sordum.

"Evet, Annika doğduktan hemen sonra."

"Bana kardeşlerinden bahset. Neye benziyorlar?"

"Baş belaları." Neredeyse gülümseyen yüzünü kırdı ve sırayla her bir kardeşi işaret etti. "Garrett'la tanışmıştın. Çocukluğundan beri polis olmak istiyordu. Bir süre evli kaldı ama karısı çok kötüydü. Neyse ki birkaç yıl önce boşandılar. Şimdi oğulları Owen'ı büyütüyor."

"İyi birine benziyor."

"O sağlam. Bu Zachary. Ailenin en ukalası. Erkek çocuğu olmasına rağmen kendi işini iyi yapıyor. Elektrikçi; kendi işinin sahibi. Ve bu da Theo. Bir süre profesyonel futbol oynadı ama sakatlandı. Şimdi lisede futbol koçu. Bu da Luke. Onunla da tanışmıştın. Büyük amcamızın özel otomobil dükkânı ona miras kaldı."

"Bu kim?" En soldaki çocuğu işaret ettim. Diğerlerinden biraz daha tombuldu, yuvarlak yanakları ve gömleğinin altından görünen biraz göbeği vardı. İyi niyetli yetişkinlerin *iri* yarı dediği türden bir çocuktü.

"Reese."

"Bu çok garip, diğer kardeşlerinin kim olduğunu biliyordum ama onun adını hiç duydum mu bilmiyorum. Nasıl biri?"

Uzun bir süre durakladı. "Bilmiyorum. Tilikum'u uzun zaman önce terk etti. Geri dönmedi."

Nedenini soramadan mutfığa doğru yürüdü. Anlamıştım. Bu konuda konuşmak istemiyordu. Merakıma rağmen, konuyu zorlamamaya karar verdim.

Arka kapı açıldı ve Marlene içeri girdi. Sıcak bir şekilde gülümsedi ve gözlüklerini düzeltti. "Merhaba. Kusura bakmayın, babanızla dükkâdaydım, geldiğinizi duymadım."

"Sorun değil," dedi Josiah.

"Seni tekrar görmek güzel Audrey."

"Teşekkürler. Sana da."

"Babam buralarda mı?" Josiah

sordu. "Tam arkamdaydı."

Kapı tekrar açıldı ve Paul içeri girdi. Josiah'ın daha yaşlı bir versiyonu gibiydi, aynı sürekli çatık kaşları ve pazenle doldurulmuş kalın kolları vardı. Çenesini bana doğru eğdi ama bir şey söylemedi.

Evet. Josiah'a çok benziyor.

"Audrey, gazetedeki yeni Memleketin Gündemi bölümünden sen mi sorumlusun?" Marlene sordu. "Çünkü çok çekici."

"Evet, o benim. Beğendiğinize sevindim. Editörüm son dakika haberi olmayan bir şeyin ön sayfada yer alması konusunda biraz inatçıydı ama onu en azından birkaç haftalığına denemeye ikna ettim."

"Bayıldım," dedi.

"Teşekkürler. Yakında şerifle röportaj yapmayı umuyorum. Kendisinin aslen Seattle'lı olduğunu duydum, bu yüzden büyük şehir emniyet teşkilatından küçük bir kasabaya gitmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Şerif Cordero çok iyi bir adam," dedi Marlene. "Umarım onu yakalayabilirsin. Bulamazsanız bana haber verin, karısına iyi şeyler söyleyeceğim."

"Bu harika olur, teşekkür ederim."

Paul bir havlu kaptı ve ellerini sildi. "Fayans örneklerini aldım."

"Hadi bir bakalım," dedi Josiah.

Bir kutuyu yaklaştırdı ve kare karo örnekleri çıkarmaya başladı. "Nötr demiştiniz, o yüzden bana bunu verdiler."

Josiah onları sıraya koyar gibi hareket ettirdi. Bazıları bejin, bazıları grinin değişik tonlarındaydı. Koyu kayrak grisi bir karoyu kaydırды.

diğerlerinden. Ben de aynı fikirdeydim. Çok karanlıktı.

Bana döndü. "Ne düşünüyorsun? Ana banyo zemini. Bundan daha büyük olacaklar, sadece renklerine bakıyoruz."

Bu kolay oldu. Beğendiğim krem rengini işaret ettim. "Bu. İçerideki her şeyi aydınlatacak."

"Anlaştık." Josiah kağıdı babasına uzattı. "Bunu üst kattaki iki banyoda da yapalım."

"Bitti ve bitti." Paul'ün gözleri bana kaydı. "İyi seçim."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Bu çok güzel olacak," dedi Marlene. "Bunu ana banyomuzda kullansak nasıl olur?"

"Banyomuza yeni fayans mı döşüyoruz?" Paul sordu.

Ona gülümsedi. "Hemen olmak zorunda değil ama güzel olurdu."

Eğildi ve ona hafif bir öpücük verdi. "Gelinim için her şeyi yaparım." Aman Tanrım, o kadar sevimliydiler ki ölebilirdim.

Ön kapı çalındı ve Josiah'nın ailesine hülyalı bir şekilde baktığımı fark ettim. Neyse ki fark etmemiş gibiydiler.

"Bu Louise olmalı," dedi Marlene. "Doris Tilburn'e götürmek üzere bir güveç alıyor. Safra kesesi ameliyatından sonra iyileşiyor."

"Oh iyi," dedi Josiah, sesi düzdü, "Louise teyzemle tanışacaksın."

Ses tonundan gerçekten memnun olup olmadığını ya da alaycı olup olmadığını anlayamadım.

Alaycı olduğunu varsaymamı söylemişti, ben de öyle yaptım.

Marlene kapıyı açtı ve parlak kırmızı kadife eşofman giymiş yaşlı bir kadın içeri girdi. Uzun gri saçları at kuyruğu şeklindeydi ve ruju kıyafetiyle uyumluydu.

Josiah boğazını temizlemekle inlemek arasında bir ses çıkardı.

"Merhaba Louise." Marlene ona sarıldı ve mutfığa geldiler.

"Audrey ile tanıştın mı?"

Bana döndü ve gülümsedi. "O zevki tatmadım. Adım Louise Haven ama siz bana Louise Teyze diyebilirsiniz."

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de öyle. Yakından daha da güzelsin." Gözleri Josiah'ya kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Burada ailenle mi tanışıyorsun? Buna bayıldım. Hoş geldiniz. Burası benim evim değil ama hoş geldin."

O kadar coşkuluymuş ki nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Teşekkür ederim."

"Aferin Josiah. Bir başkası onu ele geçirmeden önce senin bunu kapacağını umuyordum."

"Ne?" Josiah'nın sesi alışılmadık bir şekilde şok olmuş gibiydi. "Arkadaşının torununu bana itelemeye çalışıyordun."

Louise elini salladı, sanki onun yorumunu havaya savurur gibiydi. "Aida?"

Onu senin üzerine itmeye çalışmıyordum."

Kaşlarını kaldırdı, inanmadığı yüzünden okunuyordu. "Ben olsam bunu yapmazdım. O senin için yeterince iyi değil." "Onun iyi bir kız olduğunu söylemiştin."

Louise omuz silkti. "Florence'ı dinlememeliydim. O kadının söylediği tek bir kelimeye bile inanamazsın, özellikle de torunları hakkında. İnanamayacağın hikayeler uyduruyor."

"O zaman neden onu benim tadilatıma bıraktın da ben onu eve bırakmak zorunda kaldım?"

Sanki cevap çok açılmış gibi içini çekti ama yine de açıklayacaktı. "Bilmen gerekiyorsa, seni Audrey'e doğru itmeye çalışıyordum."

"Başka bir kadınla çıkmamı sağlamaya çalışmak beni Audrey'e nasıl iter?"

"Yöntemlerimi sorgulama, Josiah." Onun yanağını okşadı. "Ayrıca, işe yaradı, değil mi?"

Yüksek sesle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu kadın çok komikti. Gerçi Josiah'nın hiç eğlenmediği belliydi.

Marlene ona folyoya sarılmış bir güveç kabı uzattı.

"Teşekkür ederim canım. Korkarım kalamayacağım. Bunu Doris'e götürmem gerekiyor. Ama seninle tanışmak çok güzeldi Audrey." Gözleri Josiah'ya kaydı. "Senden uzaklaşmadan önce bu işi bir an önce hallet."

Bir kahkahayı daha bastırmaya çalıştım. Josiah sadece başını salladı.

"Ta ta!" Louise Teyze geldiği gibi hızla ön kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Marlene, "Aklıma gelmiskene, akşam yemeği için buzu çözülmüş hiçbir

şeyim yok," dedi. "Paul, kulağa ne hoş geliyor?"

"Hadi dışarı çıkalım. Randevu gecesı." Arka kapıya yöneldi. "Seni yedide al ır ır ım. Güzel bir şeyler giy."

Adam dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken ona gülümsedi. "Sanırım bu seni akşam yemeğine davet etmediğim anlamına geliyor."

"Sorun değil. Zaten gitmemiz gerekiyor." Josiah elimi tuttu. "Sonra görüşürüz anne."

"Eğlenceli bir randevu gecesı geçirin," dedim.

"Yapacağız. Siz ikiniz, hoşça kalın. İyi akşamlar."

Oradan ayrıldık ve Josiah'ın kamyonetine bindik. Eve dönerken, neredeyse yolda olduğum kadar gergindim. Bu hiç mantıklı değildi. Eğlenceli bir ziyaret olmuştu. Ailesi harikaydı ve Louise teyzesine bayılmıştım.

Peki neden iim bu kadar karışıktı?

Çünkü Josiah'ı ve ailesini gerçekten seviyordum. Ve bu kombinasyon beni biraz korkutmaya başlamıştı.

BÖLÜM 26

Josiah

AUDREY karşımda duruyordu, pürüzsüz bir teni ve yumuşak kıvrımları vardı. Uyuyacak kadar yorgun değildim ama yataktan kalkmak için de motivasyonum yoktu. Bunu bana o yaptı. Seksten sonra onunla yatakta kalmak isteyecek kadar sakinleştirdi beni.

Lanet kadın beni bir sarılana dönüştürüyordu.

Yavaş ve derin nefesi sırtımdaki gerginliği gevşetti. Boynunu birkaç kez öptüm, vücudunun benimkine yaslanmasının keyfini çıkardım. Doymuş ve rahatlamıştım, yine de bir kez daha denemek isteseydi, buna hazırdım.

Bunu bana da yaptı.

"Annenle baban hep böyle miydi?" diye sordu durup dururken. "Ne gibi?"

Sırt üstü yuvarlandı ve ben de başımı koluma yasladım. "Çok tatlı."

"Sevimli derken iğrenç demek istiyorsan, evet."

Güldü. "İğrenç değil. Birbirlerine aşıklar. Bu inanılmaz."

"Evet, sanırım bu alternatiften daha iyi. Gerçi hayatım boyunca sağlıklı sayıda popo kapma gördüm."

"Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun. Annemle babam başkalarının yanında hiç sevecen olmadılar. Düşünüyorum da, özel hayatlarında sevgi dolu olup olmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok."

"Seni onlar yaptı."

"Evet, ama bu birbirlerine karşı şefkatli oldukları anlamına gelmez. Sarıldıklarını, öpüştüklerini ya da buna benzer bir şey yaptıklarını hiç görmedim. Kesinlikle benimkini hiç görmedim."

"Babam annemin poposunu tutuyor."

"Hiçbir şey kaçırmıyorsun."

"Eminim beni iğrendirirdi. Ama keşke ben de iğrenmiş olsaydım." Uzun bir süre durakladı. "Evliliklerinin gerçekten nasıl olduğunu merak ediyorum. Gördüğüm şeylerin çoğu göstermelikti."

"Bu berbat."

"Evet."

Kapının diğer tarafından yumuşak bir inilti geldi.

Kadın güldü. "Sanırım onu tekrar içeri almalıyız."

Garip bir şekilde, umursamadım. Köpeğinin görmesine gerek olmayan bazı şeyler vardı ama o tüy yumağının etrafta olması hoşuma gidiyordu.

Onu içeri aldık ve biz yatmaya hazırlanırken o da takıldı. Ve tüm bunlarda gerçekten hoşuma giden bir şey vardı.

Yüzümde ıslak bir köpek burnu uyanmak için en sevdiğim yol değildi. Sabahın erken saatlerinde hangimize işkence edeceğini nasıl seçtiğini bilmiyordum ama birini seçip diğerini rahat bırakıyor gibiydi. Ne yazık ki bugün sabah tuvalet gezisi sırası bendeydi.

Aslında çok da umurumda değildi. Audrey biraz daha fazla uyuyabilirdi.

Homurdanarak uyandığımı kabul ettim ve onu uyandırmamaya dikkat ederek kendimi yataktan dışarı attım. Max enerji dolu bir şekilde aşağı atladı ve ben banyoyu kullanıp üzerime bir şeyler giyerken kapının yanında bekledi.

Beni ön kapıya kadar takip etti. Ayakkabı giyme zahmetine girmedim. Dışarıdaki sabah gezileri hep aynıydı - çiş ağacına çılgınca bir koşu ve hemen içeri geri dönüş.

Ama kapıyı açtığımda ön bahçenin ortasındaki ağaca doğru koşmadı. Bir şey dikkatini çekmiş gibi kulaklarını dikerek durakladı. Havayı koklarken burnunu birkaç kez kaldırdı. Sonra koşmaya başladı ve evin yan tarafında gözden kayboldu.

"Lanet olsun, Max."

Takip ettim. Neyse ki köşeyi döndüğümde onu öfkeyle yeri koklarken buldum.

"Ne yapıyorsun?"

Hâlâ yarı uykuluydum, belki de bu yüzden evin yan tarafındaki yazıları fark etmem birkaç saniye sürdü.

Beni görmüyorsun.

Aniden uyandım ve dikkatli bir şekilde etrafımı kontrol ettim. Kimseden iz yoktu ama yine de izlendiğime dair tedirgin bir his vardı içimde. Max yeri koklamaya devam etti ve kokuyu evin önündeki sokağa kadar takip etti. Orada bulunan kişinin kokusunu kesinlikle almıştı.

"Max, gel."

Şaşırtıcı bir şekilde, itaat etti. Ya da kokunun en güçlü olduğu yeri koklamak istedi ve bu benim ondan yapmasını istediğim şeyle aynı zamana denk geldi. Söylemesi zor ama en azından kaçmadı.

Eve doğru yaklaştım. Kelimeler kırmızıydı ama hayvan kanından daha parlaktı. Boya gibi görünüyordu. Parmağımın ucuyla harflerden birine dokundum. Çoğunlukla kurumuştu ama hâlâ yapışkandı. Ne kadar zamandır orada olduğunu söylemek zordu ama gecenin bir vakti olmuş olmalıydı. Yatmadan önce Max'le dışarı çıkmıştık ve o zaman bulabileceği bir koku yoktu.

Lanet olsun. Audrey'e söylemem ve Garrett'ı aramam gerekiyordu. Ve tabii ki daha çok kamera yerleştirmeliydim. Bunu her kim yaptıysa kör noktayı bulduğunu söyleyebilirim. Belki de mesajın anlamı buydu. Önlemlerime rağmen ona hâlâ ulaşabileceğini bilmesini istiyordu.

Şerefsiz.

"Gidelim, Max."

İçeri girdik ve Garrett'a haber vermek için bir mesaj gönderdim. Sonra Audrey'i uyandırmak ve haberi vermek için yatak odasına gittim.

Yorgana sarılmış halde çok sevimli görünüyordu. Muhtemelen geride bıraktığım sıcaklığı içine çekmek için yatağın benim tarafıma doğru yuvarlanmıştı.

Bunun ona olmasından nefret ediyordum. Durduramadığım için nefret ediyordum.

Yatağın kenarına oturdum ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradım.
"Audrey."

Derin bir nefes aldı ve kıpırdandı ama gözlerini açmadı. "Audrey, tatlım. Uyan artık."

Daha gözlerini açmadan gülümsemesi, göğsümde yokmuş gibi davranmak istediğim yumuşak bir yere çarptı.

"Günaydın."

Uykulu sesini seviyordum. "Günaydın. Uyandırdığım için üzgünüm ama bir sorunumuz var."

Gözleri daha da açıldı. "Neyin var?"

"Birisi evin yan tarafını spreyle boyayla

boyamış." "Spreyle boya mı? Grafiti gibi mi?"

"Sadece *beni görmediğini* söylüyor."

Doğrulup oturdu. "Bu iyi bir şey. Belki de kamera onu yakalamıştır."

Başımı salladım. "Kontrol edeceğiz ama kör noktalara takıldığından neredeyse eminim. Açıkçası bugün daha fazla kamera yerleştireceğim."

Omuzları çöktü. "Belki bitmiştir diye düşünmüştüm. Haftalar oldu."

"Ben de öyle."

"Keşke bunu neden yaptıklarını bilseydim. Ve kim olduğunu."

"Sanırım kim olduğunu biliyoruz."

"Colin?"

"Evet, tabii ki."

Bir nefes verdi. "Bilmiyorum."

"Başka kim olabilir ki? Sana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini çoktan kanıtladı." "Sanırım, ama neden evime zarar vermeye başlasın ki?"

"Çünkü sana kızgın."

Sesi yükselmeye başladı. "Ben ona ne yaptım ki?" "Tanrım, bilmiyorum Audrey. Belki ondan ayrılmışsındır?"

Tekrar yastığın üzerine düştü. "Bu çok uzun zaman önceydi. Kalbi o kadar da kırılmamıştı. Hemen ardından Lorelei ile evlendi."

"Bu muhtemelen onun ilk intikam eylemiydi."

"Neden benim eski sevgilim olmak zorunda? Senin eski sevgililerinden biri olamaz mı?" "Benden bu kadar tutkuyla nefret eden bir eski sevgilim yok."

"Colin de benden o kadar tutkuyla nefret etmiyor. Çok iyi bir adam sayılmaz ama bir suçlu da değil. Gecenin bir yarısı evimi boyamak için gizlice buraya geldiğini hayal bile edemiyorum. Bu delilik."

"Birisi yaptı."

"Belki de annem haklıdır ve babamdan nefret eden biridir. Babam artık buralarda değil, onun yerine beni taciz ediyor."

Tereddüt ettim, gerçekten ne düşündüğümü söylemem gerektiğinden emin değildim. "Bak, anneni tanımıyorum ve onun hakkında kötü konuşmak istemiyorum ama bunu kendisiyle ilgili hale getirmeye çalışması garip."

"Bu konuda çok iyi."

"O zaman neden onu dinliyorsun?"

"Değilim, sadece merak ediyorum. O zamanlar kasabadaki herkes babamı seviyor gibi görünüyordu ama o bir politikacıydı. Düşmanlar edinmiş olmalı. Herkesin vardır, değil mi?"

"Öyle görünüyor. Ama yine de inanmıyorum." "Colin olduğundan neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü uyuyor. Ondan ayrılırsın, egosunu zedellersin, o da kaçır ve başka biriyle evlenir. Aradan yıllar geçer ve sen etrafında olmadığın için seni düşünmez. Aniden geri taşınırsınız ve onu nasıl reddettiğinizi hatırlar. Belki de reddeden tek kadın sizsinizdir. Kin besliyor. İlk başta sizi yatağa atıp öfkesini sizden çıkarmayı düşünüyor. Ama bu işe yaramıyor ve yaramayacağını da görüyor. Bu yüzden yaratıcı davranıyor."

"Colin olduğu bu kadar açıksa, polisler neden onu tutuklamadı?"

"Henüz ellerinde yeterli kanıt yok. Belki bu sefer sonunda çuvalladı ve karısı gecenin bir yarısı evi terk ettiğini itiraf edecek."

Tekrar doğruldu ve saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Sanırım."

Bir öfke sarsıntısı sırtımı sertleştirdi. "Neden onu savunup duruyorsun?"

"Ben değilim."

"Evet, gerçekten öylesin. O ne zaman ortaya çıksa, neden yapamayacağına dair başka bir bahaneniz var."

"Sadece o gibi görünmüyor."

"Nereden biliyorsun?" Sesim yükseliyordu ve bir yanımda ona bağırmanın gerektiğini biliyordum. Ama sinirlenmişim ve kendimi kontrol edemiyordum. "Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Belki yirmi bir yaşındayken sana psikopatça davranmazdı ama şimdi farklı biri. Belki de sana o kadar kızgındır."

"Ayrılığımız travmatik bir şey değildi. Sadece herkesin bizden beklediği şey bu olduğu için bu kadar uzun süre birlikte kaldık."

"Yani ona her şeyin bittiğini söylediğinde, onun için sorun olmadığını mı söylüyorsun?"

"Hayır," dedi, sanki bunu itiraf etmek istemiyormuş gibi. "O ne yaptı?"

Gözlerini kaçırdı ve cevap vermedi. "Audrey, o ne yaptı?"

"Çıldırdı." "Ve?"

Uzun bir nefes verdi. "Gerçekten çok sinirlendi. Söylediği her şeyi hatırlamıyorum ama çok bağırdı ve bana kimsenin ondan ayrılamayacağını söyledi."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Anlıyorum, ayrılığımız pek de pürüzsüz olmadı. Ama ondan sonra hiçbir şey yapmadı. Aramadı, mesaj atmadı, evime uğramadı ya da beni görmeye çalışmadı. Sanki yeryüzünden silinmiş gibiydim. Hemen Lorelei ile çıkmaya başladı ve beni unuttuğu çok açıktı."

"Başka bir kadınla çıkması seni unuttuğu anlamına gelmez."

Gözlerini devirdi. "O zaman nasıl hissettiğini ya da neden Lorelei ile bu kadar hızlı çıkmaya başladığını bilmiyorum. Ama evlendiler ve hâlâ birlikteler. Şimdi süper başarılı bir avukat, muhtemelen bir malikanede yaşıyor ve büyük bir adam gibi şehirde kasıla kasıla dolaşıyor. İsteddiği her şey buydu." "Bütün bu olanları bilerek mi görmezden geliyorsun yoksa gerçekten

bu kadar saf mısın?"

"Affedersiniz?"

"Bu adamın kafasından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrin yok - seni tekrar görmek ona ne yapmış olabilir ya da sana ne yapmak istiyor olabilir." Ayağa kalktım ve volta atmaya başladım. "Ve anlayamadığım bir nedenden ötürü, tüm bunların arkasındaki kişinin o olma ihtimalini aklına bile getirmiyorsun. O yüzden tekrar soruyorum, neden onu savunuyorsun?"

"Ben değilim."

"Öylesin ve durman gerek."

Sırtını dikleştirdi ve yorganı göğsüne bastırdı. "Bana ne yapacağımı söylememelisin."

Hâlâ volta atarken hayal kırıklığı içinde inledim. "Sana ne yapacağımı söylemiyorum."

"Kelimenin tam anlamıyla yaptın."

"Ama bu hiç mantıklı değil. Seninle ciddi şekilde dalga geçen biri var ve sen kendini en bariz şüphelinin masum olduğuna ikna etmişsin." Aptalca bir şey söylemeden önce oradan uzaklaşmam gerekiyordu. Bir başka sinirli iniltiyle alnımı ovuşturdum. "Gidip daha fazla kamera almalıyım."

Dışarı ıkarken Audrey arkamdan seslendi - çok erken olduğuna dair bir şeyler söyledi. Haklıydı, henüz hiçbir yer açık değildi ama kalırsam her şeyi berbat edecektim.

Kız mıştım ama onunla aramı bozacak bir şey yapmak istemiyordum.

Max beni takip etmeye çalışmadı. Dünyanın en zeki köpeği değildi ama havamda olmadığımı ve annesinin ona daha çok ihtiyaı olduğunu anlamış gibiydi.

Mesajlarımı kontrol ettim. Garrett yakında orada olacaktı. Audrey'nin de annesiyle kahvaltıya gitmesi gerekiyordu. Pinecrest'e tek başına gitmesi fikri hoşuma gitmemişti ama golf kulübüne gidecekti. Halkın içinde olacaktı ve şu ana kadar bu adamın yöntemi gölgede kalıp evde onunla uğraşmak gibi görünüyordu.

Ayrıca, oraya gidip onu takip edebilirim.

Ben de öyle yapardım. Ona göz kulak olur ve güvende olduğundan emin olurdum. Onunla kavga etmek konusunda ne yapacağıma sonra karar verirdim.

BÖLÜM 27

Audrey

BERBAT BİR RUH HALİNDEYDİM.

İlk olarak, evimin tekrar tahrip edildiği haberiyle uyandım. Biz uyurken. Bunun gerçekliği çok rahatsız ediciydi. Josiah'nın yanında mışıl mışıl uyuyordum, kendimi tamamen güvende hissediyordum ve birisi kameralardan kaçıp spreyle boyayla evime bir mesaj daha yazmıştı.

Başka neler yapabileceklerini ve kimsenin beni güvende tutup tutamayacağını merak etmeme neden oldu.

Bu yeterince kötü değilmiş gibi, Josiah ve ben kavga etmiştik. Bu aslında bizim ilk kavgamızdı, yani bunun nasıl biteceğini bilmediğim için belirsizlik içinde debelenip duruyordum.

Tüm bu zahmete değmediğime karar verdiği için mi çekip gitmişti? Yoksa çekip giden ve sakinleşen bir adam mıydı ve çatışmayla böyle mi başa çıkıyordu? Geri dönüp özür dileyecek miydi ya da hiç dönmeyecek miydi?

Tilikum ve Pinecrest arasındaki manzara güzeldi ama kuzeye doğru giderken hiçbirini fark etmedim. Hayat bazen adil olmadığı için annemle bir kahvaltıya katılmam gerekiyordu. Bugün, başka bir vandalizm eylemi ve Josiah ile olan kavgam aklımı kurcalıyordu.

Ama iptal etmek daha fazla strese neden olacaktı. Zaten işten yarım gün izin almıştım ve gitmezsem bunu telafi etmenin bir yolunu bulmam gerekecekti. Bunu atlatmak daha kolay olurdu. Sonra gününe devam edebilirdim.

Garrett her şeyi kontrol etmeye gelmişti ve ben ayrıldığımda adli tıp ekibi yoldaydı. Zavallı Max dışarı çıkıp iyi polislerle oynamak istiyordu ama onu içeride bırakmak zorunda kaldım. Onu yanımda da götüremezdim. Pinecrest Country Club köpek dostu bir tesis değildi. Bunun için fazla süslüydü.

Ve dürüst olalım, annem de pek köpek dostu sayılmazdı.

Önü bej renkli taşlarla kaplı büyük binanın önüne park ettim. Golf arabaları özel olarak işaretlenmiş park yerlerine park edilmişti ve çevre düzenlemesi o kadar bakımlıydı ki fazla mükemmel görünüyordu.

Benim çocukluğum gibi.

Arabamdan inmeden önce birkaç derin nefes aldım ve kendimi toplum önüne çıkmaya hazırladım. Pinecrest Kadınlar Kulübü çoğunlukla orta yaş ve emeklilik çağındaki kadınlardan oluşuyordu. Bazıları iş sahibiydi. Diğerleri yerel politikacılarla ya da önde gelen iş kadınlarıyla evliydi. Görünüşte, ihtiyaç sahiplerine yardım etmek için eğitim ve toplum programlarını desteklemekle ilgiliydiler. Gerçekte ise Pinecrest'in kraliçe arıları, yani lisedeki popüler kızların yetişkin versiyonlarıydılar.

Anneme ne zaman kabul teklif edildiğini hâlâ hatırlayabiliyordum. Düğün gününü ya da tek çocuğunun doğumunu unutun. O günün hayatının en mutlu günü olduğuna emindim.

Son bir nefesle dışarı çıktım. Sabahın karmaşasına rağmen uygun şekilde giyinmeyi unutmamıştım. Taraklı kenarlı sade sarı bir elbise ve çıplak topuklu ayakkabılar seçmiştim. Yapmayı unuttuğum şey köpek tüyü olup olmadığını kontrol etmektir. Çantamdan bir tüy alma rulosu çıkardım ve elimden geleni yaptım.

İçeri girdim ve restorana doğru yöneldim. Bu etkinliklerin tek iyi yanı yemekleriydi.

Elimden gelenin en iyisini yapardım.

Annem zaten oradaydı, beyaz pantolon takımının içinde ince ve mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş görünüyordu. Beni gördüğünde sıcak bir şekilde gülümsedi ve bu gülümsemenin ne kadarının gerçek ne kadarının göstermelik olduğunu merak ettiğim için kendimi biraz suçlu hissettim.

"Merhaba anne."

"Audrey, canım." Her iki yanağımı da öptü. "Çok güzel görünüyorsun. Gelebilmenize çok sevindim."

"Teşekkürler. Aslında biraz çılgıncaydı ama-"

"Bayan Sheffield'ı hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Önümü kesmemiş gibi gülümseyerek kadını selamlamak için döndüm. Beyaz saçları vardı ve sıcak pembe bir blazer ceket ile bej bir pantolon giymişti. "Merhaba, Bayan Sheffield. Sizi tekrar görmek güzel."

Tokalaştığımızda eli serin ve kuruydu ama yüzümden herhangi bir tepkiyi uzak tutmayı başardım.

"Uzun zaman oldu, değil mi?" Elimi bırakmadı. "Nasılsın? Bir daha düşündüm de, Jessica O'Malley az önce içeri girdi. Sonra görüşürüz."

Elimi bıraktı ve başka biriyle selamlaşmak için yanımdan geçti.

Tamam o zaman.

Sonraki yirmi dakika kadar annemle tur atarak geçti. Beni muhtemelen tanımam gereken ama gerçekten hatırlamadığım uzun bir kadın listesiyle tanıştırdı. İsimlerle ya da yüzlerle aram hiç iyi olmamıştı. Ya bana karşı ilgisiz görünürlerdi, bu da annemin daha da soğuk bir tepki vermesine neden olurdu ya da ne kadar başarılı olduğumu ve annemin ne kadar gurur duyması gerektiğini anlatırlardı. Arada pek bir şey yoktu.

Peki tamamlandı mı? Neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tahmin edebiliyordum. Annemin bu hanımlardan herhangi birine kariyerimde pek ilerleyemediğimi, aylarca işsiz kaldığımı ya da kiramı ödeyebilmek ve köpek maması alabilmek için dandik bir gazetede işe girdiğimi itiraf etmesine imkân yoktu.

Annemin versiyonu kulağa gerçekte olduğundan çok daha iyi geliyor olmalı.

Sonunda büfe açıldı. Annem tereddüt etti, insanların yuvarlak masalarda yer bulmasını izledi. Bir iki dakika sonra karar vermiş gibiydi ve benim de gelmemi işaret etti. Bez peçeteleri sandalyelerimizin arkasına koyup bizim olduğunu belirttikten sonra, yemek için büfeye gittik.

Yemek güzel görünüyordu ve mucizelerin mucizesi, annem tabağıma koyduklarım hakkında tek kelime etmedi. Küçük nimetler için şükretmeye karar verdim ve kahvaltımı koltuğuma geri götürdüm.

Tabağıyı bıraktıktan sonra Josiah'dan bir mesaj gelmesini umarak telefonuma baktım.

Hayal kırıklığına uğradım.

"Ee Audrey," dedi karşımdaki kadınlardan biri. "Patrice bize Tilikum'da yaşadığınızı söyledi. Nasıl buldun?"

Adını çoktan unutmuştum. Bu tür şeylerde isim etiketi takmalarını diledim ama bu gruptaki kadınlar herkesin kim olduklarını bilmesine alışkındı.

"Güzelmış. Çok beğendim."

"Peki yeni işin nasıl?"

"Sonunda ne yaptığımı bildiğimi hissediyorum, bu iyi bir şey."

"Her zaman çok çalışkan biriydin. Bahse girerim yakında yetkili sen olacaksın." Annem koluma dokundu. "Katılıyorum."

Bu ince baskı çok tanıdıktı. *İyi bir gösteri yap, Audrey. İyi görünmemizi sağla.*

Bir dilim çilekle süslenmiş mini krepten bir ısırık aldım. Ağzım dolu olsaydı, sohbeti sürdürmek için o kadar çok şey yapmama gerek kalmazdı.

"Alexa Wilcox'u hatırlıyor musun?" Cevap vermemi beklemedi. "O da yakın zamanda bölgeye geri taşındı. Sanırım şimdi dört çocuğu var? Doğru mu bu?"

"Sanırım öyle," dedi annem.

"Evet, dört," diye cevap verdi yanında oturan kadın. Ben de onun adını hatırlayamadım.

"Onlara baharatların isimlerini verip duruyor," dedi ilk kadın. "Biberiye, Adaçayı, Lavanta. Dördüncünün adını hatırlamıyorum."

"Poppy?" diye teklif etti diğer

kadın. "Kulağa doğru geliyor,"

dedi annem.

"Audrey yuva kurmadan önce kariyerinde istikrarlı olmak konusunda çok akıllı," dedi, gözleri annemdeydi.

"Katılıyorum," dedi annem, sesi yumuşaktı. "Büyükanne olmak istemiyormuşum gibi davranmayacağım ama beklediği için onunla gurur duyuyorum."

Sanki bilerek beklemişim ve **b u** ilişkilerde çoğunlukla kötü şans değilmiş gibi. Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Haven kardeşlerden biriyle çıktığını duydum," dedi.

Sesinde herhangi bir yargılama yoktu, en azından benim algılayabildiğim kadarıyla, Josiah Haven kesinlikle şehir kulübü malzemesi değildi. Belki de kızı olmadığım için, iri yarı, sakallı bir oduncunun ailesinin itibarına ne yapacağı konusunda endişelenmesi gerekmiyordu.

"Evet, öyleyim." Ona kızmıştım ama gülümsemeden de edemiyordum.

"Ama bu yeni bir ilişki."

"İyi bir adama benziyor," dedi annem. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

İnanamayarak anneme baktım. Bunu mu demek istemişti? Ona telefonda Josiah'tan bahsetmiştim ve sesi hiçbir şeyi ele vermemişti. Tek bildiğim, kızının nihayet biriyle çıkmasından memnun olduğu ve kim olduğunu umursamadığıydı. Belki de sonunda doğru aileden biriyle evleneceğimden umudu kesmişti.

"O çok iyi bir adam," dedim. "Anne, özel hayatımdan bahsetmişken, bu sabah bir şey oldu ve seni bilgilendirmek istedim."

Çoğu insan onun tepkisini fark etmezdi ama ben onu çok iyi tanıyordum. Çatalını biraz fazla hızlı bıraktı ve tabağına çarptı. Ve gözleri biraz fazla hızlı bir şekilde bana kaydı.

"Elbette canım, bunu daha sonra konuşabiliriz."

Daha sonra bu konu hakkında konuşmak istemedim. Ama alışkanlıklar devreye girdi. *Olay çıkarma, Audrey.*

Ben de biraz daha mini krep almak için kalktım.

Daha fazla yemek hazırlarken masadaki hanımların sincap cinayetlerinden ya da vandalizmden bahsetmediklerini fark ettim. Belki de kendi kasabalarında olup bitenlerle o kadar meşguldüler ki, Tilikum'dan gelen haberlere dikkat etmediler. Buna sevindim. Bir takipçim olduğu gerçeğinin sohbetlerinin konusu olmasını istemiyordum.

Kahvaltının geri kalanı acı verici bir yavaşlıkla geçti. Yemekler, çoğu Pinecrest dedikoduları etrafında dönen sıkıcı sohbetleri telafi etmeye yetmedi. Katılımcıların kocaları, çocukları ve diğer aile üyeleri, sanki sergileniyorlarmış gibi, çeşitli yaşam seçimleri ve başarıları -ya da bunların yokluğu- sabahın eğlencesi olarak geçit törenine çıkarıldı.

Tabağımyı bir kenara itmeme ve sunucunun mimoza teklifini reddetmeme neden olan konuşmanın altında kısır bir yargılama akımı vardı. Bunun yerine kahvemi yudumladım ve makul bir şekilde çıkışımyı yapana kadar bekledim.

Annem kahvaltısını bitirmiş gibi görüldüğünde, kaçma zamanının geldiğine karar verdim. "Anne, bu çok güzeldi ama korkarım kalamayacağım."

"Hemen gitmek zorunda mısın?"

"Evet. İşe gitmem gerek." Bu tam olarak doğru değildi. Günün yarısında izin almıştım, yani öğlene kadar ofiste olmam gerekmiyordu. Ama yine de.

"Tabii ki," dedi annem. "Bugün hafta içi ve senin çok fazla sorumluluğun var. Seni geçireyim."

Eşyalarımı topladım ve annem de benimle birlikte arabaya doğru yürüdü. Dışarısı zaten sıcaktı; bugün kavurucu olacaktı. Sürücü kapısının yanında durdum ama açmadan önce durakladım.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler anne. Seni görmek güzel." Ve bu bir yalan bile değildi. Mükemmel değildi ama yine de benim annemdi.

"Rica ederim. Sen iyi misin? Stresli görünüyorsun."

"Evet, biri yine evime zarar vermiş. Bu sabah bulduk."

Gözleri büyüdü. Bir adım daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Ne oldu?"

"Evin yan tarafına sprey boyayla *beni* görmüyorsun yazmışlar, tam da yeni güvenlik kameralarının kör noktasının olduğu yere."

"Sprey boya kesinlikle hayvan kanından daha iyidir."

"O kadar iğrenç değil ve bunu her kim yaptıysa bu sefer bir hayvanı öldürmediğine sevindim. Ama neler oluyor? Neden biri bana bunu yapsın ki?"

"Polise babanla bağlantılarını aramaları gerektiğini söylemeye çalıştım."

"Ve eminim öyledirler. Ama anne, gerçekten, bunun babamla ilgili olduğundan neden bu kadar eminsin? Başınıza böyle bir şey geldi ve bana hiç söylemediniz mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil."

"Boise'de bir sürü düşman edinmediğimi ve onlardan birinin takipçim olmak için beni buraya kadar takip etmediğini nereden biliyorsun?"

"Yaptın mı?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır."

"Hiç kimse evimize bir şeyler yazmadı ama babanızı toplum içinde aşağılamaya ya da basında karalamaya çalışanlar oldu."

"Bu oldukça normal bir politikacı davranışı, değil mi?" "Ofisle birlikte geliyor."

"Ama politikacı olmanın dışında, babamın hiç düşmanı var mıydı? Yerel bir suç ailesini falan gizlice alaşağı etti mi?"

"Tatlım, burası Pinecrest."

"Biliyorum ama bu iş gittikçe gerginleşiyor. Babam yüzünden olduğunu düşünüyorsan, bir nedenin olmalı. Bana söylemediğin şey ne?"

Bir kez daha, çoğu insan bunu kaçırabilirdi, ama ben annemin işaretlerini okumayı öğrenerek büyüdüm. Genellikle "konuşulmadıkça konuşma" ya da "daha geniş gülümse ve el sall" gibi şeyler anlamına gelirdi. Ama bakışlarını kısa süreliğine yana çevirmesi, benimle göz temasını kesmesi, konuşmak istemediği bir şey olduğu anlamına geliyordu.

"Keşke gösterebileceğim belirli bir şey olsaydı, çünkü o zaman polise söyleyebilirdim ve onlar da bu korkunç kişiyi bulabilirlerdi," dedi. "Siyasi bir aile olduğunuzda ne kadar çok gizli tehlike olduğunu sizden daha iyi biliyorum."

Belki de her şeyi gerçekten kendisi için yapıyordu.

"Tamam, aklına konuyla ilgili bir şey gelirse beni ara. İşe gitmem ve spreyci boyayı çıkarmanın bir yolu var mı yoksa sadece üzerini mi boyamam gerekiyor bakmam gerekiyor."

"Kendine iyi bak." Koluma dokundu. "Endişeleniyorum."

"Biliyorum. Bana bir şey olmaz. Bu kişi bana zarar vermekle ilgileniyor gibi görünmüyor. Sadece bir sebepten dolayı beni korkutuyor."

"Yine de tırmanabilir. Sapıkların hem tekrarlayan hem de tırmanan davranışları olduğu bilinmektedir."

Annemin sapıklarla ilgili gerçekleri bilmesi tuhaf mıydı? "Dikkatli olacağım."

Ona sarıldım ve vedalaştık. Sosyalleşmesini tamamlamak üzere şehir kulübüne geri döndü. Özgürlüğümü tadarak temiz havadan derin bir nefes aldım ve telefonumu kontrol ettim.

Hala bir şey yok.

Yenilmiş hissederek arabama binmek üzereydim ki izlendiğime dair garip bir hisse kapıldım.

Bu sefer haklıydım. Park yerinin karşısında, Josiah'ın kamyonetinde oturduğunu gördüm.

Onun burada ne işi vardı?

Burada olduğu için kızgın mıydım yoksa onu gördüğüme sevindim mi bilmiyordum. Bunun neden burada olduğuna bağlı olduğuna karar verdim. Colin'i görmeye gittiğimi düşündüğü için beni takip ettiyse, sinirlenmeyi geçip doğrudan kızgınlığa varırdım.

Kamyonetinden indi ve ben otoparkta ona doğru yürürken kapıyı kapattı. İfadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu ama bu Josiah için normaldi. Kızgın olmadığı zamanlarda bile her zaman kızgın olmanın eşiğinde görünürdü.

"Burada ne yapıyorsun?" Önünde durarak sordum.

"Senin bir sapığın var."

"Yani beni her yerde takip mi edeceksin?"

"Belki."

Gülümsememeye çalışıyordum ama çok zordu. "Görünüşe göre takipçi sensin."

"Evet, belli ki seni yakalamak için dışarıdayım," diye tersledi.

"Bana ne olacağını sanıyordun?" Binayı işaret ettim. "Gün ortasında bir şehir kulübü."

"Muhtemelen hiçbir şey. Ama fayansçım erteledi, o yüzden ya bu olacaktı ya da yatak odalarını boyayacaktım."

"Yani beni takip etmek, boyanın kurummasını izlemekten daha az sıkıcı bir alternatifti."

Gözlerini kaçırdı. "Senin için endişeleniyorum, tamam mı? Belki de haklısın ve Colin'in bununla bir ilgisi yok ama birinin seninle büyük bir sorunu var."

"Dürüst olmak gerekirse Colin'i savunmaya çalışmıyorum. Bunun için bir nedenim yok. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi düşündüğün için bu seni rahatsız ediyorsa, söz veriyorum etmiyorum."

Bir adım daha yaklaştı ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İstemediğini biliyorum. Sadece, bazen en bariz cevap doğru olandır."

"Bazen. Bazen de değildir. Ama her halükarda bu konuda polise güvenmemiz gerekmiyor mu? Eğer o ise, kanıtları bulacaklardır, değil mi?"

"Umarım öyledir. Garrett'a güveniyorum. Ama her kimse dikkatli davranıyor. Kamera kayıtlarını kontrol ettik. Hiçbir şey yok."

Her şey bir yana, bunun beni neden ağlattığını bilmiyordum. Kameraların takipçiyi yakalamadığını zaten biliyordum. Ne zaman bir araba geçse bizi uyarıyorlardı ve Max'in bahçede koşturduğu bir sürü tesadüfi görüntü vardı.

Belki de durumun gerçekliği kafama dank ediyordu. Birisi benden gerçekten ama gerçekten nefret ediyordu ve bunu göstermek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Kendimi toparlamaya çalışarak akan gözyaşlarımı sildim. Bir anda Josiah'ın kolları bana sarıldı. Beni sağlam ve güçlü bedenine sımsıkı sarmıştı. Kucağında rahatlayarak ona doğru gevşedim. Ve başka bir şey daha aklıma geldi.

Gerçekten de beni güvende tutmak için buraya kadar takip etmişti.

Ve o anda Josiah Haven'a biraz daha aşık oldum.

26 Temmuz

Bunu anlamam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. Onu suçluyorum. Duygularımı kızdırıyor, beni doğru düşünemeyecek kadar sinirli yapıyor. Her yerde olması da yardımcı olmuyor. Her zaman kamerasıyla etrafta koşturuyor, cesur muhabiri oynuyor.

Güzel küçük gazetecinin kendi hikayesini çözmemesi çok kötü.

Dağ adamı ne yaparsa yapsın, ona hâlâ ulaşabileceğimi göstermek bulmacanın sadece bir parçası. Onu buraya bağlayan bağları koparmam gerek. Bağlantılarını kesmeliyim. Kalmak için sebeplerini ortadan kaldırmalıyım.

Biraz spreyl boyanın kötü olduğunu mu düşünüyor? Onun hayatını parça parça sökeceğim. Onu mahvedeceğim.

Ve ben daha yeni başlıyorum.

BÖLÜM 28

Audrey

Ofisteki hiç kimse dizüstü bilgisayarımın ekranını göremiyordu ama içimden onu kapatmak geliyordu. Başka bir şirketten gelen bir e-postaya bakmak garip hissettiriyordu, özellikle de e-postanın amacı beni bir pozisyon için görüşmeye davet etmekse.

Düşündüğüm kadar heyecanlı değildim. Lou'dan şu anki pozisyonum için mülakat teklif eden benzer bir e-posta aldığımda, piyango kazanmış gibi sevinmiştim.

Bu iş bana daha uygundu ve daha çok kazandırıyordu. Öyleyse neden sandalyemden fırlamıyor ya da olabildiğince çabuk cevap vermek için acele etmiyordum?

Muhtemelen Massachusetts'te olduğu içindir.

Sadece bir görüşme talebiydi. İşi alacağım anlamına gelmiyordu. İşi alsam bile kabul etmek zorunda değildim.

Ben kimdim ve Audrey'e ne olmuştu? Birkaç ay önce bu iş için ağzım sulanırdı, özellikle de Massachusetts'te olduğu için. Şimdi ise ülkeler arası bir taşınmaya evet demeyi hayal bile edemiyordum.

Ne olduğunu biliyordum. Josiah Haven.

İyi bir iş için yapılan bir görüşmeyi gerçekten reddedecek miydim? Evet, reddedecektim. Evet, reddedecektim.

Çünkü bana teklif etseler bile kabul etmeyeceğimi zaten biliyordum. Ve kimsenin zamanını boşa harcamak istemedim.

Deli
miydim?

Evet, belki
de.

Kıbar bir yanıt yazdım ve verdiğim kararın sonuçlarını düşünmemeye

alıştıı. Belki pişman olacaktıı. Belki Josiah ve ben

ya da benden bı kacaktı ya da bu kasabada mutlu bir şekilde kalabileceğimi düşündüğüm için deli olduğumu fark edecektim.

Ama en azından şimdilik kalbimin bana yol göstermesine izin verecektim. Ve kalbim Josiah'ı istiyordu.

Sandra diğer elinde kahve dolu bir içecek taşıyıcısı ve bir çantayla içeri girdi. Ledger fark etmemiş gibiydi, ben de kalkıp kapıya kadar ona yardım ettim.

"Teşekkürler," dedi ben kapıyı tutarken. "Fark etmediysen diye söylüyorum, kahve makinesi bozuldu. Bunun keke de ihtiyacımız olduğu anlamına geldiğini düşündüm. Yaban mersini vardı."

"Yaban mersinli keklerle bayılırım. Teşekkür ederim."

"Yardımın için teşekkürler Ledger," dedi, sesi alaycıydı.

Kulaklıklarından birini çıkardı. "Ne?"

İçecek taşıyıcısını masasının üzerine koydu ve kahve fincanlarından birini aldı. "Sana bir latte aldım. Belki kafein biraz iş yapman için seni motive eder."

Sırıttı, açıkça onun tanıdık hakaretini görmezden geldi ve mutlu bir yürümeye başlayan çocuk gibi kahvesini kaptı. "Teşekkürler."

Bir fincan daha kaldırdı ve bana uzattı. "Senin için. Kendine bir çörek al. Lou'nun kahvesini ben alırım."

Sandra kahvesini masasına koydu, sonra Lou'nunkini ofisine götürdü. Ben de fincanımı ve kekimi alıp masama götürdüm.

Ledger bana doğru bir peçete uzattı. "Al."

"Teşekkürler."

Belediye Başkanı Bill ön pencerenin önünden geçip içeri baktı. Üzerinde bir Sincap Koruma Timi tişörtü vardı. Spor formaları gibi arkasına isimlerini bile yazmışlardı. Beni gördü ve el salladı.

Ben de el salladım. SPS'den biri her gün en az bir kez buradan geçiyordu. Sadece sincaplara bakmadıklarını fark etmek iç açıcıydı.

"Sapığın yine mi saldırdı?" Sandra masasına dönerken sordu.

"Şimdiye kadar değil."

Sprey boya olayının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Bazen hangisinin daha kötü olduğunu merak ediyordum; sapığın tekrar saldırdığını bulmak mı, yoksa bir sonraki adımda ne yapabileceğini beklemek mi?

Ledger, "Birinin size bunu yapması berbat bir şey," dedi.

"Teşekkürler. Çok sinir bozucu. Keşke nedenini bilseydim."

"Bunun kıskanç bir eski sevgili olabileceğini düşündünüz mü? Seninkini kastetmiyorum, Josiah'inkilerden birini kastediyorum."

"Bunu kesinlikle düşündüm. Geçmişinde kendisinden bu kadar nefret eden biri olduğunu düşünmüyor."

Sandra sanki düşünüyormuş gibi başını öne eğdi. "Haklı olabilir."

"Nereden biliyorsun?"

"Burası küçük bir kasaba. Burada hepimizin bilmediği pek bir şey olmaz. Bana öyle geliyor ki, Josiah bir ya da iki kez yanmış. Tilikum için fazla iyi olduklarını düşünen kadınlar."

Massachusetts'teki röportajı reddettiğim için memnun bir şekilde çörebiliyorum elime aldım. "Sanırım onun flört geçmişi hakkında çok fazla detay bilmiyorum."

"O huysuz savunmasını aşan birine izin verdiğini unutmak kolay. Sana kadar, uzun zaman olmuştu. Yalnızlık rolünü oldukça ciddiye alıyordu."

Bu beni gülümsetti. O da öyle. "Bu beni şaşırtmadı."

"Kasabadaki insanların söylediklerinin aksine, sanırım birinizin bilmediğiniz bir düşmanı var. İntikam peşinde olan biri."

"Bekle, kasabadaki insanlar ne diyor?"

"Korkunç bir sır saklıyorsun ve sapığın bunu ortaya çıkaracak."

Bir nefes verdim. "Harika. Kasabanın yalancısı olduğumu öğrendiğime çok sevindim."

"Sanırım en sevdiğim teori senin bir suç patronunun kızı olduğun ve Tilikum'da saklanmaya çalıştığın. Ama babanın düşmanları seni çoktan buldu."

"Bu iyi bir haber," dedi Ledger. "Buna inandığımdan değil ama iyi bir hikaye olurdu."

"Ben kesinlikle bir suç patronunun kızı değilim. Gerçi babam bir politikacıydı. Ama küçük bir kasaba politikacısıydı ve Pinecrest'teki herkes onu severdi."

Ledger, "Düşmanları olabilirdi," dedi.

"Evet, annem de bu konuda ısrar edip duruyor. Ya bana söylemediği bir şey biliyor ya da bunu sadece kendisiyle ilgili hale getirmeye çalışıyor. Ben ikincisine meyilliyim."

Sandra, "Tüm bu kötü havayı dengelemek için biraz iyi habere ne dersiniz?" dedi.

"Evet, lütfen."

"Abonelikler yaklaşık on yıldır ilk kez artıyor. Gazete bayisi satışları da öyle. Lou'yu ön sayfada yerel ilgi alanlarıyla ilgili haberlere yer vermeye ikna etmek işe yaramış gibi görünüyor."

"Gerçekten mi?"

Gülümsedi. "Evet, öyle. Ve bence bu sadece yerel odaklanmadan daha fazlası. Bunu daha önce de yaptık. Ama kimse şehirdeki herkesin bizzat gördüğü bir etkinliğin sıkıcı bir özetini okumak istemez. Memleket Gündemi fikriniz çok zekiceydi. Kötü haber sattırır derler, sattırır da ama insanlarla ilgili iç açıcı şeyler de sattırır, özellikle de okuyucuların bağ kurabileceği bir şeyse."

"Ben de öyle düşünüyordum. İlgi çekici olması için her şeyin kötü olması gerekmiyor."

"Görünüşe göre haklıymışsın. Böyle devam ederse, kim bilir. Ledger'a ödeme yapmaya gücümüz yetebilir."

Kulaklığını çıkardı. "Ne?" "Boş ver."

Birden Lou'nun ofis kapısı açıldı. Bunu yaptığında beni hep zıplatırdı. Şimdiye kadar Lou yeterince iyi davranmıştı. Ama ofisinde o kadar çok zaman geçiriyordu ki, bu onu düşünceli ve gizemli gösteriyordu.

Seksi Josiah Haven tarzında değil. Beni ondan korkutan bir şekilde. Bu yüzden çatık kaşlı bakışları bana döndüğünde midem altüst oldu. "Audrey. Seni ofisimde görebilir miyim?"

Sert sesi çok uğursuzdu. Sandra'ya baktım ama endişeli görünmüyordu. Omuz silkti ve kekinden bir ısırik aldı.

"Evet, tabii ki."

Titreyerek ayağa kalktım. Lou'nun ofisine girerken, bana babamı hatırlattığı için bu kadar korkutucu olabileceği aklıma geldi. O kara kaşları, çıkık göbeği ve gür sesi babama çok benziyordu.

Sertçe yutkunarak, o büyük ofis koltuğunda otururken ben de onun dağınık masasının karşısına oturdum.

İlk ben konuşursam saçmalamaya başlayacağımı biliyordum, bu yüzden ağzımı kapalı tuttum ve bekledim. Kalbim rahatsız edici bir şekilde sert atıyordu ve ellerimi

Kıpırdamadan durmaya çalışarak.

"Bir sorunumuz var," dedi. "Bu kısmen benim hatam. Seni işe aldığımnda referanslarını kontrol etme zahmetine girmedim. Özgeçmişin iyi görünüyordu ve mülakatta beni rahatsız etmedin. Bu benim için yeterliydi. Ama görünen o ki açıklamadığınız bazı şeyler var."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Özür dilerim, ne demek istediğinizi anlamadım."

Elinde bir kağıt parçası tuttu. "Online başvuruyu doldururken, son işinizden bir sebepten dolayı kovulduğunuzu açıkça belirtmemişsiniz."

"Kovulmadım. İşten çıkarıldım."

"Evet, herkes böyle söylüyor. Ama bana hırsızlık da dahil olmak üzere bazı ciddi suçlardan dolayı kovulduğunuz söylendi."

"Ne? Ben hiçbir şey almadım."

"Sizi yetkililere ihbar edecek falan değilim. Ancak hakkınızda çok ciddi iddialar var. Bunu araştırmam gerekiyor."

"Kiminle konuştun?"

"Bu gizli bir bilgidir."

"Eğer birisi beni bir suçla itham ediyorsa, bunun kim olduğunu bilmeye hakkım var.

öyl

e." "Şu anda size söyleyemem."

"Kim olduğunu biliyor musun?"

Tereddüt etti. "İsimlerinin gizli kalmasını istediler ama bilgilerinin güvenilir olduğunu doğrulayabiliyoruz." "Nasıl?"

"Bakın, bu bir iç mesele ve doğru olup olmadığını anlamak için kendi araştırmamı yapmam gerekiyor."

"Lou, yemin ederim, son işimden kovulmadım. Küçülmeye gidiyorlardı ve ben de işten çıkarıldım. Ve ben hiçbir şey almadım. Hırsızlıkla suçlanmadım bile."

"Kaynağım aksini gösteren kanıtlar sundu."

"Eski patronumla konuştun mu? Bunu iki saniye içinde açıklığa kavuşturabilir." "Ona henüz ulaşamadım. Artık eski işvereninize alışmıyor." Kalın bir parmağıyla masasına vurdu. "Audrey, sadece bana gerçeği söyle. Ciddiyim, yetkilileri bu işe bulaştırmayacağım."

"Ben doğruyu söylüyorum." Birden ne olması gerektiği kafama dank etti. "Lou, biri beni taciz ediyor. Her şeyi biliyorsun; kasabadaki herkes biliyor. Evime iki kez zarar verdiler. Bahse girerim seninle irtibata geçen de odur."

"Vandalizmi biliyorum. Ama bu kişi size karşı kişisel bir şey yapmamış gibi görünüyordu. Sadece benim bilmem gerektiğini düşündükleri bilgileri aktarıyorlardı."

"Tabii ki bana karşı bir şeyleri varmış gibi davranmadılar. Yakalanmamaya çalışıyorlar." Koltuğumda öne doğru oturdum. "Lou, kimdi o? Seninle irtibata geçen kişi bana tüm bunları yapan kişi olabilir. Sapık onlar olabilir."

"Sana söyleyemem. Neyin ne olduğunu anlayana kadar olmaz."

"O zaman en azından polise söyle. Garrett Haven'ı arayabilirsiniz, kendisi soruşturma üzerinde çalışıyor."

"Elimdeki bilgilerle ne yapacağım beni ilgilendirir. Ve ben neler olduğunu anlayana kadar, siz evinize gidebilirsiniz."

"Bekle, ne? Beni kovuyor musun?"

"Seni kovmuyorum. Ama gerçeği öğrenene kadar seni burada tutamam. Seni birkaç günlüğüne izne çıkarıyorum."

Mideme tekme yemiş gibi hissettim. Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve koltuğuma yığıldım.

Ne oluyordu ki?

Sandalyeden kalkıp kapıya yönelirken hiçbir şey söylemedim.

Ama sonra içimde bir şey kıvılcımlandı ve hiç de Audrey'e yakışmayan bir şey yaptım.

Ben de karşılık verdim.

"Lou, bu doğru değil. Ve adil de değil. Ben eve gidiyorum, sen de ben yokken ne yapman gerekiyorsa onu yap. Ama bu konuyu ele alış biçimine katılmadığımı ve bunun yanlış olduğunu söyleyerek kayda geçiyorum."

Cevap vermesini beklemedim. Sadece dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Ben.

Lou'nun ofisine gittiğimde Sandra endişeli görünmüyordu ama Dışarı çıktığımda. Ledger bile endişeli görünüyordu. Kulaklıklarından birini çıkardı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Beni eve gönderiyor."

"Ne?" Sandra sordu. "Neden?"

"Birisi ona son işimden kovulduğumu ve başvururken ona yalan söylediğimi söylemiş. Ve hırsızlıkla suçlanmakla ilgili bir şey. Hepsi yalan. Ama suçlamaları kendisinin araştırması gerektiğini düşünüyor."

"Bu tam bir saçmalık," dedi Sandra, masasından kalkmaya başlamıştı bile. "Ona ne düşündüğümü söyleyeceğim-"

"Hayır. Yapma Sandra. Benim yüzümden işini kaybetmeni istemiyorum. Gerçeği anlayacaktır. Ben de ona bu konuyu ele alış biçimi hakkında ne düşündüğümü söyledim. Bu konuyu kapatalım."

"Bundan hoşlanmadım, Audrey."

"Ben de bilmiyorum, özellikle de evime yazı yazan aynı kişi olmalı. Eğer bir şey yaparsan, onu polisle konuşmaya ikna et. Arabama biner binmez onları arayacağım. Umarım bana inanırlar."

"Konuşacak. Bundan emin olacağım."

Dizüstü bilgisayarımı çantama koydum ve askısını omzuma attım. "Sanırım birkaç günlüğüne gidiyorum. Sonra görüşürüz çocuklar."

Gidişimi izlediler. Yenilmiş hissederek arabama gittim ve bindim. Gerçekçi olmak gerekirse, bunun geçici olduğunu biliyordum. Kovulmamıştım ve hiçbir şey çalmamıştım. Lou gerçeği öğrenecek ve ben de işime geri dönecektim.

Ama bunu bana kim yapıyordu? Ve neden? Bilmemek en kötüsüydü.

BÖLÜM 29

Josiah

BOYAMACILIK en sevmediğim işlerden biriydi. Ancak çok kolay olduğu için bu işi başkasına yaptırmak konusunda isteksizdim. Birkaç yatak odasını, özellikle de yardım alırsam, bir ya da iki günde bitirebilirdim, o zaman neden bunu yapması için başkasına para ödeyeyim ki? Bu projelerde her dolar önemliydi.

Babam sık sık boyaya yardım ederdi ama evdeki bir tesisat sorununu çözmekle meşguldü. Bu da iyi oldu çünkü Audrey'nin götveren patronu dün onu eve göndermişti. İşe gidemediği için yapacak bir şeyler istiyordu ve ben de ona eşlik etmeyi kesinlikle sorun etmiyordum.

O olduğu zaman değil.

Ayrıca, resim kıyafetleri çok seksiydi.

Yanımda durmuş, yatak odasının duvarındaki kirli beyaz saten boyayı açıyordu, üzerinde yıpranmış bir atlet ve yırtık kot pantolon vardı. Saçları at kuyruğu şeklindeydi ve açıkta kalan teni, üzerindeki boya damlaları ve sıçramalarına rağmen çok cazipti.

Özellikle de o bacakları. Bana sarılmalarını istedim.

Neredeyse her geceyi birlikte geçirmemize rağmen, ona doyamıyordum. Beni bir bağımlıya dönüştürüyordu. Doyumsuz.

"Bunu hâlâ doğru yapıyor muyum?" diye sorarak beni çıplak vücudunu düşünmekten alıkoydu.

"İyi görünüyor. Sadece damlaları yuvarladığınızdan emin olun."

"Bu sabah başlamadan önce bunu daha önce hiç yapmadığımı söylemiş miydin?"

"Sen hiç duvar boyamadın."

"Hayır. Bir kere bile."

"Neden öyle olsun ki? İyi gidiyorsun."

Gülümsedi ve ruloyu boya tepsisine daldırdı.

Hâlâ nasıl bu kadar mutlu olduğunu anlamıyordum. Onu takip eden kişiyi yakalayamamıştık ve tekrar saldırması an meselesiydi. Patronunu aramasının arkasında onun olduğuna hiç şüphem yoktu. Herif arabasına çarpmış, evine zarar vermiş ve şimdi de onu kovdurmaya çalışıyordu.

Yine de oradaydı, bir yatak odasını boyarken kendi kendine mırıldanıyordu. Ben o kadar sakin değildim.

Aslında, fokur fokur kaynıyordum. Onun adına kızgındım ama yapabileceğim bir şey yoktu. Garrett, Lou ile kimin bağlantı kurmuş olabileceği de dahil olmak üzere her şeyi takip ettiklerini söyledi. Ama polislerin işlerini yapmalarını beklemekten çok yorulmuştum.

Zincirlenmiş gibi hissetmekten, kendi başımın çaresine bakmaktan alıkonulmaktan bıktım.

Tam olarak ne yapacağımı bildiğimden değil. Ama bu aptal bir duvarı boyamak olmazdı.

"Sence Max iyi mi?" Ben sordum.

Onu yan tarafa bırakmıştık çünkü yüzde yüz ihtimalle boya tepsilerinin arasından geçecek ve günün geri kalanını köpek ayak izlerini temizleyerek geçirecektik.

Telefonunu çıkardı ve saati kontrol etti. "Bu işi bir an önce bitirsek iyi olacak."

Boya kolayca ilerliyordu ve neredeyse bitmek üzereydi, bu da iyi haberdirdi çünkü halıcılar sabah burada olacaktı. Fayans ustam hâlâ hastaydı ama hafta sonu burada olmayı planlıyordu, böylece işleri yetiştirebilecekti. Bu da bavulların önümüzdeki hafta içinde banyolara yerleştirilebileceği anlamına geliyordu. Tam olarak programa uygun değil ama yakın. Ve yakın olmak bu işte olabildiğince iyiydi.

Büfeleri Audrey seçmişti. Mutfak dolaplarının aynısı değillerdi ama benzer bir havaları vardı. Ayrıca üç banyonun fayanslarını, ışıklarını ve armatürlerini de ona seçtirdim. Genelde kiralık evlerde yaptığım gibi nötr bir renk tercih etmek yerine evi onun zevkine göre tasarlıyordum. Belki en iyi iş kararı bu değildi ama onun evle ilgili vizyonunun hayata geçtiğini görmek hoşuma giden bir şeydi.

Ayrıca, iyi bir zevki vardı.

"İşimiz neredeyse bitti zaten. Bundan sonra dışarı çıkmak ister misin, yoksa evde mi kalmak istersin? Timberbeast'te bir şeyler içebiliriz diye düşünüyordum."

"Bu fikri sevdim." Gülümsedi. "Ama Marigold'u davet etmemin bir sakıncası var mı?"

Somut planlarımız yok ama bu gece takılmaktan bahsetmiştik." "Elbette."

Yaklaştı, parmak uçlarına kalktı ve beni öptü. "Teşekkür ederim."

"Duş almak istersen ben burayı bitiririm."

"Kirli miyim?"

Silindiri boya tepsisinin kenarına koydum, böylece bir kolumu beline dolayabilir ve onu kendime doğru çekebilirdim. "Boya sıçramalarına bulanmışsın."

"Oops."

"İyi iş çıkardın ama ortalığı dağıttın." Eğildim ve onu yavaş ve derin bir şekilde öptüm. Ağzı benimkine karşı yumuşak ve sıcaktı.

Çok iyi.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi.

"Olma. Umarım bunların kalıcı resim kıyafetlerin olmasını planlamışsındır."

"Artık öyleler." Tekrar gülümsedi.

Kahretsin, o kadın. Gülümsemesi beni öldürecekti. Ağzımı onunkine daldırdım ve tadına bakarak onu tekrar öptüm.

Elbiselerini yırtmadan onu bırakmayı başardım. Ama sadece birazcık. Ben duvarın son kısmını bitirip temizlenirken o Max'i dışarı çıkarmak için yan odaya gitti. O gider gitmez üzerime bir endişe çöktü. Gözümün önünden kaybolması hoşuma gitmiyordu. Sapık şimdiye kadar ona doğrudan zarar vermeye kalkışmamıştı. Ama bu yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

Pencereden bir bakış beni rahatlattı. Max bahçeyi koklarken o da Max'in arkasında dolaşıyordu. İşini bitirene kadar bekledim ve ikisi de içeri girdi.

Boyayla geçen bir günün ardından temizlik yapmak her zaman sonsuza kadar sürer. Her şeyi yıkayıp garaja kaldırdım, sonra da dışarı çıkabilmek için temizlenmek üzere yan odaya geçtim.

Timberbeast'te bir şeyler içmeyi kabul ettiğine sevinmiştim. Evde kalamayacak kadar huzursuzdum. Resim yapmak yeterince fiziksel bir işti, fazla enerjimin bir kısmını yakmama yardımcı olmalıydı. Ama olmadı. Bu kadar işe yaramaz hissetmekten nefret ediyordum.

Sanki sapığı istediği her şeyi yapabilirmiş ve benim de karşılık vermem mümkün değilmiş gibi.

Barda olmasını umuyordum. Sonunda kendini herkesin içinde gösterecekti. O zaman ona hak ettiğini verebilirdim.

Kapıyı açtığımda sesler ve müziğin gürültüsü otoparka yayıldı. Bir bakışta kalabalık görünüyordu ama tıklım tıklım değildi. Bununla yaşayabilirdim. En azından karaoke gecesi değildi.

İçeri girerken elimi Audrey'nin sırtının küçük kısmına koydum. Hafif bir dokunuştı ama bardaki her erkek için bir mesaj içeriyordu. Bunu aklımdan bile geçirme. O benim.

Audrey telefonunu kontrol etti. "Marigold yolda. Ona bir koltuk ayırayım."

Bu benim için sorun değildi. Marigold yıllardır kız kardeşimin en iyi arkadaşlarından biriydi. Yeterince hoş bir kızdı. Muhtemelen bu kasabadaki çoğu erkek için fazla hoştu.

Sol tarafta boş bir masa vardı, ben de Audrey'i oraya götürdüm ve ona bir sandalye çektim. "Ben içecek getireyim. Sen ne istersin?"

"Votka soda, eğer varsa limonlu."

Bara doğru yürürken kalabalığı taradım ve neredeyse herkese ters ters baktım. Colin'i arıyordum, yarı yarıya onu orada uyum sağlamaya çalışırken bulmayı umuyordum. Audrey ne derse desin, o adama güvenmiyordum. Garrett bile onu şüpheli olmaktan çıkarmadıklarını itiraf etmişti.

Ama ondan hiçbir iz yoktu. Bir avuç tanıdık olmayan yüz vardı. -Muhtemelen turistlerdi ama çoğu kasaba halkındandı. Kibirli, kendini beğenmiş bir pislik yok.

Rocco ve Hayden barda çalışıyorlardı ama siparişimi almaya gelen Rocco'ydu. Tipik üniformasını giymişti; kolları kalın kollarının üzerine kıvrılmış kırmızı manda ekoseli fanila. Bir bira ve Audrey'nin içkisini söyledim, sonra beklerken bara yaslandım.

Gözüm Audrey'nin üzerindeydi. İçkilerimiz bitmeden biri masaya yaklaştı. Kardeşim Zachary olduğunu fark ettiğimde oraya doğru koşmama yarım kalp atışı kalmıştı.

Tam bir baş belasıydı ama benim kıza bulaşmazdı.

"Hesap açmamı ister misin?" Rocco içkilerimizi barın diğer tarafına kaydırıldı. "Elbette. Ama Z'nin hesaptan bir şey almasına izin verme."

"Bu gece sakinleştiğinden emin ol yoksa kendini otoparkta bulacak."

"Şimdi ne yaptı?"

"Bu gece bir şey yok. Ona sadece kendine dikkat etmesini söyle." "Söylerim. Sağ ol, dostum."

İçkilerimizi alırken Hayden bana doğru baktı, ben de çenemi ona doğru eğdim. O da başını salladı ama biraz kızgın görünüyordu. Onu suçladığımdan değil. Muhtemelen işinde her türlü pislikle uğraşıyordu, özellikle de yoğun bir gecede.

İçkilerimizi masaya götürdüm ve Zachary kalkıp diğer sandalyelerden birine geçene kadar ona ters ters baktım. Açıkçası Audrey'nin diğer tarafına da oturabilirdim ama bazen bir erkeğin küçük kardeşine haddini bildirmesi gerekirdi.

Oturduğumda "Biram nerede?" diye sordu.

"Kendin al."

"Pislik."

"Son zamanlarda başını ne tür belalara soktun?" diye sordum. "Rocco sakinleştiğinden emin olmamı söyledi."

Z şaşırması gibi yaptı. "Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Audrey kıs kıs güldü.

"Ben ciddiylim. Ben mükemmel bir beyefendiyim." Homurdandım. "Sen mi? Pek sayılmaz."

Audrey'e döndü. "Bu adama inanabiliyor musun?"

"Rocco'ya inanmaya meyilliyim." Eliyle barı işaret etti. "Etrafta dolaşan bir adama benzemiyor."

"Yeterince doğru," dedi Zachary. "Beni yine kapı dışarı etmekle mi tehdit etti?" "Evet," dedim. "Onu test etme. Yapacaktır."

"Bu ilk kez olmazdı."

"Bunun için biraz yaşlanmadın mı?"

Sırıttı. "Muhtemelen."

Luke görüldü, diğer sandalyeyi çekti ve oturdu. Tırnaklarının altında yağ vardı ve saçları dağınıktı.

"Ne oldu sana?" diye sordum.

"İki teknisyenim dışarıda ve bir teslim tarihimiz var. Bu da ellerimi kirlletmem gerektiği anlamına geliyor."

"Güzel," dedi Z, kelimeyi neredeyse tükürerek. "Ofisinde yatıp kalkarak çok fazla zaman geçiriyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

Z sadece omuz silkti, sanki fikrini tartışacak kadar umursamıyormuş gibi. "Şu takipçi meselesi ne durumda?" Luke sordu.

"Birinin onu kovdurmaya çalışmasından başka bir şey değil," dedim, sesimdeki hayal kırıklığını bastırmaya çalışmadan. "Bütün bunlar saçmalık."

"Sence devriyelerin faydası oluyor mu?" "Artık ölü sincap yok," dedi Zachary.

"Bunu yapan her kimse, gecenin bir yarısı evine kadar yürümüş ve sprey boyayla boyamış."

"Ama en azından başka bir sincabı öldürmedi," dedi Audrey neşeyle.

Eğer bunu kardeşlerimden biri söyleseydi, ona yüzünü eritecek kadar sert bakardım. Ama bunu ondan duymak o kadar şirindi ki neredeyse gülümseyecektim.

"İyi bir tavır," dedi Luke.

"İyi tarafa odaklanmayı seviyorum."

Onun bu yönünü seviyordum ve ona tüm bunların pek de iyi bir tarafı olmadığını hatırlatarak keyfini kaçırarak değildim.

Yine de bana her gece onun evinde uyumak için bir bahane vermişti.

Belki de her şeye rağmen iyi bir tarafı vardı.

Biramdan bir yudum aldım. Kapının yanında biri Audrey'nin gözüne çarptı ve el salladı.

Marigold masaya geldi, pembe bir gömlek ve çiçekli bir etek giymişti. Saçları her zaman güzel görünürdü, yaptığı iş düşünüldüğünde bu anlamlıydı. Dolu masaya baktı ve yarım adım geri çekildi.

"Hey. Bu gece burası çok meşgul." Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Gidip oturacak başka bir yer bulabilirim."

Belki de bana öyle geliyordu ama neredeyse gergin görünüyordu. Ki bu garipti.

Ama muhtemelen sadece ben böyleydim. Herkesin sır sakladığını ya da art niyetli olduğunu düşünüp duruyordum.

"Hayır, yer açabiliriz," dedi Audrey.

Zachary ayağa kalktı. "İşe erken gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz." Belli etmeden ön kapıya doğru yürüdü.

"Kahretsin, Z benim arabam." Luke ayağa kalktı ve sandalyesini Marigold'a uzattı. "Bu gece çok güzel görünüyorsun Mari. Kalamadığım için üzgünüm."

Gülümsedi ve onun yerine oturdu. "Teşekkürler."

Vedalaşmadan önce sandalyesini itti.

Audrey bana baktı, kaşları kalkıktı, sanki bana bir şey sormaya ya da belki de söylemeye çalışıyordu. Gözlerini önce ayrılan kardeşlerime, sonra da Marigold'a çevirdi. Hâlâ ne demek istediğini anlamamıştım.

İç çekti.

Marigold Audrey'nin eline uzandı. "Bana nasıl olduğunu anlat. Lou'ya olanları duydum. Ne düşünüyordu?"

"Sadece kafa karıştırıcı bir durumda elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor."

"Hıyarlık yapıyor," dedim. "Sana şüpheyle yaklaşması gerekirdi."

"Katılıyorum," dedi Marigold.

"En azından ücretli izindeyim. Eski patronumla temasa geçtiğinde, eminim o her şeyi açıklığa kavuşturacaktır. Bahse girerim Pazartesi sabahı beni arar ve geri dönmemi ister."

"Bütün bunlar çok çılgınca," dedi Marigold. "Bunun arkasında kimin olduğuna dair hâlâ bir fikriniz yok mu?"

"Pek sayılmaz," dedi Audrey. "Ama Josiah'ın eve yerleştirdiği kameralar sayesinde bizim haberimiz olmadan kimse yaklaşmıyor. Ve SPS devriyeleri de yardımcı oluyor gibi görünüyor. En azından başka sincap cinayeti olmadı."

"Bu iyi bir şey."

Gözlerimi devirdim. Hayvanların ölmesini istemiyordum -bir canavar değildim- ama endişelendiğim şey sincaplar değildi.

"Yalan söylemeyeceğim Audrey," dedi Marigold. "Şu eski erkek arkadaşın olmalı diye düşünüp duruyorum. Pinecrest'te yaşayan mı? O olduğunu düşünmediğini söylediğini biliyorum ama içimde bir his var."

Audrey'nin bakışlarıyla karşılaştım ve kaşlarımı kaldırdım. "Biliyorum, öyle olabilir," diye itiraf etti.

"Pis işleri yapması için birini tutmuş olabilir. O bir takım elbiseli, değil mi?" Audrey başıyla onayladı. "O bir avukat."

"Bir uşığı olacak tipte birine benziyor. Muhtemelen parası vardır. Ya da belki de ona ödeme yapmaya gücü yetmeyen karanlık bir müşterisi vardır, bu yüzden bir anlaşma yapmıştır. Adam sizi taciz ediyor ve eski sevgiliniz de onun daha hafif bir ceza almasını sağlıyor. Ya da belki son zamanlarda çok fazla romantik gerilim romanı okuyorumdur."

"Kirli işleri kiralamak kötü bir teori değil," dedim. "Bu onun nasıl her zaman bir mazereti olduğunu açıklar."

"Polisler bunu düşünebilirdi, değil mi?" Audrey sordu.

"Öyle görünüyor," dedi Marigold.

Garrett ve davadaki diğer adamların ne yaptığını bilmiyordum. Bana bir bok anlatmıyorlardı. Bu muhtemelen işin bir parçasıydı ama yine de beni kızdırıyordu.

Sandra içeri girdi ve doğruca masamıza geldi. Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle boş sandalyeye oturdu.

"Neler oluyor?" Audrey sordu. "Çok şüpheli görünüyorsun."

"İstifa ediyorum."

Audrey'nin gözleri büyüdü ve Marigold'un ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Ne?" Audrey sordu. "Lütfen benim yüzümden bırakmadığını söyle."

"Tabii ki senin yüzünden bıraktım. Lou'nun bir takım şeylere inanmaya hakkı yoktu.

Senin yerine rastgele birini. Ellerinde ne tür bir sözde kanıt olduğu umurumda değil. Senin tarafını tutmalıydı. Ben de çekip gittim. Ledger da öyle yaptı."

"Beni geri alırsa geri dönecek misin?" diye sordum. "Sen ve Ledger olmadan orada çalışamam, özellikle de şimdi."

"Lou adam gibi özür dilerse, bunu dikkate alırım. Ve o yalvarmadıkça geri dönmesen iyi edersin. Bunun için uğraşmasını sağla, Audrey. Daha azını kabul etme."

"Biliyorum, haklısın," dedi. "Sadece bir işe ihtiyacım var."

"Hadi ama." Sandra onun endişesini elinin tersiyle itti. "Bu işin zaten ayaklarının üzerinde durmak için olduğunu söylemiştin. Belki bu daha iyi bir iş bulman için ihtiyacın olan tekme olur. Ayrıca, kirayı ödeyemezsen ev sahibin seni kapı dışarı edecek değil ya."

Audrey güldü ve gözlerine baktı. "Evet, ama bundan faydalanamam."

"Sandra'ya katılıyorum." Parmak eklemimi Audrey'nin çenesinin altına yerleştirdim, böylece

başka tarafa bakmazdı. "Seni geri istiyorsa bunu düzeltmesi gerekiyor."

Bana küçük bir baş selamı verdi. "Tamam."

"Büyük bir gün oldu," dedi Sandra. "Bir içkiye ihtiyacım var. Başka içkiye ihtiyacı olan var mı? Rocco nerede?"

Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi masanın yanında belirdi. "Size ne ikram edebilirim?"

Sandra dudaklarını hafifçe kıpırdatarak onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Eğer teklif ediyorsan, huysuz bir barmen. Ya da belki sadece bir votka soda. Marigold, tatlım, bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bana sadece bir bardak Chardonnay. Teşekkürler

Sandra." "Benim hesabıma yazabilirsin," dedim.

Onaylarcasına çenesini eğdi ve bara geri döndü.

"Neden masa servisi alıyorsunuz?" Ben sordum. "Rocco herkese barda sipariş verdiriyor."

"Sanırım ondan hoşlanıyor," dedi Audrey.

"Rüyalarımda," dedi Sandra iç çekerek.

"Ben ciddiym Sandra, bence senden hoşlanıyor," dedi Audrey. "Ona sürekli takılıyorsun ama belki de gerçekten çıkmak isteyip istemediğini görmelisin."

"Aman Tanrım, siz ikiniz çok tatlı bir çift olurdunuz," dedi Marigold.

"Eğer Rocco aranıyor için sor Ben Dışarı, o vardı
daha fazla daha yeterli
fırsatlar."

"Belki biraz itilmeye ihtiyacı vardır," dedi Marigold. "İçten içe utangaç olabilir."

Audrey bara doğru baktı. "Sanırım haklısın. Huysuz ve korkutucu davranıyor ama belki de içten içe reddedilmekten korkuyordur."

Marigold ellerini göğsünde kavuşturdu. "Yıllardır senden hoşlanıyor ama zaman geçtikçe bu işin olmayacağını daha çok düşünüyor. Eminim senin için yanıp tutuşuyordur Sandra."

Gözlerini devirdi. "Çok fazla okuyorsun."

"Biliyorum, gerçekten biliyorum. Bu bana çok gerçekçi olmayan beklentiler verdi. Ama yine de senden gizliden gizliye hoşlandığını düşünüyorum."

"Kesinlikle öyle," dedi Audrey.

"Siz kızlar çok tatlısınız ama ben bu tür bir aşk hikayesi için çok yaşıyım." Marigold'un nefesi kesildi. "Hayır, değilsin."

"Ne düşünüyorsun Josiah?" Audrey sordu.

Üçüne birden baktım. Audrey ve Marigold beklenti dolu gözlerle beni izliyorlardı, sanki tartışmayı çözecek derin bir şey söyleyecekmişim gibi.

Sandra'nın ifadesi kuşkuyla doluydu.

"Bu konuşmaya dahil olmayacağım."

Audrey güldü ve koluna hafifçe vurdu. "Hiç eğlenceli değilsin." "Eğlenceli olduğumu hiç söylemedim."

Audrey ve arkadaşları içkilerini yudumlarken sohbet ediyorlardı. Ben biramı içmekle yetiniyordum, az çok huzur içinde.

Ama Sandra'nın söylediği bir şey kafama bir kıymık gibi saplandı. *İşin sadece kendi ayaklarının üzerinde durana kadar olduğunu söylemiştin.*

Geçici olarak.

Audrey'nin buraya kalmayı planlayarak taşınmadığını biliyordum. Bu yüzden en başta ondan uzak durmalıydım.

Ama ondan uzak duramadım.

Ve bir hata yapıp yapmadığımı merak etmekten kendimi alamadım.

BÖLÜM 30

Audrey

JOSIAH'IN BİR SORUNU VARDI.

Beni uyaran şey sessiz olması değildi. Genelde sessizdi. Söyleyecek bir şeyi varsa söylerdi ama onun dışında sessizliği doldurmazdı. Bu bana her garip sessizliği benim de doldurmak zorunda olmadığımı hatırlatarak ferahlatıcı oldu.

Ama bugün farklıydı.

Evimdeki mutfak masasında oturmuş, kahvaltımın arta kalanları karıştırıyordum, dizüstü bilgisayarım açıktı ama kapalıydı. Yanımdan geçti ve her zaman yaptığı gibi başımı ya da yanağımı öpmek için durmadı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet." Bir fincan kahve doldurdu. "Kiremitçi her an burada olabilir. Gidip onu içeri almam lazım."

"Tamam."

Başka bir şey söylemeden gitti. Ve bir veda öpücüğü olmadan.

Belki de çok hassas davranıyordum. Hiçbir şey olmamıştı. Bana kızgın olamazdı. Belki de sadece dikkati dağılmıştı, yandaki tadilatı düşünüyordu.

İşler yolunda gidiyordu. Onunla birlikte resim yapmak eğlenceliydi ve çok şey yapmıştık. İlk gördüğümünden bu kadar farklı görünmesi inanılmazdı. Artık döşemelerin çoğu, yeni pencereler ve kapılar, süpürgelikler ve süslemeler vardı. Bittiğinde mutfağı görmek için sabırsızlanıyordum. Muhteşem olacaktı.

Tabağımı kenara ittim, dizüstü bilgisayarımı yaklaştırdım ve açtım. Sandra'yla işim hakkında konuşurkenki cesur tavrıma rağmen

endişeliydi. Ya Lou herhangi bir özür dilemeden geri dönmemi bekliyorsa? Kendimi savunmadan bu işin peşini bırakamazdım. Ama bu işe gerçekten ihtiyacım vardı.

Ya beni hiç geri istemezse? Sandra ve Ledger'ın gitmesinden beni sorumlu tutabilir ve hepimizi değiştirmeye karar verebilir.

Ya da sonunda gazeteyi kapatabilir.

Bu beni garip bir şekilde üzdü. Küçük Tilikum gazetesinin sonunda kapılarını kapatması neden umurumda olsun ki? Bu kaçınılmazdı, değil mi?

Ama en azından bir an için ilerleme kaydettiğimizi hissetmiştik. Topluma istedikleri ve bedelini ödemeye razı oldukları bir şey veriyorduk. Tüm bu çalışmaların boşa gitmesi utanç verici görünüyordu.

Tribune'ün internet sitesini kontrol ettim. Güncellenmemiştir. Gazetenin kapandığı yazmıyordu ama bu iyiye işaret değildi.

Bir an için suçluluk hissettim. Ama bu benim hatam değildi. Ve sadece kendi zihnimde bile olsa suçu üstlenmeyecektim.

Suçlanacak biri varsa, o da beni takip eden kişiydi.

Telefonum çaldı ve beni düşüncelerimden uyandırdı. Annem olduğunu düşünerek cevap vermek için telefonu açtım. Ama ekranda onun numarası yoktu. Kısıtlı yazıyordu.

Bu aramalardan birini almayalı uzun zaman olmuştu. Onlara cevap vermeyi bırakmıştım ve arkasındaki her kimse asla mesaj bırakmıyordu.

Nedenini bilmiyordum ama cevap verdim.

"Alo?" Sessizlik.

"Alo?"

Bekledim. Hala bir şey yoktu.

"Bunu bana neden yapıyorsun?"

Bir cevap beklemiyordum ve almadım da. Arama sona erdi.

Açıkçası tüm bu takip olaylarına karşı duyarsızlaşmaya başlamıştım. Üzülmemiştim bile. Telefonumu bıraktım ve hiçbir şey olmamış gibi dizüstü bilgisayarına geri döndüm.

Gerçi dürüst olmak gerekirse, kapıma hayvan kanıyla yazılmış mesajlarla kıyaslandığında telefonun kapatılması önemsiz bir şeydi.

İhtiyacım olan şey Tribune'deki işimin gerçekten ortadan kalkması ihtimaline karşı bir alternatifti. Telefonun kapanması beni üzmemişti ama yeniden işsiz kalma düşüncesi kesinlikle üzmüştü. Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Stresin. Umutsuzca aramak, geri dönüş beklemek, birinin en azından bana mülakat vermesini dilemek.

Ama bu şehirde başka bir işi nasıl bulacaktım? İş piyasası buralarda pek sıcak değildi.

Doğu yakasındaki iş için reddettiğim mülakatı düşündüm.
Bu bir hata mıydı?

Sorun şuydu ki, her şey Josiah'a bağlıydı. Ve ben onun nasıl hissettiğini tam olarak bilmiyordum.

Güçlü, sessiz tiplerin sorunu buydu. Onu okumak çok zordu.
Belki uzak bir yer bulabilirim. Ya da biraz seyahatle birlikte çoğunlukla uzak bir yer. Böyle bir şeyle başa çıkabilirim.

Biraz zaman geçirmenin ve en azından hem yerel hem de uzaktan işler için seçeneklerimin neler olabileceğine dair bir fikir edinmenin beni daha iyi hissettireceğini biliyordum. Arama kriterlerimi belirledim ve kaydırmaya başladım.

Potansiyeli olan üç ya da dört tanesini işaretlemiştim ki Josiah beni neredeyse sandalyemden sıçrattı. Arkamda durdu, ifadesini okumak karakteristik olarak zordu.

Elimi göğsüme koydum. "Beni korkuttun. Ne zamandır orada duruyorsun?"

"Uzun sürmez."

"İçeri girdiğini nasıl duymadım?"

Omuz silkti. Gözleri bilgisayar ekranıma kayd, sonra tekrar uzaklaştı.
Tek kelime etmeden, sinsice uzaklaştı.

Sessiz ve düşünceli olmak bir şeydi, ama bu saçma olmaya başlamıştı.

Ayağa kalktım ve onu oturma odasına kadar takip ettim. "Neler oluyor?" "Hiçbir şey."

"Bir şey yokmuş gibi görünmüyor. Dün gecedan beri garip davranıyorsun."

"Hayır, görmedim."

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Evet, öyle. Tadilat yüzünden mi streslisin? Ya da finansal bir şey mi? Yoksa şu sapık meselesi mi? Keşke benimle konuşsan çünkü korkarım bunların hiçbirisi değil ve sorun bende."

"Sorun sen değilsin."

"O zaman sorun nedir? Bir kaya kadar duygu gösteriyorsun ama içinde kaynadığını görebiliyorum."

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Bu iş yürümezse ne yapacaksın?"
"Emin değilim. Endişelendiğin şey bu mu? Biraz birikmişim var, yani hemen bir iş bulamasam bile-"

"Para için endişelenmiyorum."

"Sadece kirayı geciktirmemek için elimden geleni yapacağım demek istedim." "Bu umurumda bile değil," diye tersledi.

"O zaman sorun ne?" Ben de bağırdım. "Gitmeni istemiyorum."

Cevabı o kadar beklenmedikti ki, dudaklarımı aralayarak ona bakakaldım.

"Hayatım gayet iyiydi," dedi. "Kimseye hesap vermek zorunda değildim. İstedığımı, istediğim zaman yapıyordum ve bu şekilde yaşamak hoşuma gidiyordu. Sonra sen ortaya çıktın."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. "Pardon?"

"İnsanlarla aram iyi değil Audrey. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Denemeye devam et çünkü ne yapmaya çalıştığını anladığımdan emin değilim."
söyle."

Tereddüt etti, gözleri fırtınalıydı. "Bunu istediğimi sanmıyordum. Ama istiyorum. Her sabah aptal köpeğin ıslak burnunu yüzüme dayayarak beni uyandırdığında, yanımda uyuyan sana bakıyorum ve seni kaybetmeyi hayal bile edemiyorum."

"Neden beni kaybedeceğini düşünüyorsun?"

"Burada olmak istediğin için burada değilsin."

"Ne, Tilikum'da mı? İlk tercihim değildi ama bu ilk fırsatta ayrılmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Bundan emin misin?"

"Seninle aynı fikirde olmayı gerçekten çok istiyorum ama sanki hâlâ birbirimizin arkasından konuşuyormuşuz gibi hissediyorum. Bunun nedeni az önce dizüstü bilgisayarımda iş ilanları görmem mi? Neden hemen kalkıp gideceğim sonucuna varıyorsun?"

Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama yüz hatlarından bir acı ifadesi geçti.

"Ne? Josiah, Tanrı aşkına, lütfen bana ne düşündüğünü söyle. Neden lanet olası bir iş için seni terk edeceğime bu kadar inanıyorsun?"

"Çünkü o yaptı." Sesi gür çıkıyordu ama bana bağırmadığı belliydi. "İkisi de yaptı."

Hemen başka bir şey söylemedi, ben de devam etmesini umarak bekledim -açılmasını umuyordum.

"Cassandra, eski kız arkadaşım, bana bir iyilik yaptı. Ayrıldığımız gece cebimde bir yüzük vardı ama bu bir hata olurdu. Bana aşık olmadığı belliydi ve benim de ona aşık olduğumu sanmıyorum. Sadece rahattım, bu yüzden yapılacak şey gibi görünüyordu. Benim yerime terfiyi seçti. Onunla gidip gitmeyeceğime kendim karar verme şansı bile vermedi. Annem ise- "

Nefesim kesildi.

"Babama aynı iyiliği yapmadı. Yüzüğünü aldı, onunla evlendi, üç çocuğu oldu. Sonra dağların arasında küçücük bir kasabada bir koca ve üç küçük çocuktan ibaret olmayan hayalleri olduğuna karar verdi. O da gitti. Tilikum onun için yeterli değildi. Babam da yetmedi. Ben de değildim."

Farkına vardım ve kalbim onun için kırıldı. Elbette annesi ona terk edilme sorunları yaşatacaktı. Ve eski kız arkadaşı bu yarayı tekrar deşecekti. Eğer onu tanıyorsam, muhtemelen ilk kez birine ne kadar acı çektiğini itiraf etmişti.

Ona doğru yürüdüm ve kollarımı boynuna doladım. O da otomatik bir tepki gibi bana sarıldı ama vücudu hâlâ kaskatı kesilmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sana cırt cırt gibi yapıyor." Onu sıktım ve rahatlamaya başladığını hissettim. "Sen beni zorlamadıkça seni bırakmayacağım."

Kolları bana daha sıkı sarıldı. Uzun bir an boyunca ikimiz de tek kelime etmedik. Sadece birlikte nefes aldık, aynı alanda var olduk, birbirimize sarıldık.

Sonunda geri çekildim ve ellerimi göğsünde gezdirdim. Devam edenin ben olacağımı düşünmüştüm ama önce o konuşarak beni şaşırttı.

"Kalmanı istiyorum." Sesi alçak ve yumuşaktı. "Benim için kal."

Sanki onu reddedebilmişim gibi. "Elbette kalacağım. Başka bir şey istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten." Yüzündeki kırılganlık çok etkileyiciydi. "Tilikum'a burada olmak istediğim için taşınmadığımı biliyorum. Ama şimdi istiyorum. Çünkü burası senin olduğun yer. Ben de sensiz bir hayat düşünemiyorum. Ayrılmak istemediğim için doğu yakasındaki bir mülakatı geri çevirdim bile."

"Neden bana söylemedin?"

"Reddettiğim iş hakkında mı yoksa seninle kalmak istediğim hakkında mı?" "İkisi de."

Güldüm. "Ne demem gerekiyordu ki? Hey Josiah, çok uzun zamandır birlikte değiliz ama burada seninle kalabilmek için hayatımı yeniden düzenlemeyi düşünüyorum. Böyle bir bağlılığa hazır mısın?"

"Evet, tam da bunu söylemeliydin." Ses tonu sertti. "O zaman bilirdim. Bana karşı dürüst olmalısın. İncelikten anlamam."

"Yani tamamen dürüstlük, hiçbir şey saklamak yok mu?" "Evet."

Gözlerine baktım ve derin bir nefes alarak söyledim. "Sana aşığım."

Bir anda beni yerden kaldırdı ve öptü. Sertçe. Tutundum, kollarımı omuzlarına doladım ve beni yutmasına izin verdim. Her şeyeime sahip olabilirdi, her parçama.

Beni yere bıraktı, yüzü hâlâ yakındı, burnu burnuma değiyordu. "Sana çok aşığım."

Bir sonraki öpücüğü hem daha yumuşak hem de daha ihtiyaçlıydı. Bu tezat başımı döndürdü. Saniyeler içinde yatak odasına geri dönüyorduk. Neyse ki Max yatağında uyukluyordu ve gittiğimizi fark etmemiş gibiydi.

Kıyafetlerimizi yeterince hızlı çıkaramıyorduk. Josiah kontrolü ele aldı ve beni yatağa taşıdı. Ona hevesle açıldım, tenini tenimde hissetmek için çaresizce. Dudakları, dili, güçlü vücudu. Hepsini istiyordum.

O da bana verdi.

O içimdeyken, tüm düşünceler yok oldu. Sadece hissedebiliyordum. Birlikte hareket ettik, yoğunluk hızla artıyordu. Bu ilk seferimiz sayılmazdı ama bir şekilde farklıydı. Sanki en içteki benliklerimiz tam olarak sergileniyordu, hiçbir şey saklı değildi. Fiziksel ve duygusal olarak bir bütündük.

Beni ters çevirdi ve parmaklarımı göğsüne sokarak ona sertçe sarıldım. Çekingenliğim gitmişti, onun ritmiyle inliyordum. Kaşları çatıldı, homurdandı ve hırladı. Onun bu yönünü seviyordum, çok şehvetli ve çiğ.

Doruk noktam hızla gelişti. O kadar çok baskı ve sıcaklık vardı ki nefesimi kesiyordu. Zevkin doruklarında dönerek bıraktım. Serbest bırakıldığında tekrar homurdandı ve bu mutluluktan başka bir şey değildi.

Zor nefes alarak üzerine yığıldım. Sırtımı okşadı ve omzumu öptü.

"Seni seviyorum," diye
mırıldandı. "Ben de seni
seviyorum. Hem de çok."

Bana sıkıca sarıldı ve başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Az konuşan adamım gerçekten duymak istediğim tek şeyi söylemişti.

BÖLÜM 31

Audrey

CUMARTESİ GÜNÜ OLMASINA RAĞMEN Josiah çoktan tadilat işine başlamıştı. Mutfak dolapları teslim edilmiş, babası ve kardeşi Zachary de montaja yardım etmek için gelmişlerdi.

Nasıl sonuçlanacağını görmek için heyecanlıydım.

Böylece Max'le birlikte rahat bir sabah geçirdik. Onu yürüyüşe çıkarmıştım - eve yakın bir yerde durup telefonumun çekmeyeceği bir yere gitmemiştim elbette - ve daha sonra Marigold ile planlarım vardı.

İşimle ilgili neler olduğunu ya da önümüzdeki günlerde hala bir işim olup olmayacağını bilmiyordum ama artık endişelenmiyordum. Josiah yanımdaydı ve önemli olan tek şey de buydu.

Ayrıca hâlâ beni kimin ve neden takip ettiğini bilmiyordum. Yeni ilan edilmiş aşkın ışıltısının tadını çıkarırken bile bunu bir kenara bırakmak biraz daha zordu. Nereye gidersem gideyim bir önsezi duygusu beni takip ediyordu. Her şeyin bitmediğini biliyordum ve saldırıların kolayca duracağından şüpheliydim. İnternette okuduğum kadarıyla, takip etme davranışı genellikle tırmanıyordu. Bir sonraki adımın ne olacağını merak ediyordum.

Max kanepedeki yerinden başını kaldırıp bana baktı. Boş kahve fincanımı yan sehpanın üzerine koydum, düş almak için motivasyon toplamaya çalışıyordum.

"Bana öyle bakma," dedim. "Bazen tembel günler güzeldir." Kaşları bir o yana bir bu yana seğirdi.

"Köpek mamasına ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Kahvaltını yaptın, iyi olacaksın. Duş aldıktan sonra markete gideceğim ve akşam yemeğini tam zamanında yiyeceksin."

Bana bakmaya devam etti.

"Yargılamayı bırak. Genelde yemeğinizi bitirmediğimi biliyorum ama aklımda çok şey var."

Sonunda çenesini tekrar yere koydu ve gözlerini kapattı.

Telefonum çaldı ve cevap vermeden önce ekrana bir göz attım. Arayan annemdi.

"Merhaba anne."

"Merhaba canım. Dışarıda çiçekleri suluyordum ve bana seni hatırlattılar, ben de arayayım dedim."

"Ah, bu çok hoş."

"Hatırlıyorum da sen küçükken çiçek toplamayı ve onları masaya koymak için içeri getirmeyi çok severdin. Bunu hatırlıyor musun?"

"İstiyorum."

"Güllerimi rahatsız etmemen için sana kendi küçük çiçekliğini dikmek zorunda kaldım."

"Bunu ben de hatırlıyorum. Seninle bahçıvanlık yapmayı seviyordum. Kirlenmeme izin verdiğin tek zamanlardan biriydi."

Hafifçe güldü, sonra sesi ciddileşti. "Bazen sana çok mu sert davrandım diye merak ediyorum."

Bu şaşırtıcı bir itiraftı. Nasıl yanıt vereceğimi tam olarak bilemiyordum. "Elinden geleni yaptın."

"Denedim. Gerçi gül toplamana izin vermemin nesi kötü olabilirdi ki?"

"Anne, iyi misin?"

İç çekti. "Sanırım sadece nostaljik hissediyorum. Senin haftan nasıldı?"

"Dürüst olmak gerekirse? İnişli çıkışlı. Biri beni kovdurmaya çalışıyor."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Patronum, son işim hakkında yalan söylediğimi iddia eden birinden telefon aldı."

Hırsızlıkla suçlandığımı ve

kovulduğumu." "Bu saçmalık."

"Biliyorum ama bunu patronuma söylemeyi dene. Kendi soruşturmasını yapana kadar beni eve gönderdi."

"Seni kovacak mı?"

"Bu noktada ne olacağını bilmiyorum. Diğer iki çalışanım da bu yüzden işi bıraktı, dolayısıyla gazetenin bu hafta çıkıp çıkmayacağını bile bilmiyorum. Tek bildiğim, bunun bardağı taşıran son damla olacağı ve Lou'nun gazeteyi tamamen kapatacağı."

"Oh Audrey, bu korkunç."

"Kesinlikle ideal değil. Ama benim için endişelenmeyin. Bir yolunu bulacağım. Başka bir işim yok ama çok tecrübeli olduğum bir şey varsa o da iş aramaktır. Başka bir şey bulacağım."

Cevap vermedi. Sinirlenmemeye çalışarak atletimin kenarındaki ipi kurcaladım. Ama o anda ihtiyacım olan son şey, ailenin mükemmellik konusundaki itibarını korumanın bana bağlı olduğu ve bir kez daha işsiz kalmanın kabul edilemez olduğu hakkında bir nasihatti.

"Anne, bunun harika bir durum olmadığını biliyorum ama-" "Sanırım ben de gelmeliyim."

"Bekle, neden?"

"Zor bir hafta geçirdiniz ve ben henüz evinizi görmedim. Bu yeterince iyi bir bahane gibi görünüyor. Sakıncası var mı?"

Bu kadın bana ciddi bir duygusal kırbaç vakası yaşatacaktı. "Hayır, sakıncası yok. Saat kaçta?"

"Sizin için ne işe yarıyor?"

"Belki bana birkaç saat verebilirsin? Duş falan almadım ve hızlıca bir işimi halletmem gerekiyor."

"Sorun değil. Birkaç saat sonra görüşürüz. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Aramayı sonlandırdım ve telefonumu yanımdaki minderin üzerine bıraktım. "Max, sanırım tembel sabahımız sona erdi. Büyükanнем geliyor."

Tek onayı bir gözünü açıp sonra tekrar kapatmak oldu. "Evet, biliyorum, senin için pek heyecan verici bir haber değil. Umarım bu kız buraya gelip bana şahsen ders vermek için."

Max'i koltuk uykusunun tadını çıkarması için bırakarak duş almak ve giyinmek için kalktım.

Annem gelmeden önce yaklaşık bir saatim vardı. Köpek maması almak için evcil hayvan dükkanına koşmak için bolca zamanım vardı. Muhtemelen öğleden sonra Marigold'la planlarımdan önce de zamanım olacaktı ama bu işi bitirmek istiyordum. Ayrıca, evde kalırsam evimin durumu hakkında stres yapardım. Oldukça temizdi ve ne Josiah ne de ben o kadar dağınık değildik, bu yüzden hızlı bir toparlama işe yaramıştı.

Dürüst olmak gerekirse, annem pek çok şey yapardı ama temizlik konusunda yargılayıcı olmak bunlardan biri değildi. En azından evcil hayvan tüylerine karşı kör bir noktası vardı, muhtemelen uzun tüylü kedigillere olan sevgisinden dolayı.

Josiah hâlâ yan odadaydı, ben de ona uğrayıp dışarı çıkacağımı haber vermeye ve mutfığa bir göz atmaya karar verdim.

Onu garajda buldum, üstsüz ve ter içindeydi.

"Hey," dedim salyalarımı fazla akıtmamaya çalışarak. "Burada işler nasıl gidiyor?"

"Hava çok sıcak. Klima çalışmıyor ve adamım yarına kadar buraya gelip bakamayacak."

"Bu berbat bir şey." Yaklaştım ve terli vücuduna aldırmadan kollarımı beline doladım.

"Yapma şunu. İğrencim."

"Gerçekten umurumda değil."

Eğildi ve ağzını benimkine bastırdı. Tuzun tadına baktım ve alt dudağını yalamak için dilimi uzattım.

Boğazındaki kısık hırıltı içimde bir arzu girdabı yarattı. "Ah, iğrenç," dedi arkasından bir ses.

"Kapa çenenin, Z," dedi Josiah ve beni tekrar öptü.

Zachary, "Baba, Josiah garajda kız arkadaşıyla öpüşüyor," diye seslendi. Josiah kıkırdadı ve beni tekrar öptü. "Aldırma ona."

"Yeterince makul," dedim. "İşine dönmene izin vereceğim. Sadece evcil hayvan dükkanına gitmem gerektiğini bilmeni istedim."

Kaşları çatıldı. "Bekleyebilir misin? Seninle sonra gelirim."

"Annem bir saat içinde sürpriz bir ziyaret için gelecek ve ondan sonra Marigold ile planlarım var. Sadece kısa bir yolculuk olacak."

Yine hırladı. "Yalnız dışarı çıkmandan hoşlanmıyorum." "Yalnız olmayacağım. Max'i de getireceğim."

"Sanki yardım olacakmış gibi. Takipçin ortaya çıkarsa, yuvarlanıp göbeğinin ovulmasını isteyecektir."

Yanılmamıştı. "Doğru. Ama gittiğim her yere benimle gelemezsin. Kasabaya gidip hemen geri geleceğim."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor."

Onu öpmek için kendimi yukarı kaldırdım. "İyi olacağım."

Yanaklarımı avuçladı ve beni tekrar öptü, bu sefer derinden. Görünüşe göre Zachary içeri girmişti çünkü artık kardeşçe inlemeler yoktu. Giysilerimde bıraktığı tere aldırmadan öpücüğüne gömüldüm. Başım bunun verdiği zevkle dönüyordu; ağzının sıcaklığı ve dokunuşunun şefkati.

Bu kaba adamın bu kadar nazik olabileceğini kim bilebilirdi?

Sonunda uzaklaştığında, Max'in uzaklaşmadığından emin olmak için etrafıma bakındım. Garaj kapısının yanında yeri kokluyordu.

"Çabuk eve dön," dedi Josiah.

"Bakacağım. Bekle, önce mutfağı görebilir miyim?" Ağzının köşesi kalktı.

"Henüz değil."

"Gerçekten mi? Görmeme izin vermeyecek misin?" "Bitene kadar olmaz."

Omuzlarım çöktü. "İyi. Ama işler istediğin gibi gidiyor mu?"

"Şimdiye kadar."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor." "Sadece görmen gerekiyor."

"Görmek istiyorum ama bana izin vermiyorsun." Alt dudağımı dışarı çıkardım. Eğildi ve dişlerini dudak büküşümün üzerinde gezdirdi. "Sonra görüşürüz."

Damarlarımda dolaşan o hoş ürperti hoşuma gitmişti. Daha sonra vereceği söz, yeni mutfağı gezdirmekten daha fazlasını içeriyordu.

Bekleyemedim.

Bir kez daha vedalaştık, sonra kendimi ondan ayırdım ve Max'i arabaya yükledim.

Kasabaya doğru giderken kendimi çevreye yeni gözlerle bakarken buldum. Dün gece bir karar vermiştim. Öncelikle Josiah için. Onu herhangi bir işten ya da yaşayacak bir yerden daha çok istiyordum. Ama aynı zamanda Tilikum için de bir karar vermiştim. Bu ilginç küçük kasaba, kendimi sonlandırmayı hayal ettiğim yer değildi. Ama dükkanların ve çam ağaçlarının yanından geçerken, arka planda dağların zirveleri varken, şaşırtıcı bir huzur hissettim.

Burayı sevmiştim. Ve Orta Cascades'e geri dönmenin neden başarısızlık gibi hissettirdiğini hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu. Bir zamanlar burada bir daha asla yaşamayacağımı ilan etmişsem ne olmuş yani? Audrey yirmili yaşlarının başında ne istediğini bilmiyordu. Tek bildiği ne istemediğiydi; kendisinden beklenen hayat.

Bu o hayat değildi. Bu benim kendi seçtiğim, kendi yarattığım bir hayattı. Ve hayal ettiğim her şeyden daha iyi olacak şekilde şekilleniyordu.

Happy Paws'ın önündeki park yerine geldiğimde keyfim yerindeydi. Güneş parlıyordu, aşıktım ve hepsinden önemlisi Josiah Haven da beni seviyordu.

Telefonum çaldı. Kısıtlı. Bir sapığın beni alt etmesine izin vermeyeceğime karar verdim.

"Merhaba, ben Audrey. Bu sefer bir şey söyleyecek misin yoksa telefonu yüzüme mi kapatacaksın? Çünkü bu garip telefon kapatmaların umduğun şeyi yaptığını sanmıyorum. Senden korkmuyorum."

Cevap gelmedi ama arama bağlı kaldı.

"Belki de bunu yetişkinler gibi konuşarak halledebiliriz. Ne dersin? Bana bunun arkasında ne olduğunu söyle ve bunu çözmenin bir yolunu bulalım."

Hala bir şey yok.

"Bu gerçekten o kadar kötü mü olurdu? Dinle, daha dün gece erkek arkadaşım ve ben nihayet söylememiz gereken şeyleri söyledik ve sana söylemeliyim ki bu harikaydı. Basit dürüstlük uzun bir yol kat ediyor."

Bekledim. Cevap beklediğimden değil ama karşımdaki her kimse daha önce hiç bu kadar uzun süre telefonda kalmamıştım. Konuşmaya devam etmek için ağzımı açtığımda -çünkü neden olmasın- hayatımın şokunu yaşadım.

"Senden nefret ediyorum."

Ses alçaktı, kesinlikle erkekti.

"Neden?"

Arama sona erdi.

Sertçe yutkundum, midemde hastalıklı bir his dönüyordu. O ses. Kim olduğunu tanıımıyordum ama kötü niyetli olduğu açıktı. Her kimse, bana gerçeği söylemişti. Benden nefret ediyordu. Hem de derinden.

Her ne kadar neşemi çalmasına izin vermek istemesem de, Max'i arabadan indirdiğimde içimde bastırılmış bir mutluluk duygusu vardı. Omzumun üzerinden baktım, izlendiğim hissinden kaçamıyordum.

Belki de tek başıma dışarı çıkmamalıydım.

Ama oradaydım ve içeri girip köpek maması almaya karar verdim. Sonra da olabildiğince çabuk eve dönecektim. Josiah'a telefon konuşmasını anlatmam gerekiyordu.

"Selam Audrey," dedi Missy ben içeri girdiğimde. Benden biraz daha yaşlı görünüyordu, muhtemelen kırk yaşlarındaydı, çilek sarısı saçları ve çilleri vardı ve tanıdığım en büyük hayvan severlerden biriydi. Max ona

tapardı.

Max'in selam verebilmesi için önce kasaya doğru yöneldim. "Hey, Missy. Hemen biraz köpek maması almam gerekiyor."

Max'i ilgiyle şımartmak için çömeldi. Onu ona bıraktım ve tercih ettiğimiz markayı bulup kasaya getirdim. Yolda birkaç kedi oyuncağı gördüm ve Düşes için küçük bir hediye almaya karar verdim. Annem bunu takdir ederdi.

"Hepsi senin için mi?" diye sordu.

"Evet, bu işe yarar." En sevdiği tatlı patates köpek ödülllerinden bir kese aldım ve cüzdanımı çıkardım.

O alışverişimi yaparken ben de ön pencereden dışarı baktım. Max yanımda mutlu bir şekilde kuyruğunu sallıyordu. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum. Durduğum yerden arabamı göremiyordum. Pencereden bakıp beni izleyen sapığı göreceğimi mi sanmıştım?

Telefondaki ses beni tedirgin etmişti. Sadece oradan çıkmak istedim.

Missy bana içinde kedi oyuncakları ve köpek ödülleri olan küçük bir çanta uzattı. Köpek mamasını alıp kalçama yerleştirdim, sonra da diğerlerini aldım. "Teşekkürler, Missy. Sonra görüşürüz."

"İyi günler dilerim. Güle güle, Max!"

Dükkândan çıkarken kalbim rahatsız edici derecede hızlı atıyordu. Caddenin bu tarafındaki kaldırım boştu, sadece birkaç araba yakınlara park etmişti. İki kapı aşağıdaki dükkândan bir çift çıktı ama onun dışında etrafta kimse yoktu.

Derin bir nefes aldım. İyiydim. Sadece o telefon görüşmesinden sonra gergin hissediyordum.

En başta cevap vermemeliydim. Bu aptalcaydı.

Max tasmanın ucuna vurunca tasma sarsıldı. Burnu yere değdi ve arabama doğru çekildi.

"Bekle, Max. Ödül istediğini biliyorum ama bekleyebilirsin."

Beni yarı sürükleyerek arabama götürdü ve orada öfkeyle koklamaya devam etti.

"Sincap var mıydı?" Anahtarlarımı çıkarabilmek için çantamı düzelttim. Bir sincap vardı, binanın çatısından bize doğru cıvıldıyordu. "Şimdi gitti, aptal köpek."

Max koklamayı bırakmadı. Arabanın etrafında bir tur atmaya çalıştı ama ben yolcu kapısını açarken tasmaını sıkıca tuttum.

"Max, cidden, dur. Yemeğini arabaya koymam gerek."

Eşyaları yolcu koltuğuna attım ve kapıyı kapattım, sonra Max'in kucağına bıraktım.

"Gördün mü? Sincap gidiyor-"

Tam gitti diyecektim ki Max'in bir sincabın kokusunu almadığını fark ettim.

Arabamın ön camında, sileceğin altına sıkıştırılmış katlanmış bir kağıt parçası vardı.

Arabanın etrafında yavaş adımlarla ilerleyerek sürücü tarafına yaklaştım. Sırtım diken diken oldu ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Hızlı hareketlerle etrafımı kontrol ettim. Ama onu göremeyeceğimi zaten biliyordum. Ya hemen gittiğine ya da saklanıp beni uzaktan izlediğine dair her şeye bahse girerdim.

Nota uzanırken elim titredi. Bir parça yazıcı kâğıdıydı. El yazısı yoktu ve eğer vandalizm olaylarına benziyorsa parmak izi de yoktu. Basit bir yazı tipiyle yazılmıştı, muhtemelen Times New Roman. Kan lekesi ya da gazete ve dergi kupürlerinden kesilmiş harfler yok. Sadece "*Senden nefret ediyorum*" kelimeleri.

"Max, gidelim."

Kalbim boğazımda, onu yükledim ve eve doğru yola çıktım.

BÖLÜM 32

Josiah

AUDREY GİTTİKTEN BEŞ DAKİKA SONRA, yalnız gitmesine izin verdiğim için pişman oldum. Haklıydı, muhtemelen sorun yoktu ve bir koruma gibi onun her hareketini gölgeleyemezdim. Ama yine de hoşuma gitmemişti.

Sıcağa rağmen, dolaplar çok fazla drama olmadan içeri giriyordu. Babam eskisi kadar genç değildi ama hâlâ bir öküz kadar güçlüydü. Ve Zachary genelde tam bir baş belası olmasına rağmen iyi bir işçiydi. Muhtemelen kardeş sadakatinden çok maaş çekiyle motive oluyordu, ama bu benim için sorun değildi.

Önce üst katları yerleştirdik ve şu ana kadar her şey düz ve kare şeklindeydi. Dolapçım iyi iş çıkarmıştı. Daha sonra geri dönüp tüm kapıları ve rafları takacaktım.

Babam geri çekildi ve mavi bir bandanayla başını sildi. "İyi görünüyorsun."

Zachary ona bir şişe su uzattı. "Evet. Berbat değil."

Doğruydı. Berbat değildi. Aslında, harika görünüyordu. Muhtemelen şimdiye kadar tadilatını yaptığım evler arasında en sevdiğim evdi.

Audrey'nin zevki iyiydi.

Tabii ki benimle birlikteydi, ama belki de sadece erkek zevki sorgulanabilirdi.

Ben şanslı bir piçtim.

Babam saatini kontrol etti. "Yarın bitirsek olur mu? Evde halletmem gereken birkaç iş var ve sonra temizlenmem gerekiyor. Annen onu dansa götürmemi istiyor."

"Dans mı?" diye sordum. "Ne zamandan beri dans ediyorsun?"

"Annen öğrenmek istediğinden beri." Omuz silkti. "Ders alıyorduk."
Zachary ona bir aşağı bir yukarı baktı. "Bunun harika mı yoksa tuhaf mı olduğuna karar veremiyorum."

Babamın ağzı çarpık bir sırıtışla kalktı. "Birincisi. Eve her zaman harika bir ruh hali içinde gelir, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Not alın çocuklar."

"Az önce anneme atıfta bulunarak bize seks tavsiyesi mi verdi?"
Zachary ürperdi. "Gidip duş almalıyım."

"Evet, git." Babamı kovaladım. "Yarın bitirebiliriz. Ben kapıyı kilitlerim." Çıkarken kıkırdadı.

Zachary de onu takip etti. Biraz temizlik yaptıktan sonra garaj kapısını kapattım ve dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kilitledim. Dolapların geri kalanını da yerleştirmek iyi olurdu ama bu konuda endişelenmiyordum. Tezgâhlar birkaç gün sonra gelecekti, yani zamanımız vardı. Ve sıcak acımasızdı. Babamın aşırıya kaçmasını istemedim.

Audrey arabayı durdurdu ve garaj yoluna park etti. Kapısı açıldı ve Max onun önünde arabadan fırladı. Yüzüne bir kez baktım ve bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Max etrafta zıplayıp dikkatimi çekmeye çalışırken koşarak ona doğru gittim. "Ne oldu?"

"O aradı. Tam evcil hayvan dükkanına gittiğimde. Açtım ve ona gevezelik etmeye başladım çünkü asla bir şey söylemez. Sadece kapatıyor, değil mi? Ama bu sefer karşılık verdi."

"Ne dedi?"

"Senden nefret ediyorum."

Beyaz sıcak öfke damarlarımı yaktı. Yumruklarımı sıktım ve çenem tutuldu. "Ne?"

"Tek söylediği buydu. Sonra telefonu kapattı. Ve hayır, kim olduğunu söyleyemedim. Sesini tanıyamadım ama sanki bilerek gizliyor gibiydi. Batman filmindeki gür sesli adamı hatırlıyor musunuz? Sesi ona benziyordu."

Bir kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Telefon konuşmasından dolayı üzgün olduğu için onu suçlamıyordum ama yüzündeki ifadeye bakınca daha kötü bir şey olduğunu düşünmüştüm. "Bebeğim, olanlar için üzgünüm. Ama güvendesin."

"Hepsi bu değil."

"Başka ne var?"

Katlanmış bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. "Evcil hayvan dükkanından çıktığımda bu arabamın üzerindeydi. Sürücü tarafındaki sileceğin altına sıkıştırılmıştı."

Notu aldım ve açtım. *Senden nefret ediyorum.*

Onu yumruğumun içinde buruşturmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Onu Garrett için saklamam gerekiyordu ama bu adamı sikeyim.

"Bunu arabana mı bıraktı? Şimdi mi?"

"Evet. Evden ayrıldığımda orada değildi. Fark ederdim. Ve Max evcil hayvan dükkanından çıktığımızda kokusunu aldı. Arabanın etrafını deli gibi kokluyordu. Josiah, dükkanda sadece birkaç dakika kaldım. En fazla beş. Orada olduğumu nereden bildi?"

"Seni takip etti."

Gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bunun kötü bir şey olduğunu biliyordum ama beni takip ettiğini düşünmemiştim."

"Belki de daha önce değildi." Orada olmaması gereken birine dair bir işaret var mı diye sokağı taradım. Ama bu adamın görünmeme konusunda iyi olduğunu zaten biliyordum. "Ama artık öyle. Ve bunu bilmenizi istiyor."

"Bunu neden yapıyor? Neden benden bu kadar nefret ediyor?"

Bu adamın ondan neden bu kadar nefret ettiğini çok iyi biliyordum, tıpkı kim olduğunu bildiğim gibi. Lanet olası Colin. Eski kız arkadaşına olan kinini oldukça ileri götürüyordu ama belli ki akli dengesi yerinde değildi.

Ancak, bu konuda onunla tartışmak istemedim.

"Bilmiyorum." Onu tekrar kendime doğru çektim ve sıkıca tuttum. "Ama bunu çözeceğiz ve o pislikten kurtulacağız."

"Bu beni çok korkuttu. Eve dönerken kusacağımı sandım."

"İyi ki yapmamışsın. Max içinde yuvarlanmaya çalışırdı." Buna güldü ve ben de başının üstünü öptüm. "Annen hâlâ geliyor mu?"

"Evet, yakında burada olur."

"Ve sonra Marigold'la mı takılıyorsun? Nerede?"

"Dışarıda yemek yiyecektik ama evde kalmak isteyip istemediğini sorabilirim."

Sadece burada takıl."

"Sana ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim," dedim, tam tersini yapmaya ve ona ne yapması gerektiğini söylemeye hazırlanırken. "Ama içeride kal. Burada daha güvendesin."

başka bir yerde."

"Haklısın. En azından burada bir sürü kamera var. Çok fazla olduklarını düşünmüştüm ama şimdi çok fazla koyduğunuz için çok memnunum. Her ne kadar sincaplar onları patlatıp dursa da."

"Sincaplar çok sinir bozucu ama bu sürüngen fırsat vermektense bunu tercih ederim."

Geri çekildi ve etrafına bakındı. "Sence şu anda bizi izliyor mudur? Hayatım boyunca hiç bu kadar ürkmemiştım."

Nedeninden emin değildim ama içimden bir ses öyle olmadığını söylüyordu. Notu bıraktıktan sonra kaçmıştı. "Olabilir ama sanmıyorum. Görünüşe göre saklanmayı iyi beceriyor ama bence o sadece bir korkak. O notu arabana koydu ve kaçtı."

"Ya da belki de bunu onun için başkasına yaptırmıştır." "Belki de. Söylemesi zor."

Kendini tekrar bana yasladı ve derin bir nefes aldı. Gözlerim Max'i aradı ama o arabasını koklamakla meşguldü. Muhtemelen hâlâ sapığın kokusunu alıyordu.

"İçeri girmeliyim," dedi. "Garrett'ı arayıp aramayı ve notu ona bildirmem gerekiyor. Annem de erken gelecek. O her şey için erkencidir."

İçeri girdik ve Max doğruca su kabına, ardından da kanepedeki en sevdiği yere gitti. Kıvrıldı ve gözlerini kapattı. Görünüşe göre evcil hayvan dükkanındaki macerası onu yormak için yeterliydi.

Audrey kardeşimi aramak için telefonunu çıkardı. "Selam Garrett. Evet, başka bir olay daha oldu."

Bekledim, o bilgileri kardeşime aktarıırken dinledim. Bitirdiğinde, söyleyeceklerini duyabilmem için onu hoparlöre verdi.

"Olanlar için üzgünüm Audrey. Not hâlâ sende mi?" "Evet."

"Benim için plastik bir torbaya koyun. Diğer olaylara dayanarak, ondan bir şey çıkarabileceğimizi sanmıyorum, ama yine de bir göz atacağız."

"Her yerinde parmak izlerim var. Josiah'ın da dokunmasına izin verdim. Özür dilerim." "Sorun değil. Onun dikkatli olduğunu zaten biliyoruz."

"Peki ya telefon görüşmeleri?" diye sordum. "Onları takip edemiyor musunuz?"

"Elimizden geleni yapıyoruz ama adam ne yaptığını biliyor. Her arama farklı bir numaradan, muhtemelen farklı bir telefonda geliyor ve offshore VPN'ler kullanıyor."

"Bütün bunların nasıl yapılacağını kim bilebilir ki?" diye sordu.

Garrett, "İnternet erişimi olan herkes bunu çözebilir," dedi.

Ve bir avukat polisin ne yapıp ne yapamayacağını, neyi takip edip neyi edemeyeceğini bilir.

Bunu kendime sakladım.

"Yani kimseyi görmedin mi?" Garrett sordu. "Yürüyen ya da arabayla uzaklaşan kimse yok."

"Pek sayılmaz," dedi Audrey. "İlk başta arabada bir şey olduğunu fark etmedim. Max koku yüzünden çılgına dönmüştü ve benim de kollarım eşyalarla doluydu."

"Tamam. Elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Hepsi bu mu?" Ben sordum.

"Ne söylememi istiyorsun?" Garrett sordu ve sesindeki kızgınlığı fark etmedim. "Ben de en az senin kadar cevap istiyorum."

"Bundan şüpheliyim."

Audrey elini koluma koydu. "Josiah."

"Hayır, bu saçmalık," dedim. "Bu adam ona gittikçe yaklaşıyor ve senden duyduğum tek şey ne yapamayacağın. Aramaların izini süremiyorsunuz. Parmak izi bulamıyorsunuz. Bunu kimin yaptığını belirleyecek bir şey bulamıyorsunuz. Onu bulmak için kızı öldürmesini mi beklememiz gerekiyor?"

"Onun için endişelendiğini biliyorum. Bu yüzden bana güven ve işimi yapmama izin ver."

O kadar öfkeliydim ki yumruğumu duvara vurmak istiyordum. Ama sonra tamir etmek zorunda kalırdım ve alçıpan tamir etmekten nefret ederdim.

Ben de başımı salladım ve mutfağa doğru yürüdüm.

Ben öfkeden kudururken Audrey Garrett'la işini bitirdi. Bundan bıkmıştım. Her şeyi polislere teslim etmekten, bir ipucu bulmalarını ummaktan bıkmıştım. Başka birinin kızıyla ilgilenmesini beklemekten bıkmıştım.

İşim bitmişti.

Audrey koluma nazik bir el koydu ve dokunuşu beni sakinleştirmese de kararlılığımı pekiştirdi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Yani annen yakında burada olacak mı?" diye sordum.

"Evet, on dakika kadar."

"Ve sonra Marigold buraya mı geliyor?"

"Henüz onu aramadım ama eminim buraya gelmekte bir sakınca görmeyecektir. Sipariş verebiliriz."

Yüzüne dokundum ve gözleriyle buluştum. "Başka bir yere gitmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. İşimi hallettim ve şu anda yapmak istediğim son şey şehre gitmek. Neden?"

"Gidip bir şeyler yapmam lazım. Seni yalnız bırakmak istemiyorum ama burada kaldığın sürece iyi olacaksın. Annen ve Marigold da sana eşlik edecekler."

"Ne yapman gerekiyor?"

Gözlerindeki kuşkuyu görebiliyordum. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama gerçeği de söyleyemezdim. Henüz söyleyemezdim.

Bittiğinde ona söyleyecektim. Bu tam olarak yalan söylemek değildi. Sadece açıklamayı geciktiriyordum.

"Bunlar sadece ev için. Eğer her şeyi hazır hale getirebilirim, tezgah ustaları montajı daha erken yapabilir. Bu da bizi programa geri döndürür. Bunu gerçekleştirmek için dışarı çıkıp birkaç şey almam gerekiyor."

"Oh." Rahatlamış görünüyordu. "Tamam. Sayaçlar konusunda çok iyisin. Onları görmek için sabırsızlanıyorum."

"Harika görünecekler."

Gülümsedi. "Bütün bunlar için çok üzgünüm. Çalışıyor olman gerekiyordu ve burada benim için endişeleniyorsun."

Onu tekrar kendime çektim ve kollarımı ona doladım. "Özür dileme. Bu senin hatan değil."

Bu Colin'in hatasıydı. Ve ben buna bir son verecektim. Şimdi.

BÖLÜM 33

Audrey

MAX kısa uykusundan uyandı ve kuyruğunu sallayarak pencerenin önüne gitti. Dışarı baktım ve annemin arabasını gördüm. Onu gördüğüm için mutlu olmak istedim - nihayet ona yeni evimi göstereceğim için heyecanlıydım - ama arabamdaki nottan sonra, belli belirsiz bir korku duygusundan başka bir şey hissetmek zordu.

Josiah'ın gitmemiş olmasını dilerdim.

Bunun en iyisi olduğuna dair bir his vardı içimde. Annemin neden ziyarete gelmeye karar verdiğini tam olarak anlamamıştım ama onu Josiah'la tanıştırmak için uygun bir zaman gibi gelmiyordu. Annemin erkek arkadaşımı onaylayıp onaylamayacağı endişesiyle uğraşmak istemiyordum.

Özellikle de şimdi. O köprüyü sonra geçecektik.

Ayrıca, ne düşünürse düşünsün ona mahkûmdu. "Max, git uzan."

Bana hayal edebileceğiniz en mahzun yavru köpek bakışlarını attı.

"Biliyorum. Biri geldiğinde her zaman iyi haberler varmış gibi görünüyor. Ama büyükannenin sana ısınması lazım. Onu rahat bırak."

Açıklamamın tek kelimesini bile anlamadığı belliydi ama kısmen itaat etti. Köpek yatağının üzerinde durdu. Ondan yapmasını istediğim şeyi tam olarak yapmadı ama kabul ediyorum.

Anneme kapıyı açtım ve o da bana Pinecrest'teki marketten aldığı plastik bir kutu kurabiyeyi uzattı.

"Tatlı bir şeyler getiririm diye düşünmüştüm ama biliyorsun ki yemek yapmıyorum." "Teşekkürler anne." Onu içeri aldım, kapıyı kapatıp kilitledim, sonra ona sarıldım.

boştaki kolumla. "Çay mı kahve mi istersin?"

"Çay çok güzel olur."

"Bunu yapabilirim. Aferin

Max." Kuyruğunu salladı.

"İyi bir çocuk, değil mi?" Max'e doğru yürüdü ve başını okşamaya başladı. "İyi köpek."

Mutfağın kapısında duraksadım ve annemin muhtemelen ilk kez köpeğimle dostça bir temas kurmasını izledim. Garip bir şekilde sevimliydi.

Yere düştü ve sırt üstü yuvarlandı. "Karnını ovmak istiyor," dedim. "Bu onun en sevdiği şey."

"Ne iyi bir köpekçik." Eğildi ve onun karnını okşadı.

"Evcil hayvanlardan bahsetmişken, Düşes için bir şey aldım." Tezgâhın üzerine bıraktığım çantadan kedi oyuncaklarını çıkardım. "Giderken onları da alabilirsin."

"Çok nazıksınız. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Annem Max'i birkaç kez daha sevdikten sonra beni mutfığa kadar takip etti. Suyu açtım ve dolaptan iki fincan çıkardım.

"Şey," dedi annem etrafına bakınarak. "Ev çok güzelmiş."

"Teşekkürler. Beğendim."

"Burada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Bu iyi bir soru. Öngörülebilir bir gelecek için sanırım."

Oturma odasına geri dönerek etrafı kolaçan etti. Josiah'a dair kanıtlar her yerdeydi ama hiçbirini hakkında yorum yapmadı. Ne düşüneceği konusunda endişeli değildim, ancak odadaki fil haline gelebilecek şeyi ele almaya karar verdim.

"Josiah'nın eşyalarını muhtemelen fark etmişsinizdir. Resmi olarak burada yaşamıyor ama yaşayabilir de."

"İşler ciddi o zaman?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Evet. İşler ciddi." O da bana gülümsedi. "Senin adına sevindim."

"Sağ ol anne. Ben de kendim için mutluyum. O harika bir adam."

"Öyle mi?" Sesinde tuhaf bir şey vardı, bir hüznün. Benden şüphe ediyormuş gibi gelmiyordu. Daha çok haklı olduğumu umuyor gibiydi.

"Evet, gerçekten öyle. Çok ciddi, ya da belki doğru kelime stoacı. Bu bazı insanları soğutabilir ama bana göre bu onun cazibesinin bir parçası. Dürüst biri. Onun yanında nerede durduğunuzu her zaman bilirsiniz."

"Bu paha biçilemez."

"Gerçekten öyle." İstedğini seçebilmesi için dolaptan birkaç kutu çay çıkardım. "Onun için deli oluyorum, dürüst olmalıyım."

"Sen aşıksın."

"Gerçekten öyleyim. Ama neden sesin üzgün geliyor?"

"Öyle mi?" Canlandı ve ben de onun *her şey yolunda* yüz ifadesini tanıdım. "Zerre kadar üzgün değilim. Senin için çok heyecanlıyım."

Ona inandım ama aklında başka bir şey olduğunu da hissettim. "Emin misin?"

"Elbette. Bir annenin tek istediği çocuğunu mutlu görmektir."

Buna inandığımdan emin değildim - en azından bunu ondan duymamıştım - ama boşverdim. "Josiah ile kesinlikle mutluyum. Çok mutluyum."

"Güzel."

Su kaynamaya başladı. O yasemin çayı seçti, ben de kendime bir fincan aynısından yaptım. Bir tabağa birkaç kurabiye koydum ve masaya koydum, sonra her birimiz oturduk.

"Ee," dedi annem, "Tilikum'da hayat nasıl? Bu kasabayı hep sevmişimdir."

"Güzel bir yer. Aslında burayı çok seviyorum. Seveceğimi düşünmemiştim ama sevmeye başladım."

"Gençken Tilikum'dan bir çocukla çıkmıştım."

"Gerçekten mi?" Annemin babamla evlenmeden önceki hayatı hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum. En azından, özellikle de flört hayatı hakkında. "Kimdi o?"

"Daniel adında genç bir adam. O zamanlar lisedeydim. Birbirimizi çok uzun süre görmedik. Sadece birkaç randevu, gerçekten."

"Ne oldu?"

Yüz ifadesi değişti, duygularını gizlemeye çalışır gibi nötr bir hal aldı. "Baban oldu."

"Oh. Sanırım diğeri kısmet değilmiş."

"Hayır." Elimi okşadı. "Ve sana sahiptik, yani buna değdi."

Bu ifadenin içerdığı anlamlar ilgi çekiciydi. Bu, babam ya da evlilikleri hakkında onunla yaptığım en derinlemesine konuşmaydı. Dürüst olmak gerekirse onun babam hakkında gerçekten ne hissettiğini bilmiyordum. Onu gerçekten sevmiş miydi? Onu şimdi özlüyor muydu?

O kadar çok sorum vardı ki nereden başlayacağımı bilemiyordum. "Onu seviyor muydun?"

"Kim?" diye sordu. "Baban mı Daniel mi?"

"Babam."

Sanki cevap çayının yüzeyindeymiş gibi yere baktı. "Evet." "Bu nitelikli bir evet mi, yoksa doğrudan bir evet mi?"

"Onu sevdim. Sevmemem gereken zamanlarda bile."

Bu iş her geçen dakika daha da garipleşiyordu. Çayını da yanına alarak ayağa kalktı ve arkadaki sürgülü cam kapıya doğru yürüdü.

"Burası gerçekten çok güzel, değil mi? Şu tepenin diğer tarafında bir şey var mı?"

"Hayır, sadece ormanlar."

"Bunlar ne tür çiçekler?" Dışarıdaki bir şeyi işaret etti. "Bunları daha önce gördüğümü sanmıyorum. Onları sen mi ektin?"

"Hayır, sadece büyüdüler."

"Ne kadar güzel bir renk. Küçükken bunları toplamaya bayılırdın."

"Bugün çok nostalgiksin. Neler oluyor?"

Durakladı, hâlâ dışarıya bakıyordu. "Sadece birçok şey hakkında düşünüyordum."

"Ne gibi?"

"Geçmiş gibi."

"Sen iyi misin? Bana ölümcül bir hastalığın olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?"

Başını salladı ve bana döndü. "Hayır. Hasta değilim."

"O zaman neler oluyor? Birdenbire ziyarete gelmeye karar veriyorsun ve sonra da sanki önemli bir şey değilmiş gibi hiç konuşmadığımız şeylerden bahsediyorsun. Babamdan önce biriyle çıktığından haberim yoktu. Tek bildiğim, onun senin ilk aşkın olduğuydu."

"Oh, öyleydi. Ondan önce kimseyi sevmemiştim."

"Tamam. Bu çok hoş ama yine de bana söylemediğin bir şey varmış gibi hissediyorum."

"Bilmediğin pek çok şey var Audrey. Senden saklamak zorunda olduğum şeyler. Bu her zaman senin iyiliğin içindi. Bunu anlamalısın."

Sesindeki ani aciliyet beni tedirgin etti. "Benden saklamak zorunda olduğun şeyler nelerdi?"

Yavaş da olsa volta atmaya başladı. "Baban kötü bir adam değildi. Özünde iyiydi. Toplumunu severdi. Eminim her politikacının belli bir güç aşkı vardır ve o da bir istisna değildi. Ama Pinecrest halkını önemserdi."

Bununla nereye varmak istediğinden emin değildim. "Tamam mı?"

"Onunla evlendiğimde neye bulaştığımı gerçekten bilmiyordum. Benden büyüktü ve kendinden çok emindi. Çok büyük hayalleri vardı. Hepsisi çok çekiciydi. Politikaya atılmadan önce bile çok popülerdi. Herkes onu severdi."

"Bu bir sürpriz değil."

"Ve bana karşı çoğunlukla iyiydi. Bana rahat bir hayat verdi. Ve şimdi o gittiğine göre benim için kesinlikle çok rahat bir hayat sağladı."

Tekrar durdu ve çayını masaya koydu. Ne diyeceğimi bilemedim.

"Ama ayartmalar vardı. İktidardaki her adam bunlarla yüzleşir. Hepsisi olmasa da çoğu bir noktada yenik düşer."

Gözlerim büyüdü ve midemde hastalıklı bir his yayıldı. "En azından bir süreliğine yenik düştü."

"Anne, ne diyorsun sen?"

Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirdi. "Babanın bir ilişkisi vardı."

Belki de beni bu kadar şaşırtmamalıydı ama sözleri kalbimi bıçak gibi kesti. Şaşkın şaşkın ona baktım. Kalbim kırılmıştı. Yıkılmış.

"O ne?"

"Onun sekreteriydi, eğer inanabilerseniz. Bazı klişeler gerçek oldukları için vardır."

"Nasıl öğrendiniz?" "İtiraf etti."

"Ve sen onunla kaldın?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Hiç benim yerimde olmadın, bu yüzden beni yargılayamazsın."

"Seni yargılamıyorum, sadece hayal edemiyorum."

"Küçük bir çocuğum vardı ve o zamanlar daha fazla çocuğumuz olmasını umuyordum. İtiraf etti ve özür diledi. Danışmana gittik. Bu işi yürütmemizin ailemiz için en iyisi olacağına karar verdik."

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

Yüz hatlarından bir acı kasılması geçti ve gözlerini kaçırdı. "Sana söylemem gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Özellikle de o öldükten sonra. Artık her şey bitti diye düşündüm. Hiçbir zaman mükemmel değildi ama kim mükemmel ki? O kendi hatalarını yaptı, ben de kendi hatalarımı yaptım ve hepsi geçmişte kaldı."

"Ama?"

Sanki söyleyeceği şey için kendini hazırlıyormuş gibi uzun bir süre dudaklarını birbirine bastırdı. "Bir oğulları vardı."

Nasıl oldu da mutfak zeminine düşmedim, hiçbir fikrim yoktu. Sanki yüzüme bir tahtayla vurulmuş gibi hissediyordum. "Ne oldu?"

"Hamile kaldı. O da doğru olanı yaptı. Çocuk on sekiz yaşına gelene kadar onları maddi olarak destekledi."

"Biliyor muydunuz? Başından beri, tüm bunlardan haberin var mıydı?"

"Evet."

Yerimde duramayarak masadan kalktım. "Bana hiç bilmediğim bir kardeşim olduğunu mu söylüyorsun?"

"Teknik olarak evet."

"Teknik olarak mı?" Sesimin yükselmesini engellemek zor oldu. "Bu teknik bir konu değil. Babamın bir oğlu vardı, bu da onu kardeşim yapar. Kaç yaşında?"

"O doğduğunda sen beş yaşındaydın."

"Nerede yaşıyordu? Onunla hiç tanıştım mı?"

"Kasabada büyüdü. Sizi ayrı tutmaya özen gösterdik ve aranızdaki yaş farkından dolayı yollarınız çok sık kesişmezdi."

O kadar çok şey vardı ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Ama aklımda özellikle rahatsız edici bir soru vardı.

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Annesi para mı istiyor yoksa halka açıklamakla falan mı tehdit ediyor?"

"Hayır. Annesi birkaç yıl önce Pinecrest'ten taşındı. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum."

"O zaman neler oluyor?"

"Polise gitmeye karar verdim."

Tam nedenini soracaktım ki ne söylediği kafama dank etti. "Onun sapık olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Başını salladı.

"Kim o? Buralarda mı yaşıyor?"

"Adı Jeffrey Silva. Birkaç yıl önce Tilikum'a taşındığını duydum."

Hafızamı yokladım, onu bulmaya çalıştım. Beş yaş küçük olmamız, ortaokul ya da liseye aynı zamanda gitmiş olamayacağımız anlamına geliyordu. Onu Pinecrest'ten hatırlamıyordum ama Tilikum'a taşındıktan sonra onunla tanışmış mıydım? Adı hiçbir şey çağrıştırmıyordu.

"Babasının kim olduğunu biliyor mu? Beni tanıyor mu?"

"Annesinin ona ne söylediğini sadece tahmin edebilirim. Ama babasının kim olduğunu ve sizin kim olduğunuzu tam olarak bildiğinden şüpheleniyorum."

"Ama onun sapık olduğunu düşündüren ne?"

"Başka kim sana karşı böyle bir kin besleyebilir ki?"

Josiah konuyu açtığında bu fikre şiddetle karşı çıkmışken şimdi bunu savunmak üzere olduğuma inanamıyordum. "Birincisi Colin."

"Colin seni takip etmiyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Yapmazdı."

Gözlerimi devirdim çünkü tartışmam bu kadarla sınırlı kalmıştı. "Öyle görüldüğünü biliyorum ama bilmiyoruz. Olabilir."

"Tamam. Bunun mümkün olduğunu kabul ediyorum. Ama Colin'in böyle bir çılgınlık yapabileceğini sanmıyorum."

"Anne, sanırım ben isteseydim Lorelei'yi benimle aldatırdı."

"Bu seni takip ettiği anlamına gelmez. Ayrıca, Lorelei onu aldatıyor. Bunu herkes biliyor."

Safranın yakıcılığı boğazımın arkasına vurdu ve neredeyse öğürüyordum. "Bu konuda nasıl bu kadar lakayt olabiliyorsun?"

"Çünkü onu aldatıyor. Bunu da herkes biliyor."

Midem çalkalandı ve kusma ihtimalime karşı lavaboya doğru ilerledim. Tüm bunlar bir öğleden sonrası için çok fazlaydı, özellikle de *nefret* ettiğim

Arabama not *bırakmışsın*. "Bütün bunlara dayanamıyorum. Birbirlerini aldatıyorlar ve bunu herkes biliyor mu? Ve bu senin için önemli bir şey değil mi?"

"Bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Ama sürekli onunla evlenmem gerektiğini ima ediyorsun. Neden beni aldatan biriyle evlenmem gerektiğini ima ediyorsun?"

"Eminim seni aldatmazdı."

"Anne." Şaşkınlıkla ona baktım. "Gerçekten bu kadar saf mısınız?"

Boyun eğmiş bir şekilde nefes aldı. "Hayır. Muhtemelen haklısın. Onunla evlenmemen en iyisi."

"Vay canına, bunu itiraf etmek acı verdi mi?"

"Bütün bunlar için beni suçlamayın. Bana verilen kartlarla elimden gelenin en iyisini yaptım. Pinecrest'te önemli bir aileydik ve baban imajımızı bir arada tutma görevini bana bırakmıştı. Konu sen olunca, beklentileri vardı. Ve onların gerçekleşmesini sağlamamı bekliyordu."

"Yani babam Colin'le evlenmemi istedi ve bunun gerçekleşmesi için sana baskı yaptı."

"Ve olmadığında da suçlayın."

Başımı salladım. "Bunların hepsi delilik. Farkında mısınız? Babamın bir ilişkisi vardı ve bunun sonucunda beş dakika öncesine kadar varlığından bile haberdar olmadığım bir çocuk dünyaya geldi. Şimdi de beni takip edenin o olduğunu düşünüyorsunuz, neden?"

"Çünkü babandan nefret ediyor."

"Babam burada değil. Neden beni takip etsin ki? Nefretini en yakın akrabasına mı aktarmaya karar verdi? Bektan bir miras gibi mi?"

"Evet," dedi, sanki bu dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

"Pekala, tamam. Belki bir şeyler bulmuşsundur. Ama polisle konuştunuz. Neden onlara daha önce söylemedin?" Soru dudaklarımdan çıkar çıkmaz cevabı biliyordum. Çünkü kimse bilmiyordu. Ve şimdi bileceklerdi. "Arkadaşların bile bilmiyor, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Bu düşünce karşısında şok olmuş gibiydi. "Böyle bir şeyi birine nasıl söyleyebilirim ki? Bize ne olurdu?"

Bu bir skandala neden olur ve kim bilir babamın kariyerine ne kadar zarar verirdi. Kasabadaki bozulmamış itibarlarının asla düzelmeyeceğinden bahsetmiyorum bile.

Ama saklamak için ne korkunç bir sır. Ve ne için? İmaj için mi?

O kadar üzücüydü ki, ona kızamadım bile. Yaşamak için ne korkunç bir yol.

O hayatı ben de tatmıştım. Daha büyük şeyler için yaratıldığımı düşünürken eve döndüğüm için çok utanmıştım. Peki bu neydi? Sadece kibir. Başkalarının gözünde başarılı görünme arzusu.

Armut dibine düşmemişti.

Ama en azından şimdi görebiliyordum.

"Bunu benden duymanı istedim," dedi. "Üzerinden çok zaman geçtiği için şu anda kimsenin ne kadar umurunda olacağını bilmiyorum ama dedikoduya neden olabilir. Muhtemelen burada değil ama Pinecrest'te kesinlikle."

Anneme yaklaştım ve ellerini tuttum. "Bunu tekrar yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Acı verici olmalı."

Biraz burnunu çekti ve omuzlarını dikleştirdi. "İyi olacağım. Buraya kadar sabrettim."

"Elbette öyle. Ama biliyorsun ki her şeye rağmen sebat etmek zorunda değilsin. İncinmiş olduğunu kabul etmende bir sakınca yok."

"İşte şimdi itiraf ettim." Ellerini tuttuğum yerden çekti ve bluzunu düzeltti. "Bu konuda hemen polise gitmeliydim ama bununla yüzleşmek istemedim. Bunu kabul ediyorum ve özür diliyorum. Hatalar yaptığımı biliyorum ama seni seviyorum. Senin için en iyisini gerçekten istiyorum."

"Biliyorum."

"Gitmeliyim." Bir anda, o çok iyi tanıdığım dengeli, işkolik kadına dönüşmüştü. "Bu öğleden sonra yapacak işlerim var ve eminim senin de vardır."

Onunla tartışmadım. Polisle konuşmak için cesaretini toplamaya ihtiyacı vardı. Teorisi doğru ya da yanlış olsun, sonunda bana gerçeği söylediği için minnettarım. Bunu tüm hayatım boyunca benden sakladığı gerçeğiyle daha sonra boğuşacaktım.

Bazen anneler karmaşıktır.

"Evet, bir arkadaşımın planım var. Bu da bana onu aramam gerektiğini hatırlattı. Her neyse, buraya gelip bana gerçeği söylediğin için teşekkürler. Bunun kolay olmadığını biliyorum."

Duyguları kaybolmuş, işinin ehli bir politikacının karısı maskesinin ardına gizlenmişti. "Rica ederim. Yakında konuşuruz."

Onu dışarı çıkardım ve gitmeden önce bana hızlıca sarıldı. Max kuyruğunu sallayarak onun gidişini izledi.

"Max, az önce olanlarla ne yapacağımı bile bilmiyorum." Kapıyı kapattım ve kilitledim. "Benim bir kardeşim var. Sence sapık o mu?"

Max kuyruğunu sallamaya devam etti.

"Seni birkaç dakika içinde dışarı çıkaracağım. Oturmam lazım."

Kanepeye gittim ve minderlerin üzerine uzandım. Max yanıma atladı. Başımı arkaya yaslayıp şoku atlatmaya çalışırken dalgınca onu okşadım.

Çok fazlaydı ve hiçbiriyle ne yapacağımı bilmiyordum.

BÖLÜM 34

Josiah

Pinecrest'e otuz dakikalık yolculuk, öfkemin soğuması ve bir bıçağın kenarı gibi sertleşmesi için zaman verdi. Bu iyi bir şeydi. Öfkeli gitmek hiçbir şeyi çözmeyecekti. Ve itiraf etmeliyim ki, yaralanmama ya da daha kötüsüne neden olabilirdi. Bu Colin pisliğinin ne tür kaynakları olduğunu ya da ne yapmaya istekli olduğunu bilmiyordum.

Bir sincabın bağırsaklarını deşmişti ama bu bir insanın bağırsaklarını deşeceği anlamına gelmiyordu.

Ya da olabilir.

Ama bunun beni durdurmasına izin vermeyecektim. Audrey'e zarar vermesini beklemeyecektim. Bunu şimdi halletmeliydim.

Her ne kadar tatmin edici olsa da o piçi öldürecek değildim. Asher Bailey'nin neler yaşadığını görmüştüm ve bu pislik yüzünden hapis yatacak değildim.

Ama ona her şeyi itiraf ettirecek ve teslim olmasını sağlayacaktım. Onu domuz bağıyla bağlayıp kamyonetimin arkasına atmam gerekse bile.

Bunu yapmaya çok istekliydim.

Yaşadığı yeri bulmak çok kolay olmuştu. Mülk sahipliği kamuya açıktı. Asıl soru, orada olacak mıydı?

O ya da tuttuğu biri Audrey'i takip etmek ve notu arabasına bırakmak için Tilikum'a gitmişti. Eğer bunu yapan Colin'in kendisi olsaydı, hemen gideceğinden emindim. Belki de onun notu bulmasını izleyecek kadar uzun süre kalmıştı ama bundan şüpheliydim. O kadar cesareti yoktu. Ve mazeretini güvence altına almak isterdi.

Ve eğer birini tuttuysa, ki bu oldukça muhtemel görünüyordu, içgüdülerim bana bütün gün evde karısıyla olacağını söylüyordu. Komşuları tarafından görüldüğünden emin olmak, kasabada bir yerlerde yüzünü göstermek. Tüm bunlar, kimsenin onu komşu Tilikum'da eski kız arkadaşını dehşete düşüren sapıkla ilişkilendiremeyeceğinden emin olmak içindi.

Evi tam da beklediğim gibi dangalakçaydı. Dairesel araba yolunun ortasında, düzgünce kesilmiş çitlerle çevrili bir fiskiye vardı. İkinci kattan bir balkon çıkıntı yapıyor, ön girişi çevreleyen yivli sütunlarla destekleniyordu. Siyah takım elbiseli bir uşağın gelmesini bekliyordum. Uşak yoktu ama bir tavus kuşu çimenlerin arasında kasıla kasıla yürüyordu. Lanet olası bir tavus kuşu mu? Kim rastgele egzotik bir kuşu evin içinde dolaştırır ki?

Bahçe mi?

Gerçek dışı.

Ön tarafta hiç araba yoktu ama kapıları kapalı dört arabalık bir garaj vardı. Evde olması çok muhtemeldi.

Bir korkak gibi güvenlik kameralarının açılarını ölçerek mülkün kenarlarında sürünmedim. Kıçımı kaldırıp ön kapısına gittim ve kapıyı çaldım. Sertçe.

Leopar desenli atlet ve mini etek giymiş bir kadın kapıyı açtı. Platin sarısı saçlarının doğal olmasına imkân yoktu, tırnakları en az bir santim uzunluğundaydı ve sahne makyajı yapmış gibi görünüyordu. Belki spot ışıklarının parıltısı altında normal görünebilirdi ama normal gün ışığında yüzü boyanmış gibi görünüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Gözleri biraz cam gibiydi ve konuşmasında bir sürçme belirtisi vardı. Kesinlikle gündüz içiyordu.

"Siz Bayan Greaves misiniz?"

"Evet." Ağırlığını tek bacağının üzerine verdi ve bir elini kalçasına koydu. "Kim soruyor?"

"Kocanız evde mi?" "Belki."

"Onu görebilir

miyim?" "Siz

kimsiniz?" "Josiah

Haven."

"Seni bekliyor mu?"

"Hayır."

"Siz müşteri misiniz? Müşterilerin buraya gelmemesi gerekiyor."

"Hayır. Bu kişisel bir mesele."
"Oh." Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Karına çaktı mı?" "Hayır."
"Emin misin? Çünkü sen ilk olmazdın." "Onun
karısı olduğunu sanıyordum."
"Öyleyim." Omuz
silkti. Kaşlarımı
kaldırdım.
"O da eğleniyor, ben de. İkimiz de geri döneceğiz. Her neyse, ondan ne
istiyorsun? Çok tehditkâr görünüyorsun."
"Ben hep böyle görünüyorum."
"Ah." Sanki sıkılmış gibi içini çekti ve döndü. "Colin!"
"Bütün gün evde miydi?"
Bana döndü, başını dik tutmakta zorlanıyormuş gibi sallanıyordu.
"Ne?"
"Kocanız bütün gün evde miydi?"
"Şimdi polis gibi konuştun."
"Ben polis değilim."
Sokağa çıkma yasağı hatırlatılan huysuz bir ergen gibi inledi.
"Bilmiyorum. Daha önce dışarı çıkmış olabilir. Ama belki de bu dündü."
"Anladım." Onun yanından geçip eve girdim. "Bana doğru yönü
gösterirsen onu bulurum."
"Keyfine bak. Ya çalışma odasında ya da dışarıda golf antrenmanı
yapıyor.
Çalışma odası şu koridorun sonunda ve arka tarafta bir
kapı var." "Teşekkürler."
Girişte, ikinci kattaki sahanlığa çıkan geniş bir çift merdiven vardı.
Yukarıda çok fazla yer kaplayan kristal bir avize asılıydı. Yeni zenginlerin
kendilerini zengin gösterdiğini düşündükleri için satın aldıkları türden bir
şeydi. Sadece rüküş görünüyordu.
Botlarım mermer döşemeye vurdu. Siyah çizgilerle beyazdı, neredeyse
zebra çizgiliydi. Duvarlar deniz köpüğü yeşiliydi, koyu kiraz süpürgelikler
ve süslemelerle çatışan bir ton.
Burayı kim tasarladıysa kesinlikle berbat bir iş çıkarmış. Ama tasarım
tercihlerini eleştirmek için orada değildim, ne kadar zevksiz olsalar da.
Çalışma odasını buldum ve zaten açık olan kapıdan içeri girdim.

Boştu. Oda girişteki kadar şatafatlı değildi. En azından renkler uyumluydu. Ahşap paneller kaliteli ve pahalıydı, duvarlar ise koyu bir orman yeşiliydi. Kiraz mobilyalar, deri yönetici koltuğu, hukuk kitaplarıyla dolu raflar.

Çift Fransız kapı bir verandaya açılıyordu. Dış mekân mobilyaları nadiren kullanılmış gibi görünüyordu, üzerleri hafif bir toz tabakasıyla kaplıydı ve bir dizi merdiven üst güverteye çıkıyordu.

Kısa bir mesafe ötede, çimlerin üzerinde Colin vardı.

Golf toplarını yakalamak için yeşil bir alan ve büyük bir ağ ile tamamlanmış bir sürüş alanı vardı. Golften nefret etmeme rağmen fena bir düzen değildi.

Ve bu adamdan daha çok nefret ettim.

Olabildiğince rahat bir şekilde, sapık Colin'in golf toplarına vurduğu yere doğru yürüdüm.

"Colin Greaves?" Ben sordum.

Sanki onu ürkütmüşüm gibi sarsıldı ve elini göğsüne koydu. "Beni korkuttun, burada birinin olduğunu fark etmemiştim." Gözlerini bana dikti. "Özür dilerim, siz kimsiniz?"

"Josiah Haven."

"Peki sen burada ne arıyorsun?"

"Konuşmamız gerek."

Golf sopasının ucunu yere koydu ve sapını iki eliyle tuttu. Bunun ne kadar tehlikeli bir silah olabileceğinin farkındaydım. "Korkarım neyi kastettiğinizi bilmiyorum. Eğer bu yasal bir meseleyse, randevu almanız gerekir."

"Bu yasal bir mesele ama benim avukata ihtiyacım yok. Muhtemelen senin var."

Tanıdık geliyor gibiydi. "Bekle, seni hatırlıyorum. Sen Tilikum'daki adamsın."

"Seni bardan atan kişi."

"Beni dışarı attığınızı söyleyemem ama pek de sıcak bir karşılama yapmadınız."

"Hoş karşılanmadınız."

"Bu yüzden mi buradasın? Bu uzun zaman önceydi ve eğer fark etmediysen, geri dönmedim. Audrey eskiden çok tatlı bir kıçtı ama hiçbir amcık o kadar zahmete değmez."

Bu yorum için yüzünü yeniden düzenlemek istedim ama boş vermeye karar verdim. Cevap vermesi gereken çok daha büyük şeyler vardı. "Neyin peşinde olduğunu biliyorum."

Kafası karışmış gibi etrafına bakındı. "Bir sürü şeyle uğraşıyorum. Yoğun bir yasal çalışma. Toplumun temel direği." Başını öne eğdi. "Bir yandan da birkaç kızla yatıyorum ama eminim hiçbirini tanımadığın için bunu önemsediyini sanmıyorum. Ama belki listeyi daraltmama yardım edebilirsin."

"Audrey'e ne yaptığını biliyorum."

"Ah, doğru. Sapık. O ben değilim. Kabul ediyorum, neden böyle düşündüğünüzü anlayabiliyorum, özellikle de Audrey'nin zamanında benim zavallı masum kalbimi kırdığını düşünüyorsanız. İnan bana, kırmadı."

"Hayır mı? Kızgın olduğunu söyledi."

"O anın sıcaklığıyla belki. Ama üstesinden geldim. Lorelei'yi zaten bir yandan beceriyordum, o yüzden zor olmadı."

"O zaman neden onu aramak için Timberbeast'e geldin?"

"Şehre geri döndü." Omuz silkti. "Eski günlerin hatırına gitmek isteyebileceğini düşündüm. Görünüşe göre istememiş, ama bu onun kaybı. Dediğim gibi, buna değmez. Ondan sonra, polisler ofisime gelip sorular sormaya başlayana kadar onun varlığını unuttum."

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama neredeyse ona inanacaktım. Audrey'den nefret eden bir adam mıydı bu? Yıllardır kin besleyen ve sonunda öfkesini açığa çıkarmaya karar veren biri miydi?

Bir şey uymadı.

"Yani ikinizin bir geçmişi olmasına rağmen, onun geri dönmesi umurunda bile değil."

"Bir tane bile değil." Bir adım daha yaklaştı ve ben hâlâ o golf sopasını üzerimde kullanmaya karar verirse ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkındaydım. "O zamanlar benim için o kadar da önemli değildi. Şimdi de kesinlikle değil."

"Colin!" Karısının sesi çimlerin üzerinden geliyordu. "Ne yapıyorsun orada?"

"Hâlâ ateşli olduğu için şanslı," dedi, ne demek istediğimi biliyorsun anlamında bir göz kırpmayla. "Sadece konuşuyordum, kıymetlim."

"İçeri gel!"

"Kapıya cevap verdi mi?" diye sordu. "Evet."

"Şimdiden sarhoş mu oldu?"

"Muhtemelen."

"Ne düşünüyorsun? Sevişemeyecek kadar sarhoş musun? Karımla durumu 'Goldilocks' yapmak önemli. Çok ayıkken her şeye söylenir. Çok sarhoş olursa kendinden geçer. Ona tam ihtiyacım var."

Ona baktım, tiksinti midemi bulandırıyor. "Onu aldattığını biliyor."

"Evet."

"Ve seni aldattığını biliyorsun."

Başını salladı, tamamen kayıtsızdı. "Yargıla dostum, ama Lorelei ile turnayı gözünden vurdum. Başka bir kadın olsa yan parçalarım yüzünden sinirlenirdi. O hayat berbat olurdu. Lorelei? Banka hesabına, içki dolabına para yatırdığım ve onu ayda birkaç kez anlamsızca becerdiğim sürece umurunda bile değil."

"Yani bunun dışında, karşına kim çıkarsa onu mu beceriyorsun?"

Sanki düşünüyormuş gibi durakladı. "Kim uygunsa, evet. Lorelei burada ve görünüşe göre biraz aksiyon istiyor. En yeni yatağım daha sonraya kadar kaçamaz, o yüzden siktir et."

Bu adam Audrey'den nefret etmiyordu. Kin tutmuyordu. O şımarık bir çocuktur. Yeni ve parlak bir oyuncağı -ya da geçmişten gelen parlak bir oyuncağı- tam önüneyse kapmaya çalışırdı ama onun dışında umurunda değildi.

Bu adam kimseyi elde etmeye çalışmıyordu. Sadece onun için pantolonunu indiren herkesi becermek istiyordu.

O kadar iğrenmişim ki başka bir şey söylemeye zahmet etmedim. Evlerinde bulunduktan sonra bir duşa -ya da belki on duşa- ihtiyacım vardı.

Aceleyle kamyonetime dönerken, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Eğer sapık Colin değilse -ki gerçekten de öyle olduğunu düşünmüyordum- sapık hâlâ dışarıdaydı. Ve ben Audrey ile birlikte değildim.

BÖLÜM 35

Audrey

Bunaldığımı **söylemek** hayatımdaki en hafif ifade olurdu.

Duvara bakarak ne kadar zaman geçirdiğimi, annemin bana söylediği her şeyi sindirmeye çalıştığımı bilmiyordum. Dakikalar mı? Bir saat mi? Yeni gerçekliğimle boğuşurken zaman algım çarpıtılmıştı.

Bir ilişki. Bir kardeş. Uzun zamandır saklanan büyük sırlar.

Annemin bana söyledikten sonra daha iyi hissedip hissetmediğini merak ettim. Gerçeği açıklamak yıllarca taşıdığı yükü hafifletti mi? Öyle umuyordum. Beni tüm hayatım boyunca karanlıkta tutma kararına katılmıyordum ama ona sempati duymaktan da kendimi alamıyordum.

Bir düzeyde, evliliklerinin iyi gitmediğini her zaman biliyordum. Babamın başkalarının önünde nasıl davrandığı ile evde seyirci olmadan nasıl davrandığı arasındaki zıtlığı görmüştüm. Anneme karşı hiçbir zaman kaba davranmamıştı, onunla kavga etmemiş ya da onu küçümsememişti, en azından benim gördüğüm kadarıyla.

Onu görmezden gelmişti. Bir şeye ihtiyacı olduğunda ona dikkat ediyordu ama onun dışında kendi haline bırakılmak istiyordu.

Ben de aynı muameleyi görmüştüm. Bazı durumlarda sevgi dolu bir baba gibi davranması, bazı durumlarda ise beni başından savması çok kafa karıştırıcıydı. Onunla ilişkim bir performanstan biraz daha fazlasıydı ve kimin izlediğine bağlı olarak değişiyordu. Toplum içinde mi? Sevgi dolu bir baba ve sadık bir kız. Özel hayatında? Kızının yolundan çekilmesini bekleyen meşgul ve dikkati dağınık bir baba.

İçten içe, her iki ebeveynim için de bir rahatsızlık gibi hissetmiştim. Jeffrey Silva daha ne kadar kötü hissetmiş olabilirdi?

Açıkçası, onun çocukluğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Ama orada oturup duvara bakarken, Darryl Young'ın baban olduğunu bilerek büyümenin nasıl bir şey olabileceğini hayal etmeye çalıştım. Onu bazen görmüş ya da en azından adını gazetede okumuş olmalıydı. Belki de bu şekilde öğrenmiştir. Ön sayfada babasının fotoğrafı, annesiyle üzücü ve garip bir konuşma yapmasına neden oldu. *O senin baban ama bu konuda konuşmuyoruz. Konuşursak nafaka ödemeyi keser.*

Annemin düşündüğü gibi bu Jeffrey denen adam beni gerçekten takip ediyor olabilir miydi? Yoksa bu da annemin bir durumu kendisiyle ya da aile ismiyle ilgili hale getirmenin bir yolunu bulmasının bir başka örneği miydi?

Neden benden bu kadar nefret etsin ki? Beni tanıımıyordu bile. Ve bunun benim hatam olmadığını bilmeliydi.

Cevabı olmayan çok fazla soru vardı. Tek yapabildiğim tahmin etmektir.

Biz büyürken kim olduğumu biliyor muydu? Gazetelere düzenli olarak çıkan sadece babam değildi. Yerel basın Young ailesinden bir bütün olarak bahsetmeyi sevdiği için ya da lisedeki başarılarımdan dolayı, örneğin annemin hala genç Audrey'nin tapınağı olan o duvar gibi, ben de gazetelerde yer almıştım. Benden haberi var mıydı?

İtibarımızın ne kadar sahte olduğu hakkında bir fikri var mıydı?

Dalgınca Max'in başını okşadım. Düşündükçe onunla yüz yüze konuşmayı daha çok istiyordum. Tabii onu bulabilirsem. Tabii annem haklıysa ve beni takip ediyorsa dikkatli olmalıydım. Birinin evine hayvan kanıyla yazı yazan biri tehlikeliydi.

Ama sapık o olmasaydı? Belki üvey kız kardeşiyle bir ilişkiye açık olurdu.

"Umarım Josiah yakında eve gelir."

Max muhtemelen Josiah'ın adını duyunca başını kaldırıp baktı.

"Bütün bunlara inanmayacak. Ben hâlâ inanıp inanmadığımdan emin değilim."

Max'in kuyruğu kanepenin minderine vurarak ritim tutuyordu ve gözleri umut doluydu.

"Muhtemelen dışarı çıkmam gerekiyor." Uzun bir nefes aldım. "Tamam, gidiyoruz." El değmemiş kurabiyeleri ve kupaları bıraktım. Onları daha sonra temizlerdim. Banyoyu kullandım ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Hava sıcaktı ve ensemden uzak durmasını istiyordum. Max kapının yanında pek de sabırlı olmayan bir şekilde bekliyordu. vücudu heyecandan titriyordu.

"Biliyorum, biliyorum, biraz yavaş hareket ediyorum." Ayaklarımı bir çift parmak arası terliğin içine soktum ve Josiah ararsa diye telefonumu aldım. "Hadi gidelim."

Kapıyı açtım ve Max dışarı fırladı, doğruca çiş ağacına gitti. Bacağını kaldırdı, işini yaptı ve sonra çimenleri koklamaya başladı.

Sıcak konusunda haklıydım. Hava en az doksan derece olmalıydı. Gölgede bile hava ağır geliyordu. Bu bana buzlu şekerleri ve fiskiyeleleri düşündürdü. Max suyu severdi; bahçede bir fiskiyeyle eğlenip eğlenmeyeceğini merak ediyordum.

Caddeye doğru koştu, ben de onu geri çağırdım. Bir araba geçti ve ben el salladım. Sürücü geçerken elini kaldırdı. Bu basit dostluk jesti yüzüme bir gülümseme getirdi. İnsanların birbirlerine el salladığı bir yerde yaşamak ne kadar güzeldi. Josiah bile bunu yapardı ve pek de sosyal biri sayılmazdı.

Telefonum çaldı ve midemde bir korku girdabı yayıldı. Yasaklı numaraysa, cevap vermeyecektim. Bu hatayı bir daha yapmayacaktım.

Neyse ki arayan Marigold'du ve onu henüz aramadığımı fark ettim. "Hey, seni arayıp duruyorum ama gerçekten tuhaf bir gün geçirdim." "Havada bir şey olmalı. Ben de öyle. Sen iyi misin?"

Bir top aldım ve Max'e attım. "Hem evet hem hayır. Karmaşık bir durum. Yüz yüze konuşabildiğimizde sana bilgi veririm. Sen iyi misin?" İç çekti. "Fiziksel olarak evet. Ama bir kaza geçirdim." Nefesim kesildi. "Olamaz. Ne oldu?"

"Tam salondan çıkıyordum ki bir araba aniden önüme çıktı. Bana çarptı."

"Ama yaralanmadın mı?"

"Pek sayılmaz. Biraz hırpalandım, o yüzden biraz çürüklerim olacak. Öte yandan arabam muhtemelen hurdaya dönmüştür."

"Çok özür dilerim."

"Teşekkürler. Seni iptal etmekten nefret ediyorum ama tüm bunları çözmem gerekiyor."

"Elbette. Bunun için hiç endişelenmeyin. Başka bir zaman için plan yaparız." Max'in ayağının dibine bıraktığı topu aldım ve tekrar fırlattım. "Diğer sürücüyü ne oldu? Sana çarpan mı?"

"Arabayla gitti. Buna inanabiliyor musun?"

Kendi çarpıp kaçma olayımın yankısı sırtımı gerdi. Bu bir tesadüf olmalıydı. "Gitti mi?"

"Evet. Bana çarptı, sonra da kaçtı. Polisler onun izini bulmaya çalışıyor."

"Arabayı tanıdın mı?"

"Hayır. Ama asıl tuhaf olan şu. Hayden olduğuna yemin edebilirdim. Hani şu Timberbeast'teki barmen?" "Hayden? Bu çok garip."

"Evet. Arabalarımızın karşılıklı durduğu bir an vardı ve bana doğru baktı. İyi olup olmadığımı bakmak için arabasından ineceğini sandım ama sonra geri çekildi ve gitti. Bunu neden yaptığını anlamıyorum. O beni tanıyor. Aslında onu daha dün gece gördüm."

"Nerede?"

"Timberbeast'te. Annika ve Isabelle ile bir şeyler içmek için buluştuk, Hayden da çalışıyordu. Aslında neredeyse seni arayacaktık ama meşgul olabileceğini düşündüm. Her neyse, bu çok garip. Her zaman çok iyi görünürdü. Dün gece bizimle konuşuyordu. Ama belki de bana vurduğunda korkmuştur. Bazı insanlar ani stresle pek başa çıkamazlar."

"Başına gelenler için çok üzgünüm. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, iyi olacağım. Peki ya sen?"

"Açıkçası annemle çok şok edici bir konuşma yaptım ama sana yüz yüze anlatacağım. Benim için endişelenme, sen arabanın durumuyla ilgilen."

"Tamam. Kendine iyi bak. Kendine iyi bak ve yakında konuşuruz." "Sen de Mari."

Aramayı sonlandırdım ve telefonumu arka cebime attım. İzlendiğim hissi geri gelmişti, bu yüzden kameraların menzilinde olduğumdan emin olmak için eve yaklaştım. Hiç düşünmeden Max'in topunu aldım.

"Max?" Sesim gıcirtı gibi çıkınca boğazımı temizledim. "Max, gel!"

Ortaya çıkmadı, bu da donmuş beynimi tekrar harekete geçirdi. Bir saniye önce evin hemen yanındaydı.

"Max, buraya gel."

Yuvarlanacak başka bir ölü hayvan ya da aynı derecede pis kokulu bir şey bulmadığını umarak evin yanından koşarak geçtim.

Max yok.

Oh, hayır.

"Max?"

Tepeye baktım. Çoğunlukla güvenilir olan hatırlama yeteneğini mahvedecek bir şey vardı. Karşı koyamadığı bir koku. Daha önce de olmuştu.

Evin etrafında bir tur attım ve Josiah'ın yan taraftaki tadilatını kontrol ettim. Köpek yoktu. İnsan da yok.

Rüzgârda bir havlama sesi duydum. Tekrar evin arkasına koştum ve tepeye baktım. "Max?"

Hiçbir şey.

Sonra bir ciyıklama duydum, belirgin bir acı çığlığı. Bu sesi en son duyduğumda annemin kedisi pençelerini Max'in burnuna geçirmişti.

Max her ne bulduysa, şımartılmış bir kedi değildi.

Koşarak tepeye çıktım.

BÖLÜM 36

Josiah

Audrey'nin arabasını garaj yolunda **görmek** panik duygumu birkaç kademe azalttı. En azından bir yere gitmemişti.

Ön kapıya gittim ve Colin'le yüzleşmem konusunda ona gerçeği söylemek için kendimi hazırladım. Bana çok kızmayacağını umuyordum.

Kapı açıldı. Kilitli değildi. Kapı neden kilitli değildi?

Bu hiç iyi değildi. Takipçinin kamerada olmayı umursamadığına karar vermesi ihtimaline karşı kilitli tutuyorduk.

Kapıdan daha endişe verici olan, Max'in beni karşılamaya koşarak gelmemesiydi. Her zaman koşarak gelirdi.

"Audrey?"

Cevap yok.

Kapıyı arkamdan kapattım.

"Max?"

Hala bir şey yok.

Dušta ya da başka bir yerde olabilirdi ama bu Max'i açıklamıyordu. Yatak odasının kapısı açıktı ve orada kimse yoktu. Banyo boştu.

Hangi cehennemdeydi?

"Audrey?" Ev o kadar büyük olmamasına rağmen tekrar seslendim. Beni duymayacağı bir yere gitmesi mümkün değildi.

Garajı kontrol ettim. Karanlık ve boştu.

Dışarıda onlardan hiçbir iz yoktu. Max'in toplarından birkaçı ön bahçedeydi ama bu alışılmadık bir durum değildi. Ve bana hiçbir şey söylemedi.

Mutfak dolaplarına gizlice bakmak için içeri girip girmediğine bakmak için yan kapıya koştum, ama ev karanlık ve sessizdi.

Derin bir nefes aldım. Kendimi kaybetmeme gerek yoktu. Sadece onu aramam gerekiyordu. Telefonumu çıkardım ve aradım ama doğrudan sesli mesaja düştü.

Lanet olsun. Ya telefonu kapalıydı ya da ölü bir noktadaydı. Ondan gelen ve nerede olduğunu söyleyen bir mesajı kaçırmadığımdan emin olmak için mesajlarıma göz attım. Hiçbir şey yoktu.

Marigold'la planları vardı. Bu da muhtemelen bir yere yemek almaya gittikleri ve Marigold'un kapıyı arkasından kilitlemeyi unuttuğu anlamına geliyordu. Yaşanan onca şeyden sonra böyle bir şeyi unutması şaşırtıcıydı ama mümkündü.

Marigold'un numarası bende yoktu. Tam kız kardeşimi arayıp soracaktım ki aptallık ettiğimi fark ettim.

Kameralar.

Evinin etrafında kaydedilmeyen bir karış toprak bile yoktu. Lanet sincaplar onları sürekli tetiklediği için bildirimleri kapatmıştım ama her hareketin kaydını tutuyordu. Nasıl gitmiş olursa olsun, kamerada olacaktı. Marigold onu aldıysa, ayrılırken çekilmiş görüntüleri olacaktı.

Görüntülere göz attım. Sincap. Başka bir sincap. Daha fazla lanet sincap.

Sonra Max. Ön kameralardan biri onu işemek için dışarı çıkarken kaydetmişti. Yeterince normal. Audrey de onunla dışarıdaydı. Telefonunu açtı ve biriyle konuştuğunu görebiliyordum. Biraz dolaştı, konuşurken birkaç kez Max'e top atmak için durakladı.

Sonra durdu. Görüntüler grenliydi ve yüzünü görmenin bir yolu yoktu, ama onu ürküten ya da şaşırtan bir şey duyduğuna dair her şeyine bahse girerdim. Uzun bir süre olduğu yerde donup kalmış gibiydi. Neredeyse videonun kendisi duraklamış gibi görünüyordu.

Max hariç. Hareket etmeye devam etmekle kalmadı, evin yan tarafına doğru kaçtı.

Ve onu görmemişti.

Audrey, Max'in aniden ortadan kaybolmasına tepki vermedi. Eğer onun gittiğini görseydi, aynı yöne doğru ilerler ve giderken onu geri çağırırdı.

Ne olduğunu zaten bildiğimi hissetmeme rağmen sonraki birkaç dakikayı hızlıca ileri sardım. Arka kameralardan biri Max'in tepeye doğru uçuşunu yakalamıştı. Kısa bir süre sonra da Audrey onun peşinden gitti.

Hiç düşünmedim. Sadece harekete geçtim, tepeye doğru hızla çıktım.

Muhtemelen iyiydi. Sadece lanet köpeğini kovalıyor ve yine iğrenç bir şeyin içine yuvarlanmadan önce ona ulaşmayı umuyordu.

Ben de buna inanmak istiyordum.

Ama içimdeki his bana yanıldığımı ve Audrey'nin tehlikede olduğunu söylüyordu.

BÖLÜM 37

Audrey

Parmak arası terlikler iyi bir yürüyüş ayakkabısı değildi ama en azından bu sefer topuklu ayakkabı giymiyordum. Tepeye tırmanmak için harcadığım çabadan dolayı bacaklarım yandı ve tamamen formdan düşmediğime sevindim yoksa yerde nefes nefese kalırdım.

Max'ten bir iz görmeyi ya da duymayı umarak ilerledim. Doğru yolda mıydım yoksa bir yöne mi sapmıştı hiçbir fikrim yoktu. Ya da ölü hayvan kokusuyla mutlu bir şekilde eve mi dönmüştü? Her ihtimali göz önünde bulundurmanın bir yolu yoktu, bu yüzden beni duyup koşarak gelmesini umarak tırmanmaya devam ettim.

O ciyaklama beni endişelendirdi. Özellikle de şu anda hiçbir şey duymadığım için.

"Max!"

Yer kuru çam iğneleriyle doluydu. Sürekli ayakkabılarıma takılıyor, ayaklarımı dürtüp kaşıyorlardı.

Tilikum'daki tüm sincaplar yüzünden, çitli bir bahçeye gerçekten ihtiyacım vardı.

Max için çok baştan çıkarıcıydılar. "Max!"

Neredesin?"

Arazinin düzleştiği yükselişin tepesine geldim. Yavaşladım, nefesimi tutmak ve yönümü bulmak için durakladım. Eğer doğru hatırlıyorsam, Josiah Max'i en son kaçtığı anda buradan çok uzak olmayan bir yerde bulmuştu.

"Max, gel!"

Çam iğneleri arasında koşarken çıkardığı sesi duymayı umarak bekledim.

Hiçbir şey.

Sırtımdan aşağı ter damlıyordu ve alnımdaki nemi sildim. Çam ağaçlarının gölgesinde bile hava sıcaktı.

Josiah'ın dönüp dönmediğini merak ederek telefonumu çıkardım. Onun yardımına ihtiyacım olabilirdi. Sinyal yok. Çünkü tabii ki sinyal yoktu.

Aptal telefon.

Cebime geri koydum ve yoluma devam ettim.

Ağaçların arasında koşmak yerine hızımı yavaşlattım ve köpeğime dair herhangi bir ipucu olup olmadığını dinledim. İzini takip edebilmek için onun koku alma duyusuna sahip olmak için neler vermezdim. Arada bir ona sesleniyor, koşarak gelip gelmediğini görmek için duruyordum.

Hala bir şey yok.

Tepe alçaldı, sonra tekrar düzleşti. Bu muhtemelen geçen sefer gittiğimden daha uzundu ama emin olmak zordu. Bu süreçte kendimi kaybetmek istemiyordum ama Max olmadan da geri dönemezdim.

En azından henüz değil. Biraz daha uzağa giderdim. Buralarda bir yerde olmalı.

"Max!"

Bu en kötüsüydü. Muhtemelen onu çoktan geçmiştim. Ya da eve gitmişti ve kapının önünde oturmuş nerede olduğumu merak ediyordu. Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, küçük bir yükselti daha çıkarken kararsızlık içimi kemiriyordu. Ağaçlar daha kalın, gölgeler daha koyuydu.

Tamamen kaybolmadan önce muhtemelen eve gitmem gerekiyordu. Josiah'ı bulurdum ve dışarı çıkıp Max'i birlikte arardık.

Önümde bir tepe daha yükseliyordu ve tepede bir açıklık varmış gibi görünüyordu. Biraz daha ilerlemeye karar verdim ve eğer bir şey görmez ya da duymazsam geri dönecektim.

Köpeğim için endişelenmekten midem düğümlendi. Harika bir burnu vardı ama biraz dengesizdi. Ya bir sincabı o kadar çok daire çizerek kovaladıysa ve evin yolunu bulamadıysa? Ya da o havlama yaralı olduğu ve yürüyemediği anlamına mı geliyordu? Buralarda insanlar avlanırdı, tuzak ya da kapan olabilir miydi? Ya bir şeye yakalandıysa, acınası bir şekilde yaralandıysa ve halkının onu neden kurtarmadığını merak ediyorsa?

Ağaçlar tepeye doğru açılıyordu ama görececek pek bir şey yoktu. Araziyi görecektik kadar yüksek değildi, sadece yaz güneşinde kavrulan gölgesiz bir noktaydı. Ağzım susuzluktan kurumuştı, sırılsıklam olmuşum.

Terlemiştim ve eğer geri kalan her yerim ayaklarım kadar kirli olsaydı, muhtemelen bir orman yaratığına benziyor olurdum.

"Max?"

Başımı salladım, çok ileri gittiğimden ve onu kaçırdığımdan oldukça emindim.

Geri dönmek için arkamı döndüğümde, ayak parmağımı çam iğneleri yatağının altına gizlenmiş bir kayaya çarptım.

"Ah!" Ağırlığımı diğer ayağıma verdim ve nefes nefese kaldım. Ayak parmağı kadar küçük bir şey neden bu kadar acıtmak zorundaydı?

Acı, kalp atışlarımla aynı anda zonkluyordu. Kan toprağa karıştı. Bu kadar acımasına şaşmamalı. Sadece parmağımı çarpmamıştım; kanıyordu.

Uzaktan gelen bir köpek havlaması ağaçların arasından duyuluyordu. "Max?"

Ses ormanın derinliklerinden geliyordu. Tekrar havlayacağını umarak bekledim. Kuşlar cıvıldıyor ve üstümdeki gökyüzünde dans ediyorlardı ama köpeğimi duymadım.

Kanayan ayağım hâlâ zonklarken, havlamasının yönü olduğunu umduğum şeyi takip ettim. Kesinlikle geldiğim yol değildi. Devam etmek zorundaydım.

"Max, neredesin?"

Topallamadan duramıyordum ve hayal meyal ayak parmağımı kırıp kırmadığımı merak ediyordum. İleriden bir havlama sesi daha geldi ve bu kesinlikle Max'ti. Neye havlıyordu? Eğer ben onu duyabiliyorsam, o da beni kesinlikle duyabiliyordu. Dikkatimi çekmek için mi havlıyordu? Acı çılgınlıkları duymasam da aklıma bir tür tuzağa yakalanmış olduğu görüntüsü geldi.

"Max!"

Her adımda, önümdeki ormandan koşarak çıkacağını düşündüm. Ama gelmedi. Kovaladığı şeyle çok mu meşguldü? Gerçekten bir sincap yakaladığını ve şu anda zavallı küçük bedenini, doldurulmuş oyuncakları yırtıp açtığı ve gıcırtilarını ve dolgularını çıkardığı gibi parçaladığını hissediyordum.

Bu çok karışık olabilir.

Tekrar havladı ve bu sefer çok yakındı. Bir ses daha yükseldi ve suyun akışını duyduğumu fark ettim.

Nehir miydi? Yoksa şelale mi?

Josiah, evimin arkasındaki tepenin diğer tarafından şelaleye yürüyebileceğinizi söylemişti. Gerçekten o kadar uzağa gitmiş miydim? Bölgeyi emin olacak kadar iyi bilmiyordum ama kesinlikle su sesi duyuyordum.

Bu iyiydi. Nehir patikalar anlamına geliyordu ve medeniyete ya da en azından telefonumun sinyal alabileceği bir noktaya dönüş yolunu bulabilirdim.

Ama Max neden gelmiyordu?

Yürümeyi yavaşlattım çünkü içimde bildiğime dair bir his vardı.

Biri onu yakalamıştı. Mantıklı olan tek şey buydu.

Kalbim tepeye tırmanırken olduğundan daha sert çarpmaya başladı. Belki de o değildi. Belki de Max bir yürüyüş parkuruna gelmişti ve iyi bir yürüyüşçü, hareketsiz bir köpeği bulmanın daha kolay olacağını fark ederek benim için ona tutunuyordu.

Buna gerçekten inanmadım. Sadece doğru olmasını istedim. "Max?"

Cevap olarak havladı. Sesi bir sonraki tepenin üzerindeymiş gibi geliyordu.

Aptal olmak istemedim, korku filmlerinde ön kapıdan çıkması gerekirken merdivenlerden koşarak çıkan meşhur kız gibi olmak istemedim. Tepenin diğer tarafında muhtemelen beni neyin beklediğini biliyordum.

Ama köpeğim ondaysa, onu öylece bırakamazdım. O her kimse, zaten iki sincap öldürmüştü. Max'e zarar vermekte tereddüt edeceğinden şüpheliydim. Ve ben derpy köpeğimi seviyordum. Ben onun insanıyım, eğer bir canavarın elindeyse onu bırakıp gidemezdim.

Derin bir nefes alarak tepeye doğru topallayarak çıktım. Nehir akıp gidiyor, şelalenin damlasına yaklaştıkça suları çalkalanıyordu.

Max kıyıda duruyordu ve benim olmayan bir tasma ile bağlanmıştı. Onu tutan tanıdığım bir adamdı. Ama bu hiç mantıklı değildi. O adam Hayden.

BÖLÜM 38

Josiah

ÇAM AĞAÇLARININ hepsi aynı görünüyordu.

Bu ormanda büyüdüm, yön duygumu nasıl koruyacağımı biliyordum. Sorun kaybolmak değildi.

Sorun şu ki, Audrey'nin hangi yöne gittiğini tahmin etmek zorundaydım.

Tepeye doğru mu? En mantıklısı buydu. Max'in bir tarafa mı yoksa başka bir tarafa mı saptığını bilemezdi, bu yüzden tepeye çıkıp oradan devam etmek en akıllıca hareket olacaktı.

Ama bu bana oradan nereye gittiğini söylemedi.

Sıcak çam ormanını kavurmuş ve toz ağzımı kaplamıştı. Tepeye çıktığımda gömleğim terden yarı yarıya ıslanmıştı bile. Ve hangi yöne gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Orman zeminine bakmak için durakladım, bir patika izi görmeyi umuyordum. Ama çam iğneleri o kadar kalındı ve yaz güneşi yüzünden çoktan kurumuştı ki, nerelerinin bozulduğunu görmek zordu.

"Audrey!"

Cevap yok.

Tepemde kuşlar cıvıldıyordu ama hava bunaltıcı bir şekilde durgundu. Alnımdaki teri sildim, bir yön seçtim ve ilerlemeye devam ettim.

"Audrey! Max!"

Acaba Max'in hafızası en son gittiği pis koku çukuruna geri dönecek kadar iyi miydi? Tepede bir sincabı kovalamaya başlamış olsa bile, bir ağaca tırmanıp onu çabucak kaybetmiş olmalıydı. Başka bir şey dikkatini çekmiş olmalıydı, yoksa Audrey'e geri dönerdi.

Bunu biliyordu, bu yüzden o noktayı tekrar bulmaya çalışması mantıklıydı. Max'i daha önce nerede bulduğumu tam olarak hatırlamıyordum ama kabaca bir fikrim vardı. Ve bu, ağaçların arasında amaçsızca koştuktan daha iyi görünüyordu.

Tepenin arka tarafı o kadar dik değildi ama ağaçlar daha sıkı. Gölge sıcaklığı azaltmıyordu ama ağzımın ne kadar çabuk kuruduğunu görmezden geldim. Önemli değildi. Sadece onu bulmam gerekiyordu.

Onun sürekli iyimserliğini kanalize etmeye çalışarak kendime iyi olduğunu söyledim. Muhtemelen Max'i iğrenç bir şeyden uzaklaştırmaya çalışıyordu ve içeri girmeye uygun hale gelene kadar öğleden sonrayı onu hortumla yıkayarak geçirmemiz gerekecekti.

Yine de inanmadım. Pek inanmadım.

"Audrey!"

Ayakkabım çam iğnelerinin örttüğü bir şeye takıldı ve neredeyse yüzüstü düşüyordum. Dengemi sağlamak için birkaç adım tökezledim.

Lanet olsun.

"Audrey! Max!"

Hâlâ bir şey yok.

Yer tekrar yükselmeye başladı, ben de şakaklarımdan ter damlayarak tepeyi tırmandım. Hem aciliyet hem de korku midemin çukuruna yayıldı. Bilmediğim, kontrol edemediğim çok fazla şey vardı.

Onu kim takip ediyordu? Ve neden? Ona ne yapmak istiyordu?

Şu anda onun peşinde miydi?

Hepsi bir tesadüf olabilir. Arama. Bu sabahki not. Max'in kaçması. Daha önce de tepeye kadar bir kokuyu kovalamıştı. Takipçinin Audrey'i ormana çekmek için köpeği kullandığı anlamına gelmek zorunda değildi.

Ama ya olsaydı?

Öfke ve paniğin güçlü bir karışımı göğsümü sıkı. Ona zarar vermesine izin vermeyecektim. Onu kaybetmeyecektim.

Yapamazdım. O şerefsiz bir dokunsa lime lime ederdim. Onu.

Kadınımı koruma içgüdüğü derin ve ilkeldi. Uyandı İçimde bir şey, damarlarımı adrenalinle doldurdu. Onu bulacak ve sağ salim eve getirecektim. Başka bir seçenek yoktu.

"Audrey!"

Solumdan bir hışırtı sesi geldi, o kadar uzaktı ki neredeyse kaçıırıyordum. İzlerimde durdum. Yine oradaydı, aynı yönden.

"Audrey!"

Cevap vermedi ama ben sese doğru yöneldim. Eğer Max'se, onu benden daha hızlı bulabilirdi.

Kollarımdaki çiziklere aldırmadan, çam iğnelerini ve tozu tekmeleyerek ağaçların arasında koştum. Orman inceldi ve sonunda kuru, kahverengi otlarla dolu, güneşin kavurduğu bir çayıra açıldı.

"Max?"

Üç hindi akbabası büyük kanatlarını çırparak otların ortasından havalandı. Uzağa gitmediler, sadece havaya yükseldiler ve daireler çizerek benim yemeklerinden uzaklaşmamı beklediler.

Bu, orada ölü bir şey olduğu anlamına geliyordu. Max'in leş kuşları tarafından yenen bir hayvan leşinin içinde yuvarlandığını hayal edemiyordum ama kendi ölümlülüğünü de hissetmiyordu, bu yüzden belki de büyük kuşlar onu korkutmazdı.

Kuşların uçtuğu yere doğru koştum. Bir şeyin kalıntıları -bir geyik olacak kadar büyük değil ama Max'ten daha büyük- çimlerin üzerinde yatıyordu. O kadar parçalanmış ve kurumuşt ki, pek bir şeye benzemiyordu. Kesinlikle taze değildi.

Ve Max yok.

Hay sikeyim.

Yönümü bulmak için telefonumdan güneşi ve saati kontrol ettim. Nasıl geri döneceğimi bildiğimden oldukça emindim. En kötü ihtimalle, devam edersem nehre ulaşacaktım. O zaman bir patika ya da şelale bulana kadar suyu takip etmem gerekecekti.

Ama Audrey hangi cehennemdeydi? Ne kadar yanlış yapmıştım?

Bu noktada, herhangi bir yerde olabilirdi. İçgüdülerim beni doğru yöne götürmek için yeterli değildi ve takip edebileceğim herhangi bir işaret görmemiştim. Uzman olduğumdan değil; onları kolayca gözden kaçırabilirdim.

Nehre evden daha yakın olduğumu düşündüm. Telefonum çekmiyordu ama bir yürüyüş parkuruna varırsam çekebileceği bir yer bulabilirdim. Aramaya devam edebilir ve buraya gelip yardım etmeleri için kardeşlerimi arayabilirdim.

İlerlemeye devam etmekten ve ikimizin de daha sonra güleceğimiz vahşi bir köpek kovalamacasında olduğumuzu ummaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Çünkü alternatifi düşünülemezdi.

Sıcağa ve susuzluğun verdiği rahatsızlığa aldırmadan tekrar yola koyuldum ve nehre doğru ilerlemeye başladım. Telefonumu dışarıda

tutuyor, bağırışlarım arasında kontrol ediyordum.

Audrey'nin adı, telefonum tekrar bağlanır bağlanmaz cevap verecek kişiyi aramaya hazırdım.

Her adımda aciliyet hissim artıyordu. O tehlikedeydi. Nereden bildiğimi bilmiyordum ama hayal gücüm beni çılgına çevirmemişti. En kötü senaryoya atlamıyordum.

Biliyordum.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve kan kulaklarıma hücum ediyordu. Bir eşek arısı vızıldayarak geçti ve neyse ki kovana dikkat edecek kadar aklım başımdaydı. Etrafında geniş bir daire çizdim ve yoluma çıktıkları için o lanet şeylere lanet okudum.

Sonunda suyun akışını duydum. Nehrin hangi kısmına ulaştığımdan emin değildim ama en azından bulmuştum.

Belki Audrey'nin de vardı. Akıntıyı takip etmesi gerektiğini biliyordu.

Onu uzaktan görebileceğimi umarak ağaçların arasından geçtim ve bankın yanında durdum.

İlkbaharda eriyen suların etkisiyle hâlâ kabarmış olan nehir, beyaz köpükler ve mavi-yeşil bir su kütlesi halinde akıp gidiyordu. Yukarı ve aşağı baktım ama kimseyi göremedim. Audrey yoktu. Max yoktu.

Sapık yok.

Derin bir nefes alıp kararlılıkla şelaleye doğru akmaya başladım.

BÖLÜM 39

Audrey

"SEN MI?" Ben sordum.

Hayden'ın ifadesi okunamıyordu. Eğer sapık oysa, yüzünde çaresiz bir hayvanın karnını deşip kanını kapıma bulaştıran bir adamdan beklediğim kötü niyetin hiçbiri yoktu. Sessiz ve pasif bir şekilde, tasmaını elinde tutarak beni izledi.

Korkunçtu.

Max kuyruğunu salladı ama kararsızdı. Tüylü vücudundaki gerginliği görebiliyordum. Beni gördüğüne sevinmişti ama bir şeylerin yolunda gitmediğini de biliyordu.

Hayden'ın ne kadar titrediğini görmesine izin vermemeye çalışarak elimi uzattım. "Köpeğimi alabilir miyim lütfen?"

Cebinden köpek ödülüne benzeyen bir şey çıkardı ve Max'e uzattı. "Köpeğin tam bir aptal."

Max bunu kabul etmedi. Mız mızlandı ve ayaklarının üzerinde kaydı.

Hayden ikramı yere fırlattı. "Senin kaybın." Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı. "Yürü."

Döndü ve Max'i kıyıya doğru götürdü. Benim de onu takip etmekten başka çarem yoktu. "Nereye gidiyoruz?"

Hayden cevap vermedi. Max bana bakarak onun yanında yürüdü. Ona iyi olacağına dair güvence vermek istedim. Ama Hayden'ın ne yapmayı planladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Şelalenin gürültüsü artıyordu. İleride uçurumun başladığı yeri görebiliyordum, ilk randevumda aşağıdan gördüğüm ufalanma

Josiah. Şelalenin ne kadar yüksek göründüğünü ya da Hayden'ın beni ve Max'i kenara götürmesinin muhtemelen ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım.

"Bugün Marigold'un arabasına çarptın mı?" Başka sorularım varken neden bu soruyu sorduğumdan emin değildim ama bırakma yerine gelmeden önce durmasını umuyordum.

Durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Evet."

"Neden?"

"Onu yolumdan çekmek için. Ama gerçekten bilmek istediğin bu mu?"

"Belki bu noktada aptalca bir soru olacak ama başından beri sen miydin?"

"Bu aptalca bir soru." "Ama neden?"

Yüzünü bana döndü. Max ikimizin arasında bir ileri bir geri baktı. "Gerçekten bilmiyorsun, değil mi? O kadar benmerkezcisin ki kim olduğumu bile bilmiyorsun."

Her zaman biraz tanıdık gelmişti ama Tilikum'daki pek çok insan da öyle.

"İlk adım Jeffrey. Jeffrey Hayden Silva. Liseden sonra göbek adımı kullanmaya başladım. Özellikle de sperm donörünün ilk ismini seçtiğini öğrendikten sonra."

"Sen Jeffrey Silva mısın?"

Max yanıma gelmeye çalışınca tasmağını salladı ve Max'in inlemesine neden oldu. "Young ismini kullanmama izin verilmedi. Hiç istemediğimden değil."

"Bilmiyordum."

"Belli ki."

"Hayır, demek istediğim senin varlığından haberim yoktu. Bana hiç söylemediler, bu yüzden seni tanımadığım için bana kızgınsan, bu benim suçum değil. Hiçbir fikrim yoktu."

"Tabii ki yapmadın."

"Yani bunların hepsi büyük bir yanlış anlaşılma." "Ben hiçbir şeyi yanlış anlamadım."

"Ama neden?" Kollarımı kendime doladım, midem korkudan çalkalanıyordu. "Neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

"Aptalca bir soru daha."

"Babam yüzünden mi? Bu değil-"

"Baba?" Kelimeyi neredeyse tükürdü. "Fark etmediysen söyleyeyim, o

benim babam değil. En iyi ihtimalle sperm donörü ama asla baba değil."

"Tamam, ondan nefret et. Benim bununla ne alakam var?" Elleri tasmayı sıkıca kavradı. "Her şeyi."

"Neden? Ben sana ne yaptım ki?"

"Hiçbir şey!" Derin bir nefes aldı ve yüz ifadesini düzeltti. "Sen hiçbir şey yapmadın. Yani tabii ki hiçbir şey senin suçun değil. Ne de olsa altın çocuk sensin."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Mükemmel ablanın gölgesinde büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Doğduğumu bile bilmiyordun, işte bu kadar önemsizdim. Lanet olası baban varlığımı kabul etme zahmetine bile girmedim. Onun yerine seni prenses gibi kasabada gezdirdi, hem de benim önümde."

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden konuşmaya devam edip etmeyeceğini görmek için bekledim. Belki her şeyi anlatırsa, bizi buraya ne için getirdiğine dair fikrini değiştirirdi.

"Audrey Young, genç süperstar. O lanet olası amigo üniformanla herkese gülümsüyor, ponponlarını sallıyorsun. Her geçit töreninde boktan ailenle birlikte sahneye çıktın. Her ödülü, her kurdeleyi, her kupayı kazandın. O kasabadaki moronlar sana kraliyet ailesi gibi tapıyordu."

"Hiçbir anlamı yoktu."

"Bu konuda haklısın. Hiçbir anlamı yoktu. Çok küçük bir göldeki büyük bir balıktın. Kendi başına pek başarılı olamadın, değil mi? Babanın etkisi olmadan başaramazdın."

Sözlerindeki gerçeklik beni derinden yaraladı. Küçük bir göldeki büyük bir balıktım ve okyanusa doğru yüzdüğümde boğulup gitmişim.

"Çocukken çok kıskanırdım," diye devam etti. "Bisikletimle evinin, içinde yaşadığın o lanet malikanenin önünden geçer ve taş atardım. Seni orada yaşayacak kadar özel yapan neydi?"

"Her şey görüldüğü gibi değildi."

"Hayır mı? Annen tüm parasını içkiye harcadığı için şehrin öbür ucunda bir barakada yaşıyıordun."

"Hayır, değildim."

"O lanet kasabanın her yerinde sen vardın. Benimle alay ediyordun. Anlamsız başarılarınla hep gazetelerdeydin. Maçlarda gerçekten oynayan atletlerden daha popülerdin ve tek yaptığın kenarda kışını sallamaktı. Sen üniversitedeyken bile

Sen. Lisede duvarda yılın öğrencisi ödülünün yanında senin lanet olası resmin vardı. Her gün o sahte gülümsemenin yanından geçmek zorundaydım."

Max sızlandı ve onun etrafında dönmeye çalıştı. Tasmaını salladı ve Max oturdu.

Dişlerimi sıktım. Öfke korkuyla karıştı.

"Ama ne var biliyor musunuz? İyi oldu. Çünkü sonunda gittin. Ve insanlar unuttu. Seni ne kadar çabuk unuttuklarına inanamazsın Audrey. Çünkü sen hiç özel olmadın. Hepsi saçmalıktı."

"Özel olduğumu hiç düşünmemiştim."

"Yalan söyleme. Elbette söyledin. Ama artık gerçeği biliyorsun, değil mi?"

Sen hiçbir zaman kraliyet ailesinden olmadın, küçük bir kasabanın prensesi bile olmadın."

"Tamam, ikimiz de prenses olmadığım ve hiç olmadığım konusunda hemfikiriz. Artık köpeğimi alabilir miyim?"

Yüzü değişti, kontrollü görüntüsü yok oldu, nefretinin sıcaklığı aniden gözlerinde parladı.

Ve korkunç gerçeği fark ettim. Beni öldürecekti.

BÖLÜM 40

Josiah

Onu görür görmez durdum. Önce rahatladım. Yaşıyordu.

Sonra da öfke. Yalnız değildi.

Ama neden orada durmuş Hayden'la konuşuyordu ki? Barmenin tüm bunlarla ne ilgisi vardı?

Max'e tasma takmıştı. Köpek tedirgin ve korkmuştu. Bu Max'in kaçması ve Hayden'ın onu bulması gibi bir durum değildi. Ters giden bir şeyler vardı. Kokusunu alabiliyordum.

Hayden beni göremeden bir ağacın arkasına saklandım. Gerçeği anlamak için neden onun sapık olduğunu bilmeme gerek yoktu; başından beri o sapıktı. Başka bir açıklaması yoktu, önümde gelişen sahnenin başka bir nedeni yoktu.

Uçuruma ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, onun niyetinden de hiç şüphem yoktu.

Manzara için orada değillerdi.

Yumruklarımı sıktım ve dişlerimi birbirine geçirdim, öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım. Eğer buradan saldırırsam beni göreceksin ve onu itmek için bolca zamanı olacaktı. Bunu riske atamazdım.

Bu da yavaşlamam ve düşünmem gerektiği anlamına geliyordu.

Görünmeden yeterince yaklaşmanın bir yolu yoktu. Şelalenin gürültüsü beni duymasını engelleyebilirdi ama yeterince ağaç yoktu. Çok uzun süre açıkta kalmam gerekecekti. Ne kadar hızlı koşarsam koşayım, ona önce o ulaşacaktı.

Ve onu itecekti. Yüzünü görebiliyordum ve ifadesindeki nefret inkar edilemezdi.

Onu oraya öldürmek için getirmişti. Belki de intihar süsü vermeye çalışacaktı. Sikerim öyle işi.

Konuşuyorlardı ama ne dediklerini duyamıyordum. Max havayı kokladı ve benim kokumu alıp almadığını merak ettim.

Gözlerim sürekli uçuruma gidiyordu. Aşağıda ne olduğunu biliyordum. Bir sürü ıslak kaya. Kardeşlerim ve ben neredeyse bir düzine kez düşüyorduk-

Başka bir şey düşünmeden nehirden uzaklaştım, ağaçtan ağaca atladım ve beni görmediğinden emin olmak için bir gözümü Hayden'dan ayırmadım. Audrey'i birkaç dakikalığına bile olsa gözümün önünden ayırmaktan nefret ediyordum ama başka yolu yoktu. Arkasından yaklaşamazdım.

Bu da uçurumdan yukarı çıkmak anlamına geliyordu.

Bunu daha önce de yapmışım, bu yüzden ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi biliyordum. Artık ölümlülük duygusu olmayan genç bir aptal olma lüksüne sahip değildim. Ayrıca acele de edemezdim. O piç kurusuna olabildiğince hızlı tırmanmak zorundaydım.

Zirveye ulaştığımda ne yapacaktım? O kadar ilerisini düşünmemiştim. Bunu ilerledikçe uyduruyordum. Uçurumun kenarından geçerken bileğinden tutup onu düşmekten kurtaracak bir aksiyon kahramanı değildim. O kadar ileri giderse ikimiz de düşerdik.

Bu yüzden onu itme şansı olmadığından emin olmalıydım.

Neyse ki rotayı biliyordum ve yolumun çok dışında değildi. Patika hatırladığım kadar dikti. Topuklarımı kuru zemine gömdüm ama kayaları yerinden oynatarak ve toz kaldırarak aşağı kaydım. Dibe kadar gitmek istemiyordum. Sadece tırmanıp Hayden'ın arkasından gelebileceğim kadar uzağa.

Tehlikeyi ya da düşersem başımın nasıl görüneceğini düşünmedim. Yüzümü uçurum tarafına döndüm, bir dayanak noktası buldum, bir elimle küçük bir kaya çıkıntısını tuttum ve tırmanmaya başladım.

Şelalenin püskürmesinde bir gökkuşağı parlıyordu. Kayalar ıslak ve kaygandı, her el tutuşu tehlikeliydi. Kardeşim Reese neredeyse benim olduğum yere düşüyordu. Eskiden daldığımız derin havuzun üzerine değil, altımdaki ölümcül kayaların üzerine.

O an için garip bir anıydı bu.

Genç bedenim daha çevikti ama şimdi daha kararlıydım. Ayaklarımın sabit olduğundan emin olarak tırmanabildiğim kadar hızlı tırmandım.

ağırlığımı değıştirmeden önce. Acı verecek kadar yavaş hissediyordum ama sadece birkaç dakika geçtiğini biliyordum.

Sonunda, su sesinden onların seslerini duyabileceğim kadar tepeye yaklaştım. En azından Hayden'inkini. Audrey bir şeyler söylemiş olabilirdi ama bunu söylemek zordu.

Sol ayağım ıslak kayanın üzerinde kaydı. Nefesimi içime çektim ve tutunmaya çalıştım, parmaklarım ve kollarım bu çabadan dolayı ağrıyordu. Bir mucize eseri sağ ayağım yerinde kaldı ve dikkatlice başka bir tutunacak yer buldum.

En iyi kararıma rağmen, aşağıya baktım.

Kötü bir fikirdi.

Kafam iyiydi. Aptalca uçmuştum ve havuzun güvenliği sağ tarafımdaydı. Eğer buraya inersem, hamburger olurdu.

Audrey de öyle, eğer onu zorlarsa.

Kararlılık tüm korkuyu yok etti. Audrey benimdi ve onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktım. Onu kurtarıırken ölürsem, öyle olsun. Ama o pisliği de yanımda götürecektim.

BÖLÜM 41

Audrey

Ölümümle yüzleşmek hayal ettiğimden çok daha farklıydı. Korkuyordum. Hatta midem bulanıyordu. Ama bu neredeyse gerçeküstü bir durumdu. Hayden'ın öldürücü bakışları gerçek olamazdı. Bu gerçekten oluyor olamazdı.

Ama öyleydi.

"Geri dönmek zorundaydın, değil mi?" dedi, ses tonundan zehir damlıyordu. "Öylece çekip gidemezdin ve öylece kalamazdın. Her zaman olacağını bildiğim kadar büyük bir başarısızlık olmak zorundaydın."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama o konuşmaya devam etti, sesi her kelimedede yükseliyordu.

"İyi idim. Normaldim, sadece hayatımı yaşıyordum. Herhangi bir büyüklükteki havuzda büyük bir balık olmaya ihtiyacım yoktu. Ben sen değildim, insanların bana tapmasına ihtiyacım yoktu. İyi bir işim ve düzgün bir hayatım vardı ve seni hiç düşünmedim. Sen gittin ve sanki dünyanın yükü omuzlarımdan kalktı. Sonunda nefes alabildim. Sen yoktun bile."

Öfkesi kalbimi hızlandırdı.

"Pinecrest'ten ayrıldım, böylece sperm donörünü ve senin orospu anneni görmek zorunda kalmayacaktım ve her şey yolundaydı. O öldüğünde ne yaptım biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Hiçbir şey yapmadım. Kutlama yapmadım ve kesinlikle yas tutmadım. Sadece işime gittim çünkü benim için hiçbir önemi yoktu."

"Artık senin için önemli gibi görünüyor."

"Çünkü uzak durmalıydın. Bunların hiçbirisi benim suçum değil. Eğer yapman gerektiği gibi uzak dursaydın, tüm bunları yapmak zorunda kalmazdım." Gözleri her saniye daha da büyüyordu. "Sen geri taşınmadan önce ben normal bir adamdım. Kimseye zarar vermedim. Asla da yapmazdım. Sen geri döndün ve bunu bana sen yaptırdın."

"Ben sana bir şey yaptırmadım."

"Evet, yaptın." Geriye doğru adım attı, kenara yaklaştı. "Nasıl yaptın bilmiyorum ama beni parçaladın. Her zaman içimde olan karanlığı serbest bıraktın. Bu arada bunu bana sperm donörü verdi. Yani bu onun da hatası. Ama sen geri gelmeseydin bu karanlık uykuda kalacaktı."

"Kim olduğunu bilmiyordum, Hayden. Hiç bilmedim." "Umrundaymış gibi davranma."

"Anlamıyorsun. Hep bir kardeşim olsun istemiştım-"

"Bana öyle deme!" Dudaklarından tükürükler uçuştı. "Sakin o kelimeyi söyleme. Ben senin kardeşin değilim."

Max korkuyla sızlandı. Hayden bir adım daha geri çekildi.

Bir parçam ona hiçbir zaman babamızın altın çocuğu olmadığını söylemek istiyordu. Gördüğü her şeyin göstermelik olduğunu. Mutlu, mükemmel bir ailenin evine taş atmıyordu. Biz de kırılmıştık, sadece farklı bir şekilde.

Ama duymak istediğinin bu olmadığına dair bir his vardı içimde. Ve zaten bana inanmayacaktı.

"Başına gelenler için üzgünüm ve sana böyle davrandığı için üzgünüm. Bu doğru değil."

"Artık çok geç. Olan oldu."

"Lütfen kenardan uzaklaşır mısın? Düşmeni istemiyorum." "Oh, hayır.

Burada olan şey bu değil." Dudakları acımasız bir şekilde kıvrıldı Gülümse. "Hayatına devam edemediği için kendini uçurumdan atan, sahtekâr bir politikacının zavallı, acınası piç oğlu olarak sonlanmayacağım. Buraya intihara meyilli olduğum için gelmedik."

Sertçe yutkundum. Cevabı zaten biliyordum ama yine de sordum. "O zaman neden buradayız?"

"Bunu uzun uzun düşündüm, bunu bilmeni isterim. Sen gelmeden önceki hayatımı seviyordum. Sonunda huzuru bulmuştım. Sadece hayatımı geri istiyorum."

"Senin kendi hayatın var. Bunun benimle bir ilgisi yok."

Neredeyse üzgün bir şekilde başını salladı. "Hayır, bilmiyorum. Daha önce kontrol bendeydi ama şimdi değilim ve sen buradayken de olmayacağım. Bunun seni uzaklaştırmak için yeterli olacağını düşünmüştüm ama bu sadece tekrar geri dönmen için kapıyı açık bırakır. Ayrıca, becerdiğin o dağ adamıyla boğuşmak istemediğimi anlayacak kadar akıllıyım."

Josiah. Onun adı neredeyse bir dua gibi aklımdan geçti. Onu terk etme düşüncesi gözlerimi yaşarttı. Hayden'ın ölmemi istediğine hiç şüphem yoktu ve bunun Josiah'a vereceği acı öldürülme ihtimalinden daha korkunçtu.

"Bugün seni yalnız bırakarak bana büyük bir iyilik yaptı. Bu fırsat için daha fazla beklemem gerekeceğini düşünmüştüm. Ve eğer düşüşten kurtulup kurtulamayacağını merak ediyorsan, seni temin ederim ki kurtulamayacaksın. Dibinde kayalardan başka bir şey yok." Dudağı tekrar kıvrıldı. "Test ettim."

O uçurumdan hangi zavallı yaratığı ya da yaratıkları attığını bilmek istemiyordum.

Onu geçebilir miydim? Parmak arası terlik giyiyordum ve muhtemelen ayak parmağım kırıktı. Benden daha uzun boyluydu ve şüphesiz daha hızlıydı. Koşarsam Max'i uçurumdan aşağı iter miydi?

"Yani beni öylece atacak mısınız?"

Arkasına uzandı ve arka cebinden bir bıçak çıkardı. "Köpeğini gözünün önünde öldürdükten sonra."

"Sen delisin."

"Hayır, ben titizim. İnanın bana, intihar notu çok inandırıcı, tıpkı saklamaya çalıştığınız tüm akıl sağlığı sorunlarını itiraf eden günlük gibi. Ve kimse Max'in cesedini bulamayacak. Senin atladığın ve aptal köpeğinin kaçtığı ve muhtemelen bir puma tarafından yenildiği sonucuna varacaklar." Gözleri kısıldı ve bıçağı kaldırdı. "Eğer kaçarsan, onu yavaşça öldürürüm. -"Acıttığından emin ol."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsun? Neden sadece yapmadın?"

"Gözlerinizdeki korkuyu görmek hoşuma gidiyor. Oldukça heyecan verici. Karanlığı serbest bıraktın Audrey ve onu bir daha geri getirebilir miyim bilmiyorum."

Bir seri katilin doğuşunu izliyormuşum gibi hissettim. Daha sonra onun ilk kurbanı olduğumu söyleyeceklerdi - ona bu zevki tattıran kişi.

Belki de olurdum. Ama savaşmadan yenilmeyecektim.

Birdenbire Max döndü ve havlamaya başladı. Hayden onu döndürmek için tasmasını salladı, yüzü çirkin bir surat ifadesiyle buruştu.

"Siktiğimin köpeği."

Arkalarında bir hareket vardı. Max tekrar arkasını dönmeye çalıştı ve ne gördüğümü anlamam bir anımı aldı.

Bir kol uçurumun kenarına uzandı ve hemen ardından bir omuz geldi. Josiah, Hayden'ın hemen arkasından kendini uçurumdan aşağı bırakırken gözlerim büyüdü.

Gözlerimiz buluştu ve o anda bir olduk. Bana bir işaret vermesine ya da talimatları bağırmasına gerek yoktu. Ben biliyordum. O da biliyordu. Ve ikimiz de harekete geçtik.

İleri atıldım, yere öyle sert çarptım ki neredeyse nefesim kesilecekti. Ama tasmayı tuttum ve ayaklarımı altına almak için dizlerimi büktüm.

Hayden'ın nefret dolu hırıltısı tasmayı tutmaya çalışırken arkadan gelen bir sürprizle kesildi. Josiah onu yere düşürdü ve bıçak elinden fırladı.

Max yüzüme yalayarak saldırmaya çalıştı. Bu işin bitmediğinden haberi yoktu. Hayden onu tasma ile kenara çekemesin diye tasmağını çözdüm ve acı içinde ayağa kalktım.

Josiah ve Hayden yerde, uçurumun kenarına yakın bir yerde boğuşuyorlardı. Hayden yeri tırmalıyor, parmakları neredeyse bıçağa ulaşıyordu.

Tekmeleyip uzaklaştırmak için koştum ama Hayden önce davrandı. Parmakları sapın etrafında kıvrıldı ve kolunu savurup bıçağı Josiah'ın kalçasına saplamasını dehşet içinde izledim.

Josiah kükredi. Ama bacağındaki bıçak onu yavaşlatmadı; sadece daha da sinirlendirdi.

Yoldan çekilmek için sendeleyerek geri çekildim. Josiah, Hayden'ı sırt üstü yuvarladı ve ona yumruk attı. Yumruğunun ete ve kemiğe çarparken çıkardığı ses şelalenin gürültüsünü bastırdı. Şiddetli temas karşısında irkildim, sonra Josiah ona tekrar vurdu.

Hayden yerde kıvranarak inledi. Josiah'ın ayağa kalkışını kalbim hızla çarparak izledim.

"Yerde kal," diye homurdandı Josiah sıkılmış dişlerinin arasından. Bana baktı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Öyle mi?"

"Evet." Bacağına bakmadı bile.

Hayden dinlemedi. Yuvarlandı ve kendini ayağa kaldırdı. Burnundan kan akıyor ve kısılmış gözlerinden nefret fişkırıyordu.

Kesinlikle aklını kaçırmış görünüyordu. Josiah saldırdı ama Hayden hızlıydı. Yana doğru kaydı ve Josiah'ın bacağına, bıçağın hâlâ çıkıntı yaptığı yere çarptı. Josiah'ın bacağı büküldü ve acı dolu bir feryatla yere yığıldı.

Max daha önce hiç duymadığım şekilde havladı. Agresif bir hırıltıyla saldırdı. Hayden'in üzerine atladı, dişlerini gösterdi ve kolunu ısırıldı.

Hayden onu silkeledi ve yan tarafına hızlı bir tekme attı. Max yerde yuvarlanırken inledi ve Hayden öfkeli bakışlarını bana çevirdi.

"Seni öldüreceğim."

Kaçmaya çalıştım ama Hayden beni bileğimden yakaladı. Karşılık verdim, vurdum ve tekmeledim ama o beni acımasızca yerde sürükledi. Kavrayışı çok güçlüydü. Kurtulamadım.

Sonunda, tutuşunu gevşeten bir tekme attım. Josiah içeri girip suratının ortasına bir darbe indirdiğinde geriye doğru sıçradım.

Hayden darbenin şiddetiyle sendeledi. Ayakları kayalık kenarda kaydı ve sallanarak neredeyse geriye doğru düşüyordu.

Josiah uzandı ve onun bileğini yakaladı.

Hayden sanki altındaki kayalık derinlikleri düşünüyormuş gibi aşağıya baktı. Sonra bakışları bana döndü. Gözleri kısıldı, içten içe kaynayan nefreti tam olarak ortaya çıktı ve Josiah diğer kolunu tutamadan bileğini kurtardı ve düştü.

Nefes nefese kenara koştum ve çığlık attım. Josiah kollarını belime doladı ve ben göremeden beni geri çekti. Gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı ve hıçkıra hıçkıra ağladım, her şeyin dehşeti beni ezici bir dalgayla yıkadı.

Josiah beni sıkıca tuttu ve yere çöktük. Titrek nefesler aldım ve onun gücünün beni sarmasına izin verdim. Ben ağlarken dakikalar geçti. Josiah bırakmadı.

"Yaralanmışsın," dedim sonunda, uzaklaşarak. "Çok kanaman var mı? Sana yardım getirmeliyiz."

"Sorun yok." Yüzümü avuçladı ve bana baktı. "Sen iyi misin? Seni incitti mi?"

Muhtemelen milyonlarca sıyrık ve çürük vardı ama hiçbir şey hissetmiyordum. "Hiç sanmıyorum. Ciddi bir şey yok. Max nerede? O iyi mi?"

Sanki bir işaretmiş gibi, Max kucağımıza gömüldü, kuyruğunu öfkeyle salladı.

"Yaralandığını sanmıyorum," dedi Josiah. "Lanet olası piç kurusu." "Aferin, Max. Kötü adamı yakalamakla iyi iş çıkardın."

Josiah kollarını tekrar bana doladı ve beni kendine doğru çekti. "Seni öldüreceğini sandım."

"Denedi."

"Kahretsin, sakinleşemiyorum. Seni öldürebilirdi. Yemin ederim, seni asla gözümün önünden ayırmayacağım." Saçlarımı öptü. "Seni seviyorum. Kahretsin, seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

"Ciddiyim Audrey. Romantik konularda berbatımdır ama seni seviyorum ve seninle evleneceğim."

Kekeledim. "Sence de kendini aşıyor olabilir misin?" "Hayır."

"Yani birlikte yoğun bir travma yaşamamış olsak bile hala ciddi olacak mısın?"

"Evet."

Ona göz kırptım. Gerçekten ciddiydi. "Şimdi evet desem ve sakinleştiğimizde ve kalçandan bir bıçak çıkmadığında bu konuda mantıklı bir konuşma yapsak nasıl olur?"

"Bununla yaşayabilirim. Ama yine de seninle evleneceğim."

Başımı salladım ama inanmayarak değil. Ona inanmıştım. Tanıdığım en açık sözlü ama bir o kadar da kafa karıştırıcı adamdı.

Onu çok sevdim.

"Ama barmen neden seni takip ediyordu? Onu tanıyor muydun?"

"Babamın bir ilişkisi olduğunu içeren uzun bir hikaye." Baktım uçuruma doğru. "Gerisini sonra anlatabilir miyim?" Yüzüme dokundu. "Evet."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum. "Yardım çağırmamız gerekiyor ama telefonum burada çekmiyor."

"Şu taraftan gideceğiz." İşaret etti. "Yürüyüş yolu çok uzakta değil. Bir sinyal alır almaz Garrett'ı arayacağız."

"Ve bir ambulans."

"Ah." Bacağına baktı. "Evet. Evet, acımaya başladı." "Peki ya sen, Max?" diye sordum. "Sen iyi misin?"

Yüzümü yaladı.

Josiah ayağa kalkmaya başladı ama yüzünü buruşturdu.

"Bırak yardım edeyim." Ayağa kalktım ve ayağa kalkarken bana yaslanarak kendini sabitledi. "Üzerine ağırlık koyabilir misin?"

"Yeter. Yürüyebileceğim."

Uçuruma baktım ama Josiah çeneme dokundu ve bakışlarımı ona çevirdi.

"Görme. Bunu görmene gerek yok."

Gözlerim daha fazla yaşla doldu. "Bunu neden yaptı? Düşmek zorunda değildi."

"Bilmiyorum. Bazen insanlar karanlığı seçer."

"Sanki saplantılı gibiydi - başka bir yol göremeyecek kadar nefretle doluydu."

Bunların hepsi çok gereksiz."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu Audrey." Alnımdan öptü. "Hadi buradan gidelim."

Kolunu omuzlarıma attım, böylece gerektiğinde bana yaslanabilecekti. Max patikaya doğru ilerlerken yanımda tırıs gidiyordu. İkimiz de topallıyor olsak da -ve tüm sıyrık ve çürüklerimin acısı dikkatimi çekmeye başlamış olsa da- yolumuzu bulmamız uzun sürmedi. Önce telefonu sinyal verdi, o da Garrett'ı aradı. Olduğumuz yerde beklememizi, yardımın yolda olduğunu söyledi.

Yolun kenarına oturduk. Josiah kolunu bana doladı ve beni kendine yakın tuttu.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedim, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. "Her zaman."

BÖLÜM 42

Audrey

MAX hafta sonlarını anladığı kadar izin günlerini de ANLAMİYORDU - birkaç gün önce neredeyse uçurumdan atılıyorken bile. Beni tam altı buçukta uyandırdı, ben de onu tuvaletini yapması için dışarı çıkardım.

O işini yaparken ben de kollarımı başımın üzerine uzattım. Tahmin ettiğim morluklar kesinlikle gerçekleşmişti. Ama ağrı ve sızıların beni rahatsız etmesine izin vermedim. Çok daha kötü olabilirdi.

Şelaledeki olaylar küçük topluluğumuzda şok etkisi yaratmıştı. Ve ilk kez, hiç de çılgın söylentiler yoktu. Görünüşe göre gerçek kendi başına yeterince korkunçtu.

Garrett ve diğer iki şerif yardımcısı Hayden'ın evini aradı ve buldukları şey onun saplantısının hikayesini anlattı. Çoğunluğu Pinecrest'teki ergenlik dönemimden kalma bir kutu dolusu eski fotoğraf ve gazete kupürü vardı. Çoğunlukla tahrif edilmişlerdi, çoğunda isminin ya da resminin üzerine "*beni görmüyorsun*" ya da "*senden nefret ediyorum*" yazılmıştı.

Daha yeni fotoğraflarımı bastırılmış ve yatak odasındaki panoya asmıştı. Bazıları grenliydi, sanki uzaktan çekilmiş ve büyütülmüş gibiydiler. Diğerleri rahatsız edici derecede netti. Telefonunda daha yüzlercesi vardı, ayrıca evimin hem vandalizmden önceki hem de sonraki fotoğrafları. Sanki işlediği suçları planlamaktan ve belgelemekten hastalıklı bir zevk alıyormuş gibi görünüyordu.

Ayrıca benimmiş gibi göstermek için yazdığı sahte intihar notunu da buldular. Bana bahsettiği günlük hala dizüstü bilgisayarındaydı ve sanki ben yazmışım gibi yazılmıştı. Cinayetime intihar süsü verebileceğine gerçekten inanmıştı; bu işten paçayı sıyrabileceğini düşünmüştü.

Neyse ki kimse hikâyemizin doğruluğundan şüphe etmedi. Acil yardım ekibi bizi yürüyüş yolunda bulup hastaneye getirdiği andan itibaren herkese gerçeği anlatmıştık ve onlar da bize inanmıştı. Hayden'ın evinde buldukları kanıtlar, onlara daha önce söylediklerimizi destekliyordu.

Bu, bir insanın gerçekten neler yaşadığını asla bilemeyeceğinizi hatırlattı. Hepimiz başkalarının göremediği yükler taşırız. Ne yazık ki Hayden bunun kendisini içten içe zehirlemesine izin verdi.

Kendi hatası olmaksızın berbat bir çocukluk geçirmiş olan bu çocuğa sempati duyuyordum. Ama onun için bahaneler de uydurmayacaktım. Farklı bir yol seçebilirdi. Nihayetinde hayatını sona erdiren karanlığı seçti. Bunun sorumluluğunu alamazdım.

"Hadi, Max. İçeri girelim."

Ayak parmağım gerçekten kırılmıştı ama sadece biraz topallıyordum. Max uyumaktan pek anlamasa da son birkaç gündür hayatın yavaş temposuna uyum sağlamış görünüyordu. Normalde yaptığımız uzun yürüyüşler ya da yürüyüşler yerine ön bahçedeki getir götür oyunları ile yetiniyordu. Ama ben hızla iyileşiyordum, bu yüzden kısa sürede tekrar dışarı çıkacak, ormanda dolaşacaktık. Özellikle de artık takip edilme ya da eve döndüğümde ne bulacağım konusunda endişelenmeme gerek olmadığına göre.

İçeri girdiğimizde Josiah mutfaktaydı, kahveyi hazırlıyordu. Üstü çıplaktı ve sırtında yere çarptığı yerde koyu bir morluk görebiliyordum. Kollarında çizikler vardı ama en kötü yara bacağındaki bıçak yarasıydı. Derin olmasına rağmen, zamanla iyileşmeyecek bir hasar vermemişti. Ayakta durma ve yürüme şeklinden bacağını desteklediğini anlayabiliyordum ama beni kurtarıırken aldığı yaralar onu yavaşlatmıyordu.

"Günaydın." Kollarımı beline doladım ve yanağımı sırtına yasladım.

Uykulu sesi kaba ve çakıllıydı. "Günaydın."

"Bacağını nasıl hissediyorsun?"

"Acıyor. Ama sorun değil."

İçimden bir duygu dalgası geçti ve ona daha sıkı sarıldım. Benim için hayatını tehlikeye atmıştı. Onu çok sevmiştim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Şu anda çok büyük duygular içindeyim."

Yavaşça tutuşumu gevşetti ve bana doğru döndü, sonra beni kollarının arasına aldı. O duygularımı hissetmeme izin verirken ben de onun içinde rahatladım. Hayden için, kardeşim olabilecek çocuk için bir üzüntü patlaması, ardından çilemizin sona ermesinden dolayı rahatlama. Ve hepsinden önemlisi, beni tutan adama duyduğum minnettarlık ve sevgi.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım.

Başımı öptü. "Ben de seni seviyorum."

Derin bir nefes aldım ve geri çekildim. Gözyaşlarımın acısı azaldı. "Özür dilerim. Şimdi iyiyim."

Gülümsedi ve alnımdan öptü.

Max deli gibi kuyruk sallayarak kahvaltısını bekliyordu, Josiah kahve yaparken ben de onu besledim. Birlikte kanepeye oturduk, ikimiz de yerimize otururken biraz irkildik. Bir uçurumun kenarında hayatınız için savaşmak şaka değildi.

Kurtarılmamızdan kısa bir süre sonra ve eve döndüğümüzden beri annemle tekrar konuştum. Hakkını vermek gerekirse, babamın ilişkisinin herkes tarafından bilinmesinden çok bizim için endişeleniyordu. Önümüzdeki haftalarda arkadaşlarıyla yüzleşmenin onun için zor olacağını biliyordum ama bana iyi olacağına dair güvence vermişti. Ben de ona inanma eğilimindeydim. Sanki uzun zamandır içinde yaşadığı yalanlar hapisanesinden kurtulmuş gibi hafiflemiş görünüyordu.

Bunun ilişkimiz için daha iyi bir gelecek anlamına gelmesini umuyordum. Gerçeği benden saklamasını hâlâ kabullenemiyordum. Ama bunun için onu affetmeye karar vermiştim. Bu onun yaptıklarını mazur göstermiyordu ama Hayden'dan öğrendiğim bir şey varsa o da öfke ve kızgınlığa tutunmamaktı. Sadece iltihaplanır ve sonunda beni zehirlerdi.

Mutfak tezgahının üzerinde telefonum çaldı. Josiah'nın yanındaki yerimden kıpırdamak istemesem de arayan annem olabilirdi. Son birkaç gündür beni sık sık kontrol ediyordu.

Onun yerinde olsaydım ben de aynısını yapardım.

Kanepeden kalkarken Josiah, "Bu kadar erken saatte sana kim mesaj atıyor merak ediyorum," dedi.

"Muhtemelen annemdir."

Kupamı yere bıraktım ve telefonumu aldım. Ama annem değildi.

"Lou arıyor," dedim. "Bu sabah onunla buluşup buluşamayacağımı soruyor."

"Tam zamanında."

"Evet diyeceğim. Muhtemelen bana gazeteyi kapatacağını söyleyecek."

"Olabilir. Gerçi bunu şahsen yapması gerekmezdi."

"Doğru." Lou'ya bir cevap yazdım. "Kim bilir, belki hâlâ bir işim olur."

"Bunun için çalışmasını sağla."

Gülümsedim. "Biliyor musun, aslında yapacağım. Yaşadığımız onca şeyden sonra, buna razı olmayacağım."

Bana bakmak için iki büküm oldu. "Gitmeden önce kendine bir soru sor."

"Ne?"

"İşi hala istiyor musun?"

Yavaşça başımı salladım. Haklıydı, bu düşünmem gereken bir şeydi. Küçük bir kasaba gazetesi benim için doğru yer miydi? Şaşırtıcı bir şekilde, cevap kolayca geldi.

"Evet. Aslında hâlâ işi istiyorum. Eğer bir pislik gibi davranacak ve yanlış bir şey yapmamış gibi davranacaksa hayır. Ama gazeteyi açık tutacaksa ve olanları geride bırakabileceksek, o zaman evet, orada çalışmak istiyorum. Aslında orayı çok seviyorum."

Josiah başını salladı. Anlamıştım. Ne yapmaya karar verirsem vereyim beni destekleyecekti.

Yap.

Ona sahip olduğum için çok şanslıyım.

Boş gazete ofisi çok hüzünlü görünüyordu. Benim masam bıraktığım gibiydi; bir kalemlik, bir yığın rastgele evrak ve posta ve Max'in çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Sandra'nınki boştu. Anlaşılan bütün eşyalarını toplamıştı, sanki gerçekten geri dönmeye hiç niyeti yokmuş gibi. Ledger'ın masası o yokken hep olduğu gibi dağınık görünüyordu. Ama yokluğu yine de hissediliyordu.

Ben içeri girer girmez Lou ofisinin kapısında belirdi. "Merhaba Audrey. Geri gel."

Ofisine girdim ama bu sefer gergin değildim. Ya özür dileyecekti ya da dilemeyecekti. Bundan sonrasına ben karar verecektim.

En iyisinin ne olduğunu. Tekrar işsiz kalma fikri hoşuma gitmiyordu ama kontrol edemediğim bazı şeyler vardı. Kontrol edebileceğim tek şey kendimdim.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye başladı ve ses tonundaki alışılmadık yumuşaklığı fark etmedim. Boğazını temizlemek için durakladı. "Açıkçası sana bir özür borçluyum. Mazeret üretmeyeceğim. Sana güvenmeliydim. Özür dilerim. Hatalıydım ve umarım beni affedebilirsin."

Özrünün sadeliği içtenliğini ele veriyordu. "Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Ve başına gelen her şey için özür dilerim. Sen iyi misin?" "Evet, iyiyim. Çok şey oldu ama iyi olacağım."

"Güzel," dedi başını sallayarak. "İşe geri dönmek konusunda ne hissediyorsun?"

"Bu değişir." "Neye bağlı?"

"Sandra ve Ledger'ı geri getirecek misiniz?"

"Eğer isterlerse. Sandra henüz mesajlarıma cevap vermedi. Ledger'ın da muhtemelen bir noktada geri döneceğini düşünüyorum."

"Muhtemelen gelecektir. Ve bahse girerim ben dönersem Sandra da dönecektir."

"Umarım öyledir. Asla herkesi uzaklaştırmak istemedim." Gözlerine baktı. "Dediğim gibi, bahane üretmeyeceğim. Bu karmaşa benim hatam."

"Temizlemek için doğru olanı yapıyorsun."

"Peki geri gelecek misin?"

Gülümsedim. "Evet, geri geleceğim."

"Güzel. Gazete için planlarım var ve sen olmadan işe yaramayacaklar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç yıl içinde emekli olmayı hedefliyorum. Tribune'ün kapanmasını görmekten nefret ediyorum. Gazetelerin eskisi gibi olmadığını biliyorum ama kasabanın hala bize ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden size görevi devralmayı öğretebileceğimi umuyorum."

"Ben mi? Neden Sandra değil? O daha tecrübeli."

"Sandra pek çok açıdan buranın belkemiği ama Tribune'ün ihtiyacı olan şey senin gibi biri. Risk almaya istekli, vizyon sahibi biri. Bu gazete için on yıllardır herkesten daha fazlasını yaptın."

"Onu bilemem. Sen devam ettirdin."

"Zar zor. Tüm sorunlara çok fazla odaklanıyorum, çözümleri göremiyorum. Ya da olasılıkları. Bu senin yeteneğin. Ve küçük bir kasabayı yönetmeyi biliyorum."

Gazetecilik sizin profesyonel hayaliniz olmayabilir ama bu işte iyisiniz ve bence burası sizin bu masada olmanızla daha da gelişecektir."

Kalbim o kadar doluydu ki ne diyeceğimi bilemiyordum. Belki küçük bir kasaba gazetesi benim hayalim değildi, ama bu olması gerekmediği anlamına gelmiyordu. Kendim için hayal ettiğim her şeyden daha iyiydi.

"Yetkili olmak için yeterince bilgim yok ama bu harika bir fırsat."

"Merak etmeyin. Henüz bir yere gitmiyorum. Seni hızlandırmak için bolca vaktimiz var."

Gülümseyerek anlaşmayı imzalamak için elimi uzattım. "O zaman kabul ediyorum."

Elimi sıkıca kavradı. "Güzel. Şimdi benim için Sandra'yı arar mısın lütfen?"

"Kesinlikle."

"Teşekkürler Audrey. Ve gerçekten üzgünüm." "Teşekkürler, Lou. Biz iyiyiz."

Bana el sallayarak kapıdan çıkardı. "Hadi, git buradan ve işe koyul."

Gülümse dim ve kapıyı arkamdan kapattım. O haklıydı. Yapacak çok işimiz vardı.

Timberbeast neredeyse boştu. Ama Perşembe günü saat dördü biraz geçiyordu, yani bu mantıklıydı. Mekânın çoğunlukla bize ait olması da güzeldi.

Josiah sandalyemi yaklaştırdı ve kolunu bana doladı. Sandra hepimize kutlama içkileri ısmarlamıştı ve Ledger gerçekten de kulaklıklarını çıkarmıştı ve telefonu görünürde yoktu.

Sandra kadehini kaldırdı. "Şerefe, arkadaşlar."

Hepimiz kadehlerimizi tokuşturduk ve birer kadeh içtik.

Sandra onu arayıp Lou'nun içtenlikle özür dilediğini ve işe döndüğümü bildirdiğimde geri gelmeyi kabul etmişti. Ledger gerçekten de öğle yemeğinden kısa bir süre sonra içeri girmişti. Geçen hafta çekip gittiğini hatırlamıyor muydu yoksa gazetenin tekrar açıldığını duymuş muydu emin değildim. Bunu söylemek zordu. Ama aslında biraz iş yapmıştı.

Belki de işe yaramaz stajyerimiz için hâlâ umut vardı.

Erken ayrılmaya ve yeni başlangıcımızı kutlamak için Timberbeast'e gelmeye karar vermiştik.

Her zamanki ekose gömleğini giymiş olan Rocco masamıza geldi. Kalın sakalını ovuşturdu. "Audrey, Hayden'ın haklı olmadığını bilmediğimi söylemem gerek. Ben sadece onun, kendilerini havalı gösterdiğini düşündükleri için karanlık ve depresif davranan alaycı tiplerden biri olduğunu sanıyordum. Eninde sonunda bundan kurtulacağını düşündüm."

"Sorun değil. Tabii ki bilemezdin. Ben de onunla akraba olduğumuzu bilmiyordum ve onu hep burada görüyordum."

"İyi olmana sevindim. Josiah gerçekten seni kurtarmak için o uçuruma mı tırmandı?"

"Gerçekten yaptı."

Josiah'ya başıyla onay verdi, hayranlığı yüzünden okunuyordu.

"Aferin, efendim." "Teşekkürler, Rocco."

"Köpeğinizin de biraz övgü aldığını duydum."

"Max bir kahraman," dedim gülümseyerek. "Kimin aklına gelirdi ki? Ve en başta ormana çekilmem onun suçu değilmiş gibi davranacağız."

"O bir köpek," dedi Sandra. "Herkesin iyi kalpli olduğunu düşünmesi onun suçu değil."

"Ayrıca ödülleri de kolayca kandırılabilir."

"Bir sonraki tur benden," dedi Rocco. "En azından bunu yapabilirim." "Teşekkürler, Rocco. Çok nazıksın."

"Memnuniyetle. Bu arada, aranızda iş arayan birini tanıyan var mı? Bir barmene ihtiyacım var."

"Aklıma kimse gelmiyor," dedim.

Josiah omuz silkti ve Sandra başını salladı. Ledger da kimseyi tanııyordu.

"Eninde sonunda birini bulacağım," dedi Rocco. "Başka bir tur için hazır olduğunda bana haber ver."

Bara geri döndü ve o uzaklaşırken Sandra'nın ona nasıl baktığını kaçırmadım.

"Hiç onunla birlikte olacak mısınız?" diye sordum.

Gözlerini devirdi.

"Ben ciddiylim. Ona çıkma teklif edemez misin? İsteddiğini biliyorsun."

"Bunu düşündüm. Ama ben çok eski kafalıyım. İlk hamleyi yapacak bir erkeğe ihtiyacım var. Ve belli ki o yapmayacak."

Josiah'nın kaşları çatıldı ve birkaç kez Sandra ile Rocco'nun arasına baktı. "Hey, Rocco."

Rocco baktı. "Öyle mi?"

"Sandra ile çıkmak ister misin?"

Loş ışıkta bunu söylemek zordu ama Rocco'nun gerçekten de biraz kızardığına yemin edebilirdim.

"Şey, evet."

"O zaman acele edip ona çıkma teklif eder misin? Bu iş gittikçe aptallaşıyor." Sırıtarak başını salladı. "Pekâlâ. Sandra, Pazar günü boş musun?" "Aslına bakarsan öyleyim."

"Güzel. Seni ararım."

"Tamam," dedi. "Dört gözle bekliyorum."

Rocco işine geri döndü. Sandra uzanıp Josiah'nın koluna vurdu.

"Ow," dedi. "Bu ne içindi?"

"Teşekkür ederim," dedi.

"İnsanları anlamıyorum," dedi.

Ledger başını salladı. "Bir de bana sor."

Josiah'nın yanına sokuldum. "Çok tatlıydı. Biraz açık sözlü ama kalbin doğru yerdeydi."

Ön kapı açıldı ve Marigold içeri girdi. Çiçekli bir güneş elbisesi giymişti ve masamıza doğru yürürken bir çift güneş gözlüğü çıkardı.

Ona sarılabilmek için ayağa kalktım. "Hey."

O da sıktı. Marigold en güzel sarılmaları yapardı. "Merhaba tatlım. Dışarıda Josiah'ın kamyonetini gördüm, ben de bir uğrayıp burada olup olmadığına bakayım dedim. Ama belli ki bir şeyler yapıyorsunuz. Rahatsız etmek istemem."

"Hayır, bize katılın," dedim. "Bir sandalye daha sıkıştırabiliriz."

Josiah bir sandalye çekti ve Ledger yer açmak için yana kaydı. Hayden olayından sonra Marigold'u bir kez görmüştüm. Ertesi sabah kahvaltıyla gelmişti ve bu onun için çok hoştu.

"Bu gazetenin geri geleceği anlamına mı geliyor?" diye sordu. "Herkes Pazar günü çıkmadığından bahsediyor."

"Geri döndük ve her zamankinden daha iyiyiz," dedi Sandra. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Arabanın hikayesi nedir?" diye sordum. "Tamir edilebilir mi?"

İç çekti. "Hayır. Luke benim için baktı ve bunun mümkün olmadığını söyledi. Yeni bir tane bulmama yardım etmeyi teklif etti, yani en azından bu iyi bir şey."

Josiah'yı dürttüm. "Çok nazik."

Josiah bana baktı ve kaşları çatıldı. Anlamamıştı. Ama Marigold'un Luke'a aşık olduğuna dair bir his vardı içimde.

Yoksa Zachary mıydı?

O gece Timberbeast'e geldiğinde, masamızda oturlurken bir şeyler dönüyordu. Bundan emindim. Telaşlı ve kızarmıştı ve bu onun karakterine tamamen aykırı olmasa da, buna onlardan birinin neden olduğundan emindim.

Sadece hangisi olduğunu bilmiyordum.

Luke olmalıydı. Değil mi? Zachary onun tipi değildi. Yine de Luke takım elbise giyen bir centilmen sayılmazdı ama görgü kuralları daha iyiydi. Zachary muhtemelen tüm o ukala kabadayılığının altında iyi bir adamdı. Ama onu Marigold kadar tatlı biriyle hayal etmek zordu.

Öte yandan Josiah ve ben birbirimize tamamen zıttık ve birbirimizi mükemmel bir şekilde tamamlıyorduk.

Her şeyi hayal ediyor da olabilirdim. Ona sormak istiyordum ama daha uygun bir zamanı bekleyecektim. Onu diğer insanların önünde zor durumda bırakmayacaktım.

Ayrıca aklımı meşgul edecek başka şeyler de vardı. Josiah'ın şelalede yaptığı neredeyse evlenme teklifi gibi.

Çılgınlık sona erdiğinde bu konuyu konuşmaya karar vermiştik. Ama konuşmadık.

Beni sevdiğinden bir an bile şüphe etmedim. Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Ama aramızdaki şeyler hâlâ bitmemiş gibiydi. Bu konuyu açmalı mıydım yoksa onun açmasını mı beklemeliydim emin değildim. Belki de yüzükle falan gerçek bir evlenme teklifi planlıyordu ve bunu ona sorarsam sürprizi mahvedecektim.

Peki ya her şeyi yeniden düşünüyorsa? Travmatik ve duygu yüklü koşullar altında benimle evlenmek istediğini ağzından kaçırmıştı. Çok mu erken konuşmuştu? Şimdi ortalık durulduğuna göre, belki de böyle bir taahhütte bulunmadan önce biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Birdenbire bana doğru eğildi ve şakağıma hızlı bir öpücük kondurdu. Ben de ona gülümsedim. Beni sevdiğini biliyordum ve onu acele ettirmek istemedim.

Ama bu hayatta istediğim onca şey arasında en çok istediğim şey onun karısı olmaktı.

Umarım o da benim kadar istiyordur.

BÖLÜM 43

Josiah

BİR SORUNUM VARDI.

Neyse ki sorunum artık kız arkadaşımı takip eden bir psikopat değildi. Bu sorun çözülmüştü ve bunu kanıtlayacak ağrı ve sızılarım vardı. Yaralarımı önemseydiğimden değil. Gerekirse onunla birlikte o uçurumdan aşağı atardım.

Onu güvende tutmak için her şeyi yaparım.

Şu anki sorunum yetişkin hayatım boyunca yaşadığım sorunla aynıydı. İnsanlarla aram kötüydü. Ve buna bir şekilde bana aşık olan güzel, tatlı, benim için fazla iyi olan kadın da dahildi.

Ona evleneceğimi söylediğimde ciddiydim. Zamanlamam kötüydü ama sözümün arkasındaydım. Ama bu konuyu daha sonra konuşmaya karar vermemize rağmen henüz konuşmamıştık.

Ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

En son ne zaman bir yüzüğüm olduğunu ve onu bir kadına vermek istediğimi düşünmemek zordu. Bu bir hata olurdu. O zaman incinmiş olsam da, benim yerime bir iş seçerek bana gerçekten bir iyilik yapmıştı.

Bu sefer işleri doğru yapmak istiyordum. Kendim için değil, Audrey için.

Ama bu, bu işlerde iyi olmadığım gerçeğini değiştirmiyordu. Çok açık sözlüydim, çok duygusuzdum. Audrey'nin hayatının en romantik anı olması gereken şeyi planlamaya çalışan, gezegendeki en romantik olmayan adamdım.

Bir yüzük almıştım. Ve neredeyse o gün mutfakta ona verecektim. Bu iyi olurdu, değil mi? Beni ben olduğum için seviyordu, abartılı bir teklifle başka biri gibi davranmama ihtiyacı yoktu.

O an hariç, cebimde bir yüzükle mutfakta dururken, daha iyisini yapmak istediğimi fark etmiştim. Duygusal ifade eksikliğim, onu romantik bir andan mahrum bırakmak için üzücü bir bahaneydi.

Bu hayatta bir kez olacak bir şeydi. Bunu ben bile anladım. Ama bir yardıma ihtiyacım vardı.

İnternet hiç yardımcı olmamıştı. İnternette bulduğum tüm fikirler aptalcaydı. Kardeşlerim de yardımcı olmamıştı. Aralarında evlenme teklif eden tek kişi Garrett'tı ve o da dağılmıştı. Diğerleri de benim uzun zamandır olduğum gibi inatla bekârdı. Evlenme teklifleri hakkında ne bilebilirler ki?

Bu yüzden bir Cuma sabahı Audrey işteyken Asher Bailey'nin araba yoluna giriyordum.

Karısı Grace dışarıdaydı, iki küçük oğlu fiskiyeinin içinde koşarken bir şemsiyeinin altındaki çim sandalyede oturuyordu. Bir eli hamile karnının üzerindeydi ve diğer elini dostça bir el sallamak için kaldırmıştı.

"Merhaba, Josiah."

"Selam Grace. Asher evde mi?"

"İyi zamanlama, görevden yeni çıktı. İçeri girmekte özgürsünüz." "Teşekkürler."

İçeri girdim ve atılmış birkaç çocuk ayakkabısının ve oyuncak bir kamyonun üzerinden geçtim. Kapının yanındaki kancalarda küçük ceketler asılıydı ve şöminenin üstü Asher'ın çocuklarının ve kuzenlerinin fotoğraflarıyla doluydu. Hakkını vermeliydim, Bailey'ler doğurgandı.

Hayatımda ilk kez, başka birinin mutlu ailesini gördüğümde göğsümde bir sızı hissettim ve onu itmedim. Kendi evimde böyle bir örtü hayal edebilir miydim? Minik gülümseyen Haven'larla dolu?

Evet, gerçekten yapabiliydim. "Hey, Asher?"

TFD üniformasını giymiş olarak mutfaktan çıktı. "Günaydın. Burada ne yapıyorsun?" "Bir

dakikan var mı?" "Tabii. Kahve ister misin?"

"Şimdilik böyle iyiyim."

Fincanını yemek masasına getirdi ve ben de karşısına oturdum.

"Bacağın nasıl iyileşiyor?" diye sordu.

Bacağımı masanın altında esneterek, iyileşirken hâlâ devam eden ağrıyı hissettim. "Bir şeyim yok. Çok daha kötü olabilirdi."

"Bıçağı kendin çıkarmamakla akıllılık ettin. Bu kötü olabilirdi."

"Evet, ormanın zemininde kan kaybindan ölmek benim iyi vakit geçirme anlayışıma uymuyor." "Hadi canım. Audrey nasıl?"

"Cehennem kadar dayanıklı. Bu çok fazla, biliyor musun? Ama üstesinden geliyor." "Muhtemelen senin de bununla çok ilgin var."

Bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Bilmiyorum."

"Sahip çık, dostum. Sen onun için iyisin." Bir an durakladı. "Bu bizim işimiz. Bizim çağrımız."

"Kendinizi hiç bu iş için tamamen donanımsız hissettiğiniz oldu mu?" "Her zaman."

Onaylarcasına başımı salladım. "Sadece ben olmadığımı sevindim. Bilmiyorum dostum, bazen bende ne bulduğunu merak ediyorum. Ben bir beton blok gibiyim, o ise pamuk şeker."

"Evet, anlıyorum. Ama mesele de bu. Bazen onların yumuşak kalabilmesi için bizim sert olmamız gerekir."

Bu içimde derin bir yankı uyandırdı. Sert biriydim, hep öyleydim. Keskin taraflarımın Audrey'nin hassas kalbini nasıl sürekli zedelediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama belki de sebebi buydu. Onu öldürülmekten korumam için bana her zaman ihtiyacı olmayacaktı -umarım bu bir kerelik bir olaydı- ama yumuşaklığını korumam için bana ihtiyacı olacaktı. Onu kendisi yapan tatlı doğasını.

Bunu yapabilirim. Onun için boşlukta durabilirdim. Onu dünyadan koruyabilirdim. Elbette onu karşısına çıkabilecek her acıdan koruyamazdım ama onu güvende tutmak için elimden geleni yapabilirdim - sadece bedenini değil, kalbini de.

Bu benim çağrımdı.

"Onunla evlenmek istiyorum," diyerek kestirip attım. "O bunu biliyor. Şelaledeyken ona söyledim. Zamanlaması pek iyi değildi ama ciddiydim."

Asher gülümsedi. "Aferin sana."

"Bu yüzden buradayım. Bunu doğru yapmak istiyorum. Ona hak ettiği anı vermek istiyorum. Ama iş bu konulara gelince aptalın tekiyim. Ona bir yüzük uzatıp teklif etmek dışında nasıl evlenme teklif edeceğime dair hiçbir fikrim yok."

"Yüzüğü aldın mı?"

"Evet, yanımda taşıyordum."

Uzun bir süre durakladı. "İki kez evlenme teklif etmek zorunda kaldım. İlki büyük bir gösteriydi. Bir itfaiye aracına pankart astım ve tüm kasabanın önünde teklif ettim."

"Bunu duyduğumu hatırlıyorum."

"Güzel bir andı, beni yanlış anlamayın. Ama ona tekrar sorduğumda etrafta başka kimse yoktu. Sadece ikimiz içindi. Ve bu doğrudu; ikimizin de ihtiyacı olan şey buydu."

Bunu düşünerek yavaşça başımı salladım.

"Bu çok spesifik bir tavsiye değil ama içgüdülerinize güvenin derim. Onu tanıyorsunuz. Eğer büyük bir gösteri onu mutlu edecekse, büyük bir gösteri yapın. Değilse, onun için neyin anlamlı olacağını düşünün. Karmaşık olmak zorunda değil."

"Tamam. Teşekkürler, Bailey."

Ayağa kalktım ve bana elini uzattı. Tokalaştık.

"Sorun değil. Ve tebrikler."

"Teşekkürler. Gününüze geri dönmenize izin vereceğim."

"Evet, gidip üstümü değiştirmeliyim, böylece bir süreliğine Grace'in yerine geçebilirim." "Kulağa hoş geliyor. Sonra görüşürüz."

Oradan ayrıldım ve Grace ile çocuklarına veda ettim, hâlâ kafamda bir şeyler dönüp duruyordu. Audrey büyük bir gösteri ister miydi? Ana caddede bir pankart mı yoksa gazetede tam sayfa bir ilan mı?

Hayır. Şimdi düşündüm de, bu onun isteyeceği son şey olurdu. Pinecrest'teki hayatının çoğu gösteriş içindi. İlgi odağı olmak istemezdi. Bu şekilde değil.

Kişisel bir şey isterdi. Bizi ve birlikte geleceğimizi temsil eden bir an.

Kamyonuma bindim ve işte o zaman anladım. Gelecek. Birlikte yaşayacağımız hayat.

Kızımın büyük bir şeye ihtiyacı vardı ama gösteriş için değil. Bir yüzükten daha fazlasına ihtiyacı vardı ve işin komik yanı, sanki başından beri buna hazırlanıyordum.

Sadece şimdiye kadar fark etmemiştim.

BÖLÜM 44

Audrey

EV GARIP BİR ŞEKİLDE SESSİZDİ.

Josiah yandaki tadilat işinde çalışırken Max'i bütün gün yanında tutmuştu. İkisi hâlâ oradaydı. Her an eve gelmelerini bekliyordum ama Josiah bir son dakika projesini bitirmekle meşgul olmalıydı ve bitene kadar durmak istemiyordu.

Mutfak dolapları ve tezgahlar yerleştirilmiş, banyolar tamamlanmıştı. Aslında, bildiğim kadarıyla, dün itibarıyla evin tamamı bitmişti. Josiah içeri girmemi yasakladığı için henüz görememiştim.

Bunu bana kendisinin göstermek istediğini ve hazır olana kadar beklemem gerektiğini söylemişti.

Görmek için can atıyordum. Josiah beni ilk kez gezdirdiğinde nasıl görüldüğünü hâlâ hatırlayabiliyordum. Yıkık dökük bir kabuktan biraz daha fazlasıydı. Neyse ki demo çalışmaları yapılmadan önceki kokuya maruz kalmamıştım. Görünüşe göre Max'in iğrenç bir şeyin içine yuvarlandıktan sonraki kokusundan daha kötü kokuyordu.

Eve geldiğimde peyzaj ekibi hâlâ harıl harıl çalışıyordu. Ön pencereden dışarı baktım ve aletlerini kamyonlarına geri koyduklarını gördüm. Buradan bahçenin tamamını göremiyordum ama harika görünüyordu.

Sonunda ön kapı açıldı ve Max içeri daldı. Etrafımda daireler çizdi, sonra kuyruğunu mutlulukla sallayarak oturdu.

"Selam, Max. Günün nasıl geçti?"

"O iyi bir çocuktı." Josiah içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Josiah'nın ince gülümsemesiyle içime yayılan sıcak duygunun tadını çıkararak gülümsedim. Doğruca bana doğru yürüdü ve beni kollarıyla sardı.

"Bugün seni özledim," dedi.

"Ben de seni özledim. Siz orada neler yapıyorsunuz?"

Geri adım attı ve o çok sevdiğim neredeyse gülümsemesi hâlâ dudaklarını süslüyordu. "Görmek ister misin?"

Nefesim kesildi. "Evi görebilecek miyim?"

Sonunda mı?" "Evet. Hazır."

Parmak uçlarımda yükseldim ve ona hızlı bir öpücük verdim. "Evet!"

Göster bana!"

Elimi tuttu ve beni dışarı çıkardı. Max de peşimizden geldi, bizi bekleyen maceraya hazırdı. Bu sadece iki dakika önce gittiği yere geri dönmek olsa bile. Bir köpek için her şey eğlencelidir.

Önden bakıldığında harika görünüyordu. Devasa çöp konteyneri çoktan gitmişti ve bahçede yabani otlar ve çıplak alanlar yerine yerli bitkiler, dekoratif kayalar ve çimenlerden oluşan samimi bir karışım vardı. Arkasında yükselen çam ağaçlarıyla kaplı tepe, bahçeye rahat ve korunaklı bir hava katıyordu.

Dış cephe daha geçen gün yeni boyanmıştı ve tabii ki bunu görmüştüm. Beyaz süslemeli adaçayı yeşilinde karar kılmıştık. Yeni ön kapı sıcak bir kestane kahverengisine boyanmıştı ve kontrast cepheyi mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Josiah eli kapının kolunda durakladı. "Hazır mısın?"

Neredeyse heyecandan zıplıyordum. "Evet! Aman Tanrım, beni bekletme."

Kapıyı açtı ve ben nefes nefese kaldım.

Bir zamanların boş, köhne evi tamamen değişmişti. Büyük, yeni pencereler bol miktarda ışık alıyor ve antika java parkenin sıcak kahverengisi inanılmaz görünüyordu. Renk paleti sıkıcı olmadan nötrdü; duvarlar, zeminler ve süslemeler bir araya gelerek birinin hayalindeki ev için mükemmel bir zemin oluşturunuyordu.

Mutfağı ve yemek alanını görebilmem için beni evin derinliklerine götürmek yerine merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Merdivenler alt kattakilerle aynı ahşaptandı ve süslemelerle uyumlu beyaz bir korkulukları vardı. Çok güzeldi. Ahşap, sahanlığa ve kısa koridora kadar devam etti. Üç yatak odasına göz attık. Ranzaları ve etrafa saçılmış çocuk oyuncaklarını hayal edebiliyorum. Belki bir tanesi misafir odası içindir.

Bir aile burada çok mutlu olacaktı.

Beni ana yatak odasına götürdü ve ben de hemen ayakkabılarımı çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Halıyı hissetmek istiyorum."

Çıplak ayakla dolaştım, ayak parmaklarımı esnetmek ve yumuşaklığı hissetmek için durakladım. Mükemmeldi. Her kir parçasını tutacak kadar yüksek bir yığın değil, ama ayaklarınızın altında iyi hissettirecek kadar kalın.

Josiah halıyı test etmemi izlerken eğleniyor muydu yoksa kafası mı karışmıştı anlayamadım. "Eee?"

"Hoşuma gitti. Bunu denemelisin, çok rahatlatıcı."

"Ben iyiyim."

"Sen kaybedersin. Hadi banyoya bakalım."

Bana önden gitmemi işaret etti.

Ebeveyn banyosu büyük değildi, ancak boyut olarak eksikliğini Josiah tarzıyla telafi etmişti. İkili makyaj masasında çok sayıda saklama alanı vardı ve çerçeveli aynalar hoş bir dokunuştı. Büyük bir cam duş ve yandaki gibi güzel bir ayaklı küvet vardı.

"Burası çok güzel," dedim. "Burada her kim yaşıyorsa bu küvetten faydalansa iyi olur."

"Umarım öyle olur."

"Tamam, sırada ne var? Mutfağı görebilir miyim?" Cevap olarak Josiah kapıya doğru işaret etti.

Josiah ve ben alt kata inerken Max önden koşup eşyaları koklamaya başladı. Mobilya olmadığı için giriş ve yaşam alanları tamamen açıktı. Evin ön tarafında çalışma odası ya da küçük bir kütüphane için harika olabilecek küçük bir oda vardı. Arka tarafta ise orijinalinden kalma odun sobasının bulunduğu büyük bir oturma odası vardı. Soğuk bir kış gününde sobanın önünde oturup büyük pencerelerden ve arka bahçeye açılan yeni Fransız kapılardan yağın karı izlediğimi hayal edebiliyorum.

Ama mutfak. Köşeyi döndüm ve çenem düştü. "Aman

Tanrım, Josiah. Bu muhteşem."

Ahşap dolaplar sade ama güzeldi ve krem kuvars tezgahlar güzel bir kontrast oluşturuyordu. Küçük bir ada inşa etmiş ve adaçayı yeşiline boyamıştı; bu benim aklıma gelmeyecek bir dokunuştı ama iyi ki yapmış çünkü harikaydı. Adanın üzerinde antika bronz bir ışık asılıydı.

dokulu cam gölge. Lavabo çok büyüktü ve paslanmaz çelik aletler tam uyum içindeydi.

"Şunlara bak." Yavaşça etrafta dolaştım, bir daire çizdim. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel mutfak."

"Hangi evi daha çok seviyorsun? Bunu mu yoksa yandaki evi mi?"

"Tabii ki bu. Beni yanlış anlamayın, evim çok güzel. Ama bir evde olmasını istediğim her şey burada var. Sanki kendim tasarlamışım gibi." "Öyle sayılır."

"Bu doğru, değil mi?" Yanına gittim ve kollarımı beline doladım. "Yardım etmeme izin verdiğin için teşekkürler. Çok eğlenceliydi."

"Bir şey daha var."

Geri adım attım ve ona baktım. "Ne, arka bahçe mi? Oraya gitmemize gerek yok, her zaman görüyorum."

"Hayır, şuradaki dolapta bir şey var." İşaret etti.

"Ooh, küçük aletler için gizli bir saklama alanı var mı?" Dolaba doğru yürüdüm. "Bu kullanışlı olurdu."

"Sadece aç."

İçinde bir zarf buldum. Arkasında adım yazıyordu. "Nedir bu?"

Josiah cevap vermeyince ben de açtım. Beyaz bir not kâğıdı vardı, dışı boştu. Onu çıkardım ve açtım. Mavi mürekkeple, "*Evine hoş geldin*" yazıyordu.

"Eve hoş geldin mi?" Başımı kaldırdım ve gözleriyle karşılaştım. "Bu ne anlama geliyor?"

Sonra gülümsedi. Josiah Haven'da gördüğüm en büyük, en içten gülümsemeydi. "Bu ev bizim için demek."

Ağzım açık kaldı ve gözlerim büyüdü. Aynı anda çok fazla şey söylemeye çalışıp hepsinde başarısız olarak kekeledim. "Bu - Ne? Bizim mi? Yani - Ne yapacağımı bilmiyorum - Ciddi misin?"

"Evet, ciddiylim. Başta fark etmemiştim ama sanırım bunca zamandır onu bizim için hazırlıyordum."

Kartı tezgâhın üzerine bıraktım ve sevinçten kendimi onun kollarına atmak üzereydim ki elini kaldırdı. "Bekle biraz."

"Ne?"

"Bir şey daha var."

"Bunu zaten söylemişsiniz ve o bir *evdi*."

Elini cebine attı ve küçük bir kutu çıkardı. O daha açmadan ne olduğunu anlamıştım. Daha önce saçma sapan şeyler gevelediysem de şimdi tamamen suskun kalmıştım.

Gözlerim yaşlarla dolarken o yaklaştı. Yavaşça tek dizinin üzerine çöküşünü huşu içinde izledim. Bana baktı, fırtınalı mavi-gri gözleri benimkilere odaklanmıştı ve gerçek Josiah Haven tarzında, basit tuttu.

"Benimle evlenir misin?"

"Oh, evet. Oh evet, evet, evet."

Vücudum, köpeğimin ödülünü almak üzereyken yaşadığı heyecan gibi titriyordu. Josiah yüzüğü kutudan çıkarıp nazıkçe parmağıma yerleştirirken mutluluk gözyaşları gözlerimin kenarlarından akıyordu.

Ayağa kalktı ve neredeyse kollarına atlayacaktım ama yaralı bacağının bükülmesini istemedim. Bu yüzden kollarımı ona doladım. "Aman Tanrım, seni çok seviyorum. Hayatımı kurtardın ve benimle evleneceksin ve bana bir ev aldın ve üzgünüm duramıyorum çünkü o kadar mutluyum ki ne yapacağımı bilmiyorum."

Kolları beni sımsıkı sarmıştı. Gevezelik etmeme engel olmadı. Ben konuşmaya devam ederken usulca güldü ve kendimi yormamı bekledi.

Sonunda konuşmayı bıraktığımda, beni öpecek kadar geri çekildi. Dudakları sıcaktı, sakalı çok sert ve tanıdıktı.

"Şimdi sakın misin?" diye sordu, sesi alçak ve sessizdi.

"Evet ama bilmediğim bir şey var."

"O da ne?"

"Gerçekten hayatımı kurtardın ve şimdi bana istediğim her şeyi veriyorsun. İstedğim her şeyden daha iyisini. Sana borcumu nasıl ödeyebilirim?"

Sanki aptalca bir soru sormuşum gibi kaşları çatıldı. "Bu çok kolay." "Ne demek istiyorsun?"

"Ben basit bir adamım, Audrey. Senden sadece bir şey istiyorum." "Neymiş o?"

"Sadece sev beni."

Ellerimi yüzünün yanına koydum ve gözlerinin içine baktım. "Seni her zaman seveceğim."

Beni kendine çekti ve tekrar öptü, yavaş ve derin. Onu her zaman sevecektim. Hiç şüphe yoktu. Hayatımın aşkıyla tanışıp tanışamayacağımı merak ediyordum.

Hayatımı. Evlilik, bir ev ve bir gün bir aile gibi şeylerin geleceğimde olup olmadığını ya da gemiyi kaçırıp kaçırmadığımı.

Aradığım her şeyi dağlardaki küçük bir kasabada bulacağımı kesinlikle hayal etmemiştim. Ama işte buradaydı, beni öpüyor, beni seviyordu. Benimle bir hayata başlamaya hazırdı.

Hayatım beklediğim gibi gitmemişti. Ama tam da olmam gereken yere gelmiştim.

Onunla birlikte. Sonsuza kadar.

Sonsöz

TUHAF OLAN ŞU. Düğün planlamasından nefret etmiyordum.

Benim katılımımı ya da fikrimi gerektirmeyen kısımları da vardı. Örneğin çiçekler. Audrey istediği çiçeği alabilirdi. Umursamadığımdan değil, sadece bir tercihim yoktu. Bana hepsi aynı görünüyordu, bu yüzden Audrey'i ne mutlu ederse o iyiydi.

Ama Salishan Cellars şaraphanesinde geçirdiğimiz, tesisi gezdiğimiz ve düğün planlamacısının fikirlerini dinlediğimiz gün? Aslında çok eğlenceliydi. Çünkü Audrey bir köpek yavrusu kadar heyecanlıydı. Onun kocaman, parlak gözlerine ve gülümsemesine doyamadım. Sanki ikimiz için de yeterince mutluydu. Ve onu mutlu eden her şey buna değdi.

Bu yüzden benden istediğinde onunla birlikte gittim, istemediğinde ise evde kaldım. Neyse ki nedime kıyafetlerinin seçimi için benim varlığım gerekmiyordu ve Sandra, Marigold ve annesiyle birlikte gelinlik denemeye gitmişti. Görünüşe göre büyük güne kadar onu görmeme izin yoktu, her neyse. Eski evim üzerinde çalıştım. Başka bir kiralık ev olarak satışa çıkarmaya hazır hale getirmem gerekiyordu.

Ayrıca, Audrey'nin deyimiyle bir düğün uzmanı olan Marigold da vardı. Marigold'un hiç evlenmediğini düşünürsek bu bana pek mantıklı gelmemiştir ama ne bilebilirdim ki? Belki de bu Mari'nin düğünleri sevdiği anlamına geliyordu. Ve düşündüğümde, kız kardeşimin düğününü planlamaya yardım etmişti, yani görünüşe göre bu tam ona göre bir şeydi.

Hiç evlenmemiş olması çok kötü. Hoş bir kızdı. Dışarıda onun için iyi bir adam olmalı gibi görünüyordu.

Pasta tadımı söz konusu olduğunda, bu bir veriydi. Ben gidiyordum. Pasta aromaları hakkında güçlü fikirlerim olduğundan değil. Ne isterse alabilirdi. Ama bu pastaydı ve tatmamıza izin mi vereceklerdi? Ben de varım.

Onunla saat beş buçukta fırında buluşacaktım. Saate baktım. Beşi biraz geçiyordu. Zachary ve Luke yeni mutfak dolaplarını kurmama yardım etmek için daha önce yaşadığım eve gelmişlerdi. Zachary genellikle fazladan bir maaş çekine razı olurdu, özellikle de boşsa ve Luke, Zachary'den istediğimde ailemin evindeydi. Arada bir tadilat işlerime yardım ederdi ve bana yardım etmeyi teklif etmişti. Bunu takdir ettim. Özellikle babam meşgul olduğu için işler üç kişiyle daha hızlı ilerlerdi.

Mutfak küçük olduğu ve başka bir şey çok karanlık olacağı için beyaz dolaplarda karar kılmıştık. Ev şimdiden, içinde yaşadığım zamandan çok daha iyi görünüyordu ki bu biraz utanç vericiydi. Dürüst olmak gerekirse, o kadar da önemsememiştim. Ama şimdi gerçekten bitmiş bir evde yaşadığım için, zıtlık çok açıktı.

Luke ve ben alt dolaplardan birini garajdan getirip yerleştirdik.

Ellerini birbirine sürttü. "Neredeyse bitti."

"Bugünlük bu kadar yeter," dedim. "Gitmem gereken bir yer var."

"Kulağa hoş geliyor. Daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa yarın tekrar gelebilirim. En azından birkaç saatliğine."

"Teşekkürler. Z, ya sen?"

Zachary bir parça sakız çiğnedi. "Üzgünüm, gelemem. Bir işim var."

Luke, "Müşterin seni iptal etti diye söyleniyorsun sanıyordum," dedi.

"Hayır, bu yeni. Zengin bir yabancı kasabanın kuzeyindeki nehir kıyısında bir malikane inşa ediyor."

"Güzel. Bunu nasıl yaptın?"

Zachary omuz silkti. "Beni araştırdı. Aradı ve para karşılığı çalışıp çalışmayacağımı sordu. Belli ki evet."

"Neden zengin bir adam sana el altından para ödüyor?" Luke sordu. "Bilmiyorum," dedi Zachary. "Gerçekten umurumda değil."

"Kulağa taslak gibi geliyor."

"Sorun değil," dedi Zachary.

Muhtemelen haklıydı. Ama zengin bir adam şehrin dışında bir malikane mi inşa ediyor? Bunu duymamış olmama şaşırmıştım. Bu Tilikum dedikodu hattını çalkalayacak türden bir şeydi.

Sonra insanlarla konuşmadığımı hatırladım. Bu her şeyi açıklıyordu. Luke cebinden telefonunu çıkardı ve kaşlarını çattı. "Ne oldu?" Zachary sordu.

"Louise Teyze. Bu kız konusunda beni rahat bırakmıyor." "Onun nesi var?"

"Bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum," dedi Luke. "Jill olayından sonra ona güvenmiyorum."

Zachary kıs kıs güldü.

Luke ona ters ters baktı, sonra telefonunu cebine koydu. "Yarın saat kaçta, Josiah?"

"Sekiz."

"Tamamdır. Görüşürüz o zaman."

Cüzdanımdan biraz para çıkardım ve Zachary'ye verdim. "Teşekkürler." Paraları havaya kaldırdı. "Hayır, *teşekkür ederim*. İşim erken biterse ararım.

Bu işin bittiğinden emin ol."

"Sağ ol dostum. Sonra görüşürüz."

Kardeşlerimi takip edip kapıyı kilitledim ve çıktım. Muhtemelen Audrey'le fırında buluşmadan önce eve gidip üstümü değiştirebilmek için kendime daha fazla zaman tanımalıyım. Bunun için çok geç. Koltuk altımı hızlıca kokladım. Tam olarak temiz değildim ama kokmuyordum. İşe yaraması gerekiyordu.

Angel Cakes Bakery şehir merkezinde, süslü bir tatlı gibi görünecek şekilde boyanmış bir binadaydı. Audrey zaten oradaydı. Arabasını yanına park ettim ve içeri girdim.

Eğer cennetin bir kokusu varsa, o da Angel Cakes Bakery gibi kokuyor. İçeri girdiğimde üzerime sinmişti, tatlı ve şekerli, biraz da vanilyalı.

Audrey, tasmalı Max'le birlikte tezgâhın önünde bekliyordu. Beni ilk o gördü ve görünüşe göre annesine bağlı olduğunu unutarak ileri atıldı. Neredeyse Audrey'i lobiye doğru çekiordu.

"Vay canına, Max," dedi gülerek. "Dikkatli ol."

Başını kaşıdım, sonra bir kolumu Audrey'nin beline doladım ve onu öpebilmek için yaklaştırdım. Derin bir nefesle onu içime çektim. Fırından daha güzel kokuyordu.

"Merhaba," dedi. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Onu tekrar öptüm.

"Oh güzel, buradasın." Sahibi Doris Tilburn elinde büyük bir tepsi kek örneğiyle dışarı çıktı. En az yetmiş yaşında olmalıydı ama hiç yavaşlama belirtisi göstermiyordu. Kır saçları örülmüştü ve önünde Angel Cakes yazan beyaz bir önlük giymişti. "Şuraya oturun da başlayalım."

Küçük bir masaya oturduk. Audrey Max'i oturtmaya çalıştı ama poposu yere her değdiğinde kuyruğunu sallayarak geri kalkmaya devam etti.

"Senin için bir şeyim var, iyi çocuk." Doris önlüğünün cebinden bir köpek ödülü çıkardı. "Orada olduğunu biliyordun, değil mi? Aferin oğluma."

"Çok nazıksın," dedi Audrey. "Teşekkürler, Doris."

Max ödülünü alıp yerine oturdu ve Doris örneklerin olduğu tepsiyi masaya koydu.

"Acele etmeyin," dedi Doris. "Küçük kartlar size tatları söyleyecek. Ve aklınızda bulunsun, isterseniz bunlardan bazılarını karıştırıp eşleştirebiliriz. Herhangi bir sorunuz olursa bana haber verin."

Tezgâhın arkasına geçti ve bizi pasta örnekleriyle baş başa bıraktı.

Hepsini teker teker denedik. Hepsinin tadı güzeldi. En çok da Audrey'nin her ısırığı alışını, dudaklarının çatalın üzerine kapanışını izlemek hoşuma gidiyordu. Gözleri kısa süreliğine kapanıyordu, sanki beğenip beğenmediğine karar vermek için tüm konsantrasyonuna ihtiyacı varmış gibi.

Limonun tadına baktığında öyle bir inledi ki onu eve götürmek istedim. Hem de hemen.

"Bunu beğendin mi?" Ben sordum.

Lokma hâlâ ağzındayken durakladı ve gözleri geri döndü. "Çok güzel." Yutkundu. "Sıkıcı olacağımı ve vanilya isteyeceğimi düşünmüştüm ama bu limon harika. Tadına baktın mı?"

"Evet. Bu iyi."

"Beğendin mi? En sevdiğin bu mu? Yoksa başka bir tanesini mi daha çok seviyorsun?" "Limonlu olan harika."

"Sorularıma cevap vermediniz."

Yavaşça çenesinden tuttum ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için masanın üzerine eğildim. "Limon güzelmiş ve eğer seni tekrar böyle inletecekse, birazını eve götürmeliyiz."

Güldü. "Tasarımın seçilmesine yardım etmek ister misin yoksa bu Audrey ne isterse Josiah da onu mu ister kararı mı?"

"İkincisi."

"Tamam," dedi neşeyle. "Bu işi kolaylaştırır."

Doris geri geldi ve Audrey ile pasta tasarımı hakkında sohbet ettiler. Ben de Max'in karnını okşadım. Şımarık köpek. İşleri bittiğinde Doris'e veda edip ayrıldık.

"O kadar şekerden sonra biraz dolaşmam gerektiğini hissediyorum," dedi Audrey. "Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil."

Lumberjack Park'a doğru yürüdük. O sabah erken saatlerde rastgele bir yaz fırtınası esmişti ve bulutların çoğu gitmiş olsa da, ortalığı serinletmiş ve hoş bir akşam geçirmemizi sağlamıştı.

Birdenbire Audrey olduğu yerde durdu.

"Neyin var?" diye sordum. diye sordum.

Yüzünde çok komik bir ifade vardı. Gözleri büyüdü ve dudaklarını birbirine bastırdı, sanki ağzından bir şey kaçırmamak için kendini zor tutuyordu. Küçük bir gıcırtyla işaret etti.

Parkın derinliklerinde, önünde "Köpek Evlat Edinme" yazan büyük bir pankartın asılı olduğu bir stant vardı.

"Bir köpeğimiz
var." "Biliyorum,
ama bak."

Standın sağında, üzerinde Gönüllü yazan bir tişört giymiş bir adam, Max'e oldukça benzeyen bir köpekle oynuyordu. Orta boylu, kahverengi, siyah ve beyaz karışımı uzun tüyleri vardı. Büyük, gür kuyruklu.

"Ya bu Max'in uzun süredir kayıp olan erkek
kardeşiye? Ya da kız kardeşi?" "Onu nereden
buldun?"

"Idaho."

"Akraba olduklarından
şüpheliyim." "Tamam, iyi ama
gidip bir merhaba diyebilir miyiz?"
Omuz silktim. "Evet."

Çimlerin üzerinde yürüdük ve kısa bir mesafe ötede durdu. Max patlayacak gibi görünüyordu, çok heyecanlıydı. Gönüllü onu selamladı ve Max'e selam verip veremeyeceğini sorduğunda, Max'in herkese -insanlara ve köpeklere- dostça davrandığını söyleyerek, tabii ki dedi.

"Bu Maggie," dedi.

"Aman Tanrım, onun adı Maggie," dedi Audrey.

Neden bu kadar sevindiğini tam olarak bilmiyordum ama köpekler ilk andan itibaren birbirlerinden hoşlanmışlardı. Tabii ki Max herkesi sevdi ve görünüşe göre neredeyse ikizi de sevmişti. Etrafta zıplıyorlar, birbirlerinin etrafında dönüyorlar, açıkça eğleniyorlardı.

"Çok tatlı bir kız," dedi Audrey. "Nereli?"

Gönüllü, "Onu Idaho'daki ortak kuruluşumuzdan yeni aldık," dedi. "Sokaklarda dolaşıyordu ve sahibini bulmak için defalarca girişimde bulunmamıza rağmen kimse ona sahip çıkmadı."

Audrey dönüp bana baktı, gözleri kocaman olmuştu. "Idaho," diye fısıltıyla bağırdı. "Max'in kız kardeşi olabilir."

Bu köpeğin Max'in kardeşi olduğunu düşünmemiştim ama itiraf etmeliyim ki birbirlerine çok benziyorlardı. Maggie biraz daha küçüktü ama renkleri, yüz şekilleri ve gür kuyrukları birbirlerine çok benziyordu.

Enerji seviyeleri de öyleydi.

Audrey iki köpekle de oynarken birkaç dakika izledim. Maggie'nin bizimle eve geleceğini zaten biliyordum.

Audrey iki köpeğin de karnını okşamakla meşgulken ben de gönüllüye yaklaştım. "Bu köpek sahiplenilebilir mi?"

"Kesinlikle öyle. İlgileniyor musun?"

Max ve Maggie'yle birlikte çimlerin üzerinde yuvarlanan ve gülen Audrey'ye başımla işaret ettim. "İkimiz de o köpek olmadan hiçbir yere gitmeyeceğini biliyoruz."

Gönüllü gülümsedi.

Böylece tek başıma yaşarken bir kadın ve iki köpekle aynı mekânı paylaşmaya başladım.

Ama gerçekçi olalım. Evimizde fazladan birkaç yatak odası var. Birkaç çocuk için de yerimiz var.

Evet, bu oluyor.

O neşeli, köpek sever kızla evlenecektim. Ve o da benim bebeklerimi doğuracaktı. Planladığım hayat bu değildi, kendimi istediğime ikna ettiğim hayat da değildi. Tek istediğim yalnızlıktı. İstediyimi, istediğim zaman yapmak.

Neyse ki hayatıma bir güneş ışığı girmişti. Ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Audrey artık sadece benim sorunum değildi. O benim her şeyimdi. Ve sonsuza dek benim olacaktı.

Josiah ve Audrey'nin sonsuza dek mutlu yaşamlarına bir göz atmaya ne dersiniz! Özel bir **BONUS EPILOG** için buraya dokunun.

Asher Bailey ile tanıştınız. Onun hikâyesini merak ediyor musunuz? Tilikum'da geçen bir başka küçük kasaba serisine, Bailey Kardeşler'e aşık olun.

Birinci kitap **Protecting You**'nun önizlemesi için okumaya devam edin.

Sevgili Okuyucu

Sevgili okuyucu,

Eğer Tilikum'da yeniyseniz, umarım konaklamanızdan keyif almışsınızdır! Ve eğer Bailey Kardeşler'den sonra bir dönüş yolculuğu yapıyorsanız, umarım geri dönmek eğlenceli olmuştur.

Bu kitaba başlarken kendimi biraz ikilemde buldum. Her zaman Haven kardeşleri Bailey'lerden sonra kendi serileri olarak yazmayı planlamıştım, bu da yazmaya başlamadan birkaç yıl önce bu hikayeleri düşündüğüm anlamına geliyordu. Seri sırasını ve her kitap için temel fikirleri içeren gevşek bir taslağım vardı.

Ama bu kitaba başlama zamanı geldiğinde, artık hiçbiri doğru gelmiyordu.

Nedenini biliyorum. Kocamı 2021 yılında beklenmedik bir şekilde kaybettim ve hayatım akla gelebilecek her şekilde değişti. Hayatımın ve kalbimin parçalarını yavaşça ve nazikçe toplarken ve ilerlemenin yollarını bulmaya başladığımda, "eskiden" artık alakalı hissetmediğim çok şey vardı. Bu, Havens için gevşek taslağımı ve fikirlerimi de içeriyordu.

Ancak pes etmeye hazır değildim. Bu seriyi yazmak için kendimi hazırlamıştım ve bu konuda heyecanlanmanın bir yolu olduğunu biliyordum. Sadece onu bulmam gerekiyordu.

Ben de bıraktım. Gevşek taslağımı, kitapların sırasını, kadın ana karakterleri, olay örgüsü fikirlerini, hepsini bıraktım. Yeni gözlerle baktım ve ne yazmak istediğimi düşünmek için çok zaman harcadım.

Çözüm başlıkta geldi. Fikirler düşünüyordum ve romantik gerilime yönelmek için bir dürtü hissettim. Kelimelerle oynamaya başladım ve uzun lafın kısası, bu ve birkaç başka başlık fikri buldum.

Onları sevdim ve ekibim de sevdi. Onları kitap kapaklarında hayal edebiliyordum ve bana hızlı bir başlangıç yapmak için gitmem gereken yön

hakkında bir şeyler söylüyorlardı.

Beynimi tekrar.

Ben de devam ettim. Mevcut okurların romantik gerilim vurgusundan çekineceğinden endişe ettim mi? Evet. Yeni okurların bana şans vermeyeceğinden endişe ettim mi? Kesinlikle. Okuyucu beklentilerinden çok uzaklaştığımdan mı korktum? Kesinlikle.

Ama yine de yaptım mı? Evet. Bazen korkarak yapman gerekir.

Ayrıca takipçinin kimliğini nasıl bulduğumu da sizinle paylaşmalıyım.

Bu yazının yazıldığı sırada hepsi de ergenlik çağında olan üç çocuğum var. En büyük oğlumla üzerinde çalıştığım şey hakkında sohbet ediyordum ve kadın kahramanın bir takipçisi olacağını bildiğimi ama kim olduğundan ya da onu neden takip ettiğinden emin olmadığımı söyledim. Şöyle bir şey söyledi: Ya babasının bir ilişkisi olduğu için bilmediği erkek kardeşiyse ve babaları onu reddettiği için ondan nefret ediyorsa? Hey, bu oldukça iyi diye düşündüm.

Ama hikâye burada bitmiyor. Daha sonra ortanca oğlumla konuşuyordum ve konu açıldı. O da AYNİ FİKRİ önerdi. Kardeşi orada değildi ve ikisi de diğerinin bilinmeyen üvey kardeş fikrini önerdiğini fark etmedi.

Bunun, onunla çalışmam gerektiğine dair iyi bir işaret olduğunu düşündüm. Ben de öyle yaptım!

Bükme işlemine yardımcı oldukları için çocuklarıma çok teşekkür ederim.

Bu kitabı yazmayı ve gerilimli bir olay örgüsünün zorluğunu üstlenmeyi çok sevdim. Kesinlikle küçük kasaba romantik gerilim çağımdayım ve umarım siz de bu yolculuğun tadını çıkarıyorsunuzdur!

Sevgi
ler,
Claire

Not: Bir sonraki Haven kitabı için hazır mısınız bilmiyorum, dostlarım. Bu sadece bir ısınmaydı.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.